வெளியீடு : அஉஅ

பதினெண்கீழ்க்கணக் சொற்பொழிவு

[பேராசிரியர் பதினொருவர் சொற்பொழிவு]

திருநெல்வேலித்
தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கத்தின் சார்பில்
திருநெல்வேலிச் சந்திப்பு, தருமபுர மடத்தில்
12—2—1956 இல்
நிகழ்த்தப்பெற்றவை

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

திருநெல்வேலி - 6.

SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA
LISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,

Ed 1 Feb 1956
Reprint: Feb 1966

NENKEEZHK KANAKKUCH SORPOZHIVUKAL
(Peraasiriyar Padinoruvar Sorpozhivukal)

ஒருமறை - அறம்

காதலர்கள்

இல்லற வாழ்க்கை நடத்துங் காதலர்கள் அன்புடை ராய் அறச்செயல்களை நாள்தோறுஞ் செய்தல்வேண்டு அன்பில்லாதவராய் இல்லறம் நடத்துவோர்கள் உயிரே பொருந்தியவராக இலங்கமாட்டார்கள். எலும்பினை தோலினுல

போர்த்துவைத்த உருவங்களின் தன்ன ராகத்தான் விளங்குவார்கள். அவர்கள் வாழ்வு வன்ட கண்ணுள்ள வற்றல்மரமனைய தாகிவிடும். ஆகவே அ. என்ற மரக்கலத்தில் ஏறித்தான் துன்பக்கடல்களைக் கட. வேண்டும்.

புகழும் மானமும்

இத்தகைய அன்புள்ள காதலரின் வாழ்வு தமிழகத் __ தில் எங்ஙனம் நிகழ்ந்து வந்துளது என்பதற்குத் தொல்
-ப்பியம் முதலிய ஏனைய நூல்களுஞ் சான்ருகும்.

''புகழும் மானமும் எடுத்து
வற்புறுத்தலும்'' என்
து தொல்காப்பியம். தலைவியைப் பிரிந்து
பொருளீட்
ச் செல்லுந் தலைவன் பொருளின்
இன்றியமையாமையை
)யம்புகின்ருன். பொருளினல் உண்ணல்
உடுத்தல் நகை
யணிதல் முதலிய தன்னலம் பெருக்குதல்
பேசப்படவில்லை.
புகழுடன் வாழ்தல் வேண்டும். மானத்துடன்
வாழ்தல்
வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்ருன். எனவே
, அன்
புடைய காதலர்க்குப் பொருள் தேடும் முயற்சியும்

அறஞ்
செய்தல், ஈதல் முதலிய செயல்களாற் புகழ்
பெருக்கு
இறனும், மானத்துடன் வாழ்கின்ற மாண்பும்
இன்
யமையாதன. தன்னிலையிற் றுழாத தன்மையே
மான
மாண்பிறந்த மானம் என்று ஒன்று உண்டு. அது
மாச கெட்ட மானம். பெரியோரைப் பணிய
மறுத்தல்,
நெறியில் நடக்க மறுத்தல் இவைகள்
மாண்பில
மானம். அது வேண்டப்படாதது,

[illegible] பட வாழ்தல் அதுவல்லது

"[illegible] உயிர்[illegible]"

பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

பத்து குறள். ஊதியம்,
வாயைக் கருதுகின்றனர்;
ஆக்கம் என்று பொருள்
எந்த வகையிலாவது அத
பெருக்குதல் வேண்டுமென்றும்
மக்களிற் சிலர்

துவாருளர். ஆனால் உண்மையான ஆக்கம்
எது?

"அறத்தினூஉங் காக்கம் எவனோ உயிர்க்கு."

பதனால் அறத்தின் மேற்பட்ட ஆக்கமில்லை என்பதும்,
னை மறத்தலைப்போற் கேடு பயப்பது பிறிதொன்றில்லை
பதும் வற்புறுத்திப் பொருட்பாலில்,

"ஊதியம் என்ப தொருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை யொரீஇ விடல்"

(எகஎ)

ன்றும் ஆசிரியர் அருளினர்.

இங்ஙனம் புகழும் மானமும்
உடையவராய் வாழ்
பவர்கள் எசாச் சிறப்புடையராகவும்
இலங்குதல்வேண்டு—

"வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்
வாழ்வாரே வாழா தவர்."

இசையொழிய
(உ௲(

என்பதனால் வாழ்வு இன்னது என்பதனைக்
தெளி.
வைத்தார.

"மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்"

(கககு)

ன்று கூறி "மானம் உடையார் ஒளிதொழுது

ஏத்தும்

லது" என்று அதன் உயர்வினையுங் காட்டினர்.

குடும

ந்துத் தலைவன் பொருளீட்டுதற்குப்

பிரியுங்கால் பிரி

கு அஞ்சிய ஆருயிர்க் காதலியை நோக்கி,

"அறனும் ஈகையும் அன்பும் கிளையும்

புகழும் இன்புந் தருதலிற் புறம் பெயர்ந்து
தருவது துணிந்தமை பெரிதே
விரிபூங் கோதை விளங்கிழை பொருளே"

றி வற்புறுத்துகின்றதனல்

தமிழகத் தலைவன்

புலனுதல் காண்க.

ஒருமறை - அறம்

அறன்கடைப்படா வாழ்வும் என்றும் பிறன்கடை
செல்லாச் செல்வமும் வேண்டும் வாழ்விற்கு என்ப,
தமிழர் குறிக்கோள் அதற்குப் பொருள் வேண்டு
அதற்கு உழைப்பே வேண்டப்படுவது. "கருமஞ் செ
ஒருவன் கைதூவேன் என்னும், பெருமையிற்பீடு உடை
" என றவாறு உழைத்தலையே வற்புறுத்தினர். இங்
ம் மக்களிற் பெரும்பாலார் உழைக்கவும் அறஞ்செய்
தொடங்கின் பிறர் உதவியைப்பெற எதிர்பார்ப்பவா
ரகையும் குறையும் குறையவே அறஞ்செய்தலும்
ிதாகும். இங்ஙனம் ஒவ்வொருவருந் தன்னிறை
பற்றுப் பிறர்க்கு உதவுவேனென்று முனைந்தால் மக்கள்
ாழ்வு மிகவும் உயரும். அப்போது
லகிலிராது. இத்தகைய நிலைமையே
பெறுவதாயிற்று.
தாழ்வு என்பதே
ஆசிரியராற் கூறப்

"இரப்பாது கொடுக்குஞ் செல்வமும் இலனே
இல்லென மறுக்குஞ் சிறுமையும் இலனே."

என்றும்,

"ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்
ஈயே னென்றல் அதனினும் இழிந்தன்று
கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனெதிர்
கொள்ளே னென்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று"

என்றும்,

"புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர்."

என்றுங் கூறிய பாடல்களினால் தமிழக வாழ்வு

தெளி

தலுங் காண்க.

இங்ஙனம் வாழுங் குடும்பத் தலைவன்

தலைவியரின் பண்பு நலன்களைத் தெளிவாக

ஆசிரியர் விளக்கியருளினார்

வாழ்க்கைத் தலைவனின் பண்பு நலன்

"அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும்."

பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

"இல் வாழ்க்கை" என்ற திறத்தில் வாழ்க்கைத்
லைவனின் பண்புநலங்கள் முதற்கண் விளக்கப் பெறு
ன்றன. இல்லறத்தின்கண்ணிருந்து வாழ்வோனென்று
றப்பித்து இயம்பப் பெறுவோன் இயல்பாகிய அறத்
வா அறமே இயல்புதான்) உடைய ஏனை மூவர்க்கும் அ
க்கும் நல்ல நெறியின்கண் நிலைபெற்ற துணைய
து லங்குதல் வேண்டும். இயல்புடைய மூவராவாரெ
ரெனின், "அறவோர், அந்தணர், துறவோர் என்
என்று இளங்கோவடிகள் புலனாக்கியமை காண்
அறவோராவார் இல்லறத்தினர். அவர் தம்மொடு ஒத்
ராதலின், அவர்க்குத் தம்மாலியன்றவற்றை அளித்
உதவுவது பொருத்தம்; அதனால் அளித்தல் என்ற சொ
பொருந்துவதாயிற்று; அந்தணர் எவ்வுயிர்க்கும் செந்
தண்மை பூண்டு ஒழுகுபவர். அவர்கள் இல்லறத்தாரால்
ஓம்பப்பெறுதற்கு உரியர். துறவோர் முற்றுந்துறந்தவர்
கள். அவர்களுக்கு உதவி மிகுதியும் வேண்டுவதில்லை;
அதனால் அவர்களை எதிர்கோடல் என்ற அளவில் நிறுத்தி
அந்த அளவிற்கு எதிர்கொண்டு வணக்கம் செய்து
வேண்டுவன உதவுதல் குறிப்பிட்டார். விருந்து பழமை
யாய் வருகின்ற சிறப்பாதலின் "தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும்" என்றார். விருந்தினரை எதிர்
கொண்டு தழுவிக்கொள்ளுதலும் கூடும் என்ற அளவிற்கு
"விருந்தெதிர் கோடல்" என்று கூறிய நயங்காண்க.
"துறவோர்க் கெதிர்தல்" என்பது போன்று "எதிர்தல்"
என்ற அளவில் நிறுத்தவில்லை. எதிர்தல் என்ற அளவில்
நிறுத்தியது துறவோர்க்குச் சிறப்பு, "எதிர்கோடல்"
என்ற அளவுக்கு விரித்தமை விருந்தினர்க்குச் சிறப்பு.

இயல்புடைய மூவர் யாவரென்பது நோக்கினோம். தாய் தந்தையர் உறவினர் முதலியவர்களை இழந்தவர்களுக் ் (துறந்தவர்) துய்க்கப்பெறுவன இல்லாத எளியோர்க் ், காப்பாரின்றி இறந்துபட்டவருக்கும் இல்வாழ்வார ணயாதல் வேண்டும். மேலும் புலத்துறை முற் ிய அறிஞர்கள், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், தா

என்ற ஐந்து நிலையுள்ள ஐந்து நெறியின் கண்ணும் தவறாது
நடத்தல்வேண்டும். ஆறு என்பது நெறி. ஐம்புலத்து ஆறு என்பது ஐந்து வகையான அறிவுநெறி. தென்புலத் தார் நெறியாவது தமிழக உலகத்தார் கூறும் அறநெறி.
"தென்புலம் இன்புற," என்ற மூவடி

முப்பதின் பழைய உரை, "தென்புலம்" என்பதற்குத், "தமிழகம்" என்று கூறியமை காண்க.

" மன்பதை காக்குந் தென்புலங் காவல்"

என்ற சிலப்பதிகாரத்திலும் தென்புலம் என்பது பாண்டிய
னின் தமிழ்நாட்டினைக் குறித்தமை தெளிவு.

" தென்புலங் காவலின் ஒரீஇப் பிறர்
வன்புலங் காவலின் மாறியான் பிறக்கே."

என் று பூதப்பாண்டியன் கூறிய பாடலிலும் தென்புலம் என்பது தமிழ் வளர்த் த பாண்டி வேந்தனின் நிலப்பரப் பினைக் குறித்தல் புலனாகும். அதுபற்றியே பாண்டியர்க் குத் தென்னவர் என்ற சிறப்புப் பெயரும் உளதாயிற்று என்பது உளங்கொளத் தக்கது.

" தென்புலம் வாழ்நர்க் கருங்கடனிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்"

என்ற இடத்திலும் "இனிய தமிழக மருங்கில் வாழும் மக்களுக்குத் தம்மாற் செய்தற்கு உரிய கடமைகளைச்
'சய்யும் பொன்போன்ற புதல்வர்," என்று பொருள்
ாள்ளுதலே பொருந்தும்.

எனவே தென்புலத்தார் என்பதற்குத் தமிழகமக்கள்,
ய புலத்துறை முற்றிய அறிஞர் என்று பொருள்
ாடு அவர்களின் நெறியை ஓம்புதல் என்று பொருள்
ளுதல் வேண்டும். தெய்வநெறி, விருந்துநெறி,
னரிடம் நடக்கும் நெறி, தான் தன்னைக்கொண்
கும் நெறி என்ற ஐந்துவகை நெறியின்

ல் நடத்தல் தலைமை சான்ற அறம்.

கண்ணுக்

கீ. சொ.—4

மேற்கூறியவற்றுடன் பழிக்கு அஞ்சிப் பொருள் தேடுதலும் பகுத்து உண்ணுதலும் வேண்டும் அன்புடன் அறஞ்செய்தல் சிறந்தது. இவ்வாறு அறநெறியில் இல் வாழ்க்கையை நடத்தினால் புறநெறியாகிய துறவற நெறியிற் போய்ப் பெறும் பயனையும் ஈங்கேயே பெறுதல் இயலும். அங்கேபோய்ப் பெறுவதுதான் யாதுளது?

இயல்பு என்பது அறம். இயல்பினால் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுபவன் உலகில் முயல்பவர் எல்லோருள்ளும் தலைமையானவன். முயன்று செல்வந் தொகுப்போர் முதலிய எல்லோருள்ளும் தவஞ் செய்ய முயல்வோருள்ளும அற இயல்பு உடையவரே தலைமை சான்றவர். அவர் ஏனையோரை அறநெறியில் ஒழுகச்செயவர். தாமும் அறநெறியில் இழுக்கார். இத்தகைய வாழ்வு தவம்செய்வோர் நிலையினுஞ் சிறந்த வலிமையுடையது.

அறன் என்று சிறப்பாகப் பெயர்பெற்றதே இல்லற வாழ்வுதான். அவ்வில்லற வாழ்வும் பிறனால் பழிக்கப் படும பிறனில் விழைதல் முதலிய குற்றமின்றி இருந்தால் தான் நன்று. மற்றைத் துறவறமும் பிறரால் பழிக்கப்படும் கூடாவொழுக்கமின்றியிருந்தால் நல்லதுதான்.

இவ்வாறு பெருமுயற்சியும் கடமையும் பூண்டு உலகில் வாழ்பவன் வானுருலகில் உறையும் தேவரோடு ஒப்ப மதிக்கப்பெறுவான்.

இப்
அன்பின்

பேறெல்லாம் பெறுதற்கு உரிய இல்லறத்தான்
திறன் உடையவனாகவும், விருந்து பேணு

பெருங்
யவை

குணமுடையவனாகவும் இலங்குதல் நன்று. இ
கூறலும், செய்ந்நன்றியறிதலும், நடுவுநிலைமை

அடக்கமுடைமையும், ஒழுக்கமுடைமையும் உடைய
வேண்டும். பொறையுடைமையும் அவனுக்கு அணி.

தல்,

பிறனில் விழைதல், அழுக்காறு செய்தல், ெ
புறங்கூறுதல், பயனில சொல்லுதலாகிய இக்ே

ஒருமறை - அறம்

களிலிருந்து நீங்கித் தீவினைக்கு அஞ்சி
ஒழுகுச் வேண்டும்.

மறந்தும் பிறன்கேடு சூழாத உயர்ந்தவுளுக
சே டும்.

ஒப்புரவறிந்து
வாழ்தலும் ஆகிய

ஈகை மேற்கொள்ளுதலும் புகழ்பெ
இவை வாழ்க்கைத்தலைவனுக்கு
மாண்புகள்.

வாழ்க்கைத்தலைவியின் மாண்புகள்

ஒருபெண் மனைவாழ்வுக்குத்தக்க மாண்பு நிரம்
ண்பு நலன்களெல்லாம் பொருந்தியவளாக இருத்
வேண்டும். தன்னை மணந்த கணவனுடைய வளத்திற்கு
தக்க அளவறிந்து செலவு செய்பவளாகவும்
இருப்பவளே.

வாழ்வுக்குத் துணையாவாள்.

"மனைத்தக்க மாண்பு" "மனைமாட்சி"
"இல்லவள்
மாண்பு" என்று கூறப்பெறும் மாண்புகளைத்
தொல்காப்

பியனாரும் கூறினார்.

" கற்பும் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்

விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்"

என்று வரும்பகுதி பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வுப் பண்பு
களைக் காட்டுகின்றது.

" உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று எனத்
தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு"

என்று தொல்காப்பியனார் இயம்புகிறார். இவ்வாறு வரும் பண்பு நலன்கள் தொன்றுதொட்டு வருகின்றன. அவை தொல்லோர் நெறியைத் தழுவிய நெஞ்சத்துடன் திகழ்கின்றன. மனையறத்திற்குத் தக்க நற்பண்பும் நற்செயலும்

...ணகீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

ல்லறத்திற்கு உரியாளிடத்தில் இல்லாது போமெனின்
வ் வில்வாழ்க்கை, செல்வம் முதலிய பிற மாட்சிமை எவ்
ஏவு உடையதாக இருப்பினும் அவைகள்
கவே ஆய்விடும்.

இல்லாதலைவ

அவள் மாண்புடையவளாக இருப்பின்
அவர்களின்

வில் எதுதான் இல்லாமற் போகும்? அவள்
மாண்பில

ன் எதுதான் உளதாகும்?

கற்பு என்கிற பெருவன்மை ஒருத்தியின்பால்
அமை

பறின், அவளுடைய பெண்மையைப் போன்ற
பெருந்

திவாய்ந்த உயர் பண்புகள் உலகத்தில்
வேறு எவை

இருக்கின்றன? அவளது பண்புதான்
பெருந்தகுதி

டயது.

பிறதெய்வத்தையும் தொழாமல் தன்
தெய்வமாகிய

கணவனை வணங்கி ஒழுகுபவள், "மழை
பெய்யென்றால்

மழை பெய்யும்" அவ்வளவு அருமையானவள்.
பெண்ணை

வள் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளுதல் முதற்கடன்.
தன்னைக்

கொண்ட கணவனைப் பேணுதலும்
தகுதியுடைய புகழ்

நீங்காமல் காத்துக்கொள்ளுதலும் வேண்டும்.

தகைசான்ற சொல்லாகிய புகழைப் பேணுதல் ஒன்று.

தான் பேசுஞ் சொற்களிலும் புறங்கூறுதல், பயனில

சொல்லுதல், கடுமொழி மொழிதல் முதலிய சொற்கள்

மொழியாமல் தகுதியுடைய சொற்களை மட்டுந் தவறுமற

பேசிக் காத்துக்கொள்ளுதலும் வேண்டும்.

சிறைக் காவலினால் யாதொரு பயனுமில்லை. பெண்

களின் மனநிறையால் அவர்கள் தம்மைக் காத்துக்கொள் * ளுங் காவலே மிகவுஞ் சிறந்தது.

தன்னை மணக்கப்பெற்ற கணவனைத் தானும் தன் நற்

குண நற்செயல்களால் தனக்கு உரியவனாகப் பெறுதல்

வேண்டும். அவனுள்ளத்தில் தான் நீங்காமல் இடம்பெறும்

வகையாகவும் தன்னுளத்தில் அவன் நீங்காமல் இடம்

பெறும் வகையாகவும் எல்லாப் பண்புகளினாலும் சிறந்து

களிப்பு ஊட்டும் வகையாக நடப்பவள் வானேரும்
றும் சிறப்பு உடையவள்.

போற்

" யாமும் உளேங்கொல் அவர்நெஞ்சத்
தோஒ உளரே அவர்"

நெஞ்சத்
(கoஉ௪)

என்ற பாட்டும் ஒருவரை ஒருவர்
வகையினை விளக்குகின்றது.

உள்ளத்தால்
றும்

இத்தகைய புகழை விரும்பிய மனையாள் இல்லா
வருக்குத் தம்மை இகழ்வார் முன் சிங்கவேறு போன்று
நடக்கும் பெருமிதநடை உண்டாகாது. மனைவியின் நற்
குண நற்செய்கைகளே மங்கலம் என்று
சிறப்பிக்கப்பெறும். நல்ல மக்கட்பேறு அப்
பண்பிற்கு ஏற்ற நல்ல அணிகலமாகும்.
நற்பண்புடையார்க்கே நல்ல மக்கள் தோன்றி
அவர்களின் பண்பின் அழகுகளைக் காட்டி
அணிகளாக இலங்குவர்.

துறவறம்

இறைவாழ்த்தின் பின்னர் இறைவனது அருள்வெள்ளமாக இயங்கும் மழைவளங் கூறினர். பின்பு அவனை வழிபட்டு உயரிய தெய்வப் பண்பு நலன் வாய்ந்தவராகி அள விறந்த நூல்களும் வரைந்து இந் நாட்டிற்குப் பெருந் தொண்டுபுரிந்த நீத்தாரது பெருமை கூறப்பெறுகின்றது. அகத்தியர், தொல்காப்பியர் போன்ற பெரு முனிவர்களின் சிறப்பும், முனிவர்கள் அருளிய மருத்துவ நூல்கள் முதலியவற்றின் சிறப்பும் தமிழ்நாட்டின் பெருஞ் சிறப் பாகும்.

ஒழுக்கமுடையவராகத் துறந்து வாழ்வோரின் பெருமையையே நூல்கள் சிறந்தவற்றுட் சிறந்ததாகக் கூறும். துறவோரின் பெருமையை அளக்கப்புகுதல் உலகில் இறந்தாரை எண்ணி அளவிட முயன்றதுபோல் அளவிட முடியாததாகும். உலகில் அவர் பெருமையே பெருமை. அறிவென்னும் தோட்டியினால் ஐம்புலயானைகளை அடக்கு

வோர் வீட்டுநிலத்தில் முளைக்கும் வித்தாவர்; இந் கிலத்

துப் பிறவார.

ஐம்புனவித்தா ஞற்றலை உலகிற்குக் காட்டுதற்கு இந்திரமே பொருந்திய சான்றுவான். செயற்கரிய அருந் தவம் ரியும் அவர்களே பெரியர். அவர்களின் அறிவின் கண் ரதே இந்த உலகம் அவர்களின் பெருமையை ர்கள் கூறிய நுட்ப மொழிகளும், மறையாகிய நாலும் லகிற்குக் காட்டும். குணமென்னும் மலையில் ஏறி நிற்கும் அவர்கள் கணப்பொழுதும் வெகுளியை உடையாதல் இல்லை. அவர்க்கு வெகுளி உளதாயின் அது காத்தலரிதா தலின் அவர் வெகுளுவதில்லை. அவர்களே அந்தணர் என்ற சிறப்புச்சொல்லால் வழங்கப்பெறுதற்கு உரியவர்கள். அவர்களே அறவோர். அவர்களே எல்லா உயிர்க்குஞ் செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகுபவர்.

அவ்வாறு செந்தண்மை பூண்டொழுகும் துறவோர் கள் எல்லாவகையானும் நன்கு ஆராய்ந்து எல்லா நெறி களுக்கும் பொதுவாகி எல்லோராலும் போற்றப்பெறுகின்ற அருள் உடையவராக வேண்டும். அருளே உயர்ந்த செல்வம்; ஏனைப் பொருட்செல்வம் இழிந்தோரிடத்திலும் சென்று நிற்கும். அருளாளர்கள் இருள்செறிந்த இன்னா உலக மாகிய நரகிற்குச் செல்லுவதில்லை. அவர்கட்குத் தம் உயிரஞ்சும்படியான தீவினைகள் உண்டாவதில்லை. பொரு ளில்லாதவர்க்கு இவ்வுலகப் பயனில்லாமற் போவது போன்று அருளில்லாதார்க்கு அவ்வுலகப் பயனாகிய சிறப் பும் இல்லாமற் போகும். பொருளை இழந்தவர் பின்பு ஒருகால் ஆக்கிக்கொள்ளலாம்; ஆனால் அருளை இழந்தவர் இழந்தவரே யாவர்; பின்னர் அதனை ஆக்கிக்கொள்ளுதல் இயலாது. உள்ளத்தில் அருள் இல்லாதவன் தான் செய்த அறத்தைத் தானே அழித்துவிடுவான். மெய்யறிவில்லாத வன் மெய்ப்பொருளை ஒருகால் அறிந்தாலும் அதனை நன்கு உணராமல் அழித்துவிடுவான். அதுபோன்றே அருளில் லாதவன் செய்யும் அறமும் அழிக்கப்படும். தன்னின் வலியார் தன்னை நலிய வரும்போது தான் அவர் முன்பு

அஞ்சி நடுங்கி நிற்கும் நிலையை நினைத்துப் பிறர் நிலையும் அத்தகையதென்று உணர்ந்து அருள் மேற்கொள்ளுதல் சிறந்தது என்று அருளை வற்புறுத்தினர்.

அருள்நெறியை மேற்கொண்டொழுகுவோர் எங்ஙனம் ஒழுகுதல் வேண்டும் என்பது உணர்த்துவதற்கு முதற்படியாகப் புலால் மறுத்தல் கூறப்பெறுகிறது. தன் ஊனைப் பெருக்கப் பிறிதோர் உயிரின் ஊனை உண்ணுபவன் எவ்வாறு அருளை நடத்த வல்லவனாவான்? அவனால் அருள் நெறியில் நிற்றல் இயலாது. ஆதலால் ஊனைத் துறத்தல் வேண்டும். காவாதவர்க்குப் பொருட் பயனில்லாமற் போவது போன்று ஊன் தின்பவருக்கு அருட்பயனில்லை. ஒன்றன் உடலைச் சுவைத்து உண்டவரின் மனம், படைக் கலக் கருவியை உடையவர் மனம் கொல்லுதலையே குறிக் கொண்டு நோக்குவதுபோல அவ் ஊனையே நோக்குவதன்றி அருளை நோக்காது. அருள் என்பதே கொல்லாமைதான். அருள் அல்லாதது எதுவெனின் அதுவே கொல்லுதல். அங்ஙனம் கொன்ற ஊனைத் தின்பது தீவினை. ஊனை உண்டாரை நரகந்தானும் விழுங்கிவிடும்; பின்னர் வெளியில் உமிழ்தலும் செய்யாது. விலையூன் தின்பதுங் கொலைக் குக் காரணமாதலால் அதுவுங் குற்றம். புலால் பிறிதோருடம்பின் புண்தானே! அதனை உணர்பவர் உண்ணுதல் கூடாது. மயக்கமாகிய குற்றத்தில் நீங்கியவர் ஊனுண்ண மாட்டார். ஓர் உயிரை நீக்கி ஊனுண்ணாத அறம் ஆயிரம் வேள்வி செய்தலினும் சிறந்தது. இங்ஙனம் புலால் மறுத்து அருளுடையவனாயினானை உலகம் கைகூப்பி வணங்கும். அவரே வணங்கத்தக்கவர் என்பது.

புலால் மறுத்து அருளை மேற்கொண்டவர்களே தவம் புரிவதற்கு உரியர்; அவர்கள் தமக்கு வந்த நோயைப் பொறுத்தலும் பிற உயிர்க்குத் தீங்கு புரிதலும் கூடாது. அத்தகைய பொறையும் உறுகண் செய்யாமையுமே தவத்தின் முனை. தவமும் தவத்தை மேன்மேலும் செய்யும் முயற்சியுடையார்க்கே ஆகும். அங்ஙனம் வளர்க்காதவர் தவக்கொள்கைகளை மேற்கொள்வது வீண். மற்றையோர்

தவத்தை எதனால் மறந்தாரோ? அது மறக்கத்தக்கதன்றே! தவத்தால் பகைவரை அழித்தலும் தம்மை வழிபடுவாரை ஆக்கலும் உண்டாகும். தவத்தால் வேண்டியவற்றை வேண்டியவாறே பெறலாம். தவஞ்செய்வோரே தம் காரியத்தைச் செய்வார்; மற்றையோர் அவாவினால் அவம் செய்வோரே யாவார். தவவலிமையால் கூற்றுவனை வெல்லுதலும் கூடும்.

தவத்தினர் கூடாவொழுக்கத்தைக் கனவிலுங் கருதுதலாகாது. கருதினால் அவரது வான்போன்ற தோற்றம் பயனற்றுப்போகும். கூடாவொழுக்கம் என்ன கொடிது செய்தோமென்று தாமே இரங்கும்படி பல துன்பங்களை விளைவிக்கும். ஆதலால் அது நீக்குக.

மேலும் துறவோர் பிறர் பொருளைக் கவரக் கருதுதல் கூடாது. அது அருளுக்கு முரண். அங்ஙனம் பிறர் பொருளைக் களவிற்கொள்வோர் கெடுவர். அவர்களுடைய உயிர் வீடுபெறுதலும் தவறும்.

தவத்தோர் தாம் தவத்திற்கண்ட பொருளேயே ஒழுங்காக உரைத்தல்வேண்டும்; பொய்கூடாது; யாதொன்றுந் தீமையில்லாததையே மொழிதல் வேண்டும்.

மனத்தோடு பொருந்திய வாய்மை மொழிவோனே தவமுந் தானமுஞ் செய்வோரினும் தலைமை வாய்ந்தவன். பொய்யாமையே புகழ். வாய்மையே தூய்மை; அதுவே விளக்கு; வாய்மையைப் போன்ற சிறந்தது
வேறு எதுவு
மில்லை.

வாய்மை மொழிவதும் வெகுளாமல் மொழிய
வேண்
டும். சினம் தவத்தைக் கெடுக்கும்.
உள்ளத்தாலும்
வெகுளியை நினைத்தல் கூடாது. அவ்வாறு
நினையாம
லிருந்தால் அவன் நினைத்தவெல்லாம் பெறுவான்.

" எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும்
மனத்தானும் மாணுசெய் யாமை தலை"

(கூகஎ) ஒருமறை - அறம்

என்றவாறு இன்னு செய்தலை முற்றுந் தவிர்தல்

நன் று.

தனக்கு இன்னு செய்தாரை நன்னயஞ் செய்து வெல்ல
வேண்டும்.

துறவோர் ஓருயிரையுங் கொல்லுதலாகாது. கொல்
லாமை மேற்கொண்டொழுகுவோன் வாழ்நாளைக் கவரக்
கூற்றவன் அணுகமாட்டான். கொல்லாமை சூழும்
நெறியே நல்ல நெறி. கொல்லாதவனே தலைமை வாய்ந்
தவன்.

துறவோர், உறக்கம் வருவதுபோற் சாக்காடும், விழிப்பு
வருவதுபோற் பிறப்பும் வருமென்று உணர்ந்து எல்லாப்
பொருளின்கண்ணும் பற்றுதலை விடல்வேண்டும். அவ்வாறு
பற்றற்ற விடத்தேதான் பிறப்பு அறும். பற்றற்றான்
பற்றினைப்பற்றித் தன் பற்றினை அறுத்தல் வேண்டும்.
பற்றறுத்து மெய்யுணர்தல் வேண்டும். மெய்ப்பொருள்
காண்பதே அறிவு. பிறப்பென்னும் பேதைமை

நீங்கச்
சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருளைக் காணல் வேண்டும்.
தமக்கு உரிய சார்பு உணர்ந்து வேறு
சார்பினை
அறுத்தால் பழைய துன்பங்கள் சாரா.
காமம், வெகுளி, மயக்கம் இவற்றைப்
பெயரளவிலுங்
கூட இல்லையாம்படி கெடுத்தல் வேண்டும்.
வஞ்சிக்கின்ற
அவாவினை வஞ்சித்து வெல்வோனை
வீடுபேற்றுக்கு
உரியவன்.
அவாவெனுந் துன்பம் நீங்கினல் அத்
துறவிக்கு
இன்பம்—பேரின்பம் இடையருது வளரும். அத்
துறவி
பேரா இயற்கையாகிய வீடுபேறடைவான்.

முடிப்பு மொழி

இதுவரை கூறியவற்ருல் அழுத்தமாக
உணரத்
தக்கது விடாமுயற்சியே. ஓய்வு நாள் வேண்டும்;
வாளா
விருத்தல் நன்று என்று கருதுதல் தவறு.
அறநெறியில்
நடப்போர் இடையீடின்றி முயலுதல்
வேண்டும். வீழ்

கான் படா அமை நன்குற்றவேண்டும். நன்று அறம். அதனை உள்ளத்தாலும் உரையாலும்

என்பது
செயலா
லும் புரிதல்வேண்டும்.

இல்லறத்தினர் இயல்புடைய மூவருக்கும் துறந்தார்க்கும் துவ்வாதவர்க்கும் இறந்தார்க்கும் உதவுதல்வேண்டும். தென்புலத்தார் நெறி முதலிய ஐவகைநெறிகளையும் ஓம்புதல் வேண்டும். ஒழுக்கம் நிரம்பியவராய்ப் பழிக்கு அஞ்சிப் பொருள் ஈட்டி ஈதல் என்னும் பேறஞ் செய்து புகழுடன் வாழ்தல் வேண்டும்.

துறவோர் அருள்மேற்கொண்டு அவாவறுத்துப் பேரா இயற்கை பெறல்வேண்டும். இருதிறத்தார் வாழ்வும் செருக்கின்றிச் சினமின்றிச் சிறுமையின்றித் திகழ்ந் தால் பெருக்கமுடையதாகும்.

"செருக்குஞ் சினமுஞ் சிறுமையு மில்லார்

பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து."

(சகூ)

இத்தகைய குற்றமற்ற பெருமித வாழ்வு வாழ வழி வகுத்த ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் திருவடிகள்

போற்றி. உ. பொருள்

[பேராசிரியர், ஆ. செபரத்தினம், எம்.ஏ.,]

முன்னுரை

அறவாழ்வினை இல்லறம் துறவறம் என வகுத்துக் கூறப் புக்க நாயனார், அவ் விருவகை வாழ்வுக்கும் உயி

ராகிய அறத்தினை அறத்துப்பாலின் முதல் அதிகாரமாகக் கூறாது, நான்காம் அதிகாரமாகக் கூறியுள்ளார். முதல்

மூன்று அதிகாரங்களினும், அறம் வாழ்தற்குக் காரணமாயுள்ள கடவுள், மழை, நீத்தார் பெருமை ஆகிய மூன்றனையும் கூறுகின்றார். கடவுள் நம்பிக்கையும் வழிபாடுமின்றி

அறப்பற்று இல்லை; வான் பெய்தலின்றி அறப்பயிர் தழைத்தல் இல்லை; நீத்தாரிலாது அறத்தினை உள்ளவாறு உணர்த்து வாருமிலராவர். எனவே, இம் மூன்றும் அறத்துக்கு உயிரும் உறுதுணையுமாகலின், இவற்றுக்கு

முதலிடம் கொடுக்கின்றார் ஆசிரியர்.

வீடு எய்துதலே உயிர்களின் விழுமிய நோக்கமாய்

இருப்ப,

இன்பம்

நாற்பொருளும் கூறவந்த நாயனார் அறம் பொருள் ஆகிய முப்பொருளுமே யுரைத்து, நான்காவதாகிய வீட்டினைப்பற்றி ஓர் அதிகாரம்தானும் கூறாது விடுத்தார். என்னை? 'வீடென்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாதலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறி னல்லது இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின்' என்பர் பரிமேலழகர்.

காரணம் உரைத்தலால், காரியத்தைப் பெறவைத்தல் நூலுரைக்கும் மேலோர் கையாளும் ஓர் உத்தி. முப்பா னெட்டு அதிகாரங்களால் அறத்தினை விளக்கிப் போந்த

தேவர், எழுபான திகாரங்களில் பொருளின் திறத்தினைப் புகலுகின்றார். இவற்றுள் 'பொருள் செயல்வகை' என்னும் அதிகாரம் ஒன்றே பொருள்பற்றி நேர்முகமாகக் கூறுவது. ஏனை அதிகாரங்கள் பொருள் ஆதற்கும் போதற்கும், பொருளால் வாழ்தற்கும் வீழ்தற்கும் புறக்காரணமாயுள்ள ஆட்சி இயல்பையும், அக்காரணமாயுள்ள குடிமை முதலிய பண்புகளையும் பகர்கின்றன.

நல்மன்னனது நல்லாட்சியில் மக்கள் பொருட்பேறு எய்திப் பெருவாழ்வு வாழ்வர். தீயமன்னனது தீய ஆட்சியில் நாடு நாடாகாது. கடும்புலி வாழும் காடாகிவிடும். மக்கள் வாழ்வு குலைந்து வறுமையால் வாடுவர். இவ்வுண்மையை இக்காலத்து வாழும் நமக்கு யாரும் எடுத்துரைக்கவேண்டுவதில்லை. மக்கள் நலம் கருதாது தம் நலமே கருதிய ஆங்கிலரது ஆட்சிக் காலத்து, அறம் பொருள் இன்பமெல்லாம் இழந்து, நம் நாடு தாழ்வுற்றுக் கிடந்தமையும், மக்கள் ஆட்சியிலவும் இக்காலத்தில் எல்லாத் துறைகளிலும் மக்கள் ஏற்றமுறுதற் பொருட்டு இமயப் பெருமுயற்சிகள் செய்யப்படுகின்றமையும் நாம் அறிந்தவை.

நமது முன்னோரும் இப் பேருண்மையை நன்குணர்ந்திருந்தனர். பசியால் வாடும் ஒருவனுக்கு

உணவு கொடுப் பவன், நீரும் சோறுமாகிய
உணவினைக் கொடுப்பவனுகான். உயிரினையே
கொடுத்தவனுவான் என்று, பெற்ற தந்தை
கைவிட்ட பெண்குழந்தைக்கு உற்ற தந்தையாய்
வந்து காப்பியச் சிறப்பளித்த உத்தமர் சாத்தனுர்
உரைக்கின்ருர். நெல்லும் உயிரே, நீரும் உயிரே
என்பதில் நம்மவர்க்கு ஐயமில்லை. ஆயினும்
மக்களுக்கு உணவாய், உயிராய் இருக்கும் அந்
நெல்லுக்கும் நீருக்குமே உயிராய் மற்றொன்று
உளது என்பதனையும் அஃகா அறிவின் எஃகுடை
யாராகிய நம் முன்னேர் கண்டிருந்தனர்.

> " நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
> மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்." (புறம் : கஅசு)

இவ் வுலகத்து உயிர்கட்கு மன்னனே உயிர்,
வேறு உயிர் இல்லை.

ஒருமறை - பொருள் 61

உயிர் நன்னர் வாழ்தற்குரிய நல் உடலாக
இருந்தான்
தசரதன் என்று கவியரசர் கம்பர் குறிக்கின்ருர். உயிருக்கு
இன்ப துன்பங்கள் இயல்பில் இல்லை. உடல் நலமாய் இருந்

தால்
தால்

உயிரும் நலமாக இருக்கின்றது. உடல் நோயுற்றிருந்
உயிரும் நோயுற்றுத் துன்புறுகின்றது. நாட்டின்
மக்களும் தாமாக நல்லோரே யாவர் ; முயற்சியால்
பொருள்
ஈட்டி அறமும் இன்பமும்
அறிந்தோரே யாவர். அரசன்

புரிந்து நல்வாழ்வு வாழ
நல்லவனாயின் நல்ல உடலில்
உறையும் உயிர்போல அவரும் நலமுறுவர்; அரசன்
தீயோ னாயின் நோயுற்ற உடலில் உறையும்
உயிர்போல அவரும் துன்புற்றுத் தவிப்பர்.

மக்கள் உடலாவர், மன்னன் அவர்க்கு
உயிராவான். அன்றி, மன்னன் உடலாவன், மக்கள்
அவ் வுடலில் உறையும் உயிராவார். இவ் விரண்டு
உவமைப் பொருத்தங்களாலும் பெறப்படும் உண்மை
ஒன்றே. நல் ஆட்சி நிலவும்
நாட்டிலேதான் மக்கள் நல்வாழ்வு வாழமுடியும. இதனைச்
சாத்தனார் ஆகிய புலவர் பெருமக்கள்தாம் அறிந்திருந்
தனர், ஏனைமக்கள் அறிந்திலர் என்று கூறுதற்கில்லை.

கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும்
திருமணமாகி, முதல் நாளிரவிலே
பொற்கொடிமாதர்கள் அவர்களை மங்கல நல்
அமளியில் ஏற்றுகின்றார்கள். 'இன்று கூடும் நீவிர்

என்றும் பிரியாது கூடி வாழ்வீராக' என்று மலர்தூவி அவர்களை

வாழ்த்துகின்றனர் அம் மங்கைநல்லார். அவர்கள் வாழ்த்து அதனோடு அமையவில்லை. 'இமயம் வென்ற வெற்றி என்றும் சோழனுக்கே உரியதாக நிலைக்குமாக' என்றும் வாழ்த்துகின்றனர். தம் மன்னனது ஆட்சிச் சிறப்பே தமது வாழ்க்கைச் சிறப்பு என்பதைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து மக்கள் அறிந்திருந்தனர். கானல்வரியில் காதல் கோவலனை இழந்த மாதவி தமியளாய் வந்து வீட்டை அடைகின்றாள். 'இமயம் என்ன, சக்கரவாளமும் எங்கள் மன்னன் செம்பியனது குடையின் கீழதாகுக' என்று வாழ்த்திக்கொண்டே அவள் படுக்கைக்குச் செல்கின்றாள். வாழ்க்கையில் இன்பமே வரினும், துன்பமே உறினும்

இங்ஙனம் மன்னனது ஆட்சியில் நம்பிக்கை வைத்து மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்.

வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது பொருள். பொருள் படைத்தவர்க்கே இவ்வுலகத்து இன்பங்கள் உளவாம் என்று நாயனாரே நவின்றுள்ளார். அறம்

பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றனுள், நடுவண் நிற்பதாகிய பொருள் ஒன்றனை அடைந்துவிட்டாலே, மறுமைக்கு உதவுவதாகிய அறத்தினையும் இம்மைப் பேறாகிய இன்பத்தினையும் ஒருவன் எய்திவிடலாம்.

" அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதுஇன்றி வந்த பொருள்." (எகூச)

" ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு எண்பொருள்
ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு." (எகூ0)

'நடுவணது எய்த, இருதலையும் எய்தும்' என்று
மற்றொரு அறிஞரும் கூறுகின்றார்.

அருளில்லாதவர்க்கு வீட்டுலகத்து இன்பம்
இல்லை.

இம்மை இன்பத்துக்கு பொருள் உதவுகினறது
எனின்,

அம்மை இன்பத்துக்குப் அருள் உதவுகின்றது.
அந்த

அருள்தானும் எங்ஙனம் பிறந்து வளர்கின்றது?
உறவினர்

நண்பராகிய அறிந்தாரைக் கண்டு
நெகிழ்ச்சிறுயுகின்றது

மனம். அம் மனநெகிழ்ச்சியே அன்பு. இவ்
அன்புத்தாய்

வளர்ந்து, முன்னர் அறியாதாராகிய
மக்களிடத்தும் அயல

வாகிய உயிர்களிடத்தும் பரிவு கூர்கின்றுள்.
அப் பரிவே

வீட்டுலக இன்பத்துக்கேதுவாகிய அருள்.
அன்புத்தாய்

ஈன்ற அருமைக் குழவியே அருள். இனி,
இவ்வருட்குழவி,
யாரால் வளர்ந்து முதிர்ச்சி எய்துகின்றது?
செல்வம் -
என்னும் செவிலித்தாயே அருளாம் குழவியைப் பேணி
வளர்க்கின்றாள்.

" அருள்என்னும் அன்புஈன் குழவி, பொருள்என்னும்
செல்வச் செவிலியால் உண்டு."

(எஙள)

அம்மம்ம, பொருளின் சிறப்பு எத்தகைத்து!
வாழ்வுக்கும் அது எத்துணை இன்றியமையாதது!
இம்மை
இத்தகு
பொருளின் பெருமையினை,

" பணமே யெனைப்படைத்த பாக்கியவா னேவங்
கணமேயென் னுருயிரே கண்ணே—குணநிதியே
சாம்புநதி ரத்துஞ் சாளக் கிராமத்தும்
மேம்படுசித் தாதிகள்செய் வித்தையிலும்—தேம்பொழியும்

பன்றி மலையினுநீ பண்டுபிறந் தாயங்கு
நின்றுலக மெங்கும் நிறைந்திட்டாய்—ஒன்றுகேள்
ஈசனுக் கொப்பென்பா ரீசனையுண் டாக்கியவன்
பூசனைநீ செய்விப்பாய் புண்ணியா—பேசுங்கால்
மூவர் கடவுளர்கண் மூவரிலொன் றானதனித்
தேவன் மகிமைதனைச் சென்றேத்தற்—காவதுபோல்

சின்மயமா மூன்றுடனே செம்புவெள்ளி சேர்ந்தாலும்
உன்மயமே யெந்த முயர்ச்சிகாண்— பொன்மகளை

— மார்புதனின் மாயோன் வரிசையா வைத்ததுநின்
பேர்மகிமை கண்டாய் பெரியோனே—பாருலகில்
ஆன்ற பலகோடி யாத்மவர்க்க மத்தனையும்
ஈன்ற பிரமனுநீ யின்றமகன்—தோன்றுமொரு
நற்பொருளுண் டாங்கவன்ற னுமை பிரணிய
கெற்பனென்று சொல்வதுநான் கேட்டிலனோ—கற்பனை
ஆங்கவனுண் டாக்குமகி லாண்டகோடி யெல்லாம்
தாங்குமக மேருவுநீ தானன்றோ" (பணவிடுதூது)

என்று பலவாறு போற்றி யுரைக்கின்றார் பிற்காலப் புலவர் பெருமான் ஒருவர்.

உடலுக்குச் சிறந்தது உயிர். உயிர்க்குச் சிறந்தது அறம். அறத்தை விளைப்பது பொருள். மக்கள் அப் பொருளை ஈட்டித் தாம் நுகர்ந்தும், பிறரை நுகர்வித்தும் வாழ்வதற்கு வாய்ப்பு அளிப்பவன் மன்னன். அவன் மனிதப் பிறப்பினனே யாயினும் கண்கண்ட கடவுளாவன். அவன் நல்லவனாக இருத்தலினாலேயே மழை பெய்கிறது; தொழில் கள் நடக்கின்றன; எட்டுத் திசைகளும் விளைகின்றன;

உணவுக் கவலையின்றி மக்கள் தத்தம் நெறியில் நிற்கின்

றனர்.

"முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்கு
இறைஎன்று வைக்கப் படும்."

(௩அஅ)

மன்னவன் என்பது அவன் ஒருவனை மட்டும் குறிப்ப

தன்று. அவனையும் அவனது ஆட்சிக்கு உறுபபான அமைச்சர் முதலியோரையும், அரண் முதலியவற்றையும் குறிக்கு மென்பது கூறல் வேண்டா. அரசன் ஆட்சித் தலைவன். அவனைப் போன்றே, பிற உறுப்புக்களும் ஆட்சிக்குச் சிறந்தனவே. ஆதலின் ஆசிரியர் பொருட்பாலில், ஆட்சித் தலைவனாகிய அரசனது இயல்கள் பற்றி இரு நூற்றைம்பது குறள்கள் எழுதியுள்ளார். அதன்பின், முந்நூற்றிருபது குறள்களால் அமைச்சன் முதலிய ஆட்சி அங்கங்கள் பலவற்றின் இயல்களையும் தெரிக்கின்றார். பின்னர், நூற்றுமுப்பது குறள்களில் நாட்டு மக்களின் இயல்கள் உரைக்கப்படுகின்றன. அரசனும் அவனின் அங்கங்களும் சிறக்கவமைந்து, அவற்றால் ஆட்சியும் சிறக்குமாயின், நாட்டில் உழவும் தொழிலும் மேம்பட்டுப் பொருள்மிகுந்து மக்கள் நலமுற வாழ்வர்.

ஆட்சிக்கு உறுப்பாவன ஆறு. அவை படை, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் என்பன.

குடி.

"படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு."

(௩௮௧)

இவற்றையன்றி, தூது, ஒற்று ஆகிய உள்ளுறுப்புக்களும் ஆட்சிக்கு உள. பேருறுப்புக்களும் சிற்றுறுப்புக்களும் அடங்கிய எந்திரம் போன்றது ஆட்சி. அந்த எந்திரத்தினை முறையறிந்து இயக்கும் பொறிவல்லானைப் போன்றவன் அரசன். எந்திரத்தின் இயக்கத்தால் விளையும் பயன் போன்றது நல்லாட்சியில் மக்கள் எய்தும் பொருளும், அப் பொருளால் விளையும் அறனும் இன்பமும். ஆகவே, அரசனையும் அவனுக்கு உறுப்பாய் அமைவனவற்றையும் பற்றி அரசியல், அங்கவியல், ஒழிபியல் என்னும் மூன்று

இயல்களில், எழுபான் அதிகாரங்களில், எழுநூறு குறள் களில் நாயனார் கூறும் திறத்தை இனிக் காண்பாம்.

1. அரசியல்

ஆட்சித் தலைவன் அரசன். ஆட்சி மாட்சியுடையதாக அமைதற்கு ஆறு புறக் கருவிகள் வேண்டும். அவற்றுள் ஒன்று குறையினும் ஆட்சி செவ்வன் நடைபெறாது. அவற்றினையே முன்னர் ஆறு அங்கங்கள் என்று குறித்தோம். அவை படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் என்பன. ஒருவன் கையகத்துக் கூரிய ஒள்வாள் இருக்கின்றது. ஆனால் அதனை வாய்ப்ப எறியும் ஆண்மை அவனுக்கு இல்லையேல், அவன் ஏந்திய வாளால் யாது பயன்? அங்ஙனமே, புறக் கருவிகள் செம்மையாக அமைந்திருந்தும், அவற்றைக் கொண்டு ஆட்சி செலுத்தும் அகக் கருவிகள் அரசன் மாட்டு இலவாயின் ஆட்சி மாட்சியுறாது. எனவே, நாயனார் அரசியலில் முதலதிகாரமாகிய இறைமாட்சியின் முதற் குறளில் புறக் கருவிகள் ஆறும் இன்னின்னவெனக் குறித்துவிட்டுப், பின்னர் அவ்வதிகாரத்தின் ஒன்பது குறள்களிலும், அவற்றின் பின்வரும் இருநூற்று நாற்பது குறள்களிலும் ஆட்சிப் பாரத்தை வகிக்கும் அரசனுக்கு இருக்க வேண்டிய அகக் கருவிகளாகிய இன்றியமையாத பண்புகளைத் தெள்ளிதின் விளக்குகிறார்.

வேந்தனுக்கு என்றும் இடைவிடாது இயல்பாகவே அமைந்திருக்க வேண்டிய பண்புகள் நான்கு. அவை அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம். இவற்றை அடுத்து உள்ள பண்புகள் மூன்று. அவை, காரியங்களைச் செய்வதில் விரைவுடைமை, கல்வி, துணிவுடைமை. இத்தகைய பண்புகளையுடையவன் எங்குலையிற் பிறப்பினும் நாடாளும் தலைமை எய்துவன் என்றும், இப் பண்புகள் இல்லாதவன் அரசன் மகனாய் அரண்மனையிற் பிறப்பினும் நாடாளும் உரிமை இழந்து தாழ்வன் என்றும் நாம் கொள்ளலாம்.

இவ் ஏழு தாய்ப் பண்புகளோடு அரசனுக்கு இருக்க வேண்டிய கிளைப் பண்புகள் இன்னும் பலப்பல. அரசனுக்கு

மட்டுமன்றி, அரசனைப் போன்று தான் தான் இருக்குமிடத்தில் தலைமை எய்தி வாழ்க்கை செய்ய விரும்பும் ஒவ்வொருவற்கும் இருக்கவேண்டிய நற்பண்புகளே அவை. ஆயினும், அவை அரசற்கு இன்றியமையாமை நோக்கி ஆசிரியர் தம் மறைநூலில் அவற்றை அரசியலில் பெய்துள்ளார்.

அறத்துக்குக் கேடில்லாதவாறு, நாட்டின்கண் தீயன நிகழாமற் கடிந்து, வீரத்தினின்றும் வழுவாத மானமுடை யனாக அரசன் இருத்தல் வேண்டும்.

> " அறனிழுக்காது அல்லவை நீக்கி, மறன்இழுக்கா
> மானம் உடையது அரசு."

(௩௮௪)

அரசனுக்குரிய உள்நாட்டுக் கொள்கையும், வெளிநாட்டுக் கொள்கையும் பற்றி இக்குறள் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்குதல், மக்கள் பகை நீங்கி நலமாக இன்புற்று வாழ்தல்—இவ்விரண்டனையுமே கரிகால் வளவன் போன்ற நல்ல அரசன் ஒருவன் கருதியிருப்பான். வள்ளுவர் காணும் இலட்சிய மன்னனும் அத்தகையோனே. அந்த இலட்சிய மன்னன் தனது குறிக்கோளை அடைதற்கு என்ன முறையினைக் கையாளுதல் வேண்டும் என்று அவர் அறிவுறுத்துகின்றார்.

நாட்டிலே களவுக்கு இடமின்றி அதனை ஒழித்தல் வேண்டுமென்று விரும்பினான் பாண்டிய மன்னன். ஆனால் கள்வனை நேரிற் கண்டு, சான்றுகள் கொண்டு ஆய்ந்து தீர்ப்பளிக்கத் தவறிவிட்டான். பாண்டியர் மரபுக்கே அதனால் இழுக்கு நேர்ந்ததும், கோவலன் மாண்டதும், மதுரை எரிந்ததும், பாண்டியனாடு மழைவறங்கூர்ந்து வறுமை எய்தி வெப்பு நோயும் குருவும் தொடர்ந்து துன்புற்றதும், பிறவும் நாம் அறியாதனவல்ல. நாட்டிலே நீதி நிலவ வேண்டும், அமைதி உலவ வேண்டும், வளம் செறிந்து மக்கள் வாழ்க்கை நலமுறல் வேண்டுமெனின், அரசன் நாட்டின்கண் தீமைகள் நேராமற் காத்தலும், அங்ஙனம் காத்தற்கு

அறநெறியிற் பிறழாது நிற்றலும் வேண்டும்.

வள்ளுவர் கூறும் உள்நாட்டுக் கொள்கை இதுவே. "அறன் இழுக்காது அல்லவை நீக்குக."

இனி, அவர் கூறும் வெளிநாட்டுக் கொள்கை: வெளி நாடுகளில் நட்பு நாடுகளும் உள, பகை நாடுகளும் உள. தன் வலி கொண்டும், நட்பு நாடுகளின் துணை கொண்டும், மன்னன் தன் நாட்டைப் பகை நாடுகளினின்று பாதுகாத்தல் அவன் கடமையாகும். நெடுங்கிள்ளியைப் போன்று பகைவர்க்கஞ்சி மதிலை அடைத்துக்கொண்டிருப்பவன் மக்களைப் புறந்தரும் புரவலன் ஆகான். அஞ்சாமையே அரசர்க்கு வேண்டும் முதல் இலக்கணம் என்று நாயனார் கூறியிருப்பது இவண் நோக்கத் தக்கது. ஆம், வீரருட் சிறந்த வீரனே மன்னருட் சிறந்த மன்னன் ஆவான். வீரத்தின் வழுவாத மானமுடையோனாக அரசன் இருத்தல்வேண்டும். மானமாவது, தாழாமை — பகைவர்க்குப் பணியாமை. பகையரசர்க்குப் பணிந்து ஒழுகாமல், நேர் நின்று பொருது அவரை மெலிவித்துத் தனக்குப் பணிவித்து, தன் நாட்டை அரசன் காத்தல் வேண்டும்.

பகையரசோடு பொருது அதனை அழித்தலே ஓர் அரசனது அயல்நாட்டுக் கொள்கையாக இருத்தல் வேண்டுமென்று கூறுவதனோடு அமையவில்லை. நமது அறநூலாசிரியர் உள்நாட்டுக் காவலைப்பற்றிக் கூறுமிடத்தும், "அறநெறி பிறழாது தீச் செயல்களை ஒழிக்க," என்பதுபோல, இவ்விடத்தும், "வீரத்தின் வழுவாத மானத்துடன் ஒழுகுக," என்கின்றார். மானம் வேண்டும் அரசற்கு; ஆனால் அம் மானம் வீரத்துக்குக் குற்றம் இழைக்காத மானமாக இருத்தல் வேண்டும். பகைவன்மீது சீற்றத்துடன் செல்லுங் காலத்து அரசன் இவ்விதியினை மறந்துவிட நேரும்; அங்ஙனம் மறத்தல் அவனுக்கு அழகன்று என்பதே நாயனார் காட்டும் அறநெறி.

வீரத்துக்குக் குற்றம் நேராத மானம் யாது? ஒப்பில் உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் அதனை இன்னதென்று தம் உரைவிளக்கத்தில் சுட்டியுள்ளார். அதனை அவர் எழுதிய

வாறே ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுவோம்."

குற்றமாய மானத்தின் நீக்குதற்கு மறனிழுக்கா மான மென்றார்; அஃதாவது,

"வீறின்மையின் விலங்காமென மதவேழமும் எறியான்
ஏறுண்டவர் நிகராயினும் பிறர்மிச்சிலென் றெறியான்
மாறன்மையின் மறம்வாடுமென் றிளையாரையும் எறியான்
ஆறன்மையின் முதியாரையும் எறியான் அயில்உழவன்."

எனவும்,

" அழியுநர் புறக்கொடை அயில்வேல் ஓச்சான்."

எனவும் சொல்லப்படுவது, பகைவராயினர் தோல்வியுற்று உயிர்க்கஞ்சிப் பணியுங்கால், மேலும் அவர் மேற் செல்லற்க, அது வீரமாகாது என்பதே முடிந்த பொருளாகும். கலப்பற்ற அறம், கலப்பற்ற வீரம் ஆகிய இரண்டன் அடிப்படையிலும் அரசன் தன் உள்நாட்டுக் கொள்கை, அயல்நாட்டுக் கொள்கை ஆகிய இரண்டனையும் அமைத்துக்கொண்டு காவற் சாகாடுய்த்தலை வற்புறுத்துகின்றார் வள்ளுவர்.

அரசனுக்குரிய இயல்புகள் அமைந்து,
கொள்கை

களையும் தெரிந்துகொண்ட பின், ஓர்
அரசனுக்கு வேண்

டும் அடுத்த திறம் பொருள் நிருவாகத்திறமே.

" இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு!"

(கூஅ௪)

நிதி நிருவாகத்தில்
ரூர். முதலாவது,
களை மேன்மேலும்

நாயனார் நான்கு நிலைகளைக் குறிக்கின்
அரசன் தனக்குப் பொருள்வரும் வழி
உளவாக்குதல். இரண்டாவது, அவ்

வழிகள் பலவற்றுனும் வரும் பொருள்களை ஒருவழி தொகுத்தல். மூன்றுவது, அங்ஙனம் தொகுத்தவற்றைப் பகைவர், கள்வர், சுற்றத்தார், வினைசெய்வார் முதலிய பிறரும் கொண்டு செல்லாதபடி காத்தல். நான்காவது,

காத்துவைத்த பொருட்களை அறம், பொருள், இன்பம்

விளையுமாறு செலவிடுதல்.

"பொருள்களாவன மணி, பொன், நெல் முதலியன. அவை வரும் வழிகளாவன

பகைவரை அழித்தலும்,

ஒருமறை - பொருள்

இறைகோடலும், தன்னுடு தலையளித்தலு
சமயத்துறையிலும், கல்வித்துறையிலும்,
வறுமையை ஒழிக்கும் ஆக்கத்துறைகளிலும் செ
அறத்தின் பொருட்டுக் கொடுத்தலாகும். படை
படைக்கலங்கட்கும், நாட்டுக்கும், அரண் அமை
கும் செலவிடுதல் பொருளின் பொருட்டுக்
கொடுத்து
கும். மண்டபம், வாவி, செய்குன்று, இளமரக்கா, பூங்கா முதலியவற்றுக்குச் செலவிடுதல் இன்பத்தின் பொருட்டுக் கொடுத்தலாகும். இவ்வாறு இங்குக் கூறிய நான்கு நிலையிலும் பொருளை

ஆளவல்லானே மக்களை ஆளவல்ல அரசனுவன்.

இனி, அரசற்கு வேண்டிய மற்ருெரு இலக்கணத்தை வகுக்கின்ருர் நாயனுர். முற்கூறிய பண்புகளும், பொருளை ஆக்கி அளிக்கும் திறமும் உடையோனுக இருப்பினும், முறை செய்ய அறியானுயின் அவன் அரசனுகான். முறை யாவது அறநூலும், நீதி நூலும் சொல்லும் நெறியில் ஆட்சி புரிதலாம்.

வலியரால் நலிவெய்தியவர் அரசன்பால் முறை வேண்டி வருவர். பொருளும் பிறவும் இன்மையால் துயர் உழப்போர் தம் குறை தீர வேண்டி அவன்பால் செல்வர். இதனை இக்காலத்து வழக்குடை ய மக்கள் , நீதிமன்றத்தை நாடுவதுபோன்றும், அமைச்சர்களிடம் தமக்குக் குளம் வேண்டும், வாய்க்கால் வேண்டும், குடிதண்ணீர் வேண்டும், மின் ஆற்றல் வேண்டும், ஆலைகள் வேண்டும், சாலைகள் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்து கொள்வது போன் றும் கருதலாம். எண்ணற்ற மக்களின் எண் ணற் ற குறை களையும் முறைகளையும் கேட்டுக் கேட்டு மன்னன் அலுத் துப்போகலாம், சலித்துப்போகலாம். ஆயினும், அவ னே சேய்மாட்டு அன்புடை ய தாய் போன்று பொறுமையுடன் கேட்டு முடிப்பித்தல்வேண்டும்.

ஆட்சிமுறையில் இத்தகைய நிலை நேர்தல் கூடாதென் பது நாயனுர் கூறும் அறிவுரை. அரசன் , முறைவேண்டி ஞரும் குறைவேண்டி ஞரும்

தன்னைக் காண்பதற்கு எளிய
ுக்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

ுவண்டும். பின்னைத் தன்னைக் கண்ட மக்
,ுன் கடுஞ்சொற் கூறுதல் கூடாது.
இனிய
ாப் பேசி, அவர்கட்கு வேண்டுவன நல்கி
அவர்கள்
அளிகூர்தலும் வேண்டும். மக்கள் தான்
பெற்ற
மௌயாகத் தான் அவர்கட்குத் தந்தையே
ஆதல்
வண்டும். இத்தகைய மன்னன் ஆளும்
காட்டையும்,
அந்நாட்டில் வாழும் மக்களையும் பிறநாட்டு மக்கள்
உயர்த்
துக் கூறுவர். அவர்தாமும் அவ்வரசனது
குடிகளாக
வாழ விழைவர். ஏனெனின், அவன் பிறப்பால்
மகனே
யாயினும் செயலால் கடவுளேயாவன்.

இதுவரை இறைமாட்சி என்னும் முதல்
அதிகாரத்
தின் எட்டுக் குறள்களில், நம் அறிவின் மன்னர்
அறத்
தில் வல்லராகிய வள்ளுவர், வகுக்கும்

இலட்சியமன்னனது

இலக்கண நுட்பங்களைக் கண்டோம். இனியும் அவனுக்கு

இன்றியமையாது வேண்டும் பண்பு ஒன்று உளது. அத

னையும் நாயனார் மறந்தாரல்லர். அரசன் நல்லனு தலின்,

அவன் உழையிருக்கும் அமைச்சர் முதலிய பிறரும் நல்

லோரேயாவர். அவர்கள் தம் அரசன் ஏதேனும் ஒரு

வாற்றான் மயங்கித் தவறாயின செய்யப்புகுங்கால், மக்கள்

நலம் கருதி அவர்கள் அவனைக் கடிவர். அரசன் அவர்கள்

கூறுவதனை நன்குணர்ந்து உடன்படானாயின் அவர்கள்

அவ்வளவோடு அமையார். ஒருகால் அரசன் வெகுள்

வானாயின் தமக்கு ஏதம் வருங்கொல் என்று அஞ்சார்.

மீண்டும் அரசனை இடித்து உரைப்பர். அரசனது செவி

கைக்குமாறு கடுஞ்சொற் கூறியேனும் அவனைத் திருத்த

முற்படுவர். அப்போது அரசன் அவர்கள் அறிவுரையினை

ஏற்றி நெறிநிற்றல் வேண்டும். இஃது அரசற்கு ஓர் உயரிய
பண்பு. தன்னைத் துன்புறுக்கும் சொற்களை எண்ணாது,
தன் மக்களின் துன்பம் துடைக்கும் வகையினையே எண்
ணும் அன்புடைய மன்னன் ஒரு நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல,
இவ்வுலகனைத்துக்கும் உரிய மன்னனாவான். இன்றைய
உலக அரசியலில் நம் முதலமைச்சர் நேரு அவர்கள்
எய்திவரும் நிலை இதுவேயன்றோ? அணுப்படை வாய்ப்

படைகளின் கொடுமைக்குத் தப்பி உய்தற்கு உலகம்
நேருவை எதிர்நோக்கியிருக்கின்றது.

இறைமாட்சியின் இறுதிக்குறள் இதுவரை வள்ளுவர்
வகுத்த அரச உருவுக்கு உயிர் அளிக்கின்றது. மன்ன

ஞக இருப்பவன் மன்னனுக உடை அணிந்து,
செய்து வாழ்வதுமட்டும் போதாது. மன்னன்

முறை
மன்ன
னுக்குரிய ஆன்ம ஒளி படைத்த மன்னனுகவே இருத்தல்
வேண்டும். மன்னனுக்குரிய ஆன்ம ஒளி யாது? வேண்டு
வார்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தலும், யாவர்க்கும் தலைபளி

செய்தலும், முறைசெய்தலும், தளர்ந்த குடிகளைப் பேணு
தலுமாகிய நான்குமாம். அந்நான்கினையுமுடைய வேந்தன்
வேந்தனுக விளங்குவான். அவன் ஒளி ஏனை எந்தல்களின்
ஒளியை வென்றுவிடுகின்றது.

" கொடையளி செங்கோல் குடியோம்பல்
உடையானும் வேந்தர்க்கு ஒளி"

நான்கும்
(௩௯0)

இங்ஙனம் புறக்கருவிகளும் அகக்கருவிகளும்

அமைந்து மாட்சியுற்று விளங்கும் ஓர் அரசனைப்
பத்துக் குறள்களில்
நாயஞர் படைத்துவிட்டார். ஆனுல் மிக எளிதாக அவர்
அவனைப் படைத்துவிடவில்லை. அஃதாவது மாட்சியுள்ள

ஓர் இறை தோ ாறுவது எளிதன்று.
கிய ஓர் உருவினைச் சமைத்தற்குச்

பொன்னால் அழ
சமைப்போனது
தொழில் திறம் மட்டும் போதாது. போதிய அளவு
விலை மிக்க ஆடகப்பொன்னும் வேண்டும்.
வள்ளுவர் காணும் இலட்சிய மன்னனும்
பொன்திரள் போன்று, கல்வி, கேள்வி,
அறிவுடைமை, குற்றங்கடிதல், பெரியாரைத்
துணைக்கோடல், சிற்றினஞ்சேராமை, தெரிந்து
செயல் வகை, வலியறிதல், காலமறிதல்,
இடனறிதல், தெரிந்து தெளிதல், தெரிந்து
வினையாடல், சுற்றந்தழால், பொச்சாவாமை,
செங்கோன்மை, வெருவந்த செய்யாமை, கண்
ணோட்டம், ஒற்றாடல், ஊக்கமுடைமை,
மடியின்மை,
ஆள்வினையுடைமை, இடுக்கணழியாமை ஆகிய இருபத்தி
ரண்டு பண்புகளின் சேர்க்கையால் அமைந்து மிளிரல்
வேண்டும்.

இப்பண்புகளில் ஒற்றுடல் முதலியன சில, அரசனுக்கே பெரும்பாலும் உரியவை. ஏனைப் பண்புகள், மக்கள் நடுவே தலைமை எய்தி வாழ விழையும் நம்போலியர்க்கும் உரிய பொதுப்பண்புகளே. இவையாவும் அரசியலில் கூறப்பட்டுள்ளமையால், அரசனுக்கே உரியவை என்று கருதி, அவற்றை நமது வாழ்க்கையினும் போற்றுது ஒழுகுதல் தந்தை தந்த பெருஞ் செல்வத்தைத் தனயன் தனக்கு வேண்டாவென்று தள்ளுவதை ஒக்கும். 'எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்' என்று, புதுமைக் கவி பாரதி அரசியல் அடிமையுற்றுத் தாழ்ந்த தமிழர்க்குச் சாற்றி, அரசியல் விழிப்பூட்டினர். ஆனல் காலமும் தூரமும் கடந்த அமரகவி வள்ளுவர், அறியாமை, மடியுடைமை, ஊக்கமின்மை, இடுக்கணழிதல் முதலியவற்றுக்கு அடிமைப்பட்டு, மன்னர் எனச் செம்மாந்து வாழும் தகுதியிழந்து சிறுமையுற்று மடிவாரை உயிர்ப்பிக்கும் அமுதமாகத் தமிழர்க்குக் குறள் மந்திரத்தை அருளிச்செய்தார். தமிழ்மகன் ஒவ்வொருவனும் கல்வி கேள்வி முதலிய தலைமைக் குணங்கள் வாய்ந்து தரணியாளும் தகுதியுடையோனய் அமையும் தனிச்சிறப்புடைய தமிழ் இனத்தைப் படைக்கவே நம் தெய்வப்புலவர் விரும்பினர். இதனை இன்னமும் சிறிது விளக்கமுறச் சொன்னல், அரசனும் குடிகளும் தத்தம் கடமையும் உரிமையும் உணர்ந்து ஒழுகும் பெருமைப்பாலோராக நாடு விளங்குதல் வேண்டும் என்பதே நம் அரசியல் சாணக்கியர் முடித்துரைக்கும் அரசியலாம்.

அரசனை ஆக்குவனவாக இருபானிரண்டு பண்புகளைக் கூறிய ஆசிரியர், ஒருவன் அரசமரபிற் பிறந்து ஆட்சிக்கு உரிமையுடையோனாய் இருப்பினும், அவனை உண்மை அரசனாகவொட்டாது அழித்துவிடும் இயல்கள் இரண்டனையும் உடன் கூறியுள்ளார். பொன்னால் உருவமைப்போன் அப் பொன்னின் புரைகளையும் புடமிட்டுக் கழித்துப் பொன்னைத் தூய்மை செய்தல் வேண்டுமன்றோ? பொற்கிண்ணத்து வார்த்த பாலில் இரண்டே துளிக் கடுச்சேரின்

அப் பால் பருகுதற்குரிய தகுதியிழந்து விடுகின்றது
அவ்வாறே அரச மரபில் வந்தோனாயினும் ஒருவன் கல்லாமை, கொடுங்கோன்மை ஆகிய இரண்டு இயல்களும் உடையோனாயின் அவன் மன்னன் ஆகான், மகனும் ஆகான், விலங்கே யாவன் என்றுரைக்கின்றார் நாயனார்.

அரசர் இல்லத்தில், ஏன் செல்வர் இல்லத்திலும்
பிறந்து வளர்வோரிற் பெரும்பாலோர், பொருள்படைத்
திருக்கும் போலிக்காரணத்தால், அடங்கியிருந்து கல்வி

கற்றற்கு இணங்காராய், விடரொடும்
தூர்த்தரொடும் கூடி,
நகைபயின்று, மனம்போகும் போக்கில் இநெறிச்
செல்லு
தல் நாம் காண்பதொன்று. கல்லாக்
களிக்குணமும், பிறப்
பால் தாம் பெற்றுள்ள வலிச்செருக்கால்
மெலியாரை
நலிவிக்கும் நயக்கேடும் உள்ளார், பயிரை மேயும்
வேலி
போலக் கொலைஞரினும் கொடியர் ஆவர்.
நாட்டில் பருவமழை பெய்யாது, பசுக்கள்

அவர் ஆளும்
பால் குன்றும்,
மேன்மக்களும் தாம் பயின்ற நூல் நெறிகளை
மறந்து
விடுவர். இறுதியில் அத்தகைய மன்னன் ஆளும்
நாடு
பகைமன்னர் உடைமையாகிவிடும். ஆங்கிலர் ஆட்சிக்கு
முன்னர் நம் நாட்டினைப் பகுத்து ஆண்ட இந்திய மன்னர்
பலரும் கல்லாக் கீழ்மக்களாய்க் கொடுங்கோன்மை புரிந்து
இருந்தமையும், அதனுல் நாடு உற்ற
சிறுமையும் நாம்
நன்கறிந்தவையே.

மன்னனுக இருத்தல் மாண்பு உடையது.
மக்களைக்

காக்கும் அவன் கடவுட் பிறப்பாவான்.

"திலக நீண்முடித் தேவரும் வேந்தரும்
உலக மாந்தர்கள் ஒப்பவென் றோதுப."

"உறங்கு மாயினும் மன்னவன் தன்னொளி
கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்."

யாவரும் அவனைத் தொழுவர். ஏனெனின், கல்வியறிவாலும், புலனடங்கிய ஒழுக்கத்தாலும், செங்கோன்மைத் திறத்தாலும் அத்தகைய தகுதிகள் அவனுக்கு இருக்கின்றன. ஆனால் இத் தகுதிகள் எளிதில் அமைவனவல்ல;

அரசனாக இருப்பதும் விரும்பத்தக்கதல்ல. பிறர்நலம் கருதும் வீரத் தியாகிகளே மன்னர் பதவியை வகித்திருக்க முடியும். இவ் வுண்மையையும் பொறுப்பினையும் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே நம் தமிழ் மன்னர்கள் உணர்ந் திருந்தார்கள்.

"மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையுயிர் எய்தின் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டும் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதக வில்"

எனக் கூறிச், சேர மன்னனொருவன் வாய்விட்டுப் புலம்பி இருக்கின்றான். கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலந்தொட்டுத் தோன்றிய பழைய மன்னர் மரபிலே, மன்னர் மகனாய்ப் பிறந்து மன்னர் மன்னனாய் விளங்கிய ஒருவன் ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கண்டு, 'என் இம் மரபில் பிறந்தேனோ, கடவுளே' என்று வருந்தும்போது, இக் காலத்திலே நாட்டில் பலர் ஆட்சித்துறையில் இடம் பெறும்படி ஒருவரோடொருவர் இகலி, மக்களிடம் பல்இளித்து வாக்குக் கேட்டு வாடும் விந்தையை எண்ணுங்கால், அவர்கள் பேதைமையை எண்ணிச் சிரிப்பதோ, அன்றி நமது ஊழுக்கு இரங்கி அழுவதோ என்பது புலப்படவில்லை.

வள்ளுவர் வாழ்ந்த நாட்டிலே, திருக்குறள் வாழும் நாட்டிலே போலி ஆட்சிக்கு இடமளித்தல் கூடாது. தமிழ் அறிந்த தமிழ்மக்கள் கடமை இது. நமது நாட்டிலே குன்றாத விளையுளைச் செய்வோரும், அறவோரும், கேடில்லாத செல்வரும் தழைக்க வேண்டும்; உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும், பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் இல்லா திருத்தல் வேண்டும்; இருபுனலும் வருபுனலும் வாய்ந்து, பிணியின்மை செல்வம் விளைவு இன்பம் ஏமம் மேவுதல் வேண்டும். இவற்றினைச் செய்ய வல்லாரிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பு இருக்கும்படி நாம் கவனமாயிருத்தல் வேண்டும். பதவிப் பித்தர்களான கயவர் என்ன சாதிப்பர்? பேதை

களும் வாதங்களும் நிகழ்த்தித் தாம் பதவியில் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதனையே சூழ்ந்து நாளும் பொழுதும் போக்கு வர். தம்மையும் மறவர் ஆக்கி, நாட்டினை அழிப்பர். அரசியல் கூறுமுகத்தான், ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் அரசர்க்கே நீதி யுரைத்தார் என்று கோடல் ஒரு சார்பான முடிபாகும்; அரசனது ஆட்சியின் கீழிருக்கும் மக்களும் அரசனுக்குரிய இலக்கணங்களைத் தெள்ளிதின் ஆய்ந் தறிந்து, அவ் விலக்கணங்கள் இல்லாதவனை அரசனாக ஏற்றல் கூடாது என்று கூறியதாகவும் கோடலே நூல் பயில் பயனாகும்.

இலட்சிய மன்னனை ஆக்குதற்கு அமைந்த துணைக் குணங்கள் கல்வி முதலிய இருபத்திரண்டாம். அவை யனைத்தையும் பற்றி நூலாசிரியரும் உரையாசிரியரும் தத்தம் இயற்கை நுண்ணறிவாலும் செயற்கை நூலறிவா லும் எடுத்துரைக்கும் நுட்பதிட்பங்களை இங்குக் கூறுதல்

மிக விரிவாகும்.
உரையும் கண்டு

ஆதலின் அன்பர் அவற்றை மூலமும் தெளிக. நான் ஒருவாற்றான் அவற்றின் சுருக்கத்தை மட்டும் குறிக்கின்றேன்.

கல்வி: கல்வியின் நோக்கம் பொருளீட்டுதலன்று, அறிவுடையராதலே. அறிவு இருவழியால் நிரம்புவது: நூல்களைக் கற்றலும், கற்றறிந்தோர் கூறுவனவற்றைக் கேட்டலும். மணலின்கண் தோண்டிய அளவுக்கு நீர் சுரப்பதுபோல, நூலினை அறிவு பெருகுவதாகும்.

ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து கற்குமளவுக்கு ஒருவன் இலக்கியம் விஞ்ஞான மாகிய இருவகை நூற்களைக் கற்கவேண்டும். ஒரு பிறப்பில் ஒருவன் கற்பது, வரும்வரும் பின்னைப் பிறப்புக்களிலும் அவனுக்குப் பயன்படும்.

விளைநிலமும் நிலமெனப்படும், விளையாக் களர் நிலமும் நிலமெனப்படும். அதுபோன்றே கற்றவனும் மனிதன், கல்லாதவனும் மனிதனே! கல்லாதவன் மனிதனோ? அல்லன். அவன் விலங்கு. பேச அறியான் அவன். ஒருகால் அவன் பேசினும் அதனைப் பிறர் ஏற்கமாட்டார்.

கல்லாதவனும் அறிவுடைய வழி ஒன்று இல்லாமல்

இல்லை; கற்றவர்பால் கேட்டு, அக் கேள்வி ஞானத்தால் அவன் அறிவுடையவனுகலாம். கல்லா ஒருவன் கேள்வி யறிவும் இல்லாச் சடமாயிருப்பானுயின் அவன் சாதலால் அவனுக்கும் பிறர்க்கும் சிறிது இழப்பும் இல்லை.

கல்வி கேள்விகளால் வரும் அறிவால் ஒருவன் தனக்கும் தன்னைச் சேர்ந்தார்க்கும் இறுதிவராமல் காத்துக் கொள்ளலாம். புலன்கள் செல்லும் தீநெறிக்கு விலகி ஒழுக்கமுடைய உயர்ந்தோனுகலாம்.

"அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்."

(சகூ0)

பெரியாரைத் துணைக்கோடல்: கல்வி அறிவும் நல்லொழுக்கமுமுடைய அரசன், தன்னைப்போன்று அத்தகைய கல்வியும் ஒழுக்கமுமுடைய பெரியாரையே தனக்கு ஆட்சித் துணைவராகக் கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் அரசனைக் காட்டினும் ஆண்டிலும் அறிவிலும் முதிர்ந்தோராக இருப்பின் மிகநன்று. செல்வம் படைத்தவரைச் சேர்ந்து வாழ்தலால் தாம் எய்தும் ஆக்கம் கருதித் தீக் குணமுடைய சிறியோர் அவரை விரும்பி அடுப்பர்; பெரியோர்களைச் செல்வமுடையோர் தாமாக விரும்பி அடுத்தாலன்றி, அவர்கள் விலகியே நிற்பர்.

ஆதலின் அரசன் தன்னை வலியவந்து அடுக்கும் சிறியோரை விலக்கி, தானே வலிந்து சென்று பெரியோரை நட்பாக்கிக்கொள்ளுதல்வேண்டும். வாணிகத் திறம் இருப்பினும் முதல் இல்லாதவனுக்கு ஊதியம் இன்மை போன்று, ஆட்சித்திறம் அமைந்தோனாயினும் பெரியோர் சார்பின்றி ஓர் அரசன் மாட்சியுறுதல் இல்லை.

தெரிந்து செயல்வகை: சிறியோர் தன்னைச் சேர வொட்டாது தடுத்துப் பெரியோரைத் துணைக்கொண்ட மன்னன், பின்னர், தான் செய்யும் வினைகளை நன்கு ஆராய்ந்து அதன்பின் செய்தல்வேண்டும்.

ஒருமறை - பொருள் 77

" தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வார்க்கு

அரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்."
(சுசுஉ)

அரசனுக்குப் போர் ஒன்றே வெற்றி எய்தும் வழியன்று. பொருள் கொடுத்தல், இன்சொற் சொல்லல், வேறுபடுத்தல் என்னும் வேறு மூன்று வழிகளும் உள. இந் நான்கனுள் எவ் வழியைப் பின்பற்றி வினைமுற்றுதல் நன்று என்று அரசன் ஆராய்ந்து துணிதல் வேண்டும். துணிந்த பின்,

" வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்ருன் வலியும்
துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்."

(௪௭௧) வினைசெய்யும் வழியினைத் தேர்ந்தறிதல் போன்று, வினை
செய்யுங் காலமும், இடமும் அறிதல் வேண்டும். காக்கையும் கூகையும் பகற்கண் பொருதால் காக்கை கூகையை வென்றுவிடும்; இரவின்கண் பொருதால் கூகை காக்கையை வென்றுவிடும். இவ்வாறு காலத்தால் வலி வேறுபடுகின்றது. நீருட் கிடக்கும் முதலையை யானையும் வெல்ல முடியாது. ஆனுல் அம் முதலை நீரைவிட்டுத் தரைக்கு வந்தால், அதனை ஒருசிறுவிலங்கும் வென்றுவிடும். இஃது இடத்தால் பெறப்படும் வலிமை. நடுங்குபனி நாடாகிய இரசியாவை வீரன் நெப்போலியன் படைகள் வெல்லத் தவறின. அண்மையில், இட்லர் படைகளும் அங்கேயே மடிந்து, அவன் தோல்விக்கு வித்திட்டன.

தெரிந்து தெளிதல்: படித்துப் பட்டம்பெற்றவரெல்லாரும் பதவிக்கு உரியர் ஆகார். அறிவுத் திறத்தால் மட்டும் ஒருவனுக்குத் தகுதி வந்துவிடாது. ஆதலின், அரசன் தன் அமைச்சர் முதலாயினுரை, அவரது பிறப்பு, குணம், அறிவு, செயல் ஆகியவற்றைக் காட்சி, கருத்து, ஆகமம் என்னும் மூவகை அளவைகளால் ஆராய்ந்து தெளிந்து அமர்த்துதல் வேண்டும். ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்து அமர்த்தியபின், அவன் தகுதியின்மையால் தவறு செய்வனே, கைக்கூலி வாங்கிக் கடமையிற் பழுதுபடுவனே என்பது முதலிய ஐயங்கள் கொள்தற்கு இட

னின்றி முன்னரே நன்கு ஆய்ந்து கொள்ளல்
வேண்டும்.
அரசனால் தேறப்பட்ட யாவரும் எல்லாச் செயற்கும்
தகுதி
யுடையராகார். ஆதலின் அவரவர் செய்யத்தகும்
வினை
யறிந்து அது அதனை அவரவர்க்கு அளித்தல்
வேண்டும்.
அவர் செய்யும் வினைகளின் முடிவு மக்கட்கு
இன்ப துன்
பங்கள் விளைக்கு மாதலின், மக்கட்குத் தனிப்
பொறுப்
புடைய மன்னன், அவர்கள் செயலினை நாடோ
ற்றும் கண்
காணித்து வருக. ஏன் எனின், "வினை
செய்வான்
கோடாமை கோடாது உலகு."
பற்றுக் காரணமாகத் தகுதியில்லாத தன்
சுற்றத்தாரை
அரசன் பதவியில் வைத்தல் கேடுதரும். அங்ஙனம்
செய்யும்
அரசன் பேதைகளிற் பெரிய பேதையாவன்.
ஆதலின்,
ஓர் அரசன் தன் சுற்றத்தவரை யெல்லாம்

விலக்கிவிடுதல்
நன்றென்ப தன்று.

" பற்றற்ற கண்ணும் பழமைபா ராட்டுதல்
சுற்றத்தார் கண்ணே உள."

(இஉக)

எனவே, அரசன் தன்பால் விருப்பு அருச்
சுற்றத்தவர்க்கு
வேண்டுவன கொடுத்தும், இன்சொல்
சொல்லியும் அவ
ரைத் தழுவிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அரசனும்
மனிதன்
தான். சுற்றத்தோடு நெஞ்சு கலந்து வாழும்
வாழ்க்கை
அவனுக்கு விலக்கல்ல.

" காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்ன நீரார்க்கே உள."

(இஉஎ)

தான் பெற்ற செல்வத்தின் பயனைத் தன் சுற்றத்தோடும் கூடித் துய்க்கும் அரசன், தன்னையும் தன் குடிகளையும் காத்துக்கொள்ளலாகிய கடமையினை மறந்துவிடுதல் கூடாது.

" இகழ்ச்சியிற் கெட்டாரை உள்ளுக தாம்தம்
மகிழ்ச்சியில் மைந்துறும் போழ்து.

(இகஅ)

செங்கோன்மை : உலகத்து உயிர்கள் யாவும் வானத்து மழையைக் கொண்டு வாழ்கின்றன. அது போன்று

டின் மக்கள் அந் நாட்டு மன்னனைக் கொண்டு வாழ்
கின்றனர். காட்டில் வாழும் உயிர்கட்கு வலிமையே ஆட்சிச்சட்டம். ஆதலின், வலியது மெலியதைக் கொல்லு
தல் குற்றமாகாது. ஆனால், நாட்டிலே ஆட்சிச் சட்டம்
வேறு.

" கொலையிற் கொடியாரை வேந்துஒறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட் டதனொடு நேர். "
(௫௫௦)

வலியார்க்கும் மெலியார்க்கும் வாழ்தற்கு உரிமை உண்டு. அவ்வுரிமையை நடுவு நிலைமையில் பொருந்தி
நின்று காத்துக் கொடுப்பதே செங்கோல்
புரிவோர், குற்றம் செய்வோர் யார்மாட்டும்

ஆட்சி. ஆட்சி
கண்ணேடுதல்
செய்யின் அது கொடுங்கோலாம். ஏனெனின்,
அரசன் கொலைமேற்கொண்டாரை ஆதரிக்கும்
கொடியனுகிவிடு வான். காலப்போக்கில்
அரசன் தானும் கூழும் குடியும் ஒருங்கே இழப்பன்.
நாடு காடாகி விடும்.

" மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும்
காவலன் காவல் இன்றெனின் இன்று." என்பர்
தண் தமிழ்ச் சாத்தனர்.

மன்னனது நல்லாட்சியினுலேயே மனித
இனம்
தழைக்கிறது. பருவ மழையும் குன்றுத விளைவும்
அதன்
பயனய் மக்கள் பெறுபவையே. அறத்துறைகளும்
கலைத்
துறைகளும் அதனுலேயே வளமுறுகின்றன.
" அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்."
(௫௪௩)
அன்பின் வழியது உயிர்நிலை என்று
உண்மை
புரைத்த நாயனர், குற்றம் களைந்து குடியோம்பும்
ஆட்சித் துறையிலும் அன்புக்கு இடம்
அளிக்கிருர். குற்றம் செய்

தாரை ஒறுக்கும் மன்னவன், குற்றத்துக்கு ஏற்ற தண்
டனையே கொடுத்தல் வேண்டும். நீதிக்கண் தனக்குள்ள
பற்றால் கடுந்தண்டனை அளித்தல் கூடாது.

பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

"கடிது ஓச்சி மெல்ல எறிக."

குற்றம் செய்தாரிடத்தும் அரசன் விலக்க வேண்டுவன ஐந்து. செவ்வியின்மை, இன்னாமுகமுடைமை, கண்ணோட்டமின்மை, கடுஞ்சொல், கையிகந்த தண்டம்.

"கருமம் சிதையாமல் கண்ணோட வல்லார்க்கு
உரிமை உடைத்துஇவ் வுலகு," (இ௭அ)

இனி, ஒருவன் அரசன்மாட்டுக் குற்றம் செய்வானாயின் அவனுக்கு அவ்வரசன் என் செய்தல் வேண்டும் என்ற வினாவினை எழுப்பி, அதற்கும் ஆசிரியர் விடை கூறுகின்றார். அரசன் தன்னை ஒறுக்கும் இயல்புடைய தீயரிடத்தும் கண்ணோட்டமுடையவனாய் அவனைப் பொறுத்தலே தலையாய இயல்பு. அத் தீயோர் தனக்குப் பாலில் நஞ்சு கலந்து கொடுப்பினும் அதனை உண்டு, அவரோடு மேவுதலே அரசனுக்கு நாகரிகம் ஆகும். தனக்குப் பிறர் எப்பிழை செய்யினும் பொறுத்துக் கொள்ளுதலும், தன் குடிகட்குப் பிறர் பிழை செய்யின், செய்தாரை ஒறுத்துக் குடிகளைக் காத்தலுமாகிய ஆண்மையுடையவனே அரசன்.

ஆள்வினையுடைமை : தனக்கு இன்பத்தைத விரும்பானாய்த் தன் குடிகளின் துன்பத்தைத் துடைக்கும் மெய்ம் முயற்சியுடையோனாய் அரசன் இருத்தல் வேண்டும். முயற்சியுடையவனே எல்லார்க்கும் உபகாரம் செய்தல் கூடும். ஆட்சியாளரின் முயற்சியாலேயே நாட்டின் செல்வநிலை உயரும். அவர் முயலாதிருப்பின் நாட்டு மக்களும் மடிப்பராலாராய் வறுமையுறுவர். செய்யும் முயற்சிகட்கு இடையூறுவரின் அதற்குப் பணியாது மேற்செல்லுதலே ஆண்மை. இடும்பைகள் வெள்ளம்போற் புரண்டுவரினும், முயற்சியினிடத்துத் தோன்றும் அவ் இடும்பைகளே இன்பம் என ஓர் அரசன் கொண்டால், பகையரசர்களும் அவனை நன்கு மதிப்பர். இன்று நாட்டகத்தே நிலவும் வறுமையை ஒழிக்க நமது அரசாங்கத்தார் திட்டங்கள் பல தீட்டியுள்ளனர். அவற்றுக்குக் கோடி கோடியாக முதலீடு வேண்டும். பிறநாட்டார் உதவியை முன்னர்ப் போன்று

எதிர்பார்த்தல் கூடாது. ஆயினும்
வெற்றியே தீரவேண்டும்'' என்று
அத் திட்டங்களை நிறை
நாட்டின் நல்லமைச்சர்
நேரு முழங்கு கின்றார்!

நாட்டின் குடிகள் விளக்குப் போல்வர். அவ் விளக்கினை மடி என்னும் இருள் அவித்துவிடும். மடியின்றி ஆளும் அரசனே தன் குடிகளை நற்குடிகளாக உயரச் செய்வான். ஓரடியால் திருமால் அளந்த உலகை மடியிலா மன்னன் ஒருங்கே எய்திவிடலாம். நம்பிக்கையிழந்து மடிந்திருத்தற்கு மறுதலையாய பண்பு ஊக்கமுடைமை; அஃதாவது, மனம் மெலிதலின்றி, வினைசெய்தற்கண் எளர்ச்சியுடைத்தாதல். உருவத்தால் பெரிய யானையை உருவத்தில் சிறிய புலி தன் ஊக்கத்தால் தாக்கி வென்றுவிடுகின்றது. ஆம், அரசனும் அவன் குடிகளும் ஊக்கமுடையோராக இருப்பின் உயர்ச்சி எய்துவர்.

ஒற்றுடல்: பகைவரை வென்று குடிகளைப் பேணி நாட்டின் செல்வ நிலையைப் பெருக்கும் தனிப் பணியுடைய மன்னன் தனக்குப் பகைவர், நண்பர், நொதுமலர் யார் யார் என்பதை நன்கறிந்திருந்தாலன்றி வினை செய்தலில் பழுதுண்டாம். அவனது ஆள்வினையுடைமை, ஊக்கமுடைமை, இடுக்கணழியாமையாகிய

மடியின்மை,
சால்புகள்
முழுப் பயன் தரவேண்டுமாயின் அவன் தன் பகைவர் நண்பர் இன்னின்னர் என அறிந்திருத்தல் வேண்டும். நாடு காவலில் தனக்கு உதவுவாரும் ஊறுவாரும் தெரிந்து வைத்தல் இன்றியமையாததன்றோ? இந்நிலையை அறிதற்கு அரசனுக்கு உதவுவோரே ஒற்றர். அரசியல் நூலறிவும் ஒற்றரும் அரசற்கு இரு கண்போல்வர் என உரைக்கின்றார் நாயனார்:

" எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை
எஞ்ஞான்றும்
வல்லறிதல் வேந்தன் தொழில்."
(௫௮௨)

அமைச்சர் முதலாய் அரச காரியம் செய்யும் அனைவரையும் தன் சுற்றத்தாரையும் பகைவரையும் ஒற்றுடல் வேண்டும். ஓர் ஒற்றன் ஒற்றறிந்து கூறியதை மற்றோர்

ஒற்றனால், அதன் பின் மற்றுமோர் ஒற்றனால்

ஒற்றியறிந்து துணிதல் வேண்டும். ஒருவன் ஒற்றன் என்பது மற்றோர் ஒற்றனுக்கும் தெரிதல்கூடாது. இவ்வாறு, ஒற்றரைக் கொண்டு பிறர் நிலை அறிந்து, நூலறிவு கொண்டு செய்வன தெளிந்து காவல் தொழில் புரியும் அரசனுக்கு உழை இருந்து உற்றதுணை செய்வோர் அமைச்சர். அவரது இயல்பு அடுத்த இயலில் உரைக்கப்படும்.

அங்கவியல்

அமைச்சு: பொருட்பாலின் இரண்டாம் இயல் அங்கவியல். ஆட்சி என்னும் இயந்திரம் படை குடி முதலிய ஆறு உறுப்புக்களால் ஆகியது என்று முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அவ்வுறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றன் இலக்கணங்களும் இவ்வங்கவியலுள் விளக்கப்படுகின்றன. ஆட்சித்தொழிலில் அரசனுக்கு அடுத்த முதன்மையுடையவன் அமைச்சன். அரசன் மனம் என்றால், அமைச்சன் அந்த மனத்தின் பகுத்தறிவுத் தத்துவமாக இருக்கின்றான். அரசன் இல்லாத இடைக காலத்தில் அமைச்சர்களே அரசு பூண்டு நடாத்தியதாக எண்ணற்ற வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள. சச்சந்த மன்னன் விசையையுடன் இன்ப வாழ்வில் திளைத்த காலத்தில், அவன் அமைச்சன் கட்டியங்காரன் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றிருந்ததாக இலக்கிய மரபும் காண்கின்றோம். இத்துணைச் சிறப்பிடம் பெறும் அமைச்சனின் இலக்கணங்களை, அங்கவியலின் முதற்கண் பத்து அதிகாரங்களில், அமைச்சு முதல் அவையஞ்சாமை ஈறாக, நாயனார் எடுத்துரைப்பது சாலப்

பொருந்துவதாகும்.

அமைச்சன்: தானையும் பொருளுமாகிய கருவிகளைக் கொண்டு காலமும் செய்முறையும் அறிந்து வாய்ப்பது கூற வல்லவன் அமைச்சன். வினைக்கண் தளராமை, குடிகாக்கும் அருளுடைமை, நீதிநூலறிவு, முயற்சி ஆகிய இவை அவன் பண்புகளாகும். போர் வருங் காலத்துப் பகைவரொடு சேர்ந்தாரைப் பிரித்தலும், தம்மொடு சேர்ந்தாரைத் தம்மினின்றும் பிரியாது பேணிக் கொளலும்,

பிரிந்து சென்றாரையும் மீண்டும் பொருத்திக் கொள்ளலுமாகிய செயல்களில் வல்லோன் ஒரு நல்லமைச்சன். அற முறை யறிந்து வினைசெய்யும் திறம் உரைப்பவன் அமைச்சன். இயற்கையான நுண்ணறிவும் செயற்கையான நூலறிவும் வாய்ந்த அறிஞனே அமைச்சனுதற்குத் தகுதியுடையவன். அரசன் தான் கூறியவற்றை எள்ளித் தள்ளும் காலத்தும் மீண்டும் அவ் வரசனுக்கு உறுதிகூறும் ஆண்மையும் அவனுக்கு வேண்டும். வினையாற்றும் முறைகளை அறிந்துரைப்பது எளிது; அம் முறைகளின்படி செயலாற்றும் அருந்திறலும் அமைச்சனுக்கு அமைதல் வேண்டும்.

அமைச்சனின் இயல்களை வகுத்துக் கூறுமிடத்து, ஆசிரியர், அவன் சொல்வன்மை, வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்பம், வினைசெய்திறம், தூது ஆள்தல், மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல், குறிப்பறிதல், அவையறிதல், அவையஞ்சாமை ஆகிய குணஞ் செயல்களில் சிறந்தோனுதல் வேண்டும் என்பர். இவ்வொன்பது இயல்களையும் நாம் இரண்டு தலைப்புக்களில் தொகுத்து அடக்கலாம். அவை சொல்வன்மை, வினை செய்திறம், என்பன.

சொல்வன்மை : அரசனோடு இருக்கும் அவையினது இயல்பு அறிந்து, அதற்கு ஏற்பப் பேசுதல் அமைச்சனுக்கு ஒரு கலை. அவையிலிருப்போர் தெள்ளியராயின் பேசுவோனும் ஒள்ளியனுகப் பேசுதலும், அவர்கள் வெள்ளையராயின் தானும் அவர்போல் நடித்தலும் வேண்டும். அறிவிலார் முன் அரும்பொருள் உரைத்தல் அங்கணத்துள் அமுதினைச் சிந்துவதற்கு ஒப்பாகும். சபைமுன் சென்று பேசுதல் எளிதன்று. போர்க்களத்திற் புக்குப் படைக்கஞ்சாது சாகத்துணிவோர் பலர்; ஆனல் அவையிற் புகுந்து பேசத்துணிவோர் சிலரே. அதற்குக் காரணம், கற்றோர் மனம் கொள்ளுமாறு பேசுதற்கு ஒருவனுக்கு மிகுந்த கல்வியறிவும், பேச்சுத் திறமும் வேண்டும்.

" ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர் ஆயிரத்தொன் றாம்புலவர்
வார்த்தை பதினு யிரத்தொருவர்—பூத்தமலர்த்

தண்டா மரைத்திருவே தாதாகோ டிக்கொருவர்
உண்டாயின் உண்டென் றறு."

சொல்வன்மையைப் பற்றி ஔவையார் கொண்டிருந்த கருத்து இது. நண்பர் மட்டுமன்றிப் பகைவரும் உவக்கு மாறு பேசுதலே பேச்சுவன்மை. சொல்வல்லான் ஒருவனை யாரும் வெல்லமுடியாது; உலகத்து மக்கள் யாவரும் அவன் சொல்லைக் கேட்டு நடக்கும் தலைமை அவனுக்கு உண்டாகிவிடும்

•

"நாநல மென்னும் நலனுடைமை யந்நலம்
யாநலத் துள்ளதூஉ மன்று."

(௬௪௧) வினைசெய்திறம்: சொல்வன்மையோடு செயல்வன்மை யும் உடையோனே அமைச்சனுவான். வன்மையான செயல் களையும் தளராது செய்யும் மனத்திட்பம் இருந்தாலன்றி ஒருவன் செயல் வீரனுக விளங்குதல் முடியாது. ஒரு வினை யினைத் தொடங்குதற்கு முன்,

"பொருள்கருவி காலம் வினையிடனொடு ஐந்தும்
இருள்தீர எண்ணிச் செயல்"

(௬௭௫)

"முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங்கு எய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல்."

(௬௭௬)

என்று அறிவுறுத்துகின்றுர் நாயனுர்.

ஒரு செயலை வெற்றியுறச் செய்து

முடிப்பதுமட்டும்
பெருமையாகாது. அச் செயல் அறமும் புகழும் பயக்கும்
தூய்மையுடையதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். பெற்ற தாய்
வறுமையாற் பசியோடு வாடினும் சான்றோர் பழிக்கும்
வினையினைச் செய்தல் கூடாது. பழி நிற்கவரும் ஆக்கத்
தைக் காட்டினும் புகழ் நிற்கவரும் வறுமையே உயர்
வுடையது. தீ நெறிகளில் பொருள் தேடிக் குவித்தல், சுடாத
பசிய மண்குடத்தில் தண்ணீர் நிரப்பி வைப்பதற்கு ஒப்
பாகும். குடமும் உடைந்து தண்ணீரும் சிந்திப்போவது
போல, செல்வமும் அதனை உடையோனும் ஒருங்கே
அழிவர்.

தூது : நட்புச் சேர்த்தல், பகை பிரித்தலாகிய கருமங்களைச் செய்தற்கு வேற்று வேந்தரிடம் செல்வோரே தூது ஆவர். இவர் தான் வகுத்துக் கூறும் தூது, கூறியது கூறும் தூது

என இருவகைப்படுவர். இவர் இருவரும் ஒருசார் அமைச்சரோடு ஒப்பர். தன் சுற்றத்தாரிடத்து அன்பு, அமைச்சுப் பூணற்கு அமைந்த குடியிற் பிறத்தல், அரசர் விரும்பும் பண்புடைமை, அரசனிடத்து அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்த சொல்வன்மை, கண்டோர் விரும்பும் தோற்றப்பொலிவு முதலிய பல இலக்கணங்கள் அமைந் தவனே தூது ஆதற்கு உரியவன்.

" தொகச்சொல்லித் தூவாத நீக்கி நகச்சொல்லி
நன்றி பயப்பதாந் தூது."

(சுஅரு) " இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது இறைவற்கு
உறுதி பயப்பதாந் தூது."

(கசுO)

நாடு: அரசனாலும் அமைச்சனாலும் காக்கப்படுவது நாடு. ஒரு நாட்டுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்புடையவை மூன்றும்: குன்றாத விளையுள், அறநெறி ஒழுகும் பெரியோர், கேடில்லாத செல்வம் படைத்த மக்கள். இம் மூன்றனுள் எது ஒன்று குன்றினும் நாடு பெருமை குன்றும்.

" உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்
சேராது இயல்வது நாடு."

(எஙச) ஒரு

ஓர் அரசனுக்கு ஆறு உறுப்புக்களைக் கூறிய நாயனார் நாட்டுக்கு மூன்று உறுப்புக்களையும், ஐந்து அழகு களையும் வகுக்கிறார். தூரவு கேணி ஏரி ஆறு ஆகிய இரு புனலும், மாரிக்காலத்து உண்ட நீரைக் கோடைக்காலத்து உமிழும் இயல்புடைய மலையும், அதனினின்றும் வருவதாய நீரும் ஆகிய மூன்றும் வானம் வறப்பினும் நாடு வளங் குன்றாது காத்தலின் நாட்டுக்கு மூன்று உறுப்புக்களாகின் றன. பிணியின்மை, செல்வம், விளைவு, இன்பம், காவல் ஆகிய ஐந்தும் நாட்டிற்கு அழகாகும். இம் மூன்று உறுப் புக்க[illegible]ம். ஐவகை எழில் நலங்களும் சிறந்து விளங்கும்

84 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

86 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

நாடாகிய நங்கை நல்லாளுக்கு நாடாளும் மன்னனே தலைவனாவான்.

" ஆங்கமைவு எய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமைவு இல்லாத நாடு."

(எசுo)

அரண்: அரசன் பகைவன்மீது
படையெடுத்துச் செல்
லுங் காலத்துத் தனது உரிமை மகளிரையும்,
பொருள் முத

லியவற்றையும் பிறனொருவன் வெளவாமல் வைத்துச் செல்

லப் பயன்படுவது அரண். மேலும், தன்மீது படையெடுத்து

வரும் பகைவனுக்கு அஞ்சித் தன் உரிமை முதலியவற்

றுடன் ஏமம் காண்பதற்கு உதவுவதும் அரணே. வான

ளாவ வளர்ந்த மதில்மட்டும் அரணாகாது. மதில் ஓர்

அரண். அதனைச் சூழ்ந்து கிடக்கும் மணிநீர்க் கிடங்கு ஓர்

அரண். அது நீர் அரண் எனப்படும். அந் நீர் அரணைச்

சூழ்ந்து நீரும் நிழலுமின்றி வறிதே கிடக்கும் நிலம் ஓர்

அரண். அது நில வரண். அதனைச் சூழ்ந்து இருக்கும்

இயற்கை அல்லது செயற்கை மலை ஓர் அரண். அம் மலை

யரணைச் சூழ்ந்து மாஞ் செடி செறிந்து நிழலுடன் விளங்

கும் காடு ஓர் அரண். இவ்வாறு ஐவகை அரணும் சூழ்ந்து

அமைவதுதான் ஓர் அரண் ஆகும்.

" உயர்வுஅகலம் திண்மை அருமைஇந் நான்கின்

அமைவுஅரண் என்றுஉரைக்கும் நூல்."
(எசக)

அரணுக்கு வெளியே நிற்கும் பகைவர் அதனைக் கைப்
பற்றுதற்கு அரிதாகவும், உள்ளிருப்போர் வெளியிருப்பா
ரோடு போராற்றித் துரத்தி யடிப்பதற்கு வாய்ப்புடைய
தாகவும் அது அமைதல் வேண்டும். அகத்திருப்போர்க்கு
வேண்டிய உணவு முதலிய எல்லாப் பொருள்களும்
அதன்கண் இருத்தல் வேண்டும். இத்துணைச் சிறப்புக்
களும் அமைந்திருக்கும் அரணுள் போர்வல்ல மறவர்
இல்லையேல் அதன் வலி யாதாம்?

"எனைமாட்சித் தாகியக் கண்ணும் வினைமாட்சி
இல்லார்கண் இல்லது அரண்."
(எகூ0)

கூழ்: கூழ் என்பது பயிர். அஃது ஆகுபெயராய்ப் பொருளைக் குறிக்கும். பொருட்கள் பல வகைய. அவற்றுள் உணவுப்பொருள் தலையாயது.

உணவுப்பொருள் இல்லையா யின் எனைப் பல பொருட்களாலும் யாது பயன்? மேலும், உணவுப்பொருள் வகை எல்லாம் படைத்து உண்டு உறங்கி இன் பம் எய்துதற்கன்றே மக்கள் எனைப் பொருட்களை யெல்லாம் தேடுகின்றனர்! பொருள் இல்லார்க்கு நுகர்ச்சி இல்லை. நுகர்ச்சி இன்றேல் உயிர் வாழ்தல் இல்லை.

பொருளுடையார் எல்லாம் உடையார் பொருளிலார்
ஆருயிர் தானும் இலர்.

என்று அதன் பெருமையைக் குறித்து நாம் புதுக் குறள் ஒன்றுகூடப் புனைந்து விடலாம்.

இவ் வுலகத்து ஒருவரை மதிப்பது அவர் படைத் துள்ள பொருளின் அளவைக் கொண்டே யாகும். அறிவில்லாரும் இழிந்த பிறப்பி னரும் பொருளு டை யோ ராயின், அறிவுடையாரும் உயர் பிறப்பினரும் அவர்பாற் சென்று நிற்பர். பொருள் என்னும் அணையா விளக்கு ஒருவனது பகைவராகிய இருள் எவ்விடத்திலிருப்பினும் அவர்களை அவ்விடத்துச் சென்று அழிக்கும். பகைவரது செருக்கினை அறுப்பதற்குப் பொருள்போல் கூரிய படை வேறு இல்லை. கையில் பொருளுடை யான் ஒரு கருமம் செய்வது, மலைமேல் ஏறிநின் று யானைப்போர் காண்பது போல விளையாட்ட ாகவும் இன்பமாக வும் இருக்கும்.

பொருள் இத்துணைச் சிறப்புடையதாயினும் அதனை ஒருவன் அருளுக்கும் அன்புக்கும் பொருந்தும் வகையில் ஈட்டுதல் வேண்டும். வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பொருளைத் தேடும் முயற்சியில் அதன் அருமை நோக்கிப் பலர் தம்மையே பலிகொடுத்து விடுகின்றனர். இம்மையில் புகழையும் மறுமைக்கு வேண்டும் அறத்தையும் தருவன வாகிய அன்பு நெறியையும் அருள் நெறியையும் விலக்கி விட்டு மறநெறியிற் செல்கின்றனர். மறநெறியிலும்

குவிக்கலாம். ஆனால் அறிவுடையோர் அத்தகைய ஆக்கத்தை வேண்டார்.

" அருளொடும் அன்பொடும் வாராப்
பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்."
(எடுடு)

'பொருள் தேடும் முயற்சியில் ஒருவன் உலகம் முழுவதையும் அடைந்து விட்டாலும், அவன் அம் முயற்சியில் தன் ஆன்மாவை இழப்பின், அவன் பெற்ற பயன் யாது?' உயிர்க்கு உதவும் பொருளை உயிரினும் பெரிதாகப் போற்றி அதன்பொருட்டே வாழ்ந்து மடியும் இக் கால மக்களினத்துக்கு இவ்வாறு நம் நாயனாரும் ஏசுநாதரும் உரைத்துள்ள ஞானவழி இவை.

படை : கூழ் முதலியன செல்வமாயினும், ஓர் அரச
னுக்குச் செல்வங்களுள் தலையாய செல்வமானது அவனின்
பகை வெல்லும் படையேயாகும். படைவீரரின் பெருக்கம்
ஒரு படைக்குச் சிறப்பன்று. எலிகள் பல கூடி ஆர்ப்பி
னும நாகம் ஒன்று மூச்சுவிட்ட அளவில் அவை இல்லா
தொழியும். வீரர் என்பார் பலர் ஆர்த்தெழுங்கால் ஒரு
வனைக் கிளர்ந்தெழுந்து அவரைத் தொலைப்பவனே வீரன்.
அத்தகைய வீரர் அடங்கிய படையே படை எனப்படுவது.
கூற்றுவனே வெகுண்டு மேல் வந்தாலும் அப்படை எதிர்
நின்று தாங்கும் ஆற்றலுடையது. வீரர் தம் மனதின்கண்
வெறுப்பும், வறுமையால் வாட்டமும் உடையோராயின்
பகையினை வெல்லார். அக்குற்றம் நேராவாறு அரசன்
அவர்க்கு,

" வெல்பொறியும் நாடும் விழுப்பொருளும் தண்ணடையும்

கொல்களிறும் மாவும் கொடுத்தளிக்க''
வேண்டும்.

அரசனாற் சிறப்புப்பெற்று எழுறும் வீரர்
கல்வீரரா
தலை விரும்பிப் போர்புரிவர். முயல் எய்த அம்பினும்
யானை
பிழைத்த வேலேந்தல் இனிதென்று
பெருஞ்செயலில்
துணிந்திறங்குவர். கையில் வேல்
இல்லையெனின் தம்

மெய்யின் வேலைப் பறித்து யானைப் படையைத் தாக்குவர். பகைவர் வேல்கொண்டு எறியுங்கால் அவரை வெகுண்டு நோக்கிய கண்ணை அழித்து இமைப்பதும் புறங்கொடுத்த லாம் எனக் கருதுவர். தாம் போரில் மாண்டமைக்காகத் தம்மைப் பொருள் முதலியன கொடுத்துப் புரந்த மன்னன் விழிநீர் பெருக்குமாறு விழுப்புண் ஏற்று வீரர் உலகு புகுவர்.

நட்பு : அரசனின் அங்கங்கள் ஆறனுள் நட்பு பின்னிடத்துக் கூறப்பட்டதாயினும் ஏனை

உறுப்புக்களைப் போன்று அதுவும் அரசனுக்கு உறுதி மிகப்பயப்பது
ஆதலின், அதனை நன்கு விளக்கி நூற்று எழுபது குறள்கள் கூறுகின்றார் ஆசிரியர். நட்பாவது, நட்பாம் அரசர்களும், நட்பாம் நற்குணங்களும், அரசனும் அமைச்சனும் தம் நட்பரசர்களைப் பேணுதல் வேண்டும். நட்பை விரும் பித் தீக்குணமுடையோரையும், அகத்தில் நட்பின்றிப் புறத்து நட்புடையார்போல நடிப்பாரையும் நண்பராகக் கோடல் கூடாது. அவ்வாறே அரசனும் அமைச்சனும் தத்தம் மனத்தில் வெகுளி காமம் ஆகிய தீக்குணங்களைத் தமக்குதவும் நட்புக் குணங்களாகக் கருதி அவற்றைப் பேணாது ஒழித்தல் வேண்டும்.

வெகுளியும் காமமும் பேதைமை புல்லறிவாண்மை ஆகிய மயக்கத்தால் விளைவன. வெகுளியால், இகல் —போரினை வலிந்து விரும்பும் மாறுபாடு, பகைமாட்சி— பகைவனை மிகுத்தெண்ணிப் போர்க்கெழுதல், பகைவன் திறம் தெரியாமை, உட்பகை விளைத்துக்கொள்ளுதல், பெரியாரை அவமதித்தொழுகுதல் ஆகிய ஐவகைக் குற்றங்கள் நேரும். அவை நேராமல் காத்தல் வேண்டும். காமத்தால், பெண்வழிச்சேறல், பொதுமகளிற்கூட்டம், கள்ளுண்ணல், சூது, நோய் ஆகிய ஐவகைக் குற்றங்கள் நேரும். அவை முன்னர்க் கூறிய ஐவகைக் குற்றங்களைப்போலவே அரசனையும் அமைச்சனையும் அழித்து ஆட்சியைக் கெடுத்து நாட்டைச்

சிர்குலேக்கும் குற்றங்க ளாம். பேதைமைக்கும் புல்லறிவாண்மைக்கும் இடம்

கொடுத்து, அவற்றால் விளையும் இப்பத்துவகைத் தீநட்புக்
கும் நாடாள்வோர் இடமளித்தல் கூடாது.

அரசர்க்கு நண்பராய் அமையும் நல்லோரின் இலக்க-
ணங்களை ஆசிரியர் நட்பு, நட்பு ஆராய்தல், பழைமை என்
னும் மூன்று அதிகாரங்களில் ஆராய்கிறார். நல்ல நண்பர்
களைப்போலச் சிறந்த செல்வம் பிறிது இல்லை. பகைவர்
புகமுடியாத காவலாக நின்று காப்பார்கள்
அவர்கள். அவர்கள் நட்பு பிறை வளர்வதுபோல
நாடோறும் வளர்வது; உயரிய நூற்க
ருத்துப்போல இன்பம் பயப்பது. கேடு விளைக்கும்
நெறியிற் செல்லுங்கால் விலக்கி நன்
னெறிப்படுத்திக் தெய்வத்தால் கேடுவந்துழித்
தாமும் உடன்சேர்ந்து அத்துன்பத்தை அனுபவிப்பர்.

“ உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.”

(எஅஅ நட்பின் உயர்நிலை யாதெனின்,
நண்பனுக்குத் தளர்ச்சி வருங்கால் தான்
எஞ்ஞான்றும் தளராது அவனைத் தாங்குதலாம்.
இத்தகைய நண்பன் ஒருவனுக்கு எளிதிற்
கிடைத்துவிடமாட்டான். உயர்குடியிற் பிறந்து,

உலகம் சொல்லும் பழிக்கஞ்சி, தீயனவற்றை எண்ணுதற்கும் செய்தற்கும் நாணும் இயல்புடைய மேன்மகனே நண்பனாகக் கொள்ளத்தக்கான்.

" அழிவந்த செய்யினும் அன்புஅறார் அன்பின்
வழிவந்த கேண்மை யவர்."

(அ0எ)

3. குடி இயல்

நாட்டின் தலைவன் அரசன். பொருட்பாலை

மூன்று

இயலாக வகுத்துக் கூறிய
இயல் கொடுத்து அவனைச்

நாயனார் அரசனுக்கு ஒரு தனி
சிறப்பித்தார். பின்னர், ஆட்

சிக்கு உறுப்பாகிய
னுக்கும் அங்கவியல்

ஆறனுள், அமைச்சு முதலிய ஐந்த
என்னும் ஒரு தனி இயல் கொடுத்து

அவற்றையெல்லாம் அதனுள் அடக்கினர். இனி ஆறு
உறுப்புக்களிலும் எஞ்சியிருப்பது குடி என்னும் ஒன்றுமே.

ஆட்சித் தலைவனாகிய அரசனுக்கு ஓர் இயல் கொடுத்தது போல, 'குடி'க்கும் ஒரு தனி இயல் கொடுத்துக் குடியின் சிறப்பினை விளக்கியுள்ளார். குடியின் பொருட்டுத்தானே ஆட்சி நடக்கின்றது? அரசனை நோக்க, குடியும் அவ னுக்கு ஓர் உறுப்பேயாயினும் குடியினை நோக்க; அரசன் ஆட்சியின் ஓர் உறுப்பேயாகின்றான். காவற் கடவுளரும் திக்குப்பாலரும் மன்னர் உருவாய் வந்து உலகு புரக்கின் றார் என்று கொள்ளப்பட்ட முடியாட்சிக் காலம் அது. நம் வள்ளுவர் பெருமான் அந்தக் காலத்தைக் கடந்து, மன்னரிற் சிறப்புடையோர் மக்கள் எனக் கண்டுரைத்த மாண்பு வியத்தற்குரியது.

மக்கள் தொண்டனாக மன்னன் இருந்தான். அத்

தொண்டில் பிழை நேர்ந்தபோது அவன் உயிர் வாழவும் விரும்பவில்லை. அத்தகைய இலட்சியத்துடன் தம் நலமே கருதி வாழ்ந்த தம் மன்னவனை மக்கள் தம் தலைவனாக மதித்தனர். அம்மாபினைத் தழுவி வள்ளுவர் பெருமானை, மன்னனுக்கு முதலிடம் கொடுத்து, அவனுக்கு உறுப்பாயினவற்றைப்பற்றி அதன்பின் பகர்ந்து, அவனால் ஆக்கவும் காக்கவும்படும் மக்கள் இனத்துக்கு அவன் ஒப்பச் சிறப்பிடம் அளித்துள்ளார்! இவ்வளவு வெளிப்படையாக நமக்குத் தெரியும் இச்சிறிய உண்மையைக் கூறுது, உரையேருகிய பரிமேலழகர் இம் மூன்றும் இயலுக்கு ஒழிபியல் எனத் தலைப்பு இட்டது எதன்பொருட்டென்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

முன்னைய இயல்களில் வள்ளுவர்
காட்டினைக் கண்டோம். அந்நாடாளும்
னனைக் கண்டோம். சொல்வன்மையும்
கண்ட வளமிகு
மாட்சிமிகு மன்
செயல்வன்மையு

முடைய அவன் அமைச்சனையும், தூதனையும், நண்பனையும் கண்டோம். அவன் தன் அரண் கண்டோம், படை கண்டோம், செங்கோன்மைத் திறம் கண்டோம். இனி

நாம் அவருடன் சென்று, அவன் காவலில் தழைக்கும் பேறுவாய்த்த குடிகளைக் காண்போம். தலைமுறை தலைமுறையான நல்லாட்சியில் வாழ்ந்த அந்நன்மக்களின் ஏற்

றம்தான் என்னே! அவர்களுடைய பெருமைகளைக் குறள் தோறும் கண்டு செல்லுங்கால், அவர்கள் இந் நிலவுலகத்து மனிதர் தாமோ என்று ஐயுறுகின்றோம். வள்ளுவர் தாமும் அவர்கள் இம்மண்வாழ் மானிடரேயாயினும் அவர்கள் விண்வாழ் தேவரேயாவர் எனக் கூறி மகிழ்கிறார்.

" வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்
வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்."

கற்றோர் கடவுளை வாழ்த்துக என்று தொடங்கி, திருக்குறளாம் செல்வப்பேழையை மக்கட்கு விரித்தளிக் கிறார் நாயனார். ஆனால் மக்களது வறுமைக்கும செம்மைக் கும் கடவுளே காரணன் என்று அவர் எவ்விடத்தும் கூறு வதில்லை. உயிர்கள் இரந்து ஏற்று வாழும்படி அவற்றைப் படைத்தானாயின் அப்படைத்தோன் தானும் அவ்வுயிர்க ளைப்போல அலமந்து கெடுக என்கிறார். வள்ளுவர் கருத் தில் ஊழ் வேறு கடவுள் வேறு என்பதனை நாம் மறத்தல் கூடாது. நிரம்பக் கற்றவர்களாலன்றி, ஏனையோரால் கடவுட்பொருளை அறிந்து வாழ்த்துதல் இயலாததொன்று. அறிவிலார் கடவுள் என்பதும், தம் வறுமைதீர அவனை நாடுவதும் அதற்குப் போலிச் சமய நூல்களும் சமயத் தலைவர்களும் தூண்டுவதும்

பேதைமைச் செயல்களாம். உணவுக்கும் உடைக்கும் விதியைப் பொறுப்பாக்கியது எத்துணை மடமை என்பது இவ்விஞ்ஞான காலத்துப் புலனாகி வருகின்றது. அமெரிக்க நாட்டில் ஓர் ஏழைக் கணக்கன் பெறும் மாத ஊதியம் ஆயிரம் வெண்பொன். அவன்
மனைவியும் ஓர் ஆயிரம் கொண்டு வருவாள். அவனுடைய நண்பன் இங்கு நம் நாட்டில் பெறுவது ஐம்பதுகூட இல்லை. இருவரும் கணக்கராய் இருப்பது விதியாகலாம், ஆனால் இருவருக்குமிடையே நிலவும் பொருள் வேறுபாட்டுக்குக் காரணம் விதியா? விதி வேர் அறுந்து வருகிறது. விதியின் ஆதரவில் வாழும் மூட சமயங்களின் வேரும் அதனோடு அறும் காலம் சேய்மையில் இல்லை.

நம் நாயனார் மக்களது பொருட்பேற்றுக்கும் இன்ப வாழ்வுக்கும் ஆட்சியே பொறுப்பு

என்று அக்காலத் ஒருமறை - பொருள்

திலேயே அறைந்துள்ளார். மனித வாழ்க்கையின் பல
பிரச்சினைகள் பொருளாதாரப்பிரச்சினை ஒன்றிலே அடங்கி விடும். அவற்றைச் சமயப் பிரச்சினையாகத் திரித்துக்கூறி

மக்களைக்
வகுத்த

கெடுக்கும் பிற்போக்குச் சூழ்ச்சிகட்கு வள்ளுவர் அரசியல் கூரிய படையாகும். இனவேற்றுமை, வாழ்க்கைத் தரத்தில் வேற்றுமை முதலிய சமூகக் குற்றங்
களுக்கு விதியே பொறுப்பென்று வள்ளுவர் இனமாகிய
தமிழர் இந்நாள்வரை நம்பி ஏமாந்தது பெரும் விந்தை! எக்
குறைவுமின்றி எல்லா நலங்களும் ஓங்கி மக்கள் வாழும் விண்ணரசு இங்கிலவுலகிலேயே உள்ளது என்று ஏசுநாதர் கண்டார். அந்த விண்ணரசை இப்போது இரண்டாயிரம்
ஆண்டுகளாக மக்கள் இனம் சாவுக்குப்பின் விண்ணில் எய்தக்கிடப்பதாக எண்ணி வானை வானைப்பார்த்து வறிது வாழ்கிறது! அன்று நம் தெய்வ வள்ளுவர் வகுத்த விண்ணரசில் புகுந்து, அம்மக்களின் குடிச்சிறப்பையும், மனச்சிறப்பையும், செல்வச்சிறப்பையும் காண்போம்.

குடிச்சிறப்பும் குணச்சிறப்பும்: வள்ளுவர் கூறும் விண்ணரசுக் குடிகள் யாவரும் இம்மண்ணில் வாழும் மக்களே யாவர். தலைமுறை தலைமுறையாக வரும் பழங்குடி மக்கள் அவர்கள். அக்குடியிலே பிறப்பவன்

செப்பமும் நாணமும்
உடையவனக இருக்கின்றன். செப்பமாவது கருத்தும் சொல்லும் செயலும் தம்முள் மாருகாமை. நாணமாவது பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சுதல். இங்ஙனம் அவர்கள் செப்பமும் நாணமுமுடையோராக நிலைத்து வாழ்தற்குக் காரணம் உண்மையில் அவர்களுக்கிருக்கும் தளராமை.

" ஒழுக்கமும் வாய்மையும் நாணும்இம் மூன்றும்
இழுக்கார் குடிப்பிறந் தார்."

(கூ௫௨)

வாய்மையில் தழைக்கும் அக்குடியினை நாயனர் வாய்மைக்
குடி என்றே குறிக்கிருர்.
மிடம் வறியவர் வருங்கால்

வாய்மைக் குடிமக்கள் தம்
முகமலர்ந்து அவர்களை வர

வேற்பர்; தம்மிடம் வுள்ளனவற்றைக் கரவாது அவருக்குக் கொடுப்பர்; இன்சொற் பேசி அவர்களை மகிழ்விப்பர்;

அவர் வறியாதல் நோக்கி அவரைத் தம்
உள்ளத்தும் எள்ளார்.

மேலும், அவர்கள் கோடி கோடியாய்ப் பொருள் பெறினும் தம் ஒழுக்கம் குன்றும் தொழில் செய்யார். தம் குலச் சிறப்புத் தம்மால் வடுப்பட இடம் கொடார். மதி யிடத்து மாசு விளங்குதல்போல் குடிப்பிறந்தார் குற்றம் உலகின் கண்ணுக்கு விளக்கமாகத் தோன்றிவிடும் என்று அஞ்சுவர். ஒருவன் உயர்குடி மகன் என்பது அவனது அன்புடைமையால் அளக்கப்படும்; மேலும், அவன் யாவரிடத்தும் பணிந்து ஒழுகுவான்.

" பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு."

(கஙக) உயர்குடிப் பிறந்தார்க்கு மானம் உயிர் போன்றது. தாம் மலைபோற் பெரியராயினும் குன்றியளவு குற்றம் செய்தால் அது தமக்குத் தாழ்வெனக் கருதுவர். அதனோடும் அமையார், பெருந்தகைமை பீடழிய வந்தவிடத்து, இவ் வுடல் விலை இழந்த ஊன்பொதி என மதித்துத் தம் உயிரை நீப்பர். இவ்வாறு இளிவரின் வாழாத மானமுடையோரை உலகத்து மக்கள் கடவுள் கல்லில் வைத்து வணங்குவர்.
அவரே மனிதவாழ்க்கைக்குக் குறிக்கோள் கொடுத்த பெரியாராதலின் சிலம்பு கவர்ந்த கள்வர் என்ற சொற்பொருது, மானத்தை நிறுவிப் பின் மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்ட
தமிழ்ப் பெண்ணுக் குத் தமிழ் மன்னன்

கற்கோவில் அமைத்ததும், கவிமன்னன் காப்பியக்கோவில் எடுத்ததும் நாம் அறிவோம்.

நல்ல வளம்பொருந்திய நாட்டிலே நல் அரசனுடைய ஆட்சியிலே வாழும் அம்மக்களை நாயனர் சான்ருேர் என மற்ருெரு சிறப்புப் பெயராலும் சுட்டுகிருர். பல குணங் களும் நிரம்பி, அக்குணங்களை ஆளும் மேலோர் அவர்கள். இவை இவை நற்குணங்கள், இவற்றை நாம் பூணுதல் வேண்டும் என்று கருதி முயலும் காரணத்தால் அவர்கள் நற்குணங்கள் உடையோராக இருக்கவில்லை. நற்குணங்கள்

யாவும் அவர்கட்கு இயல்பின் அமைந்தவை ! பிறவிப் பண்பு ! நற்குணப் பெட்டகமாகிய அச்சான்ருேரை அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை ஆகிய ஐந்து அசையாத் தூண்கள் தாங்குகின்றன. பிறர் குற்றங்களை அவர் தம் வாயாற் சொல்லார். தம்மின் இழிந் தாரும், மெலிந்தாரும் தமக்குத் தோல்வி தருவன செய் யினும் அவற்றை அவர்பாலும் ஏற்று அமைவர். தமக்கு இன்ஞ செய்தார்க்கும் தாம் இனியவே செய்வர்.

" ஊழி பெயரினும் தாம்பெயரார் சான்றாண்மைக்கு
ஆழி எனப்படு வார்."

(கூஅக)

தாம் தாம் பிறந்த குடியினை உயரச் செய்யுமாறு பற்பல கருமங்களையும் அவர் அயராது செய்வர். குடியினை
உயர்த்தும் ஆர்வத்தோடு, அதற்குரிய
வும் வாய்ந்தவர்கள். வெயில், மழை,

ஆள்வினையும் அறி
பனி, இரவு, பகல்
என்று காலம் கருதாமலும், 'பிறர் வாழ நான் ஒருவனே உழைத்து வருந்துதல்' என்று மானங் கொள்ளாமலும் உழைப்பார்கள். குடும்பத்துக்குத் துன்பம் வராமற் காப்பதனால் தம் உடம்பு துன்பத்துக்கே உறைவிடமா வதை அவர்கள் பொருட்படுத்துவதில்லை. அதனால் அவர்கள் பிறந்த குடி வாழ்கிறது, வளர்கிறது. அவர்கள் வாழும் வீடும் நாடும் மானமும் நாணமும் சால்பும் அன்பும் முயற்சியுமுடைய பெருமக்களின் நிலையங்களாக விளங்குகின்றன.

செல்வச் சிறப்பு : வணிகத் தொழில் தமிழர்க்குரிய தாய்த்தொழில்களில் ஒன்று. தமிழர் கலங்கள் கடவாத கடல்கள் இல்லை. அதனால் பிறநாட்டுப் பொருட்கள் புகார் முதலிய தமிழ நகர்களில் மலைமலையாகக் குவிந்து கிடந்தன.

ஆயினும் தமிழ்மக்கள் எத்தொழிலுக்கும் மூலமாகிய
உழவுத்தொழிலையே பெருந் தொழிலாக மதித்து
நடத்தி வந்தனர். ஏனைத்தொழில்கள்
செய்வாரையெல்லாம் உண ஆட்டித்தாங்கும்
தொழில் உழவே. உழவு சுருங்கினால் துறவு
முதலிய அறங்களும் சுருங்கிவிடும். நிலத்தைப் பண்

படுத்திப் பயிரிட்டால் நாட்டில் வறுமை தலைகாட்ட
இடமே
இல்லை என்பதை அவர்கள் நன்கறிந்திருந்தனர். ஆதலின்,
ஏரிட்டு எருவிட்டுக் களைகட்டு நீரிட்டு, நாடோறும்
சென்று பார்த்து நல்முறையில் பயிர்செய்து
வந்தனர்.
இம்மை மறுமை ஆகிய இருமை இன்பங்களையும் கெடுப்ப
பது வறுமை என்பதை அறிந்து, அதனைப் போரிட்டு

ஒழித்தனர். மேல் உலகம் இல் எனினும்
பசுவுக்கு நீர் எனினும் பிறரிடம் கேளார்.

ஈவாரேயன்றிப்

பிறர் துயர் துடைப்பதற்குப் பயன்படாத
செல்வம் ஊர் நடுவே பழுத்திருக்கும் நச்சுமரமாகும்
எனக் கொண்டனர். ஊரகத்தே ஒரு மணிநீர்
ஊருணி. அது ஊரவர்

அனைவர்க்கும் பொது. யாரும் யாரிடமும் கேளாமல் தாமே சென்று தமக்கு வேண்டும் நீரை மொண்டு கொள்ளலாம். குடம் சிறிதாயினும் பெரியதாயினும், எத்துணை முறை வேண்டுமாயினும் அங்குச் சென்று மொண்டு கொள்ளலாம். வள்ளுவர்காட்டும் நாட்டு மக்கள் பேரறிவா ளர்கள், அவர்கள் தத்தம் முயற்சியால் தொகுத்துக் குவித்த பெருஞ் செல்வத்தை ஊருணி நீர்போலப் பிறர்க்குப் பயன் படக் கொடுக்கின்றனர். செல்வத்தைத் தேடும் உரிமை ஒரு
வனுக்கு; அதனை நுகரும்
பசுவுக்குத் தண்ணீர்
நாவுக்கு இழிவு என்று

'உரிமை வேண்டுவார்க்கெல்லாம்.
வேண்டுமென்று கேட்டாலும்
கருதும் மானத் தமிழன் பிறர்
பொருளை விரும்பமாட்டான். நோயால், சூழ்நிலையால்,
ஊழால் வறியராயினார்க்குப் பேரறிஞர் படைத்த திரு ஊருணி நீராகப் பயன்பட்டது. வள்ளுவர்கண்ட தனி உடைமையும், அதனோடு கலந்த பொதுவுடைமையும் இவை.

முடிவுரை

பொருளல்லவரையும் பொருளாகச் செய்வது பொருளேயன்றி வேறு பொருள் இல்லை

என்று செல்வத் தின் தனிப்பெருமையை நன்கறிந்தவன் தமிழன்.

உலைவின்றித் தாழாது உஞற்றுவார் ஊழையும் புறங் கண்டு வெற்றி பெறலாமென்று உழைத்தவன் தமிழன்.

ஒருமறை - பொருள்

97

உழைத்துத் தேடும் பொருட் செல்வத்தைக் காட்டினும் சிறந்ததொரு மனச்செல்வமும் உண்டு என்பதையும் தமிழன் மறந்தவன் அல்லன். எழுநிலை மாடங்களில் வாழ்தல், விரைந்தோடும் ஊர்திகளில் செல்லுதல், அரசர்களாற் பாராட்டுப் பெறுதல் முதலிய இவை செல்வமாகா. பிறர் துயர் கண்டு வருந்தும் மனப்பண்பே செல்வத்துச் செல்வமாவது.

" செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்பேம் எனினே தப்புந பலவே." (புறம். கஅக)

என்று அறிந்தொழுகினர் தமிழர். அவர்கள் வாழ்க்கைக்

குறிக்கோள் இதுவே.

" ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது

ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு."
(உகக)

வள்ளுவர் வகுத்த அரசியலின் பயன் இது. அங்கே மண்ணாடு விண்ணாடாகிறது. மன்னன் இறைவன் ஆகிறான். மன்னனுக்கும் மக்களுக்கும் அறம் ஒன்றே சட்டமாக அமைகிறது. அம்மக்கள் செல்வர்களாய்ச் சான்றோர்க ளாய்ப் புவியில் தேவர்களாய்ப் புகழ் படைத்து வாழ் கிறார்கள்.

உ

வீடொன்று பாயிரம் நான்கு விளங்கறம்
நாடிய முப்பத்து மூன்றொன் றூழ் - கூடுபொருள் எள்ளில்
எழுப திருபதிற் றைந்தின்பம்
வள்ளுவர் சொன்ன வகை. (திருவள்ளுவமாலை : உO)

அறநான் கறிபொருள் ஏழொன்று காமத்
திறமூன் றெனப்பகுதி செய்து - பெறலரிய
நாலும் மொழிந்தபெரு நாவலரே நன்குணர்வார் போலும்
ஒழிந்த பொருள் (உஉ)

அரசியல் ஐயைந் தமைச்சியல் ஈரைந்
துருவல் அரணிரண் டொன் றொண்கூழ் - இருவியல்
திண்படை நட்புப் பதினேழ் குடிபதின்மூன்
றெண்பொருள் ஏழாம் இவை.

ந. இன்பம்

[திரு. ஆ. அருளப்பன் .பி. ஏ]

உலகெலாம் இன்பம் நிலவவேண்டும் என்பதே அன்பு உருவும் அற வடிவுங்கொண்ட இறைவனது திருவருட் செயல். அவ்விறைவனை உணர்ந்து உலகுக்கு உணர்த்திய சான்றோர் எந்நாட்டவராயினும் எம்மொழியாராயினும் எச்சமயத்தவராயினும் எக்காலத்தவராயினும் உலக முழுவதும் இன்பம் பெருகுதலையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, தம் ஆன்ற கருத்துக்களை விளங்க உரைத்தும் இருந்த எழுதியும் தம் புகழை நிறுவித் தாம் மறைந்தனர். அத்தகைய பெரியாருள் நிகரற்ற ஒருவராந் திருவள்ளுவர் இயற்றியருளியதே, மக்கள் யாவருங் கற்று உணர்ந்து போற்றுதற்குரிய ஒரு நூலாம் திருக்குறள். இன்பமானது பல்வேறுவகைத் துன்பங்களால் தளர்வடையாது உறுதியுடன் நின்று வளர்வதற்கு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலவாய அறம் பொருளைத் திருவள்ளுவர் முதற்கண் கூறினார்.

மக்கள் வாழ்க்கையின் விதியாகிய அன்பே இன்பத்திற்கு மூலம்; அவ்வன்பின் கருவே; காதல்; அவ்வன்பின் மலர்ச்சியுங் காதல்; அவ்வன்பின் முதிர்ச்சியுங் காதல். காதல் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொதுப்பொருள் அன்பு என்பதே. அச்சொல், தலைவன் ஒருவனுக்கும் தலைவி ஒருத்திக்கும் உண்டாம் உள்ளக் கலப்பில் தோன்றி அக் கலப்புறுதியால் வளர்ந்து ஓங்கி மலர்ந்து நிற்கும் தனி அன்பைச் சிறப்பாக உணர்த்தும். இக்காதல் அக்காலத் தமிழ் நூல்களில் காமம் எனப்படும். இச்சொல்லுக்குப் பொதுப்பொருள் விருப்பம் என்பது.

சொற்பொழிவுகள்

" தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்"

(உகக)

" கல்லாதான் சொற்கா முறுதல்"

(௪0உ)

" கெடுநீரார் காமக் கலன்"

(௬0௫)

" பலசொல்லக் காமுறுவர்"

(௬௪௯)

என்ற இடங்களில் ஆசிரியர் அப்பொருளில் அச்சொல்லை ஆளுதல் காணலாம். அதன் சிறப்புப்பொருள், நம்பி ஒரு வனுக்கும் நங்கை ஒருத்திக்குமிடையே தனி அன்பாகிய காதல்தோன்றி மலர்வதற்குக் காரணமாகும் தனிவிருப்பம் என்பதாம். எனவே, அது காதலையும், காதல் நுகர்ச்சியை யும் காதல் இன்பத்தையும் ஆகுபெயராய் உணர்த்தும் என்னலாம். இக்காலத்தில் வரையிறந்த காதலையே காமம் என்பர்.

காதல் ஒழுக்கமானது கூடல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் என்ற பாகுபாட்டால் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலையென ஐந்துவகையில் கூறப்படுதல் பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூன் மரபு. இவ் வகப் பொருள் ஒழுக்கம, ஊரவர் அறியாது மறைந்து ஒழுகுவது, யாவரும் அறிய வரைந்து ஒழுகுவது என்ற கூறுபாட்டால் களவியல், கற்பியல் என இருவகைப்படும். இவ்விருதிறப் பாகுபாடும் தமிழ்மக்கள் வாழ்க்கை முறை களை விளக்குஞ் செந்தமிழ் நூல்களின் மரபாய் அமைந் தனவே. தொல்காப்பியர், உரிப்பொருளுக்கு நிலைக்களனா கும் முதற்பொருளையுங் கருப்பொருளையும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற திணைக்கண் முறைப்படுத்தி அகப்பொருட்குப் பொதுவிலக்கணம் கூறுதற்கு அகத்திணை யியலையும், உரிப்பொருள் விளங்க அகப்பொருட்குச் சிறப் பிலக்கணம் உரைத்தற்கென களவியல் கற்பியல்களையும் வகுத்துக்கொண்டமை காண்க.

திருவள்ளுவ நாயனர் காமத்துப்பாலைக் களவியல், கற்பியல் என இருபகுதியாக அமைத்தாரென்பது ஐயுறத்

தக்கது : திருவள்ளுவமாலையில் தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் பெயரால் அமைந்துள்ள,

" அறம்நான் கறிபொருள் எழ்ஒன்று காமத்
திறம்மூன் றெனப்பகுதி செய்து—பெறலரிய
நாலும் மொழிந்தபெரு நாவலரே நன்குணர்வார்
போலும் ஒழிந்த பொருள்" (திருவள்ளுவமாலை. உஉ)

என்ற வெண்பாவில் "காமத்திறம் மூன்று" என வருவதனல் காமத்துப்பால் மூன்று இயல்களைக்கொண்டது என்பது பெறப்படும். எறிச்சலூர் மலாடனார், போக்கியார், மோசிகீரனார் இம்மூவர் பெயரால் அமைந்துள்ள பாக்கள் அறம், பொருள், காமம் என்ற முப்பாற்கும் முறையே இயலும் அதிகாரத் தொகையுங் கூறுகின்றன. "

ஆண்பாலேழ் ஆறிரண்டு பெண்பால் அடுத்தன்பு
பூண்பால் இருபால்ஓர் ஆறாக—மாண்பாய
காமத்தின் பக்கம் ஒரு மூன்றாகக் கட்டுரைத்தார்
நாமத்தின் வள்ளுவனார் நன்கு" (திருவள்ளுவமாலை.

உஎ)

என வரும் வெண்பாவால் காமத்துப்பாலானது ஏழு அதிகாரங்கொண்ட ஆண்பால் இயல் ஒன்றும், பன்னிரண்டு அதிகாரங்கொண்ட பெண்பால் இயல் ஒன்றும், ஆறு

அதிகாரங்கொண்ட இருபால் இயல் ஒன்றும் ஆக மூன்று இயல்களாக வகுக்கப்பட்டிருந்ததென்பது புலனும். காளிங்கர் (காலிங்கர் என்பதும் பாடம்) என்னும் உரையாசிரியர் தமது காமத்துப்பால் உரைத்தொடக்கமாக, "இவ்வாறு பொருட்பகுதி உணர்த்தி மற்று இதன்பின்னரே காமப் பகுதி உணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டார்" என மொழிந்து, ஏழாம் அதிகாரமாகிய அலரறிவுறுத்தல் முடிவில், "தலைமகன் கூற்று முடிந்தது. இனித் தலைமகள் கூற்றுக்கிளவி வருமாறு" எனப் பகர்ந்து, பத்தொன்பதாம் அதிகாரமாகிய அவர்வயின் விதும்பல் முடிவில், "இனி இவ்வாறு ஓதற் பிரிதல் முதலாகிய பலவகைப் பிரிவுகளையும் உணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டார்" என வரைந்து, "இருபாற்கிளவி வருமாறு" எனவும் செப்பிச் செல்கிறார்.

இங்கு அம்முறையே மேற்கொள்ளப்பட்டு, அக் காளிங்கருரையையே பெரும்பாலுந் தழுவியுரைக்கப்படும். அகப்பொருட் கிழவனுங் கிழத்தியும் முறையே தலைவன், தலைவி எனப்படுதல் ஆசிரியர் மரபு.

"பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோ
டுருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே."

(தொ. பொ. 273)

பிறப்பு நிலையாலும், குடிமைப் பண்பாலும், வினை யாண்மையாலும், ஆணுக்குப் பதினாறும பெண்ணுக்குப் பன்னிரண்டுமாகிய ஆண்டமைதியாலும், உடல் வடிவாலும், அதன்வழித்தோன்றி விழைவுக்கு வழியாகும் அன்பாலும்,

ஒழுக்கத்தாலும், அருட்குணத்தாலும், நல்லுணர்வாலும் ஒத்த நம்பி யொருவனும் நங்கை யொருத்தியுங் காதலராய்
வாழ்ந்து நுகரும்
தலைமையான இன்பத்தையே திருவள்ளுவ
ரது காமத்துப்பால் அறிவிக்கின்றது.

தலைவன் ஒருவன் தோழரோடு
வேட்டையாடச்
சென்றான். மலையும் அருவியும் பொழிலுஞ்
சிறந்தசெறிந்த சூழல் மருங்கில் களிறொன்றைக்
கண்டு, தோழரைப் பிரிந்து
தனித்ததை உணராதவனாய் அதனைப்
பின்பற்றிச் சென்
றான். களிறு குன்றிடை மறையவும் தெய்வச்
செயலாகப்
பொழிலகத்துப் புகுந்து ஓர் அணங்கைக்
கண்டான்.
தோழியரோடு இனைப்புனங் காவற்கோ
சுனையாடுதற்கோ
சென்ற தலைவியொருத்தி, பல்வகைப்

பூப்பறிக்கும் விருப் பத்தால் தோழியர்
பல்வேறிடமாக நீங்கிச் சென்றுவிட,
அப்பொழிலினுள் தற்செயலாய்த் தனித்து
நின்றாள்.

தலைமகன் கூற்றுக் கிளவி

தலைவி தலைவன் நோக்கிற்கு எதிர்நோக்கிப்
பின் நாணி நிலத்தை நோக்கினள். எழில்
சிறந்து தனக்குக் கலக்கந் தந்தமையால்
தேவமகளோ என்றும், சாயலின் இயல்
பாலும் பொழிலின்கண் நின்றமையாலும்

மயிலோ என்றும் ஒருமறை - இன்பம்

ஐயுற்ற தலைவன், தன் நெஞ்சத்துக் காதல்நோய்
தோன்றியமையாலும், அவள்
எதிர்நோக்கியமையாலும் மங்கையே எனத்
துணிந்தான். அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு
என்ற அவளின் பெண்மைக் குணங்களின்
நிறைவை உணர்ந்தான். அவளது அருளுடைய
கண், ஒளியுடைய நெற்றி, எழிலுடைய
பிறவுறுப்புக்கள், வேண்டாதனவாய பொன்னணிகள்
இவற்றால் அமைந்துகிடந்த அழகு எனும்
தகைமையால் தலைவன் உள்ளங் கலங்கப்பெற்றான்.

இவ்வனுபவத்தால் அவன் தெளிவாய் உணர்ந்த கருத்துக்கள் இரண்டு: போர்க்களத்துப் பகைவரும் அஞ்சுதற் கேதுவாகிய தனது நெஞ்சுரத்தின் தனிப்பெருமையானது மெல்லியலாளது ஒள்ளிய நுதலுக்கு எதிர்நிற்கலாற்றாது குலைந்துபோயிற்று என்பது ஒன்று; உண்டவரைக் களிப்பு மயக்கத்தில் ஆழ்த்தும் கள்ளைப்போலல்லாமல், காதலானது அஃதுடையார் ஒருவர் ஒருவரைக் கண்டாலே களிப்புறச் செய்யுமென்பது மற்றொன்று.

தன் தலைவியைக் கண்டு மகிழ்ந்த தலைவன் கூடி மகிழ்தற்குத் தலைவியும் ஒத்த காதல் உடையளாயிருத்தலை உணரவேண்டும்.

" பகைமையும் கேண்மையும் கண்ணுரைக்கும்
வகைமை உணர்வார்ப் பெறின்."

கண்ணின்

(எ0௧)

எனவே, தலைவன் தலைவியது கண்ணின் தன்மையைக் கருதுகிறான். தனக்குக் காதல் நோய் செய்த நோக்கின் வேறாக இன்னொரு நோக்கு அவண் காணப்படுகிறது. அஃது அந்நோய்க்கு மருந்தாவது. மற்றும், தான் நோக்காதிருக்கையில் நோக்குதலும், தான் நோக்கின் நாணொடு தலை சாய்த்து நிலத்தை நோக்கி நிற்றலும், ஏதிலார்போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதலும், நோக்கினிடையே பசையினளாய்ப் பையநோக்குதலும்

சாலும்.

" கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனு மில."

(கக00)

என்று தலைவன் தேறினன். அன்றியும், தலைவி பரிவு இல்லாதவள் போல் சிறு சொற் கூறினும் அச்சொல்லில் வெறுப்பின்றி விருப்புக் குறிப்பு அடங்கியுள்ளமையையுந் தலைவன் உணர்ந்துகொண்டான்.

பின்னர், தன் தலைவியைக்கண்டு அளவளாவி இன்புற்றுவரும் தலைவன் தன்னுள்ளத்தில் நிறைந்துள்ள அன்பைத் தலைவிக்கு உணர்த்துதற்குத் தன் நெஞ்சிற்கு உரைப்பான் போன்று தலைவி கேட்பச் சொல்லுதலாக அமைந்துள்ளது புணர்ச்சி மகிழ்தல் என்ற அதிகாரம்.

" கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே யுள."

(கக0க)

இத்தகைய அகப்பொருட் பாக்களைக் கண்டாலும் கேட்டாலும் உடனே கிழுணர்ச்சியால் உந்தப்படுவோர் அவை உணர்த்தும் இன்பத்தின் தன்மையை உணராது மயங்குவர். (அந்தோ!

புணர்ச்சி, முயக்குப்போன்ற சொற்களைக்கேட்டே மால்கொள்வார் உளரோ!) இவ்வித மயக்கம் தெளிவதற்கு இன்பவகைகளை ஆசிரியர் அறிதல் இன்றியமையாதது.

உணர்த்துதலை

" அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ்."

(கூச)

ஒரு சுவையுமில்லாத கூழும் நுங்காதற்குரிய மக்கள்
அளாவியதால் அமிழ்தினும் மிகுந்த இனியதாய்ப் பெற்
றோர்க்கு இன்பந் தரும். பணிமொழி பேசும் தலைவியினது
வாலெயிறூறிய நீர் காதல் மிகுந்த தலைவனுக்குப் பாலொடு
தேன் கலந்ததுபோன்ற இன்பந் தந்தது.

" குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளா தவர்."

(கூசு)

புல்லாங்குழல் இசைக் கருவிகளுள் மிகச் சிறந்த
தொன்று; வீணையும் அங்ஙனமே மிக இனிமை வாய்ந்தது. இவை நிறைந்த இன்பந் தருவது

தம்மக்கள் மழலைச் சொற் கேளா தவர்க்கே

என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

ஒருமறை - இன்பம் 105

" ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்."

(சுக) ... குழந்தை பிறக்கும்போது உண்டாம் நோயெல்லாம்
பறந்துபோய் விடுமாம் தாய்க்குத் தன் குழந்தை முகங்
கண்டதும் இன்பங்கொண்டு. அதனினும் மேலாக அத்தாய்
அம்மகனது ஒழுக்க நிறைவைப் பிறர் பாராட்டக் கேட்ட
தும் இன்புறுவாள்.

" ....முதியோள் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டன னென்னும் உவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே"

(புறம். உள)

எனப் பூங்கணுத்திரையாரும்,

" செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்துவே றாகிய

படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே''

(புறம். உஎஅ) என நச்செள்ளையாரும் பாராட்டும் வீரத் தாய்மார்கொண்ட
இன்பம் வியத்தற்குரியதே.

ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியாது தமது உடைமையைச்
சேர்த்து வைத்து இழக்கும் இரக்கம் இல்லாதவர்க்காக
இரங்கும் திருவள்ளுவர், தாம் தீதின்றி ஈட்டிய பொருளைத்
தமது இல்லின்கணிருந்து பகிர்ந்து உண்ணுதலால்
பெறும் இன்பத்தைச் சிறந்ததெனமதித்து,

" தம்மில் இருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு."

(கக0எ)

எனத் தலைவியைத் தழுவித் தலைவன் பெறும் இன்பத்துக்கு உவமையாக அமைக்கிறார்.

" தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின்
இனிதுகொல் தாமரைக் கண்ணான் உலகு''

(கக0ங)

எனத் தான் விரும்புந் தலைவியொடு கூடுதலினும் வானுல

இல் இறைவனை அடைதல் இனிதாகா தென்று தலைவன் கருதுவதாகத் திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். ஆனால்,

" தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
இகலிலர் எஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலின் இனிதாயிற் காண்பாம் அகல்வானத்

தும்பர் உறைவார் பதி"

என அறிவுடையார் தம்முட் கூடி மகிழ்தலினும் வானுலக இன்பஞ் சிறந்த தாகாதென நாலடியார் நவில்கின்றது. அப்பரோவெனின் இவ்வுலகத்து இனிய லேயே இறையருள் கண்டு, அவ்வுலக இன்பம்

பொருள்களி
நுகர்ந்து,

" மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே"

என்றிசைக்கிறார்.

இத்தகைய தலைமையான இன்பத்தை
உயிரும் உடம்
பும் அன்ன காதல்கொண்ட இருவர் எவ்வித

நறபணபு

கொண்டு எங்ஙனம் நுகரலாம் என்று தெளிவிப்பனவே

திருவள்ளுவாது காமத்துப்பாலும், குறுந்தொகையும்,

நற்றிணையும், நெடுந்தொகையும், கலித்தொகையும் போன்ற

அகப்பொருள் இலக்கியப் பெருஞ் செல்வங்கள் எல்லாமும்.

இங்கு,

" மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலரதன்
செவ்வி தலைப்படு வார்"

(கஉஅக)

என்ற அருங்குறளின் நுண்பொருள் முழுவதும் ஆழ்ந்து

ஆராய்ந்து உணர்ந்து உவகையுறத் தகும்.

பலவகையான இன்பமும் தலைவிமாட்டுச் செறிந்து

இருப்பதை உணர்ந்து துய்த்தலை தலைவன் பெறும்

புணர்ச்சி இன்பமாகும். இஃது இடையறுதலின்றி நுகரத்

தக்கது என்றும், விரும்பியது எப்பொருளாயினும் அப்

பொருளை விரும்பியபடியே பெற்றின்புறுவார் எய்தும்

களிப்பெல்லாம் தனக்குத் தலைவியாது தோள்

தரும்

என்றும், அத்தோளைத் தொடுதலால்

அமுதுண்டாற்

போன்று தன்னுயிர் உறுதிபெறும் என்றும் தலைவன் தன் மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்துவான்.

காதலர் இன்பத்துக்கு ஏதுவாகும்

கூற்றுக்களில்

நலம்புனைந்துரைத்தல் சிறந்த தொன்று. தலைவியினுடைய கண், முகம், இடை, அடி முதலிய உறுப்புக்களின் அழகைத் தலைவன் பாராட்டிக் கூறுதலே முறையாவது அன்றித் தலைவன் தன்னைப் புகழும் ஒவ்வொரு மொழிக்கும் மாற்றமாக ஒரு மொழி கூறித் தலைவியுந் தலைவனைப் புகழ்தல் மரபன்று. இப்புனைந்துரை நயமிக்க முறையிலேயே திருக்குறளில் அமைந்துள்ளது: தலைவன் முழுமதியைப் பார்த்து, "மதியே! என் தலைவியாகிய மாதராள் முகமபோல மறுவொன்று மின்றித் தண்ணொளி வன்மை உனக்கில்லையே; இருந்தாலன்றோ நீ என்

தரும்

காத

லுக்கு உரிமை ஆவாய்; தலைவி முகத்துக்கு ஒப்பாக நீ
விரும்பினால் பலரும் ஒரே வகையாக மகிழ்ந்து காணுமாறு
தோன்றலாகாது" எனச் சொல்வதனால் முறையே தலை
வியது முக அழகையும், அம்முகம் தனக்குத்
தருதல் போன்ற தனி இன்பம் பிறர்க்குத் தருதல்
இல்லையென அவளது ஒருமைப் பண்பையும்
பாராட்டிய நயம் வியத்தற்
குரியது. விசும்பூரும் தண்மதியோடு விண்மீன்கள் அடுத்
தலையும் அதனின்று விலகுதலையும் கொண்டு, கலைமதிக்கும்

தலைவி
மாகிய

முகத்துக்கும் முறையே மறுவுடைமையும் இன்மையு
வேறுபாடிருந்தும் அம்மீன்கள் தம் மதி யாது, பிற
முகம் யாது
என அறியாது தங்கிலை நின்றும் பெயர்ந்ததாக,

" மதியும் மடந்தை முகமும் அறியா
பதியிற் கலங்கிய மீன்."

(கககசு)

எனக் கற்பனை செய்வது புதுமையே. மாதர் கண்ணுக்குக் குவளை மலர் உவமை கூறப்படும். இக்குவளை மலரை கண்டதும் தலைவன் நெஞ்சு மயக்கங் கொண்டதற்கு காரணமென்ன? தலைவியது கண் தன் தலைவனுக்குத் உரியனவாயிருக்கப் பலருங் காணத்தகும் குவளை ம (Long ஒத்தனவே என்பதாம். அங்ஙிலையினின்று தன் நெ தலைவன் திறமையாகத் தேற்றுகின்றான்: குவளை

தலைவி கண்கட்கு முன் தலைகவிழ்ந்து நிற்றலால் தாமே தம் ஒவ்வாமையை உணர்த்துகின்றனவே.

அனிச்ச மலர் புதுமையானதொரு பூ. மோப்பக்
குழையுமந்தன்ன மென்மையானது. இவ்வனிச்சப் பூவின்
பண்பை உளங்கொண்டு, "தலைவி அனிச்சமலரே சூட்டப்
பெற்றாள்; ஆனால் அதன் காம்பை ஒடித்துக் களையத்
தவறிவிட்டமையால் அவள் இடை
ஒடிந்துபோமோ" என
இடையின் நுண்மையையும், "அனிச்சமே! நீ மிக மென்
மைத் தன்மையுடையாய் எனப் பெருமை
கொள்ளாதே;
என் தலைவி உன்னைவிட நன்னயமுடையாள்"

என

அவளது நற்பண்பையும்,

" அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்"

(கஉஉ0)

என அடியின் பசுமையையும் தலைவன் புகழ்வான்.

தலைவி

மேனியானது நிறத்தால் மாந்தளிரை ஒக்கும்; பல்லானது வண்ணத்தாலும் வடிவாலும் முத்தை ஒக்கும்; உடல்

கமழும் மணமானது தன்மையால் நறுமணமாகும்; கண்

ணனது வடிவாலும் வினையாலும் வேலாயுதத்தை ஒக்கும்; தோளானது வடிவாலும் அளவாலும் வேயை ஒக்கும் என்று எல்லாங் கொண்டாடித் தலைவன் இன்புறுவான்.

இங்குச் சிலம்புத் தலைவன், "மாசறு பொன்னே, வலம்புரி முத்தே, காசறு விரையே, கரும்பே, தேனே, ஆருயிர் மருந்தே, மலையிடைப் பிறவாமணியே, அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே, யாழிடைப் பிறவா இசையே," எனப் பாராட்டி மகிழ்ந்து தருக்கி வாழ்ந்தமையை இளங்கோ காட்டுதல் நினைவுகூர்ந்து இன்புறத் தக்கது.

இக்காதலர் தம் காதலின் மாண்பென்ன? உயிரும்

'டம்பும் எங்ஙனம் ஒன்றனோடு ஒன்று இயைந்து,
பிறப்பு
கல் நல்லுறவுகொண்டு, வேற்றுமையின்றிக்
கலந்து
துன்பங்களை ஒருசேர நின்று துய்த்து
ஒன்றுக்
று இன்றியமையாது வாழ்கின்றனவோ
அங்ஙனமே
ங் தலைவியும் அவ்விருவரிடைக் காதல்

கணங்தொட்டு என்றும், இம்மை மாறி மறுமை
வந்தாலும்
பிரிந்து வேறாகி வாழ்தற்கு இயலாத நிலையினர்
ஆவர்.
எனவே, அவர்கள் கூடுதல் உயிர் உடம்பொடு
கூடிவாழ்தல் போன்றதாம்; பிரிதல் உயிர் உடம்பி
னின்று நீங்கிச் சாதல்
போன்றதாம். இவ்வரிய ஆழ்ந்த உண்மையைத்
விக்கும்,
தெளி

" உடம்போ டுயிரிடை யென்னமற் றன்ன
மடந்தையோ டெம்மிடை நட்பு"

(கக2உ)

என்ற திருக்குறளின் பொருளானது,

''யாக்கைக்

குயிரியைந் தன்ன நட்பின் அவ்வுயிர்
வாழ்தல் அன்ன காதல்
சாதல் அன்ன பிரிவரி யோளே"

என்னும் நரைமுடி நெட்டையாரது நெடுந்தொகைப் பாடற் பகுதியில் கண்டு இன்புறுக.[1]

விழையத் தக்க முக வழகோடு மகிழத்தக்க அகவழகுங்கொண்டு உளங்குழை

யும்படி இனிய பணிவான மொழி இயம்பும் தலைவியது

வாலெயிறூறிய நீரைத் தேன்கலந்த பாலெனப் பருகித்

துய்த்துவருந் தலைவன் அவளைத் தன் கண்ணின் கருவிழிப்

பாவையாக வைத்துப் போற்றுவதன்றி என்ஞான்றேனும்

மறத்தல் அறிவானோ?

தலைவியானவள் எங்ஙனம் தலைவனைக் கருத்தில்

கொள்வாள் என்பதை அறிவிக்கும் குறள் வெண்பாக்கள்

அவளது வெள்ளை உள்ளத்தின் தூய காதலுணர்ச்சியின் ஆழத்தைத் திருந்திய முறையிற் காண்பித்தலில் வியத்தற்குரிய நயஞ் சிறந்தன. கண்ணின் நிற்குங் காதலன், கண்ணுக்கு மைதீட்டுதற்குத் தலைவி

இல் மறைதலை உணர்ந்து, தன்

கண்ணை மூடும் அந்நேரத் | நிறுத்திவிட்டாளாம்.
கண்ணுக்கு மைதீட்டு தலை | யிருக்கின்றனெனின்,

அக்காதலன் எத்துணை நுண்ணியனே,
இயல்பாகக் கண் இமைக்கும்போது

1. நெட்டையர் என்ற பெயர் 'லாங் பெலோ' (Long fellow) என்ற ஆங்கிலப் பெயரை நினைவூட்டுகிறது.

தானும் ஊறு கொள்ளாது தலைவியது கண்ணையும் உறுத் தாது நிற்கின்றனும்; என்ன வியப்பு! கண்ணுக்கு மை யெழுதுதலை விட்டதுபோலவே சூடாக உண்ணுதலையும் கைவிட்டாள் தலைவி. ஏனெனின், தன்னெஞ்சுள்ளும் இருக்கும் தலைவனைச் சூடான உணவின் வெம்மை தாக்குமே என்பது அவள் எண்ணம். கண்ணின் நீங்கிய தலைவன், தலைவியது உள்ளில் தங்கியது உள்ளுவார்க்கெல்லாம் உவகை தருவது.

காதல் களவியலாக நிகழுந்துணையும் அதனைப் பெற்றோரும் அறியார்; ஊரவரும் அறியார். தலைவி தெருண்டமை உணர்ந்த தாய்தந்தையர் இக்காலத்துப் போல் அக்காலத்தும் திருமணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய முற்படுதல் வழக்கமே. பெற்றோரது கருத்துணர்ந்து தலைவியும் தலைவனுங் கலங்குவர்; ஆனால், செய்வதறியாது மயங்கார். தலைவி தான் இதுகாறும் தன்னுயிர்த் தோழிக்குங் கூறாது அகத்து அடக்கியுள்ள காதற் பகுதியையும் அவளிடம் வெளியிடுவாள். அக்காதலின் சிறப்பையும் உறுதியையும் உணர்ந்து தோழி அச்செய்தியைச் செவிலித் தாய்க்குரைப்பாள். அதுகேட்ட செவிலித்தாய் அந் நிகழ்ச்சியை முறையாக நற்றாய்க்குப் பகர்வாள். நற்றாய் திறம்பட தந்தைக்கும் தமையன்மார்க்குங் கூறுவாள். இஃது அறத்தொடு நிற்றல் என்னும் அகப்பொருள் துறையாம்.

தலைவனுந் தனது காதற் சிறப்பையும் அதன் ஆழத்தையும் ஊரறியச் செய்வதற்குத் துணிந்து முன்வருவான். இதற்கு அக்காலத் தமிழ்நாட்டு இளநம்பியர் கொள்ளுதற்குரிய வழி மடன்மா ஊர்தலாகும். பனைமடலால் குதிரை போலொன்று கட்டி, அதன் கழுத்தில் மணியுங்கட்டி, எருக்கலை மாலையைத் தனது தலையிற் சூடித் தம்மிருவர் சித்திரத்தையும் கிழியில் வரைந்து பேரும் ஊரும் எழுதிக் கொண்டு தலைவியின் ஊர்த்தெருவில் தலைவன் செல்வான். இதனால், தலைவனது காதலின் உண்மையையும் உறுதியையும் அவள் பெற்றோர் உணர்ந்து மனமுவந்து இருவர்க்கும்

திருமணமுடித்து வாழ்த்தி அவர்களைத் தனிக்குடித்தனத் திருத்தி மகிழ்வர். தலைவன் நாண்துறந்து மடலேறுதல் சிறுபான்மை நிகழ்தல்போலன்றித் தலைவி நாணணி துறவாது தனது மாண்பு பெருந்தகைமை இவற்றைப் போற்றியது பாராட்டற்குரியது:

> "கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்
> பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்"

(கககள)

என்பது இலக்கியம்;

> "எத்திணை மருங்கினும் மகடூஉ மடல்மேல்
> பொற்புடை நெறிமை யின்மை யான" (தொ.

அகத், 35) என்பது இலக்கணம். இக்குறிப்புக்கள் நாணுத்துறவுரைத் தல் என்னும் அதிகாரத்தால் பெறப்படுவன.

பொதுவாகக் காதலரது நட்பு வேறுபாடுகளாலும், சிறப்பாகத் தலைவியது மெலிவு முதலியவற்றாலும் இவர் தம் நட்பு ஊரவரால் ஐயுறப்பெற்றுச் சிறிது பேசப்படுவது அம்பல் என்றும், பெரிதும் பேசப்படுவது அலர் என்றுஞ் சொல்லப்படும். ஊர்வாயைமூட உலைமூடி யேது? இத் தகைய நிகழ்ச்சிபற்றி ஒன்றை ஒன்பதாக வம்புபேசுதல் ஊரியல்பு.

"கண்டது மன்னும் ஒருநாள் அலர்மன்னும்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று"

(ககசுக)

எனத் திருவள்ளுவர் இக்கருத்தை எளிதான உவமை
அமைத்து விளக்குகிறார். மதிமறைப்பு (சந்திர கிரகணம்) எங்கும் யாவராலும் எவ்வளவு பேசப்படுகிறது! இவ்வலர் ஏதுவாகவும் அதனால் பெற்றோர் சொல்லும் தடைக் கூற்றுக்களாலும் தலைவன் தலைவியரது காதல்நோய் வளர் தலையன்றிக் குறைதலின்று.

"ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளும்இந் நோய்"

(ககசஎ)

என உருவகவணி அமைத்து இப்பொருள் விளக்கப் பெறுதல் உள்ளத்துக்குக் களிப்பூட்டுவது. காதலர் ஒருவர்

ஒருவரைக் காணுதிருக்குங்கால் இவ்வலர் காதில்விழுதல் உயிர்க்கு ஊக்கந் தருவதாகவும் காதலுக்கு ஆக்கந்தருவ தாகவும் கண்டதுபோலும் இன்பந்தருவதாகவும், கள் ளுண்டு களித்தவர் மேலும் மேலும் அதனைப் பருக விரும்பு தல்போன்ற விழைவை வளர்ப்பதாகவும் அலரறிவுறுத்த லில் திருக்குறள் அறிவிக்கும் நயம் கண்டு களிகூரத்தக்கது.

தலைமகள் கூற்றுக் கிளவி

இலக்கிய இலக்கண நூல்களில் களவியலாகப் புணர் வும், கற்பியலாகப் பிரிவும் சிறந்து நிற்றல் ஊன்றிக் கருதுதற்குரியது. காதலர் தம்முட் கண்டு அளவளாவி மகிழ்தற்கு விழைவுறுதல் இயல்பே. தம் உள்ளத்து வளர்ந்துவருங் காதலை ஒருவர் ஒருவர்க்கு உணர்த்தி உறுதிப்படுத்தி இன்புறுவது கருதிக் களவுக்கூட்டம் நிகழ்த்துவதேயன்றி மற்றென்றும் இல்லையாம். ஆரியக் கருத்துக்கள் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களுள் கலக்கப் பெற்ற காலத்துககு முன்னுள்ள செந்தமிழ் நூல்களை முறையாக ஆழ்ந்து அடங்கி ஆராய்ந்து கற்றல் இவ் வுண்மை தெள்ளிதிற் புலனாகும். வரைவுக்குமுன் களவிற் கூடலும், வரைந்து இல்வாழ்வைத் தொடங்கியபின் கற்பிற் பிரிதலும் ஊடலும் சிறந்து அமைய நூல்இயற்றும் மரபே இதனை விளங்கவைக்கும்.

தலைவனைவிட்டுப் பிரிந்து தான் வாழ்தலினும், உயிரை விட்டுப்பிரிந்து உடல் சாதலை எளிதெனத் தலைவி கருதுவாள்; தொட்டால் சுடுவதல்லது, விட்டால் சுடாத தீயினுக்கு நேர்முரணாகக், காதலானது, கூடியிருக்குங்கால் தண்ணெனக் குளிர்தலையும், பிரிந்து நீங்குங்கால் வெம்மென வெதும்புதலையும் உணர்ந்து வியந்து வருந்துவாள்; பிரிவுக்காலத்து உயிர் தரித்தல் யாங்ஙனம் என அயர்வாள்; பிரியேன் என்றவர் பிரிந்தார் ஆதலின், விரைந்து வருவேன் என்றவர் வாராதிருத்தலுங் கூடுமன்றோ என ஐயுற்று நைவாள்; இனி இவ்வுலகில் யாரை நம்புவது எனத் தளர்வாள்; அவளது உள்ளத்தைப்போல் உடலுஞ் சோர்ந்து

மெலிந்தமையின் கையினின்றும் வளைகளெல்லாம் கழன்று விழுந்தன.

பிறரறியாதவாறு இப்பிரிவுத் துயரை மறைத்தற்குக் கருதின் அது இறைக்க இறைக்க ஊறும் ஊற்றைப்போல் பெருகுவதாயிற்று. கண்கள் தலைவனைக் காணும் வேட்கை மிகப் பெற்றமையால் துயிலின்றிக் கண்ணீர் மல்கின.

இரவில் தலைவி தவிர யாவரும் உறங்குவார்கள். தான் மட்டுமே இரவுக்குத் துணை. ஆனால், இரவோ கொடியது; தனது துயர்மிகுதல் கண்டும் விரைவில் கழியாது நிற்கின்றது. கூடிய அன்று பெற்ற இன்பம் கடல்போன்று பெரிதே; பிரிந்த இன்று

அவளுற்ற துன்பம் அதனிற் பெரிதே. காதல் ஒருபுறமும், பிரிவாற்ருமையை எண்ணி நாண் ஒருபுறமும் தன்னுயிரைக் காத்தண்டாகக்கொண்டு தன் வாடிய உடலினகத்துத் தொங்கின. இக்கடலன்ன துயரைக் கடத்தற்குப் புணையன்ன துணை இல்லையே என எண்ணித் தலைவி வருந்துவாள்.

தலைவனைக் காணும் வேட்கை மிகுந்த தலைவி தன்னுள்ளத் துறுதுயர் கண்ணிற் காணப்படுதலை வாயாற் கூறும்முறை களிகூரச்செய்வது. இத்துன்பமாகிய காரியம் நேர்ந்ததற்குக் காரணமாய் நின்றன கண்களே. தலைவி காதல்நோய் கொள்ளுமாறு கண்கள் தலைவனைக் காண்பித்தன. முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்பதற்கிணங்க இன்று அவை தாமே விதுப்பால் துன் புறுகின்றன; அன்று எண்ணுது நோக்கின; இன்று காணுது கலங்குகின்றன. இது நகைப்புக்கிடமன்ருே! மறறு, நம்மைக் காண விரும்பாதவரை நாம் காண விழைவது எதற்கு? அந்நாள் கண்டின்புற்றத்தை எண்ணி இந்நாள் காண்டலை விழைந்து அழுதால் கண்ணீரற்றுப் போதலைத் தவிர வேறொரு பயனும் விளையாது என்றெல்லாம் தலைவி கவன்றுகொண்டிருப்பாள். இதோ! நெடுநல்வாடையென்னுங் கிழியில் நக்கீரர் என்னும் புலவர்பெருமான் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியின் ஓவியத்தை வரைந்துள்ளமை கண்டு

வியப்பும் உவப்பும் பெறுக.

" ஆரந் தாங்கிய அலர்முலை யாகத்துப்
பின்னமை நெடுவீழ் தாழத் துணைதுறந்து
நன்னுதல் உலறிய சின்மெல் லோதி
நெடுநீர் வார்குழை களைந்தெனக் குறுங்கண் வாயுறை
அழுத்திய வறிதுவீழ் காதின்
பொலந்தொடி இன்ற மயிர்வார் முன்கை
வலம்புரி வளையொடு கடிகைநூல் யாத்து

....

அம்மா சூர்ந்த அவிர் நூற் கலிங்கமொடு

....

உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி நெடிதுயிரா
மாயிதழ் ஏந்திய மலிந்துவீழ் அரிப்பனி
செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்திச் சிலதெரியாப்
புலம்பொடு வதியும் நலங்கிளர் அரிவை-"

பிரிந்த தலைவி பெறுவது உள்நோயுங் கண்ணேயும்
அன்றி உடல் நோயுமாம். தலைவன் அண்மையிடத்துச்
சிறுபொழுது நீங்கினும் தலைவியின் உடம்பில் பசலை
படரும் என்னும் பொருளைத் தரும்.

" உவக்காண் எங்காதலர் செல்வார் இவக்காண்என்

மேனி பசப்பூர் வது"
(ககஅ௫)
என்ற குறள் வெண்பா சொல்நயமும் செறிந்தது.
" விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளேபோல் கொண்கன்
முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு"
(ககஅசு)
என அப்பொருளேயே விளக்கும் குறள் வெண்பா
உவமை
நயஞ் செறிந்தது. "எனது சாயலேயும் நாணேயும்
தாம்
கொண்டு கைம்மாருகக் காதல் நோயும் பசலே
நோயும் தந்
தார். எனவே, அவர் பிரிந்தமையே பசப்புக்குக்
காரணம்
என்ஞது 'இவள் பசந்தாள்' என்றே
பேசப்படுகிறது.
முன் கூடியிருந்தபோது என் மேனியைப்
பொலிவுறச்
செய்த தலேவர், இன்றும் நற்பண்புடையராய்
விரைந்து
வருவாரெனின் இப்போது எவ்வளவு பசலே
படர்ந்தாலும்
ஆற்றமில்லே. அதன் மிகுதியால் பசப்பு என்பதே
என்

வெயராகிவிட்டாலுங் குற்றமில்லை. ஆனால், 'அவர் பிரிந்து உறையும் கல் நெஞ்சர்', எனத் தூற்றப்படா திருந்தால் போதும் என்றெல்லாம் எண்ணித் தலைவி மயங்குவாள்.

அறத்தின் பொருட்டுப் பிரிந்த தலைவன் அவ்வினை தீர்தல்வரையுந் தலைவியை மறந்திருப்பான். அத் தலைவனை நினைத்து நினைத்துத் தான்மட்டும் விழைவுறு வதாகவும் அவனிடம் அன்பில்லை எனவும் எண்ணித் தலைவி தனித்துயர் மிகுதலும் உண்டு. காத்தண்டுக்கு இருபுறமும் ஒத்த பாரம் இருப்பின் வினை நன்கு முடியும். அங்ஙனமே தலைவனும் தலைவிபோல் ஒத்த அன்பு கொண்டால் நல்லின்பம் விளையும்; அவ்வின்பம் காழில்லாத கனியைச் சுவைப்பது போன்று நிறைவளிக்கும்; உலகில் மக்கள் வாழ்வு வளம்பெற வானம் பொழிவதை ஒக்கும். காதல் வாழ்வு நலம்பெறுதற்குத் தலைவியின் விழைவுக் கிசையத் தலைவன் தலையளி செய்யவேண்டும். அதனாலேயே ''வாழ்கிறோம்,'' என்னுந் தனிப் பெருமையாகிய செருக்குத் தலைவிக்கு உண்டாகும். இத்தகைத் தனிப்படர் மிகுந்து தாங்குதற்கு அரிதாயிற்று எனத் தலைவர்க்குத் தூது விடுக்கலாம் எனின் பயனின்றாம். அறத்தின் பொருட்டுப் பிரிந்த தலைவனை வினைமுடியுமுன் திரும்பிவரச் செய்தலினும் கடலைத் தூர்த்தல் எளிதாம் என்பன

எண்ணித் தலைவி சோர்வாள்.

தலைவி பிரிந்திருக்கையில் தனது நினைவின் ஆற்றலால் தலைவனைத் தன் உள்ளத்து இருத்தித் தன் தனிமைபற்றி வருந்துதலும் உண்டு. முன்னை இன்பத்தை எண்ணித் துய்ப்பதல்லது வேறு இன்பம் இன்றில்லை எனவும், எவ் வகையில் நினைத்தாலும் தலைவர் சினங் கொள்ளார் என்ற - அவ்வளவன்றிக் காதலர் செய்யும் அளி பிறிதில்லை எனவும், அவரை நினைந்தே உள்ளம் வெம்பிச் சாம்புகின்றதே, நினை யாது இருந்தால் என்னும்? எனவும், தும்மல் வருதல் போன்று வாராதொழிகின்றதே; காதலரும் என்னை நினைப்பவர்போன்று நினையாரோ? எனவும், என் நெஞ்சி னுள் ஓயாது உறைகின்றார்; அவர்

உறைகின்றேனோ? எனவும், தம் நெஞ்சினின்று என்னை
அகற்றிவிட்டால் என் நெஞ்சினுள் ஓயாது புகுதற்கு நாண
மடையாரோ! எனவும் நினைந்து புலம்பும் தலைவிக்கு ஒரே
உறுதி என்னவெனின், பருகும் அளவானன்றிக்

களிப்புத்
தராத கள்ளினும் கருதும் அளவில் இன்பந்தருங் காதல்
சிறந்தது என்பதாம்.

நனவில் காணுத தலைவனைக் கனவில் காண்பதற்குத்
தலைவி விரும்புவாள். ஆனுல் கண்ணிற்கு உறக்கமில்லையே!
எத்தனை நாளைக்கு உறங்காதிருக்க முடியும் ? சோர்வாலும்
கனவு விருப்பாலும் தலைவி துயின்ருல் நெஞ்சத்திருந்த தலைவன் மஞ்சத்தாவன். கனவில் தலைவன் இங்ஙனம் கண்டு இன்புறுதல் உயிர்
தாங்குதற்குத் துணை செய்யும்
என்பது உண்மையே. எனினும் அது போதுமோ? கன வில் வந்து ஏமாற்றிவிட்டு நனவில் வராது துன்பஞ் செய்
தல் எதற்கோ ? ஆனுல் ஒன்று; அவ்வளவேனும் ஆறுதல் கிடைக்கின்றதே ! ஆதலின் இவ்வுதவியைச் செய்யுங் கனவிற்குச் செய்ந்நன்றி யறிதலாக நல்லதொரு விருந்து என்ன வகையில் செய்வது ? மற்று, இன்னும் தலைவன் வராதிருத்தல்பற்றி ஊரவர் தூற்றுதல் அவன் கனவில் வந்தின்பம் தருதலை அறியா மடமையாலேயே. தலைவி மனநிலையின் புதுமைதான் என்னே ! நனவென் ப தொன்று இல்லையெனின் எவ்வளவு நல்லதாம் ! ''கன வில் வந்திருந்து அளி செய்யும் காதலர் நீங்காரே!'' எனத் தலைவி ஏங்கு

கின்றாள்.

" நனவுஎன ஒன்றில்லை யாயின் கனவினான்
 காதலர் நீங்கலர் மன்."

(கஉகக)

கார்ப்பொழுதும் மாலைப்பொழுதும் பிரிந்து சென்ற தலைவன் திரும்பி வந்துவிடத் தருங்காலம். தனித்திருக்கும் தலைவியர்க்கு மாலைநேரம் மிகத் துன்பம் தருவது. பூவானது காலையில் அரும்பிப் பகற்கால முழுவதும் போதாகி மாலையில் மலர்வதுபோல் காதல்நோய் காலையில் தோன்றிப் பகலிற் நன்கு பெருகி மாலை நேரத்தில் நிரம்பி விடும்

இக்கருத்தை,

" காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
 மாலை மலரும்இந் நோய்"

(கஉஉஎ)

எனத் தொழில் உருவகவணி அமைத்துக் கூறிய நயம் மிக இனிமை தருவது. தலைவன் கூடியிருந்த காலத்து மாலைப் பொழுதின் இயல்பும், பிரிந்திருந்த காலத்து மாலைப்பொழு தின் இயல்பும் முரண்படுவதை அறிந்து தலைவி வருந்து வாள். "என் காதலருள்ளபோது உயிர்தளிர்ப்ப அளி செய்துவந்த மாலைநேரம் அவரில்லாதபோது கொலைக்களத் துப் பகைவர்போல் என்னுயிரை அழிக்க வருதல் ஏனோ? தலைவர் பிரிவாரே, என அன்று நடுக்கந்தந்த காலைநேரம் இன்று இனிமை தருவதாகிவிட்டது:

"காலைக்குச் செய்தநன் றென்கொல்
மாலைக்குச் செய்த பகை"

எவன்கொல்யாம்

(கஉஉ௫) எனத் தலைவி வினவுவாள்.

மாலைப் பொழுதும் தன்னைப்போலவே புன்கண்மை உடையதாயிருத்தலைத் தலைவி கண்டு இரக்கங்கொண்டு, தனக்குக் கொடுமை செய்த தன் கொழுநன்போல மாலை யின் துணையுங் கொடுமை செய்ததோ என ஐயுறுவாள். வெப்பம் மிகும் அழலாகிவிட்டது மாலைப்பொழுதும்; அன்றியும், அதற்குத் தூதாகி வரும் ஆயனது இனிய புல்லாங்குழலும் இன்று தலைவியைக் கொல்லுங் கருவியாகி விட்டது. பொருளீட்ட முற்பட்டார் பிறவற்றையெல்லாம் மறந்து அப்பொருளை ஈட்டுதலிலேயே ஆழ்ந்துவிடும் இயல் பைத் தலைவன் கொண்டான்போலும். அவனை உள்ளி உருகும் தலைவியின் உயிரும் இம்மாலைப் பொழுதோடு மாயும் போலும்!

தலைவியது உயிர் மாய்ந்துவிடவில்லை; எனினும், உயிர் உடல் இரண்டுமே சேர்ந்து தேய்ந்து வருகின்றன. ஆதலின், அந்நாளில் குவளையும் நாணித் தலைகவிழ்தற்கு ஏதுவாகிய கவின்கொண்ட கண்கள், இன்று கவின் இழந்து அம்மலர் கண்டு தாம் நாணுகின்றன; தலைவனது கொடுமையைக் கூறுவனபோல் அழுகின்றன; நுதல் பசப்பு

எய்தியது கண்டு துன்புறுகின்றன. மணந்த நாள் வீங்கிய தோள்களும் அன்றிருந்த கவின் வாடித் தொடி கழன்று கணவரது பிரிவுக் கொடுமையை உணர்த்துவன ஆயின. தலைவன் இயல்பு பழிக்கப்படுதற்குத் தான் இங்ஙனம் காரணமாயிருந்தது தன் பெண்மைக்குத் தக்கதன்று என்பதைத் தன் நெஞ்சமானது உறுத்தத் தலைவி உணர்ந்தாள். இக் கருத்தை, இலக்கிய முறையோடு உலகியல் முறையுஞ் சிறக்க ஆசிரியர் செப்புந்திறம் ஆய்ந்துணர்ந்து மகிழத் தக்கது.

> " பாடு பெறுதியோ நெஞ்சே! கொடியார்க்கென்
> வாடுதோட் பூசல் உரைத்து."

(கஉ௩எ)

இக்குறளுக்கு; (க) நெஞ்சே! எனது தோள் வாடுதல் கண்டாரெல்லாம் கொடியவர் எனத் தலைவரைப் பழிக்குஞ் சொல்லை, நீ சென்று அவர்க்குக் கூறி, அதனால், உற்ற விடத்து உதவும் நண்பனாக உன்னை அவர் மதிக்கும் பெருமை பெறுவாயோ? என்பது காளிங்கர் உரைக் கருத்து. (உ) நெஞ்சே! எனது தோள் வாடுதல் கண்டு தலைவரைத் தோழி இயற்பழிக்கின்றாள். நீ அதைத் தலைவர்க்குச் சொல்; நின்னுரை கேட்டதும் அவர் வந்துவிடுவார்; எனது மெலிவும் இப்பூசலும் ஒழியும்; அது, நீ எனக்குத் தக்ககாலத்தில் செய்த நன்றாகும்; அதன் பயனாகிய பெருமையைப் பெறுவாயோ? என்பது பரிமேலழகர் உரைக் கருத்து.

தலைவி தன் தோழியர்க்கும் உணர்த்தாத உணர்ச்சி பற்றிய தனிமொழி நெஞ்சொடு கிளத்தல் எனப்படும். "நம்மைத் துறந்தவராகிய தலைவரை மறவாது கருத்தில் கொண்டிருத்தல் உடல்நலம் அழிந்ததற்கும் மேலாக உள்ளத்தின் நலன் அழிந்துபோதற்கும் ஏதுவாகாதோ? காதல் இல்லாதவரை நாம் விழைந்து வருந்துதல் மடமையாம். எனவே, வேறுவழி

> "நினைத்தொன்று சொல்லாயோ நெஞ்சே! எனைத்தொன்றும்
> எவ்வநோய் தீர்க்கும் மருந்து?" (கஉகக)

நாம் அவர்மேல் விருப்பம்வைத்து வருந்திக்கொண் டிருக்க, அவர் நம்மேல் விருப்பங்கொள்ளாதிருப்பினும் அவரைக் கைவிடலாகாது என்பது நின் கருத்தாயின், 'நெஞ்சே! நீ அவரிடம் செல்வாயாக; கண்களையும் உன் னேடு கூட்டிச்செல்; அல்லது, அவரைக்காண வேட்கை கொண்டு இவை என்னைத் தின்றுவிடும்,'' என்று தலைவி எண்ணுதன வெண்ணிப் புண்ணுகின்றுள்.

தலைவி தன் பிரிவுத்துயரைத் தாங்கியிருத்தற்கு எத் துணை முயன்றும் ஏலாது வருந்துகின்றுள். ஒருவர் குறிப் பின்றித் தானே தோன்றுந் தும்மல்போல் அவளது காதல் விருப்பும் வெளிப்பட்டுவிடுகிறது. ' நின்மாட்டு அன்பு பெரிதுடையேன்; அருளும் நீங்கேன்; நின்னிற் பிரியேன்; பிரியினும் ஆற்றேன்; புறத்து உடம்பு இரண்டே அன்றி, அகத்து உயிர் ஒன்றே'' என வஞ்சனை பலவும் வகுத் துரைத்து என்னை உடன்படுத்தி என் நலமெல்லாங் கவர்ந்த கள்வனுகிய தலைவன் பண்புறப் பகர்ந்த பணிவான மொழியன்றே எனது பெண்மைப் பண்பாகிய நிறையுடை மையைத் தகர்க்கும் படையாயது?'' என வாடுகின்றுள்.

" ஓட்டார்பின் சென்றெருவன் வாழ்தலின் அந்நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று'' (கூஎ)

என்னும் பொருண்மொழிப்படி, இன்பத்தோடு கழியுங் காலத்தைத் துன்பத்தோடு கழியுமாறு செய்த தலைவரை நினையாதிருக்கும் பெருந்தகைமை காதல் நோயுறுத மானம் உடையார்க்கன்றி அந்நோயுற்றார்க்கில்லை என்பது தலைவி கருத்து. காதலனை நினைத்தால் காதலி நெஞ்சம் தீயிலிட்ட நிணம்போன்று உருகிப்போமேயன்றித் திட்பமுடைய தாகாது.

அங்ஙனம் நெகிழ்ந்த நெஞ்சமுடைய தலைவி தன் தலைவன் திரும்பிவருதலை மிகமிக விரும்புதல் இயல்பே. அவன் பிரிந்ததுமுதல் தான் தனித்துறையும் நாட்களை அவள் நகத்தால் சுவரில் குறித்துவருவாள். முன்பு ஏழு நாள் ஒருநாளென விரைந்து கழிந்தன; இன்று தலைவன்

வரவுகாத்து ஏங்கியிருக்கும் தலைவிக்கு ஒருநாள்
ஏழுநாளென நின்று கழிகின்றது. நாள்
குறித்து நகங்கள் தேய்ந்தன; வரவு
எதிர்பார்த்துக் கண்கள் ஓய்ந்தன.

உள்ளமும் உடைந்துபோயபின் அவன் வருதலாலும் அவனை அடைதலாலும் பெறும்பயன் உண்டோ? உண்டாம்: அவனைக் கண்ணாரக் கண்டவுடன் பசப்பும் மெலிவும் நீங்கித் தலைவியது உடல்நலம் தெளியும். அவன் வினைமுடித்துவரும் நாள் மாலைநேரம் நல்லதொரு விருந்து செய்ய வேண்டுமெனத் தலைவி விரும்பியிருக்கின்றாள். தனது கண்போன்ற கணவர் வந்தால்,

"புலப்பேன்கொல்? புல்லுவேன் கொல்லோ?
கலப்பேன்கொல்?"

(கஉ௬எ)

எனவும் எண்ணி ஏங்கி நிற்கின்றாள்.

இருபாற் கிளவி வருமாறு

பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ? ஒருநாட்
கால அளவுக்குள் ஏழுநாட்கள் அவர்களை அறியாது கழிந்
திருக்கும். மறுபடியும் பிரிந்து வினைமேற் செல்லுங்
காலம் நெருங்கியது. தலைவன் காட்டுஞ் சிறந்த தலையளி
தலைவிக்குச் சில குறிப்புக்களை உணர்த்தின. தலைவனிடம்
பிரிவு எண்ணந் தோன்றியபின் அவன் செய்யும் அன்பு
அது தோன்றாத முன்செய்த அன்பினும் அளவால் இயல்
பால் வேறுபட்டுள்ளதைத் தலைவி உணர்ந்து, "அன்பின்மை
சூழ்வதொன்றுண்டு" எனப் பிரிவச்சங் கொள்கின்றாள்.
அதனைத் தலைவனும் அவளது புன்முறுவல்

வகையால
உணர்கின்றான் . அக்கருத்தை ஆசிரியர்
அறிவிக்கும் நயங்
காண்க :

" முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல் பேதை
நகைமொக்குள் உள்ளதொன் றுண் டு."

(கஉஎச)

பூ அரும்பி முகையாகின்றது ; அம்முகை
கண்டு
அதன் உள்ளிருக்கும் நறுமணம் எண்ணி
உணரப்படுதல்
போலவே தலைவி முகத்துத் தோன்றும் புன்னகை
கண்டு
அவளது உள்ளத்துப் பிரிவச்சம் உண்டு என்ற
குறிப்பு

தலைவனால் உணரத்தகும். தலைவி அவ்வுணர்வைத் தன்
னகத்து மறைக்க முயல்வாள். ஆனால், அவள் கண்கள்
மறைக்கல் ஆற்றாதனவாய் உரைக்குமே! மேலும், தனது
தோள்வளையை நோக்கியும் அதனை அணிந்த தோளினை
நோக்கியும் பின் தனது காலடிகளை நோக்கியும்
நின்றமை என்ன உணர்த்தும்? தலைவன் பிரிவான் ;
உடனே வளைகளும் கழன்று நீங்கும்; தோள்களும்

பசந்து மெலியும்;
ஆதலின் அடிகள் தலைவனோடு செல்வதற்குத்
செய்யத்தக்கது என்பதையே உணர்த்தும்.

துணிதலே

தலைவன் தலைவியரிடைக் காதல் இன்பம் சிறப்பதற்கு வேண்டிய மனநிலையைத் திருவள்ளுவர் புணர்ச்சி விதும்பல் என்ற அதிகாரத்தில் நயம்பட உரைக்கின்றார். அவ்வின்பம் தலைவியது தலைமையான பண்புகளாலேயே நிரம்புவதாம். தலைவன் தன்காதலிக்கு இளிவு தரத்தக்கவற்றைச் செய்தல் கூடும்; அவளது விருப்பத்தைப் பேணாது தன்விருப்பப்படியே நடத்தல் கூடும். தலைவியும் இத்தகைய தவறுகளை எல்லாம் தலைவனைக் காணாதிருக்கும்போது நினைத்தல் கூடும். ஆனால், அவனைக் கண்டதும் 'எழுதுங்கால் கோல் காணாக் கண்ணேபோல,' அத்தவறுகள் எல்லாம் நினைவினின்று மறையத் தவறு அல்லாதனவே அவளது நினைவில் இருக்கும். தினைத்துணையும் பிணங்காது அனைத்தினும் இருவரும் இணங்குவதே பனைத்துணை இன்பம் பெறுதற்கு வழியாவது. இன்பந் துய்த்தற்கு இன்றியமையாததாகிய அத்தகைய பண்புடையார் எத்தனை பேர்? மிகச் சிலரே எனத் திருவள்ளுவராகிய பெருந்தகையார் மொழிந்து, அதற்குக் காரணம் 'மலரினும் மெல்லிது காமம்'

என்றியம்பு

கிறார். மலர் மிக மென்மையானது; அதனினுங் காதல் மென்மையானதாம். நறுமலரின் அழகையும் மணத்தையும் நுகர்தற்கு வேண்டிய புலத்தினும் மேலானதொரு நுண்மாண் புலம் வேண்டுமென்பது திருவள்ளுவர் கருத்தாம் எனின், அவர் நமக்குணர்த்துங் காமம் எத்தகையதோ?

> "ஊடல் உணர்தல் புணர்தல் இவைகாமம்
> கூடியார் பெற்ற பயன்"

(௧௧0௯)

என்றதனால் ஊடலின்பம், உணர்தலின்பம், புணர்தலின்பம் என நிரல்பட நடந்துகொண்டிருப்பதே காதலின்பம் என்பது பெறப்படும். ஊடலுணர்வானது உள்ளத்து நிலவுந் தன்மையைக் கூறுதல் நெஞ்சொடு புலத்தல் எனவும், காதலரைச் சுட்டி நிகழ்தலைக் கூறுதல் புலவி எனவும், நுட்பமாகத் தவறுகாண விரைதலைக் கூறுதல் புலவி நுணுக்கம் எனவும இவ்வகைகளில் எல்லாம் பெறும் இன்பத்தைக் கூறுதல் ஊடலுவகை எனவும் திருக்குறள் உரைக்கும்.

தலைவி புலவி கொள்கின்றாள்; அஃதாவது, பிணங்கி நிற்கின்றாள். ஆனால், அவளது நெஞ்சமோ, தலைவனது நெஞ்சம் அவன் பக்கமே சார்ந்திருத்தலை அறிந்தும் அவனையே நாடிச் செல்கின்றதாம். தலைவி தன்னிலை தவறி நிற்பதனால் 'கெட்டார்க்கு நட்டார் இல்லை,' என்ற பழமொழிக்கிசைய அவளது நெஞ்சம் நடக்கின்றமையால்

அது தன்னொடு கொண்டது 'ஒல்கிடத் துலப்பிலா வுணர் விலார் தொடர்பு' (பாலைக்கலி-24) ஆயிற்று, எனவும், தனது நெஞ்சமே இங்ஙனம் தனக்குத் துணையாகாதபோது அயலார் துணையாகாமை எளிதே எனவும், தலைவி நொந்து கொள்கின்றாள். 'உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே' உப்புமிக்க பண்டமுங் குப்பையிலே. காதலின்பமாகிய பண்டத்துக்குச் சுவை மிகப் புலத்தலாகிய உப்பு வேண்டியதே; அப்புலவியை வளர விடல் உப்பு மிகுந்தது போன்றதாம். இதை மறந்து ஊடியவரை, என்ன காரணமாயினுஞ் சரி, தெளியும்படி உணர்த்தாது ஏற்கனவே வாடிய கொடியை அடியில் அரிந்தது போன்றதாம்.

தலைவி புலத்தல் மனப்பான்மையோடு தன் தலைவனிடம் தவறு காண்பது வியத்தகு உவகை தருவது. எந்தக் கணவன் மனைவியரது காதலினும் தமது காதல் சிறந்தது என்ற பொருள் கருதி, "யாரினும் காதலம்" என்றான் தலைவன். உடனே, தலைவி, யாரினும்? யாரினும் என்று கேட்டு ஊடினாள். தலைவனுக்கு வேறு காதலிகள்

உண்டென்றும், "யாரினுங் காதலம்" என அவன் கூறியது, அவர் யாவரினும் மேலாகத் தன்னிடங் காதலுடையார் எனக் குறித்ததாகவும் தலைவி பொருட்படுத்திவிட்டாள். "இப்பிறப்பில் பிரியேன்" என்றான் தலைவன். அதுகேட்ட தலைவி அதில் மறுபிறப்பில் பிரிய எண்ணியதாகப் பொருள்கண்டு அழுதாளாம். தலைவன் தும்மவும், "இறைகாக்க" என வாழ்த்தி, வேறு ஒருத்தி அவனை விரும்பி நினைத்ததனாலேயே அவனுக்குத் தும்மல் வந்ததாகக் கருதி அழுதாளாம். அடுத்தமுறை தலைவன் தும்மலை அடக்கினான்; உடனே தலைவி, மற்றொருத்தி தன்னை நினைத்ததைத் தனது தும்மல் காட்டிவிடும் எனக் கருதித் தும்மலை அடக்கியதாகச் சொல்லி அழுதாள். தலைவன் அன்போடு தலைவியை உற்றுப்பார்த்திருந்தான். உடனே, யாரோடோ ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதாகக் கருதிச் சினங் கொண்டாளாம். அவளது ஊடலை உணர்த்தும் வகையில் அன்பு காண்பித்தான்; உடனே தலைவி "இப்படித்தானே மற்றவரிடமும்," எனக் கூறி முனிவு கொண்டாளாம். இவ்வாறெல்லாம் இல்லாத தவற்றையும் படைத்துக் கொண்டு தலைவி பிணங்கினாலன்றி இணங்க வைத்தற்றென்று தலைவன் செய்யுஞ் சிறந்த தலையளிபெற்று இன்பந் துய்த்தல் அமையாதன்றோ? அவ்வின்பச் சிறப்பைப்,

> "புலத்தலின் புத்தேணா டுண்டோ நிலத்தொடு
> நீரியைந் தன்னார் அகத்து" (கங உ௩)

என்ற குறட்பா காட்டும். 'செம்புலப் பெயல்நீர்போல அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே' எனப் புலவர் கூறும் தகைமைகொண்ட காதலர் தம்முள் ஊடிப்பெறும் உவகையினும் மிக்கதான இன்பத்தைத்தரும் வானுலகம் உண்டோ? இல்லை, என்பது அதன் கருத்து. அறுசுவை உண்டி அமர்ந்து இல்லாள் ஊட்ட உண்பது இன்பமே. ஆனால், அவ்வளவும் நன்றாகச் செரித்து வயிற்றில் பசி தோன்றினால்தானே மறுபடியும் அப்படி உண்ணலாம். கூடலாகிய எழுசுவை உணவுக்கு ஊடலே பசியாவது. எனவே தலைவன் இறைவனை வேண்டுதல் என்னெனின்.

" ஊடுக மன்னோ ஒளியிழை; யாம்இரப்ப
நீடுக மன்னோ இரா"

(௧௩௨௯)

என்பதே. இவ்வூடலின் பயன் கூடுதல் என்றும் நிலைத்துள்ளதாவதன்றி, அது உப்புமிகுந்த பண்டம் போன்றதாய் மணவிடுதலை என்ற கெடுதலைத் தரலாகாது. கண்ணிரண்டும் ஒன்றையே காண்பதுபோல் கருத்து ஒருமித்த காதலிருவர் தம்முள் தோன்றும் ஊடல் ஓடிடக் கூடிப்பெறும் இன்பமானது, ஆன்மா வாலறிவனது நல்லடியைக் கூடிப்பெறும் பேரின்பத்தின் சாயல் காட்டும் இன்பமே.

உரைவளம்

" தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்
பரிமே லழகர் பரிதி—திருமலையர்
மல்லர் பரிப்பெருமாள் காளிங்கர் வள்ளுவனூற்
கெல்லை உரைஎழுதி னோர்"

என்ற வெண்பாவால், வேறெந்நூலுக்கும் இல்லாத
வகையில்—
திருக்குறளுக்குப் பத்து உரைகள்
எழுதப்பட்டமை விளங்
கும். இவற்றுள் பரிமேலழகருரை,
மணக்குடவருரை,
பரிதியாருரை, பரிப்பொருமாளுரை, காளிங்கருரை
இவை
நல்ல முறையில் வெளிவருதற்கு அ. மகாதேவச்
செட்டியா
ரவர்கள், கா. பொன்னுசாமி நாட்டாரவர்கள், T. P.
பழனி
யப்ப பிள்ளை அவர்கள், ச. தண்டபாணி
தேசிகரவர்கள்
போன்ற அறிஞர்கள் செய்த தொண்டு என்றும்
தமிழ்
மக்களால் மறக்கற்பாலனவல்ல.

தற்காலம் புதிய புதிய உரைகள் தோன்றி
மக்களை
மயங்கவைப்பது மிக வருந்தத்தக்கது:

" விடாஅது சென்றாரைக் கண்ணினால் காணப்
படாஅதி வாழி மதி."

(கஉகo) —

இக்குறட்பாவுக்கு (க)
பரிமேலழகருரை : மதியே!
என் நெஞ்சின் இடைவிடாதிருந்தே விட்டுப்
போயினாரை
யான் என் கண்ணளவாயினும் எதிர்ப்படும் வகை
நீ படா
தொழிவாயாக. —கண்ணளவான்
எதிர்ப்படுதலாவது மதி

இருவரானும் நோக்கப்படுதலின் இருவர் கண்ணும் அதன் கண்ணே சேர்தல்....(உ) மணக்குடவருரை : என் நெஞ்சை விடாது போனவரைக் கண்ணினால் காணுமாறு படுகின்ற தில்லை இம்மதி. ('படாஅதி'—என்பதற்குப் 'படாஅது' எனப் பாடங்கொண்டார்) (ங) பரிதியாருரை: விடாமற்

சென்றாரைக் கண்ணினாற் காணுமளவு அஸ்தமனமாகாமல் விளங்கியிருப்பாய் மதியே (௪) காளிங்கருரை: அகத்து ஒருகாலும் விட்டுப் பிரியாது புறத்துப் பிரிந்த எங் காதலர் இன்று இவ்விடத்தில் சேய்த்தின்கணின்று வருவா ராயின் என் கண்ணினால் அவரைக்கண்டு இன்புறுவேனாக நீ இன்று ஒளிவிட்டு விளங்குவாய்; மறைவாய் அல்லை மதியமே. (௫) பரிப்பெருமாளுரை; என் நெஞ்சைவிடாதே போனவரைக் கண்ணினால் காணுமாறு படுகின்றது இல்லை இம்மதி. இவ் வுரையாசிரியர் ஐவரும் 'மதி'—திங்கள், என்று கொண்டனர்; 'படாதி'—மறையா (அஸ்தமியா) இருப்பாய், என்றுங் கொண்டனர். 'கண்ணினால் காண'— எனபதற்குக் 'கண்ணளவாயினும் எதிர்ப்படும் வகை' என்று பரிமேலழகர் உரைகூறிப் பின் அதற்கு 'மதி இரு வரானும் நோக்கப்படுதலின் இருவர் கண்ணும் அதன் கண்ணே சேர்தல்' என விளக்கம் சொல்கின்றார்.

புதிய உரையொன்று இதை மறுப்பது காண்க: "இந்தக் குறளுக்கு, ''மதியே என் நெஞ்சின் இடைவிடா இருந்தே விட்டுப் போயினாரை யான் என் கண்ணளவா யினும் எதிர்ப்படும்வகை நீ படாதொழிவாயாக'' என்ற பொருள் அர்த்தமில்லாதது. மேலும், ''கண்ணளவான எதிர்ப்படுதலாவது மதி இருவரானும் நோக்கப்படுதலின் இருவர் கண்ணும் அதன்கண்ணே சேர்தல்'' என்று விளக் கம் சொல்வது மேலும் குழப்பம். இது கற்பனைக்கும் கூடப் பொருந்தாது. அத்துடன் 'மதி' என்பதற்கு 'சந்திரன்' என்ற பொருள் கொண்டுவர இங்கு இடமே யில்லை. விடாது சென்றார் - விடாப்பிடியாகச் சென்றவர். அஃதாவது "செல்லாமை யுண்டேல் எனக்(கு)உரை (ரை என் றிருக்கவேண்டியது. அச்சுப்பிழை போலும்) மற்றுநின்

வல்வரவு வாழ்வார்க்குரை" என்று நான் தடுத்ததைக் கேளாமல் தான் கொண்டதை த விடாமல் சென்றவர். கண்ணிறற் காண - கண்ணிற் கண்டால் - கண்டஉடனே! பாடாஅதி - படமாட்டாய் - துன்பப்படமாட்டாய். மதி அறிவு. ஆதலால் - அறிவே உன்னை வாழ்த்துகிறேன். நீ நல்லறிவாகிப் பொறுத்துக்கொள். பிடிவாதமாகச் சென்று பிரிந்து இத்துணைத் துன்பமும் உண்டாக்கிய காதலர் வருவார். அவரைக் கண்ட உடன் துன்பமெல்லாம் நீங்கிவிடும்—என்பது கருத்து."

பிரிந்துறையுந் தலைவி தலைவனை நினைந்து புலம்பி யிருக்கின்றாள். திங்களைக் காண்கிறாள். தான் தண்மதி யைப் பாரப்பதுபோல் தலைவனும் பார்ப்பான் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. உடனே தனது கண்பார்வை யும் தலைவனது கண் பார்வையும் அத்தி ங்களில் சேர்வதை உணர்ந்து மகிழ்கின்றாள். இம்மகிழ்ச்சி நீடிக்கவேண்டும் என விரும்புகின்றாள். அதற்குத் திங்கள் மறையாது நிற்கவேண்டும். எனவே அதைப் பார்த்து வாழ்த்திப் 'படாஅதி' என வேண்டுகின்றாள். பரிமேலழகர் தரும் இக்கருத்து 'கற்பனைக்குங்கூடப் பொருந்தாது' என்பது யாங்ஙனமோ?

பெருந்தகையோரே! அறிஞர்களே!
அன்பர்களே!

இத்தகைய புது உரைகள் பெருகாது அத்தகைய பழைய
உரைகள் வெளிவந்து நிலவுதலே திருவள்ளுவர் காட்டும் அறத்தின்பமும் பொருளின்பமும் காமத்தின்பமும் பெருகுவதற்கு வழியாம். ஆதலின்,

"நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி அழகே அழகு."

என்ற கருத்தி தாங்க எல்லாம் வல்லவனும் ஆகிய இறைவனை இறைஞ்சுவோம்.

நல்லவனும்.

———

பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

" வெள்ளாண் மரபுக்கு வேதம்எனச் சான்றோர்
எல்லாரும் கூடி எடுத்துரைத்த - சொல்லாய்ந்த
நாலடி நானூறு நன்குஇனிதா என்மனத்தே
சீலமுடன் நிற்க தெளிந்து."

" நானூறும் வேதமாம் நானூறும் நன்னூலாம்
நானூறும் கற்றற்கு நற்றுணையாம் - நானூறும்
பண்மொழியாள் பாகம் பகிர்ந்து சடைக்கரந்த
கண்ணுதலான் பெற்ற களிறு."

என்றும், "பழுதில்லா நாலடி" என்றும் பாவலர் பாட்டி
சைத்துப் பாராட்டினர். 'ஒல்காப் பெருமைத் தொல்
காப்பிய' உரையாசிரியர்களாலும், 'பன்னுதமிழ் சேர் பரி
மேலழகரா' லும் பிறராலும் எடுத்தாளப்பட்ட பெருஞ்
சிறப்பினைப் பெற்றது, இந்நூல். எங்கிருந்தோ வந்து,
இன்பத் தமிழ்க்கடலில் திளைத்து,
மாணவராகவே இறந்தபோப்பையர்

இறக்கும்போது தமிழ்
அவர்களா க்
இல் மொழிபெயர்த்து இயற்றப்பட்டது எ
சிறப்பினை மேலும் கூறுதல் வேண்டுமோ?

ஆசிரியர்

நிலவுக்குக் கறையுண்டு; கடலுக்கு
கன்னித்தமிழுக்கும் ஒரு குறையுண்டு.
யங்கள் பல தமிழிலே உள்ளன வென்!!
வடித்துக்கொடுத்தவர்ப் பற்றிய வரலாறு
போற்றும் குறளையியற்றியவர் ஒரு வள்ளு
வோமே யன்றி, அவர் பெயரையும் அறிய
இணையற்ற இராமாயணத்தை எழுதியவர்
அறிவோமேயன்றி அவர் பெயரையும் அ
.. காலடியாரைப் பொறுத்தவரை இக்குறைபாடு நனி
மிகுதி. பாடியவர் தொகை பற்றியே பலதிறக்
கருத்துக்கள் உலவுகின்றன. ஒவ்வொரு பாடலையும்
ஒவ்வொருவர் பாடினர் என்பர் ஒரு சாரார்.
ஒருவரே நானூறு பாடல்களையும்
பாடினர் என்பர் மற்றொரு சாரார்.

II. இருநூறு

க. நாலடியார்

[திரு. கு. பரமசிவன் பி.ஏ. (ஆனர்ஸ்)]

முன்னுரை

உலகப் பொதுமறையாகிய திருக்குறளுக்கு
அடுத்த
படியாகத் தமிழில் உயர் தனி அறநூலாகத்
திகழ்வது
நாலடியாரேயாகும். நாலடி நானூறு என்பதே
இந்நூலின் பெயராதல் வேண்டும்.
பண்டை உரைகாரர்
ரையே பெரிதும் எடுத்து வழங்கியிருக்கின் நானூறு
என்பது நாளடைவில் நாலடி ருக்கோவையார்,
திருவுந்தியார், திருக் ர், சிவஞான சித்தியார்
என்பனபோலச் ல்கள் 'ஆர்' விகுதி சேர்த்து
வழங்கப் படியும் நாலடியார் எனப் பெயர்பெற்
ம்.

ள் திருக்குறளோடு ஒப்ப மதிக்கப்படும்
டையது இந்நூல். இதனை,

வலும் பல்லுக்கு உறுதி
ரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி''

எனவும்,

'' பழகுதமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்''

எனவும் முன்னைப் பெரும்புலவர்
உணரலாம். பின்னும் இந்நூலின்

போற்றி மொழிதலால்
பெருமையை,

இருநானூறு - நாலடியார்

129 **நானூறு புலவரா?**

நானூறும் நானூறு புலவராற் பாடப்பெற்றன என்ப தற்கு அடிப்படையாக விளங்குவது, நாலடியாரின் தோற் றம் பற்றி வழங்கும் ஒரு கதையே ஆகும். எண்ணாயிரம் சமணமுனிவர்கள் பாடிய பாடல்கள், பாண்டியன் ஆணை யால் வையை யாற்றில் இடப்பட்டபொழுது நானூறு மட் டும் கரையெதிரேறின[1] என்ற இக்கதைக்கு அடிப் படையாக,

" என்பெரும் குன்றத்து எணூஅ யிரம்இருடி
பண்பொருந்தப் பாடியபா நானூறும்-திண்பொருந்தி
நீர்எதிர்கொண்டு ஓடுதலால் நேரிசைப்பாஎன்று அதனைப்
பார்எதிர்கொண் டார்பயனைப் பார்த்து"

" மன்னன் வழுதியர்கோன் வையைப்பேர்
ஆற்றினிடை
எண்ணி இருநான்கோடு ஆயிரவர் - நண்ணி
எழுதியிடும் ஏட்டுக்குள் "ஏடெதிரில் ஏறும்
பழுதில்லா நாலடியைப் பார்"

என்னும் பழைய வெண்பாக்களும்,

" வளம்கெழு திருவொடு வையகம் முழுதும்
உளம்குளிர் இன்பத்து இன்பம் உவப்ப
வண்பெரும் சிறப்பின் மாதவம் புரிந்தாஅங்கு
எண்பெரும் குன்றத்து இரும்தவ முனிவர்
அறம்பொருள் இன்பம் வீடெனும் இவற்றின்
திறம்பிறர் அறியும் திறத்தை நாடிப்
பண்புற எடுத்துப் பாங்குறப் பகர்ந்த
வெண்பா இயல்எண் ணாயிரம் அவற்றுள்
பார்எதிர் கொண்டு பரவி ஏத்த
நீர்எதிர் வந்து நிறைஅணி பெற்ற
மேனால்............"

1. இச்செய்தி திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் மதுரையம்பதியில் நிகழ்த்திய புனல்வாதத்தை நினைவூட்டுகிறது.

2. "ஏடெதிரே ஏறும்" எனவும் பாடம்.

எனவரும் ஆசிரியப்பாவும்[1] ஆகும். இப்பாடல்களிலும் பதுமனார் விருத்தி கடவுள் வாழ்த்துரையிலும் முனிவர்கள் எண்பெருங் குன்றத்தில்[2] வாழ்ந்தனர் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயின் பஞ்சம் காரணமாகப் பாண்டிநாடு அடைந்து பாண்டியன் அவையில் இருந்தனர் என்றும் கூறுவர்.[3]

எண்ணாயிரவர் என்பதனை 8000 பேர் என்று கொண்டார் பலர். தில்லை மூவாயிரவர்போல மிகுதிபற்றி வந்த பெயராகக் கொண்டு, எண்ணாயிரவர் என்ற கூட்டத்தார் என்பாரும் உளர்.[4]

வையையாற்றில் நானூறு ஏடுகள் மட்டும்
எதிர்த்துச்
சென்றன என்னும் செய்தியோ, எண்ணாயிரவர் என்பதுவோ, பதுமனார்பற்றி வழங்கும் பழைய வெண்பாக்களில்[5] காணப்பட்டிலது. வையத்தில் வழங்கிவந்த வண்

டமிழ்ப் பாடல்களைப் பதுமனார் தொகுத்து வகுத்தார் என்றும், நல்லோர் அருள்செய்த நாலடி நானூறு என்றும் தாம் அப்பாக்கள் கூறுகின்றன. பால் இயல் வகுத்த
அந்தப்
ளார்.

பதுமனாரே, நூலுக்கு விருத்தியுரையும் எழுதியுள்
கடவுள் வாழ்த்துரையில், "எட்டு மலைச்சாரலில்

---

1. இது பழைய ஏட்டுப்பிரதி ஒன்றிற் கிடைத்த ஆசிரியப்பா. ("நாலடியார்" வை. மு. சடகோப ராமாநுஜாச்சாரியார்; சே. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் - ஐந்தாம்பதிப்பு - பக்.2.)

2. "சமண முனிவர்கள் வசித்த மலைகள் எட்டாவன: நீலகிரி, கிரௌஞ்சம், கோவர்த்தனம், திரிகூடம், காஞ்சி, யானைமலை, ஏமகூடம், விந்தம் என்பன"(வே. இராசகோபாலையங்கார்; "நாலடியார்"-புரோதன : சித்திரை-குறிப்புரை-பக் 73. அடிக்.)

இஃது ஆராய்தற்குரியது.

3. "பதினெண் கீழ்க்கணக்கு" - மூலம் - கழகப்பதிப்பு - நாலடியார் முகவுரை பக். vi; "நாலடியார்" (மூன்றும் பதிப்பு, ஊ. புஷ்பரதச் செட்டி அண்டு கம்பெனி. முகவுரை. பக். 1.)

4. வே. இராசகோபாலையங்கார்: "நாலடியார்" - குறிப்புரை-பக். 73அடிக்.

5. இவ்வெண்பாக்கள் இக் கட்டுரையில் பதுமனர் பற்றிய பகுதியில் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

இருநானூறு.

"உறைப்புஅரும்
இறைத்துணை கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்
டைய

சாஅஅ
ஈனரோருடைய நட்பு நாளும் பெருகும்; கீழோரு நட்புத் தேயும்' என்னும் கருத்தினைப் பல பாடல்கள் வெவ்வேறு உவமைகளோடு கூறுகின்றன.

"பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும் - வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல் வைகலும் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு"

(கஉரு)

"நளிகடல் தண்சேர்ப்ப நாள்நிழல் போல
விளியும் சிறியவர் கேண்மை - விளிவின்றி
அல்கு நிழல்போல் அகன்று அகன்று ஓடுமே

தொல்புக ழாளர் தொடர்பு"
(கசுசு) என்பன காண்க.

உலகியல் அறிவைத்தரும் நூல்களைக் கற்றலைவிட, மெய்யறிவூட்டும் நூல் கற்றலே அறிவுடைமையென்னுங் கொள்கை,

" நிலையாமை நோய்மூப்புச் சாக்காடு என்று
எண்ணித்
தலையாயார் தம்கருமம் செய்வார் -
தொலைவுஇன்றிச்
சத்தமும் சோதிடமும் என்றாங்கு இவைபிதற்றும்
பித்தரின் பேதையார் இல்"
(கஉ)

" அலகுசால்...........இல்"
(கசo) எனவருஞ் செய்யுட்களால்
வற்புறுத்தப்படுகிறது.

" செல்லா விடத்தும் குடிப்பிறந்தார் செய்வன
செல்லிடத்தும் செய்யார் சிறியவர் - புல்வாய்
பருமம் பொறுப்பினும் பாய்பரி மாபோல்
பொருமுரண் ஆற்றுதல் இன்று"
(கசக)

" எற்றுஒன்றும் இல்லாஇடத்தும் குடிப்பிறந்தார்
அற்றுத்தன் சேர்ந்தார்க்கு அசைவிடத்து ஊற்றுவர்

அற்றக் கடைத்தும் அகல்யாறு அகழ்ந்தக்கால்
கெற்றெனத் தெண்ணீர் படும்''

(கஙo)

இருநானூறு - நாலடிய.

சமணமுனிவர்கள் எண்ணாயிரவர்கள் வசித்துவருடி....
அவர்கள் தனித்தனி ஒவ்வொரு வெண்பாப் பாட அவை பற்பலவாயின; அவற்றைச் சேர்த்துப் பார்க்கும்பொழுது அவைகளில் ஒரே விஷயத்தினை ஒரே கருத்தால் விரித்துக் காட்டுகிற பல பாடல்கள் காணப்பட்டன; அவற்றுள் ஒரே விஷயத்தினை ஒவ்வொரு கருத்தால் தனித்தனி கூறும் நானூறு பாடல்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து நாற்பது அதிகாரமாக முடித்ததாம்'' என்றே கூறினரேயன்றி[2] வேறுவகையாகக் கூறினரல்லர். இவற்றால் நாலடியார் பற்றிய கதையை ஏற்றுக்கொள்ளுதலில் தடைகள் பல உளவென்பது பெறப்படும்.

நானூறு பாக்களும் நானூறு புலவராற் பாடப்பெற்றன என்ற கொள்கையும் மேற்சுட்டிய கதையினடியாகவே பிறந்ததெனக் கண்டோம். அடிப்படைக் கதையே ஐயுறவிற்கு இடந்தருதலால் அதன்மீது எழுந்த கொள்கையின் கண்ணும் ஐயம் பிறக்கிறது. அன்றியும் நூல் முழுதும் நோக்குவார், ஒரே கருத்தை ஒரே முறையில் கூறும் செய்யுட்கள் பலவாயிருத்தலைக் காணலாம்; சான்றாகச் சிலவற்றைக் காண்போம்.

ஒருவன் செய்த நல்வினையே யன்றி அவன்

உயிர்

போகும் காலத்து உடன்செல்வது வேறொன்றுமில்லை

என்னும் கருத்து,

"தாம்செய் வினை அல்லால் தம்மொடு செல்வதுமற்று
யாங்கணும் தேரின் பிறிதுஇல்லை - ஆங்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த உடம்பும் பயம்இன்றே
கூற்றம்கொண்டு ஓடும் பொழுது" (கஉ0)

" ....—எனைத்தும்

சிறுவரையே ஆயினும் செய்தநன்று அல்லால்
உறுபயனோ இல்லை உயிர்க்கு" (கரு0 :உ-ச)

என சரிடங்களில் கூறப்படுகிறது.

1. வே. இராசகோபாலையங்கார்: "நாலடியார்" : குறிப்புரை. பக். 73 - 74.

133

"உறைப்புஅரும் காலத்தும் ஊற்றுநீர்க் கேணி
இறைத்துணினும் ஊராற்றும்
என்பர்-கொடைக்கடனும்
சாஅயக் கண்ணும் பெரியார்போல் மற்றையார்
ஆஅ அயக் கண்ணும் அரிது"
(கஅச)

" ஏட்டைப் பருவத்தும் இற்பிறந்தார் செய்வன
மோட்டிடத்தும் செய்யார் முழுமக்கள் - கோட்டை
வயிரம் செறிப்பினும் வாட்கண்ணாய் பன்றி
செயிர்வேழம் ஆகுதல் இன்று."

(௧௫௮)

இப் பாடல்களுள் உவமைகள் வேறுபடுகின்றனவே யன்றி, உரைக்கப்படும் கருத்து, 'கெட்டாலும் மேன் மக்கள் தம் கடமையில் தவறார்' என்னும் ஒன்றேயாகும்.

இவ்வாறே தன்னைத்தானே சான்றோனாகப் புகழ்தல் புகழ் ஆகாது என்னும் கருத்து,

" எம்மை அறிந்திலிர் எம்போல்வார் இல்லென்று
தம்மைத்தாம் கொள்வது கோள்அன்று—தம்மை
அரியரா நோக்கி அறன் அறியும் சான்றோர்
பெரியராக் கொள்வது கோள்"

(௧௬௯)

" கற்றனவும் கண்அகன்ற சாயலும் இற்பிறப்பும்
பக்கத்தார் பாராட்டப் பாடெய்தும்
தானுரைப்பின்
மைத்துனர் பல்கி மருந்தின் தணியாத
பித்தன்என்று எள்ளப் படும்"

(௧௭௦)

என்னுமிடங்களிற் கூறப்பட்டது.

விருப்பில்லாதவர் தரும் நல் விருந்தைவிட, ஒறும்

பும் சுற்றத்தார் கொடுக்கும் கூழும் சிறந்தது என — கருத்தினையே,

“பொன்கலத்துப் பெய்த புலிஉகிர் வான்புழு
அக்காரம் பாலோடு அமரார்கைத்து உண்
உப்பிலிப் புற்கை உயிர்போல் கிளைஞர்பு
எக்கலத் தானும் இனிது”

“நாள்வாய்ப் பெறினும் நள்ளாதார் இல்லத்து

வேளாண்மை வெங்கருனை

வேம்பாகும்—கேளாய்

அபரானப் போழ்தின் அடகுஇடுவ ரேனும்
தமராயார் மாட்டே இனிது”

(உ0எ)

“விருப்பிலார் இல்லத்து வேறுஇருந்து உண்ணும்
வெருக்குக்கண் வெங்கருனை

வேம்பாம்—விருப்புடைத்

தன்போல்வார் இல்லுள் தயங்குநீர்த்

தண்புற்கை என்போடு இயைந்த அமிழ்து”

(உக0)

“கழுநீருள் காரடகே னும் ஒருவன்
விழுமிதாக் கொள்ளின் அமிழ்தாம்—விழுமிய

குய்த்துவைஆர் வெண்சோறே ஆயினும்
மேவாதார்
கைத்துண்டல் காஞ்சிரங் காய்''
(உகஎ)

எனவரும் செய்யுட்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறே ஒரே கருத்துடைய செய்யுட்கள் பலவற்றை எடுத்துக்காட்டுதல் இயலும். இவற்றையெல்லாம் காணுங்கால் ஒவ்வொரு செய்யுளும் ஒவ்வொருவரால் இயற்றப்பட்டன என்னும் கொள்கையின்கண் ஐயந் தோன்றுகிறது. கருத்து ஒன்றே என்ற காரணத்தால், கவிஞரும் ஒருவரே எனக் கூற முடியுமா என்று வினவலாம். பாடியவர் பலரேயாயினும் பாடப்பட்ட கருத்து ஒன்றேயாதலைப் பண்டை இலக்கியங்கள் பலவற்றுள் காணலாம். ஆயினும் உவமைகள் கூட ஒத்திருத்தலை மேற்காட்டியவற்றுள்ளேயே காணலாம். அன்றியும் சில பாடல்களில் சொற்களும் சொற்றொடர்களும்கூட ஒன்றுபட்டிருத்தலையும் காண்கிறோம்.

"கல்லெங்கு உயர்வரைமேல் காந்தள் மலராக்கால்
செல்லாவாம் செம்பொறி வண்டினம்—கொல்லைக்
உறுஅல் கிளிகடியும் கானக நாட !
அஆர்க்கு இல்லை தமர்" (உஅரு)

— பொறிய அணிகிளர் வண்டினம்
இசி கொம்பின்மேல் செல்லாவாம்—நீர்த்துஅருவி
ர்சிறப்பின் தண்குன்ற நல்நாட !
து இல்லை தமர்." (உகo)

அ இப்பாடல்களில் செல்வமுடையாரையே சுற்றத்த
த நச்சுவர் என்னும் கருத்து, வண்டினம் பூங்கொம்பையே
ட நாடுதல உவமையாகக்கொண்டு விளக்கப்படுகிறது. முதல்
இரண்டடிகளிலும் உவமையும், தனிச்சொல்லிலும்
மூன்று_
மடியிலும் ஆடூஉ முன்னிலையும் ஈற்றடியில் கருத்தும்
ஆகிய இவ்வமைப்பினையே இரு செய்யுளும் கொண்டுள்
ளன. இவ்வாறு உவமையேயன்றிச் செய்யுளமைப்பினும்
ஒற்றுமை காணப்படுதலால் இவை ஒருவராற்
பாடப்
பெற்றனவோ எனக் கருதுகிறோம்.

இம்முறையிலேயே,

" துன்பம் பலநாள் உழந்தும் ஒருநாளை
இன்பமே காமுறுவர் ஏழையார்—இன்பம்
இடைதெரிந்து இன்னுமை நோக்கி மனையாறு
அடைவு ஒழிந்தார் ஆன்றுஅமைந் தார்"

(கச)

" துன்பமே மீதூரக் கண்டும் துறவுள்ளார்

இன்பமே காமுறுவர் ஏழையார்—இன்பம்
இசைதொறும் மற்றதன் இன்னுமை நோக்கிப்
பசைதல் பரியாதாம் மேல்"

(கூ0)

எனவரும் செய்யுட்களும் ஆராயற்பாலன.

இவ்வாறே,

"தெண்ணீர்க் குவளை பொருகயல் வேல்என்று
கண்ணில்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவெனோ

உண்ணீர் களைந்தக்கால் நுங்குசூன் றிட்டன்ன
கண்ணீர்மை கண்டொழுகு வேன்"

(சச)

"முல்லை முகைமுறுவல்
முத்தென்று இவைபிதற்றும்
கல்லாப்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவெனோ
எல்லாருங் காணப் புறங்காட்டு உதிர்ந்துக்க
பல்லென்பு கண்டொழுகு வேன்"

(சரு)

என்பனவும் ஒப்பிட்டுக் காணத் தக்கன.

"குற்றமும் ஏனைக் குணமும் ஒருவனை

நட்டபின் நாடித் திரிவேனேல்—நட்டான்

பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

மறைகாவா விட்டவன் செல்வுழிச் செல்க

அறைகடல்சூழ் வையம் நக"

(உகூ0)

"முட்டுற்ற போழ்தின் முடுகிஎன் ஆருயிரை
நட்டான் ஒருவன்கை நீட்டேனேல்—நட்டான்
கடிமனை கட்டழித்தான் செல்வுழிச் செல்க
நெடுமொழி வையம் நக"

(உகூஅ)

எனவரும் இரண்டும்,

"கொடியவை கூறுதி பாணநீ கூறின்
அடிபைய இட்டொதுங்கிச் சென்று—துடியின்
இடக்கண் அனையம்யாம் ஊரற்கு அதனால்

வலக்கண் அனையார்க்கு உரை"

(கூஅஅ)

"அரும்புஅவிழ் தாரினான் எம்அருளும் என்று
பெரும்பொய் உரையாதி பாண—கரும்பின்
கடைக்கண் அனையம்நாம் ஊரற்கு அதனால்
இடைக்கண் அனையார்க்கு உரை"

(கூகூ0)

எனவரும் இரண்டும் தத்தம்முள் ஒப்புநோக்கத் தகுந்தன வாகும். மேற்காட்டியவை யன்றி வேறிரு செய்யுட்களில் இறுதி யிரண்டடிகள் முழுதும் ஒத்திருக்கின்றன.

"மைதீர் பசும்பொன்மேல் மாண்ட மணிஅழுத்திச்
செய்தது எனினும் செருப்புத்தன் காற்கேயாம்
எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும் கீழ்களைச்

செய்தொழிலாற் காணப் படும்''

(௩௪௭)

'' கொய்புல் கொடுத்துக் குறைத்தென்றும்

தீற்றினும்

வையம்பூண் கல்லா சிறுகுண்டை—ஐயகேள் !

எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும் கீழ்களைச்

செய்தொழிலாற் காணப் படும்.''

(௩௬௦)

இவ்வாறு கருத்துக்களேயன்றிச் சொற்களும் ஒத்திருத்தலைக் காணும்பொழுதுதான் ஒவ்வொரு பாடலும் ஒவ்வொருவரால் இயற்றப்பட்டது என்னும் கொள்

கையின்மீது ஐயம் பிறக்கிறது. தம்முடைய கருத்தினை

வற்புறுத்துதற்காகப் பல இடங்களில் *ஒரே

தொடரால் இருநானூறு - நாலடியார்

அதனைக் கூறுதலும் தமிழ்நூலார் மரபேயாகும். சான்றாக நல்லாதனார் என்னும் புலவர் ஒருவரால் இயற்றப் பட்ட 'திரிகடுக'த்தில்,

'' கணக்காயர் இல்லாத ஊரும் பிணக்கறுக்கும்

மூத்தோரை இல்லா
அவைக்களனும்—பாத்துண்ணும்
தன்மை யிலாளர் அயலிருப்பும் இம்மூன்றும்
நன்மை பயத்தல் இல''
(திரிகடுகம்: கo)
'' நோவஞ்சா தாரொடு நட்பும் விருந்தஞ்சும்
ஈர்வளையை இல்லத்து
இருத்தலும்—சீர்பயவாத்
தன்மை யிலாளர் அயலிருப்பும் இம்மூன்றும்
நன்மை பயத்தல் இல''
(திரிகடுகம்: கூ)
எனவரும் செய்யுட்களிரண்டிலும் இறுதி
யிரண்டடிகள்
ஒத்திருத்தலைக் காண்கிறோம்.
கருத்தொற்றுமை புலவர்களிடையே
காணப்படும் — ஒன்றுதான். ஒருபொருள்
பற்றி எண்ணும் பலர் ஒரே
கருத்தினராதல் கூடும். ஆயின்
சொல்லொற்றுமை
காணப்படுதல் மிகமிக அரிது. பத்துப்பாட்டிலும்
எட்டுத்
தொகையிலும் சில பாடல்களில் பொருளோடு
சொல்லும்
ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கவில்லையா எனக் கேட்டல்
கூடும்.
அவ்வாறு வருவது சிறுபான்மை. ஆயின்

நாலடியாரிலோ
பல பாடல்களில் இவ்வாறு வருதலையும்,
செய்யுளமைப்புக்
கூட ஒத்திருத்தலையும் காட்டலாம். முன்னரே
சிலவற்
றைக் கண்டோம்; மேலும் சில காண்போம்.

> "ஒருநீர்ப் பிறந்துஒருங்கு நீண்டக் கடைத்தும்
> விரிநீர்க் குவளையை ஆம்பல்ஒக் கல்லா
> பெருநீரார் கேண்மை கொளினும்நீ ரல்லார்
> கருமங்கள் வேறு படும்"

(உ௩௧)

> "பொற்கலத்து ஊட்டிப் புறந்தரினும் நாய்பிறர்
> எச்சிற்கு இமையாது பார்த்திருக்கும்—அச்சிர்
> பெருமை யுடைத்தாக் கொளினும்கீழ் செய்யும்
> கருமங்கள் வேறு படும்."

(௩௪௫)

சொற்பொழிவுகள் இவ்விரு செய்யுளும்
"கருமங்கள் வேறுபடும்" என
முடிகின்றன. முன்னிரண்டு அடிகளில்
உவமையும்
மூன்றும் அடியின் மூன்றும் சீரில் 'கொளினும்'

என்னும்
சொல்லும், அதனையடுத்துக் கீழ்மக்கள்
என்பதன்
பரியாயச் சொல்லொன்றும் அமைந்துள்ளன.
"கருமங்கள்
வேறுபடும்" என்பது பழமொழியாக இருந்து,
அதனை
இருவர் எடுத்தாண்டிருக்கக் கூடாதா எனலாம்.
இன்னா
ருடைய கருமங்கள் வேறுபடும் என்பது
பழமொழியாதல்
பொருந்துமே யன்றிக், கருமங்கள் வேறுபடும்
என்பது
மட்டுமே பழமொழியாகுமா? கீழோர் கருமங்கள்
வேறு
படும் என்பது பழமொழியெனின் ஒரு
செய்யுளில் 'கீரல்
லார்' எனவும் மற்றொன்றில் 'கீழ் செய்யும்'
எனவும வரு
வானேன்? 'கொளினும்' என்ற சொல்லே
மூன்றுமடியின்
மூன்றுஞ் சீரில் அமைத்தல்வேண்டும் என்பதும்
கட்டுப்
பாடா? அல்லது, இக்காலத்துத் "தென்றல்"
இதழில் நடைபெறும்
வெண்பாப்போட்டியிற்போலக் குறிப்பு
(சமஸ்யை) கொடுக்கப்பட்டுப்

பூர்த்திசெய்யப்பட்டன
என்று கொள்ள முடியும்? இம்முறையில் எண்ணும்
பொழுதுதான் இவையிரண்டும் இரு புலவராற் பாடப்
பட்டன என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடவில்லை.

இவ்வாறே,

" இன்னா செயினும் விடற்பாலர் அல்லாரைப்
பொன்னாகப் போற்றிக் கொளல்வேண்டும் - பொன்னொடு
நல்லில் சிதைத்ததீ நாள்தொறும் நாடித்தம்
இல்லத்தில் ஆக்குத லால்'' (உஉ௫)

" இன்னா செயினும் விடுதற்கு அரியாரைத்
துன்னாத் துறத்தல் தகுவதோ — துன்னரும்சீர்
விண்குத்து நீள்வரை வெற்ப! களைபவோ
கண்குத்திற்று என்றுதம் கை''
(உஉ௬)

என்பன இரண்டும் ஒருவராற் செய்யப்பட்டன
கருதற்கு இடமுண்டு.

என்று

" புதுப்புனலும் பூங்குழையார் நட்பும் இரண்டும்
விதுப்பற நாடின்வேறு அல்ல—புதுப்புனலும்

மாரி அறவே அறுமே அவர்அன்பும்
வாரி அற்வே அறும்''
(கஎ0, — " விளக்கொளியும் வேசையர் நட்பும் இரண்டும்
துளக்கற நாடின்வேறு
அல்ல—விளக்கொளியும்
நெய்யற்ற கண்ணே அறுமே அவரன்பும்
கையற்ற கண்ணே அறும்''
(கஎக)
எனவரும் செய்யுள்கள் கூட இருவேறு புலவரால் இயற்றப்
பட்டனதாமா?

இதுகாறும் கூறியவற்ருல் ஒவ்வொரு பாடலும் ஒவ்வோர் ஆசிரியரால் மொழியப்பட்டது எனல் பொருந்தாது என்பது பெறப்படும். இனி, ஒருவரே நானூறு பாடல்களையும் பாடினர் என்று சொல்லப்படுதலை ஆராய்வோம்.

ஒருவரா?

ஒருவரே நானூறு பாடல்களையும் பாடினர் என உரைப்போர் கூறும் காரணங்களுள் மேற்பகுதியில்
காட்டப்பட்டனபோல ஒன்றுபட்ட கருத்துக்கள் பல

காணப்படுதலும் ஒன்றுகும். அவ்வாருயின் முரண்பட்ட
கருத்துடைய செய்யுட்கள் பல நூலிலிருத்தல் அவர்
கூற்றை ஒப்புக்கொள்ளுதலில் பெருந்தடையை விளைவிக்
கும். ஆசிரியர் ஒருவரே ஒருபொருள்பற்றி இருவேறு
கருத்தினராய் இருந்தனர் எனல் ஒவ்வாது இல்லறமும்
துறவறமும் பற்றிக்கூறும் செய்யுள்களை நோக்கின் பல
வகைக் கருத்துக்களைக் காணலாம். இல்லறத்தை அறவே
விலக்கி, இளமையிலேயே துறத்தல் வேண்டும் என்பது
சமணர் கொள்கை. இக்கொள்கை நாலடியாரில் பல
இடங்களில் வற்புறுத்தப்படுகிறது.

அடுத்தடுத்துத் துன்பம் நேர்ந்தாலும் அறிவில்லாத
வர்கள் ஒருநாளை இன்பத்தையே விரும்புவர்; ஆன்றமைந்த
பண்புடையார் இல்லறத்தில் ஈடுபடமாட்டார்.

"துன்பம் பலநாள் உழந்தும் ஒருநாளை
இன்பமே காமுறுவர் ஏழையார் - இன்பம்

இடைதெரிந்து இன்றுமை நோக்கி மனையாறு
அடைவொழிந்தார் ஆன்றமைந் தார்."

(௬௪)

'மாண்புமிக்க
லும், மனைவியைக்

குணமும், மக்கட்பேறும் இல்லையென்று
கணவன் கைவிடுதல் அரிது. எனவே

மனைவாழ்க்கையால்
கொண்டு, மாசற்ற

வரும் வறுமையையும் மனத்துக்
தவநெறியில் நிற்றல் வேண்டும் என்
றும் மனைவினையை நீக்கவேண்டுமென்றும்
மதிநலம் சிறந்த
சான்றோர் கூறினர்' என ஒரு பாடல்
இயம்புகிறது.

" மாண்ட குணத்தொடு மக்கட்பேறு இல்லெனினும்
பூண்டான் கழித்தற்கு அருமையால் - பூண்ட
மிடிஎன்னும் காரணத்தின் மேன்முறைக் கண்ணே

கடிஎன்றார் கற்றறிந் தார்."
(௯௬)

'நீக்கு' என்னும் பொருளையும் உடைய 'கடி'யென்ற பெயர் மணவினைக்கு இருத்தலைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட சொல்விளையாட்டே இப்பாடல். இதனை மற்றொரு பாடலிலும் காண்கிறோம். நீக்கு என நெறி நின்றோர் கூறக் கேட்டும் மணவினையை நீக்காமல், நெஞ்சு வெடிப்ப எழும் சாப்பறை முழக்கத்தைக் கேட்டும் தெளியாமல், மீண்டும் மீண்டும் மணந்து இன்பமயக்கம் எய்துதலை, தன்மீது தானே கல்லெறிந்துகொள்ளும் தவறென உயர்ந்தோர் உரைப்பர்.

கடிஎனக் கேட்டும் கடியான் வெடிபட
ஆர்ப்பது கேட்டும் அதுதெளியான் - பேர்த்துமோர்

இல்கொண்டு இனிதுஇருஉம் ஏழுறுதல்
கல்கொண்டு எறியும் தவறு."

என்பவே
(௯௭)

இச்செய்யுட்களில் எல்லாம் இல்லறத்தை அறவே நீக்குதல் வேண்டும் என்னும் கொள்கை வற்புறுத்தப்படு தலைக் காண்கிறோம். ஆயின் 'பேதைமை' பற்றிக் கூறுங் காலத்தில், நல்லோர் அவையிடத்து நாள்தோறும் சென்று கேள்விப்பயன் பெறுமலும், நற்செயல்கள் செய்யாமலும், நல்கூர்ந்தார்க்கு ஒன்றேனும் கொடாமலும், அனைத்து வ... ாலும் இனிமையுடையோராகிய மனைவியரைக் கூடா

லும், அறிவு முதலியவற்றால் புகழ்பட வாழாமலும் இருப்பவர்கள் தம வாணாள் வீணாள் என வெறுக்கமாட்டார்களா என வியப்புடன் வினவுகிறார் பாடலாசிரியர்.

" நல்அவை நாள்தொறும் எய்தார் அறம்செய்யார்
இல்லாதார்க்கு யாதொன்றும் ஈகலார் - எல்லாம்
இனியார்தோள் சேரார் இசைபட வாழார்
முனியார்கொல் தாம்வாழும் நாள்."
(கக அ)

இங்கு இல்லக்கிழத்தியரை எவ்வகையானும் இனியவர் என்றும் அவர் தோளைச் சேராமல் வாழும்நாள் வெறுக்கத்தகுந்த வினைள் என்றும் கூறுதல் குறிப்பிடத் தகுந்தது. இவ்வாறு 'பன்னெறி' கூறும் அதிகாரப் பாடலொன்று தவவொழுக்கம் தலையாயது என்றும் இல்லறம் இடையாயது என்றும் கூறுகிறது.

" தலையே தவம்முயன்று வாழ்தல்; ஒருவர்க்கு
இடையே இனியார்கண் தங்கல்."...

(நடசுரு : க-உ)

இல்லறம் அறவே கடியப்படவேண்டிய ஒன்றெனவும் இளமையிலேயே அதைத் துறத்தல் வேண்டும் எனவும் கொள்ளுகின்ற கொள்கையுடைய ஒருவரே இல்லறத்தை இடையறம் எனக்கூற மனமொப்புவரா ?

இல்லறம் துறவறம் பற்றிய பாடல்களில் மட்டுமன்றிப் பிழைபொறுத்தலைக் கூறும் பாடல்களுள்ளும் முரண்பாடு காணப்படுகிறது. தம்மை இகழ்ந்தவர்களைத் தாம் பொறுப்பதோடு அல்லாமல், இகழ்ந்ததன் பயனாக ஒருவேளை இகழ்ந்தவர், நரகத்தில் அழுந்துவரோ என்று இரங்குதலும் வேண்டும் என ஒரு பாடல் சொல்லுகிறது.

" தம்மை இகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்பது
அன்றிமற்று எம்மை இகழ்ந்த
வினைப்பயத்தால் - உம்மை எரிவாய் நிரயத்து

விழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉம் சான்றோர் கடன்."

(கஅ) 142 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்
சொற்பொழிவுகள்

மற்றொரு பாடலோ, 'தம்மை இகழ்ந்தவர்களை
அவர்களினும் முன்னைத் தாம் இகழ்க;
அவரோடு என்ன தொடர்பு?' எனக்கேட்கிறது.

"தம்மை இகழ்வாரைத் தாம்அவரின் முன்இகழ்க
என்னை அவரொடு பட்டது - புன்னை
விறல்பூங் கமழ்கானல் வீங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
உறற்பால யார்க்கும் உறும்."

(கஎ)

இவ்விரு கருத்துக்களையும் ஒருவரே
கூறியிருப்பர் எனல் பொருந்துமா?

இவ்வாறே நேர்முரணை கருத்துடைய
பாடல்கள்
பலவற்றை எடுத்துக் காட்டுதல் கூடும்.
இவற்றையெல்
லாம் நோக்க இயல்பாக எவரும் கொள்ளத்தக்க
முடிவு, நாலடியார் ஒருவராற் பாடப்பட்ட
நூலன்று என்பதே
யாம்.

ஒருவரே இயற்றினர் எனவுரைப்பவர்
கூறும் மற்
றொரு காரணம், பதினெண்கீழ்க் கணக்கினுள்

எஞ்சிய
வெல்லாம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவராற்
பாடப் பெற்
றனவாயிருத்தலின் நாலடியாரையும் ஒருவரே
இயற்றின
ராதல் வேண்டும் என்பதாம். ஆயின்
தற்காலத்து வழங்
கும் 'நாலடியார்' நூலின் எல்லாப் பாடல்களையும்
ஒருவரே
பாடினர் எனக் கொள்ளுதற்கில்லை என்று
மேலே
கண்டோம்.
அன்றியும்

ஆதலின் இக்கூற்று ஆராய்தற்குரியதேயாம்.
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு இவையெனக் கூறும்
பழைய வெண்பாவில், 'நாலடி' முதலாவதாக
வைக்கப்
பட்டதன் காரணம், இந்நூல் ஒருவகையில்
தொகைநூல்
களோடும் மற்றொரு வகையில் பிற கீழ்க்கணக்கு
நூல்
களோடும் ஒற்றுமையுடையதாய் இருத்தலே
என்பாரும்
உளர். அன்னார்; சங்கத் தொகை நூற்களைப்
போன்று
அகப்பொருளையும் புறப்பொருளையும் கூறுதலும்,

பலராற் பாடப்பட்டிருத்தலும் இந்நூலுக்கும் தொகைநூல்களுக்
கும் உள்ள ஒற்றுமையெனவும் அறம் பொருளின்பம் என் னும் பிரிவினைப் பெற்றிருத்தல்

பிற கீழ்க்கணக்கோடுள்ள

இருநானூறு - நாலடியார்
143

ஒற்றுமையெனவும் கூறுவர். இவ்வாறன்றி "நாலடி நான்மணி" எனவரும் அவ்வெண்பாவிற் குறிக்கப்பெற்ற நாலடி வேறு; இந்த நாலடியார் வேறு என்பாரும் உளர்.[1]

ஆசிரியரைப்பற்றி இதுகாறும் கூறியவற்றால், நானூறு பாடல்களையும் ஒருவரே பாடினர் என்றோ, ஒவ்வொன்றனையும் ஒவ்வொருவர் பாடினர் என்றோ கொள்ளுதற்கு இடமின்றுதல் புலப்படும். பலர் பாடிய பாக்களின் தொகுப்புத்தான் நாலடியார் எனினும் ஒவ்வொருவர் பாடிய ஒவ்வொன்றுக்கு மேற்பட்ட பாக்களும் அதனில் இடம் பெற்றுள்ளன என்று கொள்ளுதலே பொருந்துவதாகலாம.

1. நாலடி நாற்பது, நக்கீரர் நாலடி நானூறு என இரு நூல்கள் நாலடி என்ற பெயரோடு வழங்கின எனத் தெரிகிறது. யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையில் நாலடி நாற்பது குறிக்கப் படுகிறது. "காரிகையில் இந்நூல் அவிநயரது யாப்பதி காரத்துக்கு அங்கமாக அமைந்தது எனக் குறிக்கப்படுகிறது. இது வெண்பாவினால் இயன்ற நூல் என்பது விருத்தியுரை மேற்கோள்களால் விளங்கும். இதனை நக்கீரர் இயற்றியதாகக் கொண்டு நற்றிணைப் பதிப்பாசிரியர் அதன் முன்னுரையிற் குறித்தனர். டாக்டர் சாமிநாதையரவர்களும் தமது பத்துப் பாட்டுப் பதிப்பிற் பாடினோர் வரலாறு கூறுமிடத்தில் 'நக்கீரர் நாலடி நாற்பது' எனவே எழுதியுள்ளார்கள். இங்ஙனம்

கூறுவதற்கு ஆதாரம் காணக்கூடவில்லை......யாப்பருங்கல விருத்தியில் 'நக்கீரர் நாலடி நானூற்று வண்ணத்தால் வருவனவுமெல்லாம் தூங்கிசைச் செப்பலோசை...முத்தொள்

ளாயிரத்து வண்ணத்தால் வருவனவுமெல்லாம் 'ஒழுகிசை செப்பலோசை' என்று காணப்படுகிறது. திருநெல்வேலி ஸ்ரீநெல்லையப்பக் கவிராயரவர்களது வீட்டிலிருந்து கிடைத்த யாப்பருங்கலப் பிரதியில் 'நக்கீரர்' என்பது காணப்படவில்லை... நக்கீரர் நாலடி நானூறு என்பது, இறையனார் களவியல் என்பதுபோல நக்கீரர் இயற்றிய நாலடிநானூறு எனப் பொருள்படுதல் வேண்டும். இதனை ஒப்புக்கொள்வதிற் பல தடைகள் உள்ளன. ஆனால் நக்கீரர் நாலடி நானூறு என்பதற்கு வேறு பொருள் கூறுதல் ஏலாது. யாப்பருங்கலவுரைக்குத் திருந்திய பதிப்பு வெளிவரின் இதனைத் தெள்ளிதின் அறியக் கூடும்." (திரு. வையாபுரிப் பிள்ளை : "இலக்கிய தீபம்" முதற் பதிப்பு : பக். 27-29.)

சமயம்

அயிராணி, இந்திரன், திருமால், திருமகள், சிவபெருமான் ஆகியோர்[1] இந்நூலுட் குறிக்கப்படுகின்றனர். இதுகொண்டு "இந்நூலுள் ஒருசமயமும் விதந்தோதப் படவில்லை" என்றுரும் உளர். ஆயின் மேற்குறித்த தேவர்களைச் சமணரும் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பர். சமண நூலாகிய அறநெறிச்சாரத்துள் "சிவன் கண்ணே செய்ம்மின்கள் சிந்தை" என்புழி அருகன் சிவனென அழைக்கப்படுதலும், நாலடியார் உரையாசிரியர்களுள் ஒரு சாரார், இமயமலையில் மரகதப் பாறையில் பதுமை யென்னும் கயத்தில் தோன்றிய பொற்றாமரை மலரில்

திருமகள் வீற்றிருக்கின்றனள் என்பது ஜைன நூற் கொள்கை"[2] எனக்கூறுதலும் காண்க. அன்றியும் நூலுட் சமணசமயத்துக்குரிய ஒழுகலாறுகள் பல குறிக்கப்பட்டுள்ளன; கொள்கைகள் பல வலியுறுத்தப்படுகின்றன. மேலும் சமணப் பெருங்காவியமான சீவகசிந்தாமணியுள் "வேர்தொடு மாறுகோடல்" (௧0அ௧) என்னும் செய்யுளின் உரையில், 'உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்' "பிறரும் இச்சமயத்தார், சிறுகா பெருகா முறை பிறழ்ந்துவாரா' (நாலடி. பழவினை. ௧0) என்றதனாலும் உணர்க" என எழுதியுள்ளார். இவற்றால் நாலடியாரை இயற்றியவர்கள் சமண சமயத்தவர்களாதல் வேண்டும் என்பது பெறப்படும்.

பதுமனார் பணி

நாலடியார் என்னும் பெயரால் இப்போது வழங் -கும் நானூறு பாக்களையும் தொகுத்தவர் பதுமனார் என்ப

1. அயிராணி (கஅக); இந்திரன் (கசகூ); செங்கண்மால் (கஎக); திரு-திருமகள் (க0ச); பொற்பாவாய் - திருமகளே (உகூகூ); பூம்பாவை - திருமகள் போன்றவள் (கககூ); பூவின் கிழத்தி (உகூஉ); கண்மூன்றுடையான்-சிவபெருமான் (ச00)

2. "நாலடியார்"-வை. மு. சடகோபராமானுஜாசாரியார்: சே. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் - ஐந்தாம் பதிப்பு. பக். உ0கூ.

வர்.[1] இவரே பால், இயல், அதிகாரம் ஆகியவற்றைப் பகுத்தவர். இவற்றைக் கடவுள் வாழ்த்துரையில், "அவற்றுள் ஒரே விஷயத்தினை ஒவ்வொரு கருத்தால் தனித்தனிகூறும் நானூறுபாடல்களைப் பொறுக்கிச்சேர்த்து நாற்பது அதிகாரமாக முடித்ததாம்" என அவரே கூறு தலால் அறியலாம். இச்செய்தி,

> "ஞாலத்து உழிதரும் நற்பாட்டே கொண்டடக்கி
> நாலடி நானூறு எனப்பெயரால்—வாலிதின்
> ஈட்டித் தொகுத்தான் இசைசால் பதுமனே

கூட்டமைந்த மூன்றுபால் கொண்டு"
என, அவரைப்பற்றி வழங்கும் வெண்பாக்களுள் ஒன்றானும்
உறுதியடைகிறது. இனி இப் பதுமனாரே இந் நாலுக்கு
விருத்தியுரை ஒன்றும் எழுதியிருத்தல் வேண்டும்.[2]

"நல்லோர் அருள்செய்த நாலடி நானூற்றின்
சொல்லோர் பொருளனைத்தும் தோன்றியதே—கல்வி
வரும்பத நூல்கொண்ட மதிவரன்தன் வாக்கால்
அரும்பதம் இட்ட அழகு"

எனப் பதுமனார் பற்றிய வெண்பா வொன்று இயம்பும்.

இனி நாலடியார் பால் முதலியவாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கும்
முறையை நோக்குவோம்.

நூற் பாகுபாடு

பால் பாகுபாடு

நாலடியாரும் திருக்குறளைப் போன்றே அறத்துப்பால்,
பொருட்பால், காமத்துப்பால் என முப்பெரும் பகுதிக

---

1. குறுந்தொகை ஆருஞ் செய்யுளைப் பாடியவராகப் பதுமனார் எனப்பெயரிய புலவர் ஒருவர் காணப்படுகிறார். அவரின் இவர், வேருதல் வேண்டும்.

2. நற்றிணைப் பதிப்பாசிரியராகிய பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்களிடமிருந்து திரு வே. இராசகோபாலையங்கார் பெற்ற நாலடியார் ஏட்டுப்பிரதிகள் இரண்டனுள் ஒன்றில் "பதுமனார் விருத்தி" என எழுதப்பட்டிருந்ததென்பர். ("நாலடியார்"—வே. இரா. முகவுரை. பக். 15.)

ளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அறத்துப்பால் 13 அதிகாரங்களையும், பொருட்பால் 24 அதிகாரங்களையும், காமத்துப் பால் 3 அதிகாரங்களையும் கொண்டது.

இயல் பாகுபாடு

அறத்துப்பால் இல்லறவியல், துறவறவியல் என ஈரியல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டதேனும், துறவறவியலை முதலியலாகக் கொண்டுள்ளது. பொருட்பால் அரசியல், நட்பியல், இன்பவியல், துன்பவியல், பொதுவியல், பகையியல், பன்னெறியியல் என ஏழியல்களை யுடையது. காமத்துப்பால் இன்பதுன்பவியல், இன்பவியல்[1] என இரண்டியல்களாகப்[2] பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் பாகுபாட்டில் குறளுக்கும் நாலடியாருக்கும் இடையே வேறுபாடுகள்

மிகுதியாகத் தோன்றுகின்றன. குறளில், பாயிரத்துள் அமைந்த "அறன்வலியுறுத்தல்" இந் நூலில் துறவறவியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது; இல்லற வியலில் அமைந்த "வாழ்க்கைத் துணைநலம்," இங்குக் "கற்புடை மகளிர்" எனும் பெயருடன் காமத்துப்பாலில்[3] இடம் பெற்றுள்ளது.

திருவள்ளுவர் 'ஊழ்' என்பதனை அறத்துப்பாலின் இறுதியில் கூறினர்; நாலடியாரில் 'பழவினை' இல்லறவியலில் காணப்படுகிறது. இவ்வாறே பல வேறுபாடுகளைச் சுட்டலாம்.

அதிகாரப் பாகுபாடு

குறளில் அதிகாரப் பொருளோடு தொடர்புடைய கருத்து ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொரு குறளும் கூறும்.

ஆயின் நாலடியாரில் பல அதிகாரங்களுள் ஒரே கருத்தை

---

1. பொருட்பாலில் வரும் இன்பவியலைத் தலையின்பவியலென்றும் காமத்துப்பாலில் வருவதனைக் கடையின்பவியல் என்றும் வழங்குவர்.

2. இறுதி யதிகாரமாகிய காமநுதலியல் ஒன்றனையே காமத்துப்பால் என்பாரும் உளர்.

3. இரண்டாம் அடிக் குறிப்பில் கூறப்பட்டாருடைய கருத்துப்படி இவ் வதிகாரம் பொருட்பாலில் இடம்பெறும்.

வெவ்வேறு உவமைகளோடு கூறும் பாடல்கள் உள்ளன.
அன்றியும் சில பாடல்கள் அவ்வவ் அதிகாரங்களோடு
நன்கு பொருந்தாதனவாகத் தோன்றுகின்றன. இதனை,
அப் பாடல்களை அதிகாரத்தோடு உரைகாரர்கள் வருந்திப்
பொருத்திக் காட்டுதலாலேயே உணரலாம். இன்னும்,
ஒரே கருத்துடைய செய்யுட்கள் பல வெவ்வேறு அதிகாரங்
களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

" பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்—வரிசையால்

வானூர் மதியம்போல் வைகலும் தேயுமே

தானே சிறியார் தொடர்பு."

(கஉஇ)

இது 'இவினையச்ச'த்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

" கனைகடல் தண்சேர்ப்ப! கற்றறிந்தார் கேண்மை
நுனியின் கரும்புதின் றற்றே—நுனிநீக்கித்
தூரின்தின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா
ஈர மிலாளர் தொடர்பு."

(கஙஅ)

து 'கல்வி'யுள் இடம்பெற்றிருக்கிறது.

" நளிகடல் தண்சேர்ப்ப! நாள்நிழல் போல
விளியும் சிறியவர் கேண்மை—விளிவின்றி
அல்கு நிழல்போல் அகன்று அகன்று ஓடுமே
தொல்புக ழாளர் தொடர்பு."

(க்கூகூ)

இது 'பெரியாரைப் பிழையாமை'யில் காணப்படுகிறது.

" உலகு அறியத் தீரக் கலப்பினும் நில்லா
சிலபகலாம் சிற்றினத்தார் கேண்மை—நிலைதிரியா
நிற்கும் பெரியோர் நெறிஅடைய நின்றனைத்தால்
ஒற்க மிலாளர் தொடர்பு."

(உ0ச)

இது சுற்றந்தழாலில் உள்ளது. ஆயினும் இச் செய்யுள்க ளெல்லாம் நட்புப்பற்றிய அதிகாரம் ஒன்றில் வைக்கப்படத் தக்கன. இவ்வாறே 'இளமை நிலையாமை'யில் உள்ள,

" எனக்குத்தாய் ஆகியாள் என்னைஈங்கு இட்டுத்
தனக்குத்தாய் நாடியே
சென்றுள்—தனக்குத்தாய்
ஆகி யவளும் அதுவானுல்
தாய்த்தாய்க்கொண்டு
ஏகும் அளித்துஇவ் வுலகு"
(கரு)

என்ற செய்யுள் 'யாக்கை நிலையாமை'க்கு உரியது. இவ்
வாறே ஏறத்தாழ ஐம்பது வெண்பாக்கள் இயைபில்லா அதிகாரங்களில்
தொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
மேலும், பத்துக்கு மேற்பட்ட
பாடல்கள் ஒரு
பொருளைப் பற்றியன எனின்
அதிகாரத்தொகையும்
அதிகரித்துள்ளது. சான்றுகப்
பொருட்பாலிலேயே,
'கீழ்மை' என்னும் அதிகாரத்துள் அடங்கியவை

போக

எஞ்சியுள்ள பத்து வெண்பாக்கள், 'கயமை' என்ற மற்

றோர் அதிகாரப் பெயருடன் கீழ்மையை யடுத்து வைக்கப

பட்டிருத்தலைக் கூறலாம். இவையெல்லாம் அதிகாரத்துக்

குப் பத்து வெண்பா என்னும் வரையறை காரணமாக வந்த

பொருந்தாமைகளே யாகும்.

இதுகாறும் நூலின்

யைப் பற்றியும் கண்டோம்.

ஆசிரியரைப் பற்றியும், அமை

இனி இந் நூலின் சிறப்பினைக்

காண்போம்.

நூற்சிறப்பு

சிறந்த உவமைகளாலும் சீரிய கூரிய திஞ்சொற்க ளாலும் உலக நடைமுறையைக் காட்டுதலாலும், பழமொழிகளாலும், பண்டைக் கதைகளாலும் உறுதிப் பொருள்களை எடுத்து வற்புறுத்துதலில் நாலடியார் ஈடும் எடுப்பு மற்றது. அறத்தை உரைக்குங்காலத்தும் அழகும் சுவையும் தோன்றக் கூறுதலும் இந் நூலின் சிறந்த பண்பாகும். முந்துநூற் கருத்துக்கள் ஏற்புடையன எனின்

எடுத்தாளுதலும் அல்லவெனின்
மறுத்துரைத்தலும் இந் நூலிற் காணப்படும்
இயல்பாம். முதலாவதாக உவமைகளால்
கருத்துக்கள் விளக்கப்படும் முறையினைக் காண்
போம்.

இருநானூறு - நாலடியார்

உவமைகள்

நூலில், உவமைகளால் நன்கு
வலியுறுத்தப்படும் உறுதிப் பொருள்கள் பல.
நிலையாமை, நட்பு ஆகிய இரண் டினை மட்டும்
பார்ப்போம்.

பிறப்பு உண்டென்றால் இறப்பும் உண்டு.
பிறந்தவர் எவரும் இறவாதிருந்தாரல்லர். ஒருநாள்
கழிந்தது என்றால் வாழ்நாளின் ஒரு பகுதி குறைந்தது
என்பது பொருள்.

> " நாளென ஒன்றுபோல் காட்டி உயிரீரும்
> வாளது ணர்வார்ப் பெறின்"

(௩௩௪) —

என்றார் வள்ளுவரும். உடம்பினின்று உயிரைக் படுத்துவோனைக் கூற்றுவன் என்பது நூல் வழக்கு.

கூறு
கூற்

றுவன் ஒவ்வொரு நாளாக அளந்து மனிதனின் வாழ்நாளை உண்கிறான். ஒருவனின் ஒருநாளை யுணவு நாழியளவென்ப. "நாழி யரிசிக்கே நாம்" என்றார், பிறரும். நாளை யளந் துண்ணும் கூற்றுவனும் நாழியொன்றைக் கொண்டிருக்கிறான். ஞாயிற்றை நாழியாகக் கொண்டு மனிதனின் வாழ்நாளை அளந்து உண்கிறான். நாள்தோறும் உண்கிறான். அவனிடம் பஞ்சமேது? பட்டினியேது? உண்ண உண்ண, மனிதனின் வாழ்நாள் குறைந்துகொண்டே வருகிறது; ஒருநாள் ஒன்றுமே யில்லாது போய்விடுகிறது; கூற்றுவன் ஒரு மனிதனை உண்டு ஏப்பமிட்டு விடுகிறான்!

> "தோற்றம்சால் ஞாயிறு நாழியா வைகலும்
> கூற்றம் அளந்துநும் நாளுண்ணும்." (எ :

க - உ)

இவ்வளவு அருமையாக நிலையாமையை எடுத்துரைக்கிறது, நாலடியார். மற்றொரு பாடலும் உலக இன்பங்களின் நிலையாமையை அரிய உவமையால் அழகுபடக் கூறுகிறது.

வாழ்க்கை நிலையில்லாதது என உணர்வோர் சிலர்; அவரே அறிவுடையார். ஆயின் பலர் இறப்பு என ஒன்று உண்டென்பதை மறந்துவிடுகிறார்கள். 'வாழ்க்கையே எல்லாம்; வாழ்க்கை அழிவற்றது' என்றெல்லாம் எண்ணு கிறார்கள். நேரவிருக்கும்

மரணத்தைப்பற்றி நினையாது

நிலையற்ற
அவர்கள்

இன்பத்தை நிலையாகக் கருதி அறிவிழக்கிறார்கள்.
அறியாமையை என்னென்பது! பலியிட நிறுத் தப்பட்டிருக்கும் ஆடு, வெறியாடுவோன் கையிலுள்ள மாலையில் இருக்கும் தளிரைக் கண்டு, உணவாகக் கொண்டு, மகிழ்கிறது. எல்லாம் சிறிதுநேரம் வரையே. நேரம் ஆகி விட்டால் உணவுகண்டு மகிழ்ந்த ஆடு, உயிரையே பலி கொடுக்கிறது. அந்த ஆட்டினைப் போன்றவர்கள்தாம், நிலையாத இன்பத்தை நிலையெனக் கருதி மயங்குகிற அறி யாமையுடைய மக்கள்.

தளிரைக் கண்டு ஆசைப்படாவிட்டால், தப்பவேண்டு

மென்ற எண்ணமும் முயற்சியும் பிறக்கலாம. சிற்றின்

பத்தை வெறுத்தவர் நிலையான பேரின்பமடைதற்காக

முயலுதல் கூடும்.

"வெறிஅயர் வெங்களத்து வேல்மகன் பாணி
முறிஆர் நறும்கண்ணி முன்னர்த் தயங்க
மறிகுளகு உண்டன்ன மன்னு மகிழ்ச்சி
அறிவுடை யாளர்கண் இல்."

(கக)

நிலையில்லா தவற்றை நிலையென்றுணரும் பேதையர்க்கு

இதனினும் பொருத்தமான உவமை கூறுதல் அரிது.

வேறொரு பாடலும் நிலையாமைபற்றிக் கூறுதலில்
சிறப்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. உவமை யொன்று மின்றியே, உணர்ச்சிகளை எழுப்பக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றிருக்கிறது, அப் பாடல். யானைமீதேறி உலாவரும் அரசரே யாயினும் இறந்துவிட்டால் பிணம் என்றுதான் இகழ்ந்து பேசப்படுவர். "மன்னர் பெருமகனைத் தூக்கிச் செல்" எனக் கூறமாட்டார்கள். "பிணத்தைத் தூக்கு"

என்றுதான் பேசுவர். ஒருவேளை மதிப்புக் கொடுத்தாலும், மனையில் இருத்தற்கு இடம்கொடார். "ஒருநாள் ஒரு பொழுதாயினும் உம்மைவிட்டுப் பிரிந்திரேன்" என்பதெல்லாம் உயிருள்ள வரையில்தான். "புணர்பிரியா அன்றில்" எனக் கூறிக்கொள்வதெல்லாம் பிணமாகும் வரையே. பிணமாகிவிட்டால் கணப்பொழுதில் வீட்டை

விட்டு அப்புறப்படுத்தவே துடிப்பார்கள். பறைகொட்டு வோர் இறந்தவருடைய வீட்டுமுன் நின்று முதலில் ஒரு முறை கொட்டுவர்; சற்று நிறுத்தி மீண்டும் கொட்டுவர்; மூன்றும் முறை கொட்டும் முன், இறந்தவரைத் துணியால் மூடிச் சுமந்து, எரிநெருப்பையும் கையில்கொண்டு, இடுகாட்டுக்குப் புறப்பட்டுவிடுவார்கள். சுமந்து செல்பவர் கள் தாங்களும் ஒருநாள் இறப்போமே என நினைக்கிறார் களா! பிணத்தைப் பிணங்கள் சுமந்து செல்கின்றன! நல்ல மனிதர்கள்!

" சென்றே எறிப ஒருகால்; சிறுவரை
நின்றே எறிப பறையினை—நன்றேகாண்
முக்காலைக் கொட்டினுள் மூடித்தீக் கொண்டெழுவர்
செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து."
(உச)

இகழ்ச்சிக்குறிப்புத் தேங்கி நிற்கும் ஈற்றடி என்றென்றும் கற்போர் நினைவைவிட்டு நீங்காது.

இனி, நண்பராகக் கொள்ளத்தக்கார் இவரென்பதனையும் கொள்ளத்தகாதவர் இவரென்பதையும் கூறும் பாட

லொன்று நட்பாராய்தல் என்ற அதிகாரத்தில் உள்ளது. பிழைபாடுடையவனே மனிதன். எவ்வளவு உயர்ந்தவனும் ஓதுநனும் ஒருபொழுதில் தவறுசெய்வான். ஆதலின் ஒருவன், தான் ஒருகால் செய்த சிறு உதவியினையும் உள்ளத்திற் கொண்டு, தான் தீங்கு செய்தாலும் பாராட்டாத ஒருவனையே, தன் நண்பனாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். உதவிகள் பல செய்தாலும் மறந்துவிட்டு, ஒருபோது செய்யப்பட்ட தீங்கினையே உளங்கொண்டு, காலம் பார்த்து அழிக்கும் தன்மையுடையவர் யானை போன்றவர்; அவர் நட்பினை ஒதுக்குதல் வேண்டும். முன்னர்ச் செய்யப்பட்ட சிறு நன்மையையும் மறவாமல், பின்னர் வேல் கொண்டெறிந்தாலும் வாலைக் குழைத்துவரும் நாய் போன்ற நன்றி மறவாதவரையே நண்பராகத் தழுவுதல் வேண்டும்.

" யானை அனையவர் நண்புஒரீஇ நாய்அனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்—யானை
அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்
எறிந்தவேல்
மெய்யதா வால்குழைக்கும் நாய்."
(உகங)

"குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை." பிழைபொறுத்தல் இல்லையேல் நட்பு இல்லை. ஆயினும் அயலவர் செய்யும் பிழையையேனும் அறியாமையென மன்னித்தல் கூடும். நண்பன் செய்யும் பிழையை எதனை எண்ணிப் பொறுப்பது? எந்தப்பொருளும் குறைபாடுடையதே என்பதனை எண்ணித்தான் பொறுத்தல் இயலும். எல்லா வகையினும் நிறைவுடையது என்று கூறுதற்கேற்ற பொருள் உலகில் ஏதுவுமில்லை. உணவைத் தருகிற நெல்லுக்கு உமியிருக்கிறது; உணவுகளை உண்டாக்கித் தானும் உணவாகிற நீருக்கு நுரையிருக்கிறது; [1]மென்மையும் மணமும் உடைய பூவிற்கும் புறவிதழ் இருக்கிறது. இவ்வாறே எந்தப் பொருளும் குறைபாடுடையதே. நண்பனும் மனிதனே; அவனும் குறைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன் அல்லன் என்றெண்ணித்தான் அவன் செய்யும் பிழைகளைப் பொறுத்தல் வேண்டும்.

"நல்லார் எனத்தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லார் எனினும் அடக்கிக் கொளல்வேண்டும்
நெல்லுக்கு உமியுண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு
புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு." (உஉக)

---

1. விருத்திராசுரனைக் கொன்றமையால் இந்திரனைப் பற்றிக் கொண்ட பிரமகத்தியின் நான்கில் ஒருகூறு நீரில் நுரையாயிற்று எனக் கூறப்படும் வரலாறு பற்றி நீருக்கு நுரை குற்றம் என்பர். வேட்கை தணித்தற்கு நீர்போல் உதவாமையால் நுரை குற்றமாயிற்று எனினும் அமையும்.

2.

"The Sun has his Spots, The Moon has her shadows,
'1.he Sea has his winkles, the Land has her warts
Sweet Faith has her doubts, and lovers their quarrels
And Nothing is perfect in all its parts."
(Love Poems" The Little Devil : W. H. Davis)

என்னும் ஆங்கிலச்செய்யுளை இறுதியிரண்டடிகளோடு ஒப்பிடுக.

உலக நடைமுறை

இனி, உலக நடைமுறையினை ஒட்டிக் கருத்துக்களையும் உவமைகளையும் பொருத்திக் கூறுதலிலும் நாலடியார் தலைசிறந்து நிற்கிறது. ஒரு கொள்கையின் சிறப்புக்களையும் இயல்புகளையும், கொள்ளுதலால் விளையும் பயன்களையும், தள்ளுதலால் நேரும் தீமைகளையும் கூறி அப்பொருளை விதிமுறையால் வற்புறுத்துதல் ஒருமுறை. அக்கொள்கையினை உலக மக்களின் போக்கினைக் கொண்டு வலியுறுத்துதல் மற்றொரு முறை. முந்தியதனை இலட்சியக் கண்ணோடு ஆராய்தல் எனவும் பிந்தியதனை நடைமுறைக் கண்ணோடு ஆராய்தல்

எனவும் கூறலாம். ஏறத்தாழ நாலடி யாரில் பிற்கூறிய முறையே பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

பன்னெடுங்காலமாக உலகில் பணம் சிறப்பிடத்தைப் பெற்று வந்திருக்கிறது. அன்பும் காதலும் அருளும் எல் லாம் வாய்ச் சொற்களாகவே திகழ்ந்திருக்கின்றன. செல்வ மொன்றே மெய்ப்பொருளாக விளங்கி வந்திருக்கிறது. இஃது உலக நடைமுறை. பணத்தாலசயினலேயே பந்த

மும் பாசமும் ஏற்ப டுகின்றன என்பதனைச் சுட்டிக்காட்டிப் பற்றுக்களைத் துறக்க வேண்டுமென்னும் கொள்கையை வற்புறுத்துகிறது நாலடியார்.

" காலாடு போழ்தின் கழிகிளைஞர் வானத்து
மேலாடும் மீனின் பலராவர்—ஏலா
இடர்ஒருவர் உற்றக்கால் ஈர்ங்குன்ற நாட

தொடர்புடையேம் என்பார் சிலர்."

(கக௩)

' '

உண்டாய போழ்தின் உடைந்துழிக் காகம்போல்
தொண்டா யிரவர் தொகுபவே—வண்டாய்த்

திரிதரும் காலத்துத் தீதுஇலிரோ என்பார்
ஒருவரும் இவ்வுலகத்து இல்."

(௨௪௪)

காவியுடுத்த
யாரையே உலகம்

துறவிகளாயினும் கைப்பொருள் உடை
கைகூப்பிப் போற்றுகிறது; ஒரு குடிப்
பிறந்தவரேனும் பணமில்லாதவரைப் பிணத்தினும்
கீழாகக்
கருதுகிறது. இவ்வுலகியலால் 'இன்மை'யினது
கொடுமை
ஒரு பாடலில் கூறப்படுகிறது.

"அத்துஇட்ட கூறை அரைச்சுற்றி வாழினும்
பத்துஎட்டு உடைமை பலருள்ளும் பாடுஎய்தும்
ஒத்த குடிப்பிறந்தக் கண்ணும்ஒன்று இல்லாதார்
செத்த பிணத்தின் கடை." (௨௪௧)

உட்புகுந்து நெய்யை உண்ணமுடியாதாயினும்,
யுடைய கலத்தை எறும்புகள் சுற்றுதல்போல், ஒரு

நெய்
சிறி

தும் கொடாதவர்களேனும் செல்வமுடையாரை உலக மக
கள் விட்டுநீங்கமாட்டார்கள், அவ்வாறிருத்தலே பேதைமை

யாகும்.

இதனை,

" ஆகாது எனினும் அகத்துநெய் உண்டாகில்
போகாது எறும்பு புறம்சுற்றும்—யாதும்
கொடாஅர் எனினும் உடையாரைப் பற்றி
விடாஅர் உலகத் தவர்" (கூகூஎ)

என்னும், 'பேதைமை' அதிகாரச் செய்யுள் அறிவிக்கிறது.

இவ்வாறே கயவர் பற்றிவரும் கருத்துக்களும் நடைமுறைக் கண்ணோடு ஆராய்ந்ததன் விளைவாகத் தோன்றியனவே. அறியாமையினால் ஏற்படும் கேடுகளை உலகியலையொட்டி விளக்குகிறது, ஒரு பாடல். இளமைப் பருவத்தில் தந்தை 'படி'யென்று இடித்துரைத்தாலும், அதனை ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளாது இகழ்ந்தவன், பிற்காலத்தில் பெரியோர் அவையில் ஓர் ஓலையைப் படிக்குமாறு அவனைப் பிறர் வேண்ட, அவர்கள் மீது சினந்து அடிக்கப் புறப்பட்டு விடுவான்; அலறுவான். இத்தகையார் பலர் இன்றும் வாழ்தலை யறிவோம். இளமையில் ஒருவன் தானாகவே கற்றிருத்தல் வேண்டும்; இன்றேல் தந்தை எடுத்துரைத்த போதேனும் மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். கல்லாதிருந்து பின் பிறர்மீது காய்தல் இழிசெயலாகும். இக்கருத்தினை,

" கல்என்று தந்தை கழற அதனைஓர்
சொல்என்று கொள்ளாது இகழ்ந்தவன்—மெல்ல

இருநானூறு - நாலடியார்

எழுத்தோலை பல்லார்முன் நீட்ட விளியா
வழுக்கோலைக் கொண்டு விடும்",

(உருரு)

என்னும் பாடல் எழிலுற இயம்புகிறது.

அரிய கருத்தாயினும் அவையறிந்தே
கூறவேண்டும்
என்பதும்
ஆன்றோர்

நடைமுறையைக் காட்டி வலியுறுத்தப்படுகிறது.
கூடிய அவையாயின், சொல்லப்பட்ட கருத்துக்

களின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து பாராட்டும். கய
வர் கூட்டம் எனின் கருத்தின் சிறப்புணராமல், காய்ந்
தெழுந்து, சொல்பவன் 'பல்லை உதிர்த்துக்
கையில்
கொடுத்துவிடும்.' எழுத்துரிமை, பேச்சுரிமை
என்றெல்
லாம் விண்ணதிரப் பேசும் இக்காலத்திலும்,
மாற்றார் கருத் துக்கு மதிப்புக் கொடாத மக்கள்
பலரைக் காண்கிறோம். பேச்சாளன் கூறும்
கருத்தில் உடன்பாடு இல்லையென்றால்,

கூடியிருப்பவர் குழப்பம விளைத்தலையும், கூறுவோனைத் தாக்க முயலுதலையும் பார்க்கிறோம். இத்தகைய நிலையை எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு புலவர் அறிந்திருந்தார்; ஆதலின் அரிய கருத்துக்களைக் கயவரிடம் உரைத்தல் கூடாது என அறிவுரை கூறினர்.

" வென்றிப் பொருட்டால் விலங்குஒத்து மெய்கொள்ளார்
கன்றிக் கறுத்துஎழுந்து காய்வாரோடு—ஒன்றி
உரைவித் தகம்எழுவார் காண்பவே கையுள்
சுரைவித்துப் போலும்தம் பல்." (நகரு

இதனுள் பல்லுக்கு உவமையாகச் சுரைவிதை கூறப்பட்டது போன்றே, மணிமேகலையிலும் "சுரைவித்து ஏய்ப்பப் பிறழ்ந்து வேருயின" என வந்தது.

ஒரு
வார்

நூலியலோடு உலகியலை ஒப்பிட்டு ஆராயும் காலத்தில் பெரிய முரண்பாடு தோன்றுகிறது. நன்மை செய் மேன்மையும் தீமை செய்வார் கேடும் அடைவர் என
அறநூல்
நல்லோர்

பலவும் முழங்குகின்றன. ஆயினும், உலகில், பலருடைய வாழ்க்கை நசித்துப் போதலையும், தீயோர் வாழ்க்கை செழித்தோங்குதலையும் காண்கிறோம்.

அறநூலார் அனைவரும் இம்முரண்பாட்டை அறிந்திருக்

156 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

கின்றனர். இதற்குக் காரணங் கூறும் முறையிலேயே அவர்கள் வேறுபடுகின்றனர். ஊழ்வினையின் மீதும் சூழ்நிலையின் மீதும் பழியைச் சுமத்தித் தப்பிவிடுகிறார்கள். வள்ளுவர் காலத்திலும் இம்முரண்பாடு காணப்பட்டிருக்கிறது. அழுக்காறு உடையவனிடத்து ஆக்கம் இல்லை என்று கூறிய அவரே அழுக்காறுடையார் ஆக்கம் பெற்று வாழ்தலையும், அஃதில்லார் கேடு எய்துதலையும் கண்டிருக்கிறார். அவற்றின் காரணம் ஆராயப்படற்குரியது எனக் கூறியும் இருக்கிறார்.

> "அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
> கேடும் நினைக்கப் படும்."

(திருக்குறள் : கசுக)

நாலடியாரும் இம் முரண்பாட்டைக் குறிப்பிட்டுள்

ளது: இதன் காரணமாகச் சிலவற்றைக்

கூறியுமுள்ளது.

அறிஞர் பெரும்பாலும் வறிஞராகவும், அறிவிலிகள்

பெருஞ் செல்வராகவும் வாழ்தலைக் கண்ட புலவருள்ளம்—

சிந்தித்திருக்கிறது. ஒரு பெண்ணேடு கூடிவாழும் ஒருவனை

மற்றொரு பெண் இணங்கிச் சேரமாட்டாள்; பிணங்கிப்

பிரிவாள். இது பெண்ணியற்கை. இவ்வாறே கல்விமகளும்

செல்வமகளும் உடனுக ஒருவனிடத் துறையார். ஆதலினுல்

தான் அறிவுடையார் வறியவராயும் அறிவில்லார் செல்வ

ராகவும் திகழ்கின்றனர் என்கிறுர் புலவர்.

"

பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்து
அல்லல் உழப்பது அறிதிரேல்—தொல்சிறப்பின்
நாவின் கிழத்தி உறைதலால் சேராளே
பூவின் கிழத்தி புலந்து."

(உ௯உ)

இதனை வேறுவகையாக விளக்குவாரும் உளர். மரு

மகள் மாமியார் பகை மண்தோன்றிய நாள் முதல்

வருவது;
திருமகளின் மருமகள் கலைமகள்; ஆதலின் ஓரிடத்தில் சேர்ந்திரார் என்பர்.

இருவரும்

தும்

இனி, அறிவொளியால் உலகத்தை அறநெறிப்படுத் பெரியோர் விரைவில் இறந்துபடுகின்றனர்; அறிவிலி

களோ நெடுங்காலம் வாழ்கின்றனர். இம் 'முரண்பாட்'டின் காரணம் யாதெனை எண்ணிய புலவர் ஒன்றினைக் கூறுகிறார்— சாற்றை விரைவில் இழுத்துக்கொண்டு, சக்கையை விட்டு
விடுதல் எவர்க்கும் இயல்பு. கூற்றுவனும் கற்றோரை
இளமையிலேயே எடுத்துக்கொண்டு, மற்றோரை விட்டுவிடு
கிறான். இதுவே காரணமெனப் பாடுகிறார், புலவர்.

"பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் வீயவும்
கல்லாதார் வாழ்வது அறிதிரேல்—கல்லாதார்
சேதனம் என்னும்அச் சேறுஅகத்து
இன்மையால்
கோதுஎன்று கொள்ளாதாம் கூற்று."
(க0ௗ)

மேலோர் வாழ்க்கை தேய்தற்கும், தீயோர்
வாழ்க்கை
பெருகுதற்கும் காரணம், ஒரு சாரார்
கூறுதலைப்போல
ஊழ்வினையாகவோ, மற்றொரு சாரார
கூறுதலைப்போல்
சூழ்நிலையாகவோ இருத்தல் கூடும். ஆயின்
நாலடியார் கூறும் காரணம் சரியோ தவறோ,
க்விதைகள் அழகாக
அமைந்திருக்கின்றன; புலவரின்
கற்பனைத்திறனை
உணர்த்துகின்றன.

மற்றொரு பாடலும் இத்தகைய
முரண்பாடு ஒன்
றினைக் குறித்துள்ளது. அப்பாடலைப் பாடியவர்
வள்ளுவர்
வழிவந்தவர். எளிதில் உணர்ச்சி
வயப்படாதவராய
வள்ளுவரே,

"இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகுஇயற்றி யான்" (குறள் :
க0௬உ)

எனச் சொல்லிவிட்டார். அத்தெள்ளுதமிழ்ப் புலவரோ
சினத்தில் வள்ளுவரையும் மிஞ்சிவிட்டார். நற்பண்புடை
யோர் நல்குரவு அடைதலையும், இழிகுணமுடையார்
செல்வச் செழிப்புறுதலையும் கண்ட அவர் கோபங்
கொண்டு பேசுகிறார்: "திருமகளே நீ பூவின் புறவிதழ்
போன்றாய்!" என்கிறார்.

"நாறுத் தகடே போல்."

"பூவிலிருந்தும் பூவின் நறுமணம்
போலத் தாமரையில் வீற்றிருந்தும்

இல்லாத புறவிதழ்
அதற்குரிய மெல்

158 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

வியல்பு உன்னிடத்தில் இல்லையே! அழகுதான் உன்னிடத்தில் இருக்கிறது! அதற்கேற்ற குணஞ்செயல்கள் இல்லை!' என்கிறார்.

" நாறுத் தகடேபோல் நன்மலர்மேல் பொன்பாவாய்."

'இடர்உற்ற காலத்தில் கடவுளைத் திட்டுதல் இயற்கை தானே! திட்டிவிட்டுப்போகிறார்' என்று எண்ணிவிடாதீர்கள், என்பாரைப்போல் கோபமொழியைத் தொடர்ந்து சாபமொழியும் தருகிறார். கொடியதாகவே சாபமிடுகிறார்; "சாம்பலாய்ப் போகக் கடவது" என்கிறார்.

"நாறுத் தகடேபோல் நன்மலர்மேல் பொன்பாவாய்
நீறாய் நிலத்து விளியரோ."

இவருடைய கோப சாபங்களின் காரணத்தை நாம் அறிவோம். மேன்மக்களை விட்டுப் பிரிந்து, புன்மக்களைத் திருமகள் சேர்கிறாள் என்பதுதான் காரணம். அதனையும் புலவரே சொல்லிவிடுகிறார்:

"நாறுத் தகடேபோல் நன்மலர்மேல் பொன்பாவாய்
நீறாய் நிலத்து விளியரோ[1]—வேறாய
புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய்நீ பொன்போலும்
நன்மக்கள் பக்கம் துறந்து."

(உகூகூ)

உலகியலையொட்டி, அழகாக, அமைந்த பாடல்களுள் இதுவும் ஒன்றாகும். இவற்றால் நடைமுறை பொருளைக் கூறினர் என்பது பெறப்படும்.

காட்டிப்

பழமொழிகள்

பொருள் விளக்கத்துக்காகப் பல பழமொழிகளும் ஆங்காங்கு எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. கீழ்மக்கள் இழி சொற்கள் கூறிய காலத்தும் சான்றோர் அப்படிப்பட்டவற்றை மீட்டும் சொல்லார் என்னும் கருத்தை விளக்க,

1. "இவ்வனிருக்க, தெய்வத்தைத் திட்டுதல் அபசாரமெனக்கொண்டு, விளியர் என்ற மக்களும் நகிக்கக் கடவர் என்று தாருமுளர்."

முற்றுக்கு நன்மக்களும் புன் பொருந்தாப் பொருளுரைத்

"நாய்கௌவின் பேர்த்துநாய் கௌவினர் இல்லை" என்ற பழமொழி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (எ0). மேன்மக்கள் என்றும் மேன்மக்களே, கயவர் எக்காலத்தும் கயவரே என்பதனைப் புலப்படுத்தக் "கைக்குமாம் தேவரே தின்னி னும் வேம்பு" என்ற பழமொழி வந்துள்ளது (கக௨) இவ்வாறே உறற்பால யார்க்கும் உறும் (ககஎ) உறற்பால தீண்டா விடுதல் அரிது (க0க) அரிமா கொடிப்புல் கறிக் குமோ (க௬க) ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு (௨௨௩) பெருங்கடல் ஆடிய சென்றார் ஒருங்குடன் ஓசை அவிந்த பின் ஆடுதும் என்றற்றால் (௩௩௨) கற்கிள்ளிக் கையிழந் தற்று (௩௩௬) மகனறிவு தந்தை யறிவு (௩௬எ) தளிர்மேலே நிற்பினும் தட்டாமற் செல்லா வுளி (௩௯) கூற்றம் குதித் துயந்தார் இல்லை (௬) என்னும் பழமொழிகளும் எடுத் தாளப்பட்டுள்ளன. இவையெல்லாம் பழமொழி நானூற் றுள்ளும் காணப்படுவன.[1] இவையன்றிக் காணப்படும், செல்லாவாம் நல்கூர்ந்தார் சொல் (கக௯) கைப்பறு பேய்ச் சுரையின் காய்(கக௬) இல்லையே தன்காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு (௨0௩) பாற்கூழை மூழை சுவையுணராது (௨௩௧)

என்பனவும் பழமொழிகளின் வேற்றுருவங்களே யாகும்.

பண்டைக் கதைகள்

இனி அக்காலத்து வழங்கிய கதைகள் சிலவும் கருத்து விளக்கத்தின் பொருட்டுக் கையாளப் பெற்றிருக் கின்றன. "அந்திய காலத்திலே ஒருவன் வாயெழாமல் இருக்கிறபோது, பெண்டு பிள்ளைகளைப் பார்த்துத், தான் தேடின பொருள்களைத் தருமம் பண்ணச் சொல்லிக் கையால் குறிப்புக் காட்டினால், அதனைப் பார்த்து, அவர் கள் அவன் சொல்கிறதை அறிந்தும் அறியாதார் போல, 'ஐயா! விளாம்பழமா கேட்கிறீர்? அது கொடுக்கும் பருவ தசையில் இல்லையே! என்செய்வோம்?' என்று மெய்யான உறவுபோல் அழுவார்கள்" என்பது போன்ற

1. முறையே 49, 95, 229, 230, 70, 182, 818, 48, 145, 169. 391 ஆகிய எண்ணுள்ள பழமொழி நானூற்றுச் செய்யுட்களைக் காண்க.

தொரு கதை, நூலெழுந்த காலத்தில் பயின்றிருத்தல் வேண்டும். இக்கதை,

" சிறுகாலை யேதமக்குச் செல்வுழி வல்சி

இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக்
கொள்ளார்—இறுகிறுகிப்
பின்அறிவாம் என்றிருக்கும் பேதையார்
கைகாட்டும்
பொன்னும் புளிவிளங்கா யாம்"
(கூஉஅ) என்னும் செய்யுளின் ஈற்றடியில்

குறிப்பிடப்படுகிறது இக்கதையினைக்,

" கையால் பொதித்துணையே காட்டக்
கயற்கண்ணாள் அதனைக் காட்டாள்
ஐயா விளாம்பழமே என்கின்றீர்
ஆங்கதற்குப பருவ மன்றாஎன்
செய்கோ எனச் சிறந்தாள்போல்
இறவாச் கட்டுரையாற் குறித்தவெல்லாம்
பொய்யே பொருளுரையா முன்னே
கொடுத்துண்டல் புரியின் கண்டீர்''

(சீவகசிந்: கடுகூ)

என்னும் சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுளும் கையாண்டிருக்
கிறது.

" இன்றுதும் இங்கிலேயே ஆதும் இனிச்சிறிது
நின்றுதும் என்று நினைத்திருந்து—ஒன்றி
உரையின் மகிழ்ந்துதம் உள்ளம்வே றாகி
மரையிலையின் மாய்ந்தார் பலர்''

(கூடுக)

என்னும் செய்யுளும் கிருபண சர்மன் மனம் வேறாகியது[1]
போன்றதொரு கதையை உட்கொண்டெழுந்தது என்பர்.[2]

இதுகாறும் கூறியவற்றால் உவமைகளாலும் உலக
நடைமுறை கூறலாலும், பழமொழிகளாலும் கதைகளா

1. அல்நாஷ்கர் (Alnaschar) கதை போன்றது.
2. திரு. வே. இராசகோபாலையங்கார்: "நாலடியார்" குறிப்புரை. பக். 196-197.

இருநா

லும் உறுதிப் பொருள் உணர்த்துதலில் நாலடியார் தனிச் சிறப்புப் பெற்றதென்பது புலனாகும். இனி இவ்வுறுதிப் பொருளுரைக்கும் பாக்களிலும் நகைச்சுவை முதலிய பல வகைச் சுவையும் தோன்றுதல் சிறப்பாகும்.

சுவைகள்

'என்னுடையது என்னுடையது' என்று மிகுந்த பற்றுக்கொண்டு, அறிவில்லாதவன் செலவிடாது சேர்த்து வைத்திருக்கும் செல்வத்தைத் தாமும் தம்முடைய எனக் கூறிக் களிப்பரெனப் பாடலாசிரியர் கூறுகிறார். ஒருவர் செல்வத்தின்மீது மற்றொருவர் உரிமை கொண்டாடுதல்

இயலுமா என்பர். உரிமையுடைமைக்கு அறிகுறி
யாது?
தான் துய்த்தலும், பிறர்க்கு வழங்குதலுமே
ஒருபொரு
ளிடத்து ஒருவனுக்கு உரிமையுண்டென்பதனை
அறிவிக்
கும். அறிவில்லாதவன் தானும் பயன் துவ்வான்;
பிறர்க்
கும் வழங்கான். ஆதலின் அவனுக்கு
உரியதில்லை; பிறர்க்கு உரியதன்றேனும்

உரியதாயினும்
உரியதுதான்.
அதனாலேயே,

> "எனது எனது என்றிருக்கும் ஏழை பொருளை
> எனது எனது என்றிருப்பன் யானும்—தனது ஆயின்
> தானும் அதனை வழங்கான் பயன்துவ்வான்
> யானும் அதனை அது"

(உளசு)

என நகைச்சுவை தோன்றப் பாடுகிறார், புலவர்.

கொடுத்தாலன்றி விடாத இரவலர்

பற்றி வழங்கப்படும்
பாடல்களும் கதைகளும் தமிழில் மிகப் பலவாம். "ஆவின
மழை பொழிய" எனவரும் பாட்டையும் 'கொடாக் கண்ட
னும் விடா முண்டனும்' என்பது போன்ற
கதைகளையும்
பலரும் அறிவர். இவை பிற்காலத்தெழுந்தன.

நாலடி
யார்ப் பாடலாசிரியர் ஒருவரும் இத்தகைய இரவலரைக்
கண்டார். அதுகாலை அவருக்கு எழுந்த அழகிய பாடலாக உருவெடுத்தது.

வியப்பு ஓர்

பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும் நீரே நுட்பமானது.
அதனைவிட நுட்பமானது நெய். நெய்யைவிட நுணுக்க

முடையது புகை. நீர் நுழைய முடியாத புழையிலும் நெய் நுழையும். நெய் நுழைய முடியாத புழையிலும் புகை நுழையும். ஆயின் இரப்பவன் புகை நுழையமுடி யாத புழையிலும் புகுந்து செல்வான் என்கிறார், புலவர்.

" நீரினும் நுண்ணிது நெய்என்பர் ; நெய்யினும்
யாரும் அறிவர் புகைநுட்பம்[1]—தேரின்
இரப்பிடும்பை[2] யாளன் புகுமே புகையும்
புகற்கரிய பூழை நுழைந்து."

(உ அஉ)

"புகுமே, புகையும் புகற்கரிய பூழை நுழைந்து"
என்னும் பகுதியில் புலவரது வியப்பு வெளிப்படுகிறது.

பேதைமை பற்றிய பாடல்களிரண்டில் இழிப்புச்
சுவை மிளிர்கிறது. கல்லாத பேர்களினும் கல்லே மிக
நல்லது என்கிறது ஒரு பாடல்; காரணமும் சொல்கிறது.
பிறர் சொல்வனவற்றை அறியமாட்டாத தன்மையினுல்
பேதையரைப் போன்றது கல். ஆயின் பேதையரோ
ஒன்றுக்கும் உதவார்; கல்லோ, தன்னையடைந்தவர்
நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல், நடத்தல் என்னும் தொழில்
களுக்குப் பயன்படுகிறது. ஆதலின் கல், பேதையரைவிட
மிகச் சிறந்தது எனக் கூறுதல் வாயிலாகப்
பேதையரை எள்ளுகிறது ஒரு பாடல்.

"கல்நனி நல்ல கடையாய மாக்களின்
சொல்நனி தாம் உணரா
ஆயினும்—இன்னினியே
நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் இயங்குதல் என்று

உற்றவர்க்குத் தாம்உதவ லான்,"

(கககச)

---

1. இக்கால அறிவியலாரும் பொருள்களின் ஒப்பு அடர்த்தி (Relative Density) யினை நீரை அடிப்படையாகக்கொண்டே கணக்கிடுதலும்; நீரைவிட நெய்யும், நெய்யைவிடப் புகையும் அடர்த்தி குறைந்தனவெனக் கூறுதலும் ஒப்புநோக்கி மகிழ்தற்குரியன. நெய்—Oil. புகை—Gas எனவும் கொள்ளலாம்.

2. 'தேரின் இரப்பு இடும்பை' எனவும் 'தேரின் நிரப்பு இடும்பை' எனவும் பிரித்தற்கு இடந்தரும். இரப்பு - இரத்தல்; நிரப்பு - வறுமை; இடும்பை - துன்பம்.

இருநானூறு - நாலடியார்.

பயன் ஒன்றும் இல்லாவிட்டாலும்-பகைமை பாராட்டிப் பழிச்சொற்களைப் படைக்கிறார்கள், பேதையர். "சொல்லாவிட்டால் என்ன முழுகிவிடும்?" என நாம் எண்ணுவோம். அதற்கு 'ஆமாம்' என்கிறார்; திகைக்கிறோம். காரணம் காட்டுகிறார்; நகைக்கிறோம். காரணம் யாது? அவ்வாறு பழி சொல்லிக் கொண்டிராவிட்டால் பேதையர் நாக்கினை நல்ல தினவானது வருத்தும் என்பதுதான்!

"பெறுவதுஒன்று இன்றியும் பெற்றானே போலக்
கறுவுகொண்டு ஏலாதார் மாட்டும்—கறுவினால்
கோத்து இன்னாகூறி உரையாக்கால் பேதைக்கு
நாத்தினவும் நல்ல சுனைத்து." (ககரு)

இவ்விரு பாடல்களிலும் பேதையர் எள்ளி நகையா டப்படுதலைக் காண்கிறோம். இவ்வாறே, சொல்லும் பொரு ளைச் சுவைபல தோன்றக் கூறும் பண்பை நூலெங்கும் பரக்கக் காணலாம்.

முந்துநூல் உடன்பாடல்

முந்துநூற் கருத்தொடு தொடர்புடைய பாடல்களும் நாலடியாரில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன; குறிப்பாகக் குற ளோடு பிணைந்த செய்யுட்கள் பலவுள்ளன. அவற்றுள் சில குறட் கருத்துக்களை அவ்வாறே கூறுகின்றன. சில விரித்துரைக்கின்றன.

ஒரு செய்யுளில் ஒரு குறளின் கருத்தை மொழி வனவும், இருகுறட் கருத்துக்களை மொழிவனவும் ஆக நாலடியார்ச் செய்யுட்கள் சில காணப்படுகின்றன.

"வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து" (குறள் : உஉக)

என்னும் குறளின் கருத்தே,

"ஏற்றகை மாற்றாமை என்னானும்
தாம்வரையார்

ஆற்றாதார்க்கு ஈவதாம் ஆண்கடன்—ஆற்றின்

ழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

தண்சேர்ப்ப மாறீவார்க்கு ஈதல்
ூடன் என்னும் பெயர்த்து"

(கஅ)

ற் கூறப்பட்டது.

"நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர பேதையார் நட்பு" (குறள்
: எஅஉ)

என வள்ளுவர் கூறியதனையே,

"பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்"
(கஉடு)

எனவரும் நாலடிச் செய்யுளும் கூறிற்று.

"அழல்மண்டு போழ்தின் அடைந்தவர்கட் கெல்லாம்
நிழல்மரம்போல் நேரொப்பத் தாங்கி—பழுமரம்போல்
பல்லார் பயன்துய்ப்பத் தான்வருந்தி வாழ்வதே
நல்லாண் மகற்குக் கடன்" (உ0உ)

என்னும் செய்யுள்,

"பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்

நயனுடை யான்கண் படின்"
(குறள் : உகசு)

"மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கண் படின்" (குறள்
: உகஎ)

என்ற இரு குறட் கருத்துக்களையும்
உள்ளடக்கியதாகும்.

இவ்வாறே,

" கரவாது உவந்தியும் கண்ணன்னார் கண்ணும்

இரவாமை கோடி உறும்."
(குறள் : ௧0௬௧)

" இரவுள்ள உள்ளம் உருகும் கரவுள்ள
உள்ளதூஉம் இன்றிக் கெடும் "
(குறள் : ௧0௬௯)

எனவரும் குறளிரண்டின் கருத்துக்களே,

" கரவாத திண்ணன்பின் கண்ணன்னார் கண்ணும்
இரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை—இரவினை
உள்ளுங்கால் உள்ளம் உருகுமால் என்கொலோ
கொள்ளுங்கால் கொள்வார் குறிப்பு "
(௩0௫)

என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுளில்

காணப்படுகின்றன.

இருநானூறு - நாலடியா.

இனிக் குறட்பாக்களின் கருத்துக்கள் ...
படுதலும் உண்டென்கிறோம். சான்றாகத்,
" தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்தெரி வார்" (

குறள் :

என்பது குறள். இதன் கருத்தே நாலடியாரில்,

" தினையனைத்தே ஆயினும் செய்தநன்று
உண்டால்
பனையனைத்தா உள்ளுவர்
சான்றோர்—பனையனைத்து
என்றும் செயினும் இலங்கு அருவி நன்னாட
நன்றுஇல நன்றறியார் மாட்டு"
(௩௯௪)

என விரித்துரைக்கப்படுகிறது. குறட் கருத்தே கூறும் இடங்களையன்றி வேறு பொருளுரைக்கும் இடத்தும் திருக் குறள் தொடர்கள் இந்நூலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

" பெருவரை நாட பெரியார்கண் தீமை
கருநரைமேல் சூடேபோல்
தோன்றும்—கருநரையைக்
கொன்றன்ன இன்னா செயினும்[1] சிறியார்மேல்
ஒன்றானும் தோன்றாக் கெடும்"
(௧௮௯)

" எறிநீர்ப் பெருங்கடல் எய்தி இருந்தும்
அறுநீர்ச் சிறுகிணற் றூறல்பார்த் துண்பர்
மறுமை அறியாதா ராக்கத்தின் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை"[2]
(௨௭௯)

என்பன காண்க.

முந்துநூல் மறுத்தல்

அறம் பொருளின்பங்களை
வலியுறுத்துங்கால் முந்து .. நூற் கருத்துக்கள்
சிலவற்றை உடன்படலும் சிலவற்றை
மறுத்தலும் இயற்கையே. அம் முறையில்
ஆங்காங்கே
வடநூற் கருத்துக்கள் சில
மறுக்கப்படுகின்றன. அக்
காலத்திலே வடநாட்டார் சிலர் தென்னாட்டை
மிலேச்ச
தேசமென்றும் அங்கு வாழ்வார் வீடு பெறார்
என்றும்

1. குறள் : ௧0௬. 2. குறள் : ௬௫௭.

கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

அக் கருத்தை மறுப்பதாக நாலடிப் பாட
. பூநதது.
டிவிதை எந்நிலத்தில் இடப்பட்டாலும்
தென்னை
. நத் தோன்றுது. ஒருவகை மரம்
தோன்றுகிறது
ர்ல் நிலத்தினியற்கையன்று,
வித்தின்வகையே காரண
கும். அவ்வாறே வீடுபேற்றை ஒருவன்
எய்துகிறான்

ளன்றல் அவன் வாழும் இசையன்று, அவனே காரணம்.

வடதிசைதான் உயர்ந்ததிசை, வீடு நல்கும் திசை யென்

றல் வட நாட்டிலும் அவத்தமே வாணுளைப் போக்கும் புல்லறிவினர் இலரா? அன்றி, வேற்று நாட்டவர் ஒருவரேனும் வீடுபேறு அடைந்தனரல்லரா? அவனவன் செய்த வினையின் பயனுகத்தான் மறுமை அமையும்

வொடு முரணுத கொள்கையாகும்.

என்பதே அறி

" எங்கிலத்து வித்திடினும் காஞ்சிரங்காழ் தெங்காகா

எந்நாட் டவரும் சுவர்க்கம் புகுதலால்
தன்னுல்தான் ஆகும் மறுமை வடதிசையும்
கொன்னுளர் சாலப் பலர்."

(உசுஉ)

இவ்வாறு பொருந்தாப் பிறநூற்கொள்கைகளை மறுக்கும் வழியிலும் "நாலடியார்" நற்கருத்துக்களை வற்புறுத்தியுள்ளது. இதுகாறும் இந்நூல், கருத்துக்களை எவ்வெம் முறையில் வலியுறுத்துகிறது எனக் கண்டோம். இனி நூலால் அறியப்படும் அக்கால வழக்க ஒழுக்கங்களையும் செய்திகளையும் காண்போம்.

நூற்செய்திகள்

திருமணம் நாள் பார்த்துச்

செய்யப்படும் (அகூ).

பலர்க்கும் திருமணச் செய்தியைப் விப்பர்.(அகூ)

பறையறைந்து தெரி

செல்வச் செழுமையுடையவர்கள் வகைவகையான

உணவு, ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு கவளமே யுண்டனர். (க) வறியோர் கீரையுணவைப் பனையோலைக் குடையில் உண்டனர் (உஅக).

செல்வர் தம் இல்லின் புறங்கடையில்

இருநானூறு - நாலடியர்

வைத்தே ஏழைகட்குச் சோறு ஈந்தனர்.

அவர்களை விடுதல் இலர்; பிறர் தம் இல்லு வேற்று உணவளித்தனர் (உகூஙு).

பாற் சோற்றில் நெய் சேர்த்துண்டல் (ஙுஙுடு). டினைக் கால் முரித்துத் தின்றல் (கஉஙு) முதலியன ரு கப்படுகின்றன.

உழவுத் தொழில், கரும்பாட்டுதல்,

செக்காட்டுதல், கம்மத் தொழில் முதலியன கூறப்பட்டுள்ளன. எருமைக் கடாவினைப்பூட்டி ஏருழும் வழக்கம் இருந்தது (உ). கரும் பாட்டிக் கட்டி கொள்ளுதல் அதிகாலையில் நிகழ்ந்தது; கரும்புச் சக்கையினைத் தீயில் எரித்தனர் (கூ௫). செக் காட்டி எண்ணெய் கொள்ளுதல் இழிதொழிலாகக்[1] கருதப் பட்டது (௩எச). முட்டிகை, குறடு, சூட்டுக்கோல் முதலிய கருவிகளைக் கம்மாளர் பயன்படுத்தினர் (உ0அ).

மண்பானைத் தண்ணீரில் நறுமணத்தின்
பொருட்டுப்
பாதிரிப்பூ இட்டனர் (கநக).
யில் கூழ்வார்த்தனர் (உ௫எ).

பன்றிகளுக்குத் தொட்டி
ஓலையில் 'கணக்கு'[2] எழு
தினர் (௩கஎ). கணக்காயர், வாய்ப்பாடமாகவும் நூற்பாடமாகவும் கல்வியறிவூட்டினர் (௩கஉ, ௩கச, ௩கக). தவசிகள் கடிஞை என்னும் பாத்திரம் ஏந்திச் சென்று பிச்சை ஏற்றனர் (கக). இறைவனுக்கு ஆடுகளைப் பலியாகக் கொடுத்தனர் (கக). நாழி (எ). தூணி, பதக்கு (௩அஎ) முதலிய அளவு கருவிகளும், காணி, முந்திரி (௩சக) முதலிய சில அளவைகளும், காதம், யோசனை (௪00) முதலிய தொலைவு அளவைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

அரசர்கள் போருக்கு எழுங்காலத்தும், உலாப் போகும் போதும் யானை மீதேறிச் செல்வர் (ரு, உக).

1. "விலங்கினை வதை செய்து ஊன் விற்கும் இடத்தினும் பதின்மடங்கு அசுத்தியானது செக்காட்டும் இடம்; அதனினும் பதின்மடங்கு அசுத்தமானது கள் விற்கும் இடம்; அதனினும் பதின்மடங்கு அசுத்தமானது விலைமாதர் உடம்பு என்பது அற நூற்றுணிபு."

2. நெடுங்கணக்கையும் இலக்கியத்தையும் குறிக்கும்.

கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

ழந்தார்க்குக் கொலைத் தண்டனை விதித் 'அன்னாருடைய கால்களை ஒடித்து விடுதலும் ச). தோற்ற பகையரசர் மனைவியரை வென்ற கைக்கொண்டனர் (ரு). போரில் அடிமைப்பட்ட சிறையிலடைக்கப்பட்டனர் (கஉஉ). அவர்கள் ல் வெளிகளில் வேலைசெய்யுமாறு ஏவப்படுதலும் உண்டு ய ௭உஉ).

ஒருவன் இறந்தானுயின் சுற்றத்தார் கூடியிருந்து அழு வர் (உ௫, உக), சுடுகாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லுமுன மும்முறை பறையறைவர்; பின்னர்ப் பிணத்தைத் துணி யால் மூடித் தூக்கிச் செல்வர்; சுடுதற்கான நெருப்பையும் கொண்டுபோவர் (உ௪). பிணத்தை அடக்கம் செய்யும் முறைகளாகப் பல வழக்கிலிருந்தன. சுடுதல், நாரினல் கட்டி இழுத்தல், தூய்மை செய்து புதைத்தல், கண்ட விடத்து எறிதல் முதலிய முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன (உ௯).

இம்மை (௬௫, ௧௬உ). மறுமை (அ, ௬௫)கள் உண்டு. இவை இருமை (௧உ௧) எனவும் வழங்கப்படும். மேலுலகம் (௬௧) அல்லது விண்ணுலகம் (உ௬௬) ஒன்றிருக்கிறது. சுவர்க்கம் (உ௪௬). நரகம் (௫அ) ஆகியவையும் பேசப்படும். நரகத்தை நிரயம் (உ௬௬) எனவும் கூறுதலுண்டு. மூவுல கமும் (௧00) காணப்படுகிறது. கூற்றுவன் பாசத்தால் உயிர்களைப் பிணித்துக் கொண்டு செல்வான் (௫) என்னும் நம்பிக்கையும் இருந்தது. காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஆகிய மூன்றும் முக்குற்றம் (௧௧0) எனக் கருதப்பட்டன.

நூலின் காலம்

நாலடியார் உருவாகிய காலம்பற்றி நனிபல கொள்கை கள் உலவுகின்றன. கடைச்சங்க காலத்தில் தோன்றிய நூலெனக் கருதினேரும் உளர். அக் கருத்தினருள் ஒருவர், அதற்கு மாறான எந்தக் கோட்பாட்டினையும் அறிவுடைய பெருமக்கள் தம் செவியில் ஏற்றுக்கொள்ள

மாட்டார்கள் எனத் துணிந்து எழுதினர்.
உள்ளபடியே
இந் நூல் கடைச்சங்க நூலாதல்
பொருந்துமா என
நோக்குவோம்.

கடைச்சங்க காலமா?

சங்க நூல்கள் பற்றிக் கூறும் ஏடுகளுள்
பழமை
வாய்ந்தது, இறையனார் களவியலாகும்.
கடைச்சங்க
காலத்தில் தோன்றியதாயின் நாலடியாரைச் சங்க
நூல்க
ளுடன் சேர்த்துக் களவியல் ஏன்
குறிப்பிடவில்லை?
"என்றித் தொடக்கத்தன" என்பதனுள்
அடங்குமெனின்
பொருந்தாக் கூற்றாகும். நாலடியார்
போன்றதொரு சிறந்த
நூலை அவ்வாறு பெயர் குறியாது விடுதல்,
எ...திதில் ஒப்புக்
கொள்ளத்தக்கதன்று.

பத்துப்பாட்டினையும் எட்டுத்தொகையினையும் பாடியவர்களை யன்றிப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு முதலிய பிற நூல்களின் ஆசிரியர்களைக் கூறவேண்டிய இடத்தெல்லாம், பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் போன்ற தொல்காப்பிய உரைகாரர்கள், ''கடைச்சங்கத்தாரும் பிற சான்றோரும்'' என்னும் தொடரையே கையாள்கின்றனர். அவர்களால் குறிக்கப்பட்ட பிற சான்றோர் கடைச் சங்கத்தினரல்லர் என்பது தெளிவு.

மேலும், நாலடியாரில் பிற்காலச் சொல்வடிவங்களும் தொடர்களும் பலவாக வுள்ளன. பெயர் என்னும் சொல் பேர் எனத் திரிந்தது பிற்பட்ட காலத்திலேயாம். இந் நூலில் பேர் (ருக) பேர்த்து (சுஎ) பேர்க்குதல் (கசக) பேரும் (உ00) பேர்த்தும் (௩௬௪) முதலிய வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறே வியர்த்து என்பதன் பிற்கால வடிவமாகிய வேர்த்து (சுச) என்பதும் வந்துள்ளது.

கூறியுரையாக்கால் (௩௩௫) செருப்பழல் (கஉச) இல்லகம் (௩அக) முதலிய ஒருபொருட் பன்மொழிகளும் இந் நூலின் காலம் பிற்பட்டது என்பதனை உணர்த்தும்.

இந் நூலில் வடசொற்கள் மிகப்பலவாய்க் காணப் படுகின்றன.[1] இவற்றுள் பல சங்கவிலக்கியங்களுள் காணப் படாதன. சான்றுக

அருத்தம் (செல்வம்), அபகாரம், உபகாரம், கல்யாணம், கோத்திரம், சுவர்க்கம், ஞானம் தீர்த்தம், புத்தகம், மார்க்கம், விரதங்கள் முதலியவற்றைச் சுட்டலாம்.

மேற்கூறிய காரணங்களால் நாலடியார் கடைச் சங்க காலநூலன்று எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தயாகும். ஆகவே நாலடியார் ஏறத்தாழக் கி.பி. 300க்குப் பிற்பட்டதென்பது பெறப்படும்.

உரையாசியர்கள் துணை

பரிமேலழகரும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும் இந் நூற் செய்யுட்களைத் தத்தம் உரையில் எடுத்தாண்டுள்ளனர். களவிய லுரைகாரர், முதற் சூத்திர வுரையில், "இனி இடையாயினர் பெண் என்பது எற்புச் சட்டகம்,

1. அக்காரம் (உ0சு) அஞ்ஞானம் (கூகக) அபகாரம் (சுகூ) அபராணம் (உ0எ) அமிழ்து (உ00) அருத்தம் (கூ0ச) அவத்தம் (கூஉஎ) அவமதிப்பு (கசுகூ) இந்திரன் (கூசசு) இலக்கணம் (கூககூ) ஈனம் (ககூஅ) உபகாரம் (சுகூ) கடகம் (உஅகூ) கணம் (உசு) கல்யாணம் (அசு) கருமம் (ஙஉ) கனம் (கூசக) கன்னியர் (உஎச) காரணம் (உஅஙு) கும்பம் (சஎ) கும்பி (அக) கோத்திரம் (உசஉ) கோட்டி (கஙுஙு) கோடி (ககூஅ) சக்கரம் (கூசசு) சகடம் (உ) சத்தம் (ஙஉ) சந்தனம் (உகூச) சிகை (க) சுரம் (ஙு) சுவர்க்கம் (உசகூ) சூத்திரம் (கூகச) சேடியர் (கூஙுச) சேனை (கூ) சோதிடம் (ஙஉ) ஞானம் (கூகக) தண்டு (கச) தருமம் (உஙு0) தவசி (ககூ) தாரம் (அக) தாரித்து (எஉ) தீர்த்தம் (கஎஙு) துக்கம் (கஉக) துச்சாரி (அச) தெய்வம் (கூ0ச) தேசு (க0ஙு) நாகம் (சுசு) நிச்சம் (அக) நித்தலும் (கூஎசு) நீசர் (சுஅ) பந்தம் (உகூச) பருவம் (உஎச)

பாசம் (கூO) பாடம் (கூஉ) பாணி (கூ) பாரிக்கும் (கூக) பாவம் (அஉ) பித்தன் (கூ௪0) புண்ணியம் (உ௪) புத்தகம் (கூஅ) புதல்வன் (கூஎ) போகம் (உ0) மண்டிலம் (உஉ) மாத்திரை (உ௪உ) மார்க்கம் (கூஉ) மூங்கை (கஅ) மூடர் (கூக) மைத்துனர் (கூ௪0) வருணம் (கூ) விச்சை (கூ௪) விரதங்கள் (எ) வேதிகை (கூ). இவற்றுட்சில பலவிடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

V

முடைக்குரம்பை, புழுப் பிண்டம், பைம்மறியா
நோக்கப்
பருந்தார்க்கும் தகைமைத்து......" என
எழுதுகிறார். இத
னுள் பைம்மறியாநோக்கப் பருந்தார்க்கும்
தகைமைத்து என்பது,

" தோற்போர்வை மேலும் தொளைபலவாய்ப்
பொய்ம்மறைக்கும்
மீப்போர்வை மாட்சித்து உடம்பானல் -
மீப்போர்வை
பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப்
பைம்மறியாப் பார்க்கப் படும்"
(௪உ)

என்னும் நாலடிச் செய்யுளின் ஈற்றடியை உட்கொண்ட
தாகும். இதனால் நாலடியார் களவியலுரைக்கு முற்பட்ட
தாதல் பெறப்படும். அவ்வுரை இன்றையை வடிவமெய்திய
காலம் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என
ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். ஆதலின் நாலடியார் ஏறத்தாழக்
கி. பி. 750க்கு முன் தோன்றியதாதல் வேண்டும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் நாலடியாரின் காலம் கி. பி. 300க்கும் கி. பி. 750க்கும் இடைப்பட்டது என அறியலாம். இக்காலப் பகுதியுள் இன்ன நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது எனக் கூறுதற்கேற்ற சான்று, நூலில் வரும் 'முத்தரையர்' பற்றிய குறிப்பாகும்.

முத்தரையர் யாவர்?

முத்தரையர் யாவர் என்பது பற்றிப் பலரும் பலவாறு கூறுவர். முத்தரையர் என்பதனை மூன்று + தரையர் என்றோ, முத்து + அரையர் என்றோ பிரிக்கலாம் என்பர். மூன்று தரையர் என்பது சேர சோழ பாண்டியரையும், முத்து அரையர் என்பது பாண்டியரையும் குறிக்கும் என்பர்.

இவ்வாறு பிரித்துப் பொருள்கொள்பவர்களின் நோக்கம் வேறுபடுகிறது. ஒரு சாரார், இவ்வாறு கொள்ளக் கூடுமாதலின், முத்தரையர் என்பது ஒருவகுப்பினரின் பெயரன்று எனவும் மூவேந்தரும் சங்ககாலத்திலும் இருந்தனராதலான் நாலடியார் சங்கநூல் ஆகும் என்பர்.

இதனை ஏற்றுக்கொள்ளுதலில் பெருந்தடை
யொன்றுண்டு.
முத்தரையர் (மூன்று தரையர்) முடி மன்னர்
மூவராயின்
சங்க காலத்திலேயே தரை என்ற சொல் நிலம்
என்னும்
பொருளில் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.
ஆயின் அச்
சொல் அப் பொருளில் முதன் முதலாகத்
தேவாரத்திலேயே வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பர்.[1]
இவ்வாறே முத்து அரையர் என்ப் பிரித்தற்கும்
சங்க நூல் வழக்கில்லை. ஆதலின் இங்
குக் கூறியவாறு பிரித்துக் காட்டி நாலடியாரைச்
சங்க
காலத்தது எனல் ஒவ்வாது.

இனி, "இவரும் (முத்தரையரும்)

'பூங்குன்றநாட' என்றும் 'முத்தோடிமைக்கும்
முழங்குவரித் தண்சேர்ப்ப'
எனறும் 'முத்தம் நாவாய் கரையலைக்கும் சேர்ப்ப' என்
றும் முன்னிலைப்படுத்துக் கூறப்படுகின்றவரும் ஒருவரே
எனத் துணிதற்கு இடனாகின்றது" என்பர் ஒரு சாரார்.[2]
இவர்கள் முன்னிலைகளாக வருவன பாண்டியனைக் குறிக்கு
மெனக் கொண்டனர், முத்துக்கள் அவற்றிற் குறிக்கப்படு
தலால். ஆடீஉ முன்னிலைகள் பாண்டியனைக் குறிக்கும்;
முத்தரையரும் முன்னிலைகளாற் குறிக்கப்பட்டோரும்

ஒருவரே என்பதுதான் இவர்கள் கருத்தாகும். ஆயின் ஆடூஉ முன்னிலை என்பது ஓர் ஆடவனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவதாக அமைக்கப்படுவதேயன்றி உண்மையில் விளித்துப் பேசுவதாகாது; கவிமரபேயன்றி உண்மையில் ஒருவனைக் குறிப்பதன்று. அன்றியும் ஆடூஉ முன்னிலைகள் பாண்டியனைச் சுட்டுமாயின் இந் நூலில் காணப்படும் ஒன்பது மகடூஉ முன்னிலைகளும் [3] எந்தப் பெண்ணைக் குறிப்

1. ''தரை: The earth - பூமி. 'தரையோடு திரிதல நவி தரு...சலதரன்' (தேவா. உ0எ.) Soil, land, ground - நிலம். 'தரையில் விழுந்து பணிந்தனர்' (கோயில். பதஞ்ச. சுடு)'' - Tamil Lexicon. ''செங்கோன்றரைச் செலவு'' பிற்பட்ட நூல் என்பதே ஆராய்ச்சியாளர் முடிவு.

2. திரு. வே. இராசகோபாலையங்கார்; ''நாலடியார்'' முகவுரை, பக். கக.

3. நிறைதொடீஇ (கக0) தடங்கண்ணாய் (கககூ) நறுமலர்த் தண்கோதாய் (உ0கூ) வேல்நெடுங்கண்ணாய் (உகூஙி) வேற்கண்

பணா? மேலும் பெருமுத்தரையர் இருபாடல்களில் குறிக்

கப்படுகின்றனரேனும்
முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டனரல்லர்.

முன்னிலைகளாக வருவனவே ஒருவரையே குறித்தல் ஐயத்

திற்கிடமானது. இங்கிலையில்
'முன்னிலை'யில்லாத ஒரு
பெயர்க்கும், ஆடுஉ-
தல் அமையுமா?

முன்னிலைகட்கும் தொடர்பு கற்பித்
பெருமுத்தரையரைப் பாண்டியருடன்

முகவுரையில் பிணைத்துக்கூறிய இவ்வாசிரியரே 200-ஆம் செய்யுள் குறிப்புரையில் "முத்தரையர் என்ற பெயருடையார் இந்நூல் செய்தார் காலத்து விளங்கிய சிற்றரசர் வகுப்பினர் என்ப" என்றார். இவற்றால்
முத்தரையர்க்கும்
பாண்டியர்க்கும் தொடர்பில்லை யெனவே
இவ்வாசிரியர்
கருதினர் என்பது விளங்கும்.

முத்தரையர் என்பதனை மூன்றுதரையர்
எனவும்
முத்து அரையர் எனவும் பிரிக்கலாம் எனக்
கொண்ட மற்
றொருசார் ஆசிரியர் நாலடியார் மதுரையில்
வச்சிரநந்தி என்
பாரால் நிறுவப்பட்ட சமண சங்ககாலமாகிய கி.
பி. ஐந்

தாம் நூற்றுண்டின் இடைப்பகுதியில் தோன்றியது என்பர்.

இவ்வாசிரியரும் சிலர் மூன்று தரையர் என்பது அக்காலத் தமிழ் வேந்தரைக் குறிக்கும் எனவும் 'முத்து அரையர்' அக்காலப் பாண்டியரைக் குறிக்கும் எனவும் கொண்டனர்.[1] வேறு சிலர் முத்தரையர் என்பார் களப்பிரரே யெனவும்

தமிழ் வேந்தரையும் வென்றமையால் மூன்று தரையர் என்றே, பாண்டியரைப் புறங்கண்டமையால் முத்து அரையர் என்றே களப்பிரர் அழைக்கப்பட்டனர் என்பர்.[2]

ஆயின் களப்பிரர் முத்தரையர் என்னும் பெயருடன் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டிலேயே விளங்கினர் என்பதற்கு வரலாற்றுச் சான்று இல்லையாம். ''களப்பிரர் கி.பி. 7,8ஆம்

ணுய்(உகள) கூர்மையின் முல்லை அலைக்கும் எயிற்றுய் (உஅஎ) நாணம் கமழும் கதுப்பினுய் (உகக) புடைபரந்த விற்புருவ வேல்நெடுங்கண்ணுய் (உகள) வாட்கண்ணுய் (கூ௫அ).

1. திரு. ஸ்ரீநிவாஸப் பிள்ளை : "தமிழ் வரலாறு"

2. டாக்டர். இராசமாணிக்கனுர் : "பல்லவர் வரலாறு."
(க௯௫௨) பக். ௬௨ - ௬௫.

நூற்றுண்டுகளில் தஞ்சைக்கு அருகிலும்
கொடும்பாளூரி
லும் முத்தரையர் என்னும் பெயருடன்
சிற்றரசர்களாகிய
பல்லவர்க்கும் பாண்டியர்க்கும் அடங்கி
வாழ்ந்துவந்தனர்''[1]
என்பது காண்க. ஆதலின் நாலடியார் கி. பி.
நூற்றுண்டினதாய சமண சங்கத்தைச் சார்ந்தது

ஐந்தாம்
அன்று
என உணரலாம். மேலும் நூலில் 'முத்தரையர்'
பற்றிக் கூறும் செய்யுட்கள் இரண்டாகும்.

> " பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தியும்
> கருனைச்சோ றார்வர் கயவர்—கருனையைப்
> பேரும் அறியார் நனிவிரும்பு தாளாண்மை
> நீரும் அமிழ்தாய் விடும்''

(உOO)

> " மல்லல்மா ஞாலத்து வாழ்பவரு ளெல்லாம்
> செல்வர் எனினும் கொடாதவர் நல்கூர்ந்தார்
> நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத் தரையரே
> செல்வரைச் சென்றிரவா தார்-''

(உகக)

இவ்விரிடங்களிலும் 'பெருமுத்தரையர்'

என்ற பெயரே வந்துள்ளது. அன்றியும் இந்நூலின் பழைய
வுரை, "பெருமுத்தரையர் என்னும் சிறப்புப் பெயர்பெற்ற செல்வர் பெரிதும் காதலித்து ஈயும் கருணை" எனக் கூறு கிறது. இவற்றால் 'பெருமுத்தரையர்' என்பதே பெயரா கக் கொள்ளத்தக்கது.[2]

பெருமுத்தரையர் யாவர்?

பெரும்பிடுகு முத்தரையர் என்னும் பெயரினர் இரு வர் செந்தலைக் கல்வெட்டினால் அறியப்படுகின்றனர். முத

1. டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார்: "பல்லவர் வரலாறு" (௧௯௫௨) பக். ௬௨. திருவாளர் சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள் தம் 'தமிழிலக்கிய வரலாற்'றில் முத்தரையரைப் பற்றிய செய் திகள் கி. பி. அஆம் நூற்றாண்டில்தான் முதலில் கல்வெட்டு களில் காணப்படுகின்றனர் என்பர் (பக். எ௨ - எ௩) ஆயின் இவ்வம்ச சரித்திரம் கி. பி. எஆம் நூற்றாண்டிறுதி முதல் ௯ஆம் நூற்றாண்டு முடியக் கிடக்கின்றதென்பர் (திரிகடுகம் சிறுபஞ்ச மூலம் - முன்னுரை: பக்,௧௨ - ௧௩).

2. திரிகடுகம் சிறுபஞ்சமூலம் - முன்னுரை-பக். திரு. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள்.

௧௨-௧௩;

லாம் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் (குவாவன் மாறன்) ராட்டனும் இரண்டாம் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் பெய ரனும் ஆவர். பெரும்பிடுகு முத்தரையர் என்பதே நூலில் பெருமுத்தரையர் என வந்ததுபோலும். இடி என்ற பொருளுடைய பிடுகு என்பது வேற்றுமொழிச் சொல்லாதலின் தமிழ் நூலில் ஒழிக்கப்பட்டது[1] என்பர். பெரும் பிடுகு முத்தரையர் இருவருள் பெயரனை சுவரன் மாறன் பல்லவமன்னனாகிய முதற் பரமேசுவரவர்மன் காலத்தவனாகக் கருதப்படுகிறான்.[2] இப்பல்லவ மன்னன் கி. பி.
ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் ஆண்டவன். ஆதலின் நாலடியார் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

---

1. திரிகடுகம் சிறுபஞ்சமூலம், பக். 12, 13; திரு. வையாபுரி பிள்ளையவர்கள்.
2. பரமேசுவர வர்மன் I பெரும்பிடுகு என்னும் பெயர் ஒன்றினையும் தாங்கியவன். அவன்கீழ்க் குறுநில மன்னனாய் விளங்கிய முத்தரையனும் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் என வழங்கப்பட்டனன்.

காலடி மேலடி.'

' பழகுதமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்.'

' ஆலும் வேலும் பல்லுக் குறுதி
நாலும் இரண்டும் சொல்லுக் குறுதி.'

2. பழமொழி

[திரு. ச. கணபதி முதலியார், எம்.ஏ., எல்.டி.]

பழமொழி - இலக்கணம் தமவும் பிறவும்

தமிழ்மொழியில் பழமொழிகள் ஒப்பதும் மிக்கது
மில்லா வகையில் பண்டே தமிழகத்தில் பண்பட்டிலங்கின
என்பதற்கு நற்றமிழர் பண்பாட்டினை அங்கை நெல்லி
யெனப் புலப்படுத்தும் தொல்காப்பியமே அமையுஞ்
சான்று. ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனார் ஈடு
மெடுப்புமில்லாத் தம் நூலில் பொருளதிகாரத்துச் செய்யு

ளியல் எழுபத்தொன்பதாவது நூற்பாவில்,

" பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
யங்கத முதுசொலோ டவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பில்
நாற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்."

(தொல். பொ. செய்: எகூ)

எனக் கூறும் ஏழினுள் 'முதுசொல்' என்பது
பழமொழி
யைக் குறிக்கும் என்பதை நுண்மாண்
நுழைபுலமிக்க
தமிழர் நன்கு அறிவர். தொல்காப்பியர்
அங்ஙனம் முது
சொல்லை அல்லது பழமொழியைச் சுட்டியதோடு
அமைந்
தார் அல்லர், அதற்கு இலக்கணத்தையும் அன்றே வகுத்தும் தொகுத்தும் உரைத்தார்.

" நுண்மையுஞ் சுருக்கமு மொளியு முடைமையும்
எண்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்தபொருளை முடித்தற்கு வரூஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி யென்ப."

றெ
ஊ-

(தொல். பொ. செ

என்றதினுனே பழமொழி பல இயல்புகளைத் தன்னகத்தே அடக்கி மிளிர்தல் வேண்டும் என்பது புலனும். அவர் கருத்தின்படி பழமொழி கூர்மையோடு நுட்பதிட்பம் உடையதாய் முதற்கண் இலங்குதல் வேண்டும். அடுத்து அது சொற்சுருக்கத்தில் பொருள் பெருக்கத்தைச் சுட்டுவதாய்ச் சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்தல் நன்று. மற்றும் அது விழுமியதாய் எளிதாக இயற்றப்பெற்றுக் குறித்த பொருளொன்றினை முடித்தற்குக் காரணமாய், கருவியாய் அமைதல் வேண்டும் என்பர்.

ஐயாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் தொல்காப்பியர் பழமொழிக்குச் செய்யுளியலில் வகுத்த இவ்விலக்கணங்களையே இஞ்ஞான்று மேலைநாட்டு மேதக்கோர் பலபட உரைநடையில் விரித்துரைப்பர். டப்ளின் தலைமை மதகுருவாக இராநின்ற ஆர். ஸி. டிரெஞ்சு[1] 'பழமொழிகளும் அவைகளின் படிப்பினைகளும்'[2] என்ற தம் புத்தகத்தில் பழமொழிக்குச் சில இலக்கணங்களை விதந்தோதுவார். பழமொழி ஒரு மூச்சில் சொல்லக்கூடிய அளவினதாய், சுருங்கிய சொற்களால் ஆக்கப்படுதல் இன்றியமையாதது.[3]

இரண்டாவதாக அது செம்பொருள் பயப்பதாய், நற்பொருள் விரிப்பதாய், ஒரு பேருண்மையை உட்கிடக்கையாய், பொருட்செறி வுடன்கொண்டு இலங்குதல் நன்று.[4] மூன்றாவதாகப் பழமொழி நனிகூர்மையுடைத்தாய், வெகு காரமுடைத்தாய், நுட்பம் அமைந்து பிறந்தஞான்றே இறத்தலிலதாய், உப்பிட்ட பண்டம்போல் கேடிலதாய் என்றும் நின்று நிலவும் பாண்மைத்தாதல் வேண்டும்.[5] இம்மூன்றையும்

---

1. R. C. Trench—Arch-Bishop of Dublin.
2. "Proverbs and their Lessons."
3. "It must be succinct utterable in a breath. Brevity, soul of wit, will be eminently the soul of a proverb's wit."
4. "It must have good sense."

It must have salt, that is besides its good sense, it its manner, and outward form, be pointed and

விடப் பழமொழிக்கு இன்றியமையாத இயல்பு அஃது உலகிடை மக்களால் நன்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பெற்று, விரும்பப்பெற்று, அன்றாட வாழ்க்கையில் உண்மையென எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுப்
பயன்படுத்தப்படு தல் வேண்டும்.[1] தொகுத்துக் கூறின் பழமொழி சில்வகை எழுத்தில் பல்வகைப் பொருளைப் பயந்து, வடித்தெடுத்த

தூய ஞானக்கட்டியாக, அறிவுத்திரளாக வேண்டும்.[2]
விளங்குதல்

பிற நாட்டுப் பழமொழிகள்

பழமொழிகள்
அனுபவமொழிகள்;

ஆன்றவிந்தடங்கிய சான்றோர்களின் நன்னெறிக்கு மக்களைச் செலுத்துபவை. அவை ஒரு தேயத்தார்க்கோ, அல்லது ஒரு சமயத்தார்க்கோ, அல்லது ஒரு மொழியினருக்கோ உரியவை யல்ல. பழமொழிகள் உலகமெங்கணும் காணப்படுபவை.

அவை எல்லா மதத் தலைவர்களாலும் எடுத்து ஓதப் பெற்றவை; ஆழ்ந்தகன்ற சிந்தனையாளர்களாலும், செஞ்சொலின்பம் தரவல்ல உயர் கவிஞர்களாலும், இ[illegible]கிய அறிவாளிகளாலும், ஐயந்திரிபில்லாப் பொய்க[illegible]டகன்ற மெய்ஞ்ஞானிகளாலும் சொல்லோவியம் தீட்ட வல்ல பெரிய எழுத்தாளர்களாலும், உள்ளக்கனலை எழுப்ப வல்ல உணர்ச்சி மிகுந்த பேச்சாளர்களாலும் பயன்படுத்தப் பட்டவை. ஏசுநாதர் தம் குழுவிலுள்ள நற்சீடர்களுக்குப் பழமொழிகள் வாயிலாகவே அறவுரை பகர்ந்திருக்கின்றார். மருத்துவனே உன்னை முதலில்

குணப்படுத்திக்கொள்.[3]

என அறிவுரை கூறுவார் ஓரிடத்தில்;

ஒரு தீர்க்கதரிசிக்குத் தன் தேயமல்லாமல் மற்றைய தேசங்களில் மதிப்பில்லாம

---

1. "The most essential of all, is its popularity, acceptance and adoption on the part of the people.........It must gain recognition and currency in the multitude.

2. "A proverb is a brief pointed saying. It must be concise, cut down, that is, to the fewest possible words condensed, quintessential wisdom."

3. "Physician, heal thyself."

வில்லை[1] என்பார் மற்றோரிடத்தில். ஒருவன் விதைக்கப் பிறனொருவன் அறுக்க[2] என மொழிவார் பிறிதோரிடத்தில்.

உலக நாடகக் கவியாம் செகப்பிரியரும் தம் நாடகங்களில் முதுமொழிகளைப் பயன்படுத்தாமல் இருந்தாரில்லை. வெனிஸ் நகர வணிகன்[3] என்ற நாடகத்தில் 'வெளுத்த தெல்லாம் பாலாமோ' என்பதற்கியைந்த பழமொழி ஒன்றைப்[4] புகுத்தியிருக்கிறார். விரும்பிய வண்ணமே என்ற நாடகத்தில்[5] 'எல்லாம் (கேடுகளும்) நன்மைக்கே' என்ற கருத்தமைந்த ஒரு முதுமொழியை[6] வைப்பிடமறிந்து வைத்திருக்கிறார். 'பொன்னைவிட அழகும் களவு செய்ய ஒருவனை விரைவில் தூண்டும்'[7] என்று அந்த நாடகத்திலே இவ்வுண்மையையும் கூறியிருக்கின்றார். அன்றியும் அவரின் நாடகத் தலையங்கங்கள்[8] சில பழமொழிகள் போன்றே காணப்படுவன.[9] அவைகளை உற்று நோக்குங்கள். அரிஸ்டாட்டில், சாலமென் முதலியோர்களையும் பழமொழிப் பித்தர்கள் என்பார்கள்.

ஸில்

ஆங்கிலத்தில் பழமொழிகள் நனி உண்டு;
சாலவும் உண்டு; இத்தாலியிலும் மிகுதியாக

பிரான்

உண்டு;

அமெரிக்காவிலும் வெகுவாக உண்டு. கீழ்
வருபவை

---

1. "A prophet is not without honour but in his own country.
2. One soweth, another reapeth.
3. The Merchant of Venice.

4. All that glitters is not gold.

5. As you like it.

6. Sweet are the uses of adversity.

7. Beauty provoketh thieves sooner than gold.

8. Titles.

9. 'As you like it,' Measure for Measure', Much ado about nothing', 'All's what you will.'

well that ends well', 'Twelfth night or

ஆங்கில நாட்டில் பழக்கத்தில் பயின்று வருபவை; இன்புறுங்கள்.[1]
படித்து

அடியிற் காண்பவை பிறநாட்டுப் பழமொழிகள்.[2]

---

1. A friend in need is a friend indeed.

A good beginning is half the battle.

Appearances are deceptive.

Cleanliness is next to Godliness.

Forbidden fruit is the sweetest.

Honesty is the best policy.

Look before you leap.

Marry in haste, repent at leisure.

Pride goeth before a fall.

Silent men, like still waters, are deep and dangerous.

Rolling stone gathers no moss.

Time and tide wait for no man.

2.

Whom God teaches not, man cannot—Welsh.

Marriage is a supreme blunder that all married people commit—American.

There is no knowledge so dangerous as half know- ledge—Amrican.

Man's chief wisdom consists in being sensible of

his follies—French.

Virtues are often vice disguised—French.

No man is a hero to his valet—German.

Virtue,
Though clothes in a beggar's garb, commands respect—German.

The love of money is the parent of all wickedness —Greek.

Better be the bird of the wood, than bird of the Cage —Italian.

Everyman is the architect of his own fortune—Latin
When money speaks truth keeps silent—Russian.

பழமொழிகள் சங்ககால இலக்கியத்தில்

இதுகாறும் பிறநாட்டுப் பழமொழிகளின் தன்மைகளைக் கண்டோம். இனி, தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டு நின்றுலாவிய முதுமொழிகளை ஒருவாறு காண்போம்.
பழமொழிகளை இலக்கியங்களில் வைப்பிடமறிந்துவைத்து இறும்பூதெய்தும் பேராற்றல் தமிழ்ப்புலவர்களது பிறப்புரிமை என்றே கூறுதல் பொருந்தும். சங்ககால முன்னை

இலக்கியங்களே ஆயினும் ஆகுக; இக்காள் இலக்கியங் களே ஆயினும் ஆகுக; அகப்பொருளே ஆயினும் ஆகுக; புறப்பொருளே ஆயினும் ஆகுக; ஒழுக்கக் களஞ்சிய நூல்களே ஆயினும் சரி; சமய இலக்கியங்களே ஆயினும் சரி; பெருங்காப்பியமே ஆயினும் சரி; சிறுகாப்பியமே ஆயினும் சரி; நாடக இலக்கியங்களே ஆயினும் சரி; இசைப்பனுவல்களே ஆயினும் சரி; எந்நூல்களிலும் பழமொழிகள் பயின்றிருத்தல் தமிழ்வாணர்களின் உயரிய பண்பாட்டைத் தெரிவிப்பதாகும்; கற்றோர்க்கும் மற்றோர்க் கும் கழிபேருவகை அளிப்பதுமாகும். நாடோடி நாட்டுப்

பழமொழிகள் இவ்விலக்கியங்களில் உள்புகுந்து உயிர் போல் ஊடுருவி நிற்றல் அங்கை நெல்லியாம். இவ்வுண் மையை வலியுறுத்த முதற்கண் சில சான்றுகள் தருவாம்.

குறுந்தொகையிலிருந்து

'அளவுக்கு மிஞ்சினல் அமுதமும் நஞ்சு' 'பாலும் புளிக்கும்'[1] என்ற இவ்விரண்டும்

'பழகப் பழகப்
தமிழகத்தெங்

கணும் சொல்லப்படும் நாடோடிப் பழமொழியின் நுண்கருத்துக்களை

பழமொழிகள், இப்

வியத்தகு முறையில்
பரத்தையிற்பிரிந்து வாயில் வேண்டிச்சென்ற தலைமகனை நோக்கித் தலைவிமாட்டுக் கெழுமிய அன்பூண்ட விழுமிய தோழி, வாயில்மறுக்கும் துறையில் வைத்துக்கூறும் திறனை ஆய்மின். உலகு நீர் இன்றி அமையாது, வெள்ளநீர்
பள்ளம்பார்த்துத் தண்ணென்று, புவியினுக் கணியாய்,
ஆன்றபொருள் தந்து ஓடும். அந்நீரில் படிய விரும்பாதார் எவருமிரார். விரும்பி ஆடியநீர் இனிதேயாயினும் அள

1. Familiarity breeds contempt.

விற்குமிஞ்சி அதில் மூழ்கில் கண் சிவப்புறும்; உடம்பிற்கு
ஊறு உண்டாம். இனிதேயாயினும் மிக்குழி வெறுப்
படையச் செய்யும். தேன் இனிப்புடைய பொருள் தான்.
எனினும் இடைவிடாது பல்கால் உணின், உண்டார்க்கு
அஃது வெறுப்பைக் கொடுக்கும். முன் நனிசுவை பயந்ததாய்
இருந்த தேன் நாவிற்குப் புளிப்பை உண்டுபண்ணும்.

யாங்கள் நுமக்கு முன் இனிய இன்பப் பொருள்களாகத்
தோன்றினேம். பின் நும்மோடு பல்கால் கலந்து பழகி
னேம். எனவே நுமக்கு விருப்புடைப் பொருள்களாகத்
தோன்றிய யாங்கள், இப்பொழுது பழக்கமிகுதியால் வெறுப்புடைப் பொருளாக ஆயினேம். எங்களை எங்கள்
தந்தையர் இல்லத்திற்குக் கொண்டுசெல்வீராக என்ற
கருததுககளமைநத,

"நீர்நீ டாடிற் கண்ணுஞ் சிவக்கும்
ஆர்ந்தோர் வாயிற் றேனும் புளிக்கும்
தணந்தனை யாயினெம் மில்லுய்த்துக்
கொடுமோ."

(குறுந் : ௩௫௪)

என்ற இச்செய்யுளின் நயத்தையும், கயத்தூர்கிழான் எனும் இப்பாட்டின் ஆசிரியர் முன் காட்டிய இருபழமொழி களைப் புகுத்திய திறனையும் நன்கு ஓர்க.

'அரண்டவன் கண்ணுக்கு
இருண்டதெல்லாம் பேய்' என்பது தமிழ்நாட்டில்

மக்களிடையே வழங்கிவரும் அனுபவப் பழமொழி. பேய் நிறத்தால் இருண்டிருக்கும் என்பர். ஒருநாள் பேயைக்கண்டு அஞ்சி ஓடிய ஒருவனுக்கு— அப்பேயுரு நெஞ்சில் பதிந்திருக்கும்; அவ்வுருவை மனதில் வைத்திருக்கும் காரணத்தால் ஒரோவழி தனிவழி இருட்டில் நடக்கும் அவனுக்குச் சேய்மைக்கண் தோன்றும் இருட்டும் பேய்போல் காட்சியளிக்கும். மனநிலை கலங்கும்; அங்கம் குலையும். முன்னைய நிகழ்ச்சியும் நினைவும் முன் வந்து நிற்கும். இப்பழமொழியின் சீரிய கருத்து குறுந் தொகை 127 ஆம் செய்யுளில்,

"குருகுகொளக் குளித்த கெண்டை யயல
துருகெழு தாமரை வான்முகை வெரூஉம்
கழனியம் படப்பைக் காஞ்சி யூர
ஒருநின் பாணன் பொய்ய னாக
உள்ள பாண ரெல்லாம்
கள்வர் போல்வர்நீ யகன்றிசி னோர்க்கே."

என்று தலைவன்விடுத்த தூதாக வந்த பாணனை நோக்கித்

தோழி கூற்றாக வைத்துக் கூறிய நுட்பத்தைக் கற்று

உணர்க. முன்னுளில் தலைவனல் விடுக்கப்பட்ட ஒரு தூதன் பொய் யுரைத்துப் பொய்யனுயினுன். ஆகலின் பின் தூது வகை வந்த பாணனையும் அத்தன்மையனே எனக் கூறித்

தோழி வாயில் மறுக்கின்ருள். அங்ஙனம் வாயில் மறுக்கும் தோழி அவன் ஊரில் அஃறிணைப்பொருளாம் குருகு ஒன்றின் இயல்பைச் சுட்டி இப்பழமொழியின் உண்மையினைப் பசு மரத்தாணி செலுத்தியாங்கு உளம்புகுத்துதல்
சிந்திக்கற்
பாலது. கெண்டைமீன் ஒன்று வெள்ளிய
நாரைவாயி
னின்றும் வாழ்நாள் இறுதியுருது நீட்டித்த
விதிகாரண
மாகத் தப்பி நீரிற்குளித்தது. எனினும் அச்சம்
தீர்ந்திலது.
நிகழ்ச்சி சிந்தையில் குடிகொண்டிருந்தது.
எனவே வெண்
டாமரை முகையினைக் கண்டபோதெல்லாம்
அஃது நாரை
யெனப் பயந்து ஒளிக்கும் என்கின்ருர். இதே
கருத்தமைந்த
இயற்கை நிகழ்ச்சி ஒன்றைச்
சொல்லோவியமாகத் தீட்டிய
ஞானசம்பந்தரின் திருவெண்காட்டுப் பதிகத்தின்
நான்காம்
திருநெறித் தமிழையும் அகத்திருத்தி
அகமகிழ்க.

"விடமுண்ட மிடற்றண்ணல் வெண்காட்டின் றண்புறவின்
மடல்விண்ட முடத்தாழை மலர்நிழலைக் குருகென்று
தடமண்டு துறைக்கெண்டை தாமரையின் பூமறையக்
கடல்விண்ட கதிர்முத்த நகைகாட்டுங் காட்சியதே."

என்பதே அப்பாசுரமாம்.

இங்ஙனே "ஏர் பிடித்தவன் என் செய்வான் பானை பிடித்தவள் பாக்கியம்" என்ற முதுசொல் குறுந்தொகை 295 ஆம் செய்யுளில் வைத்தாளப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு அப்

இருநானூறு - பழமொழி

185

பழமொழியின் பேருண்மையைத் தெரிந்துகொள்க. தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொள்வதற்கு முன்னர்த் தலைவனின் செல்வநிலை 'ஓரான் வல்சிச் சீறில் வாழ்க்கை' யாக இருந்தது. திருமகளன்ன அவள் கால்வைத்த பாக்கியத்தானே அவன்,

" உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் செரீஇயும்
தழையணிப் பொலிந்த வாயமொடு துவன்றி விழவொடு"

வரும் இருதிக்கிழவன் ஆயினன்.

பழமொழிகள் புராண இதிகாசங்களில்

இதுகாறும் சங்ககால நூலொன்றில் பழமொழிகள் பல பயின்றிருத்தலை விளக்கினோம். இனி இடைக்காலப் புராண இலக்கியங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் பழமொழிகள் எங்ஙனம் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதை ஒருசிறிது ஆராய்வோம். பழமொழிகளை உவமைவாயிலாக வைத்துப் பொருள்நயம் புலப்படுத்துதல் கம்பர் போன்ற பெரிய கவிஞர்கள் தழுவிய சீரிய முறையாகும். தயரதனிடத்துக் கோசிகன் வந்து தானியற்றும் தவவேள்விக்கிடையூறாக வரும் நிருதரை விலக்க,

> "நின் சிறுவர் நால்வரினும் கரிய செம்மல்
> ஒருவனைத் தந்திடுதி"

எனக் கேட்டான். இம்மாற்றம் தசரதச்சக்கரவர்த்தி திருச் செவியில் புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனனுழைந்தா லென இருந்ததென்றும், அதனால் அவன் 'கண்ணிலான் பெற்றிழந் தானென உழந்தான்' என்றும் கம்பர் கூறும் இப்பாட்டில் தமிழகப் பழமொழிகள் இரண்டு வைப்பிடமறிந்து வைக் கப்பட்டமையை அறிக.

பாரதத்தைத் தமிழில் யாத்துத் தந்த வில்லியாரும் பழமொழிகளை ஆங்காங்கு அமைத்துப் படிப்போர்க்கு மனவெழுச்சியை உண்டுபண்ணுவதில் ஒரு சிறிதும் பின் வாங்கியவர் அல்லர்.

" தூதேவிப் பணிந்திரந்து புலிபெற்று

உண்டு இருப்பதற்கே துணிகின்றான்"
(வில்லி. பா. கிருட்டிணன் தூது: கசு)

என்று குமுறியெழுந்த வீமனுக்குக் "குருகுலத்தோர் போரேறே, குற்றமது பார்க்குங்கால் சுற்றமில்லை..........கண் மலரிற் கைபடாதோ" என்ற பழமொழிகளை எடுத்துக் காட்டியே கனன்று எழும் வீமனை அமைதியுறச் செய்தார் தருமர். அடுத்துத் தனஞ்சயன் தருமருடன் உரையாடினான். கிருஷ்ணன் தூதால் பயனின்று: துரியோதனன் எதனையும் செவி மடுப்பான் அல்லன் என்று கூறவந்த காண்டீபன் பல பழமொழிகளையே இடித்துரைக்கும் தன் வாய்ச் சொற்களுக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டான்.

" பொன்னாருந் திகிரியினான் போனாலும்
பொறைவேந்தன் புகன்ற வெல்லாம்
சொன்னாலு மவன்கேளான் விதிவலியால்

கெடுமதிகண் தோன்று தன்றே
எந்நாளு முவர்நிலத்தில் நெல்முளைத்
திடினும்விளை வெய்தி டாது
பன்னகந் தனக்கமிர்தங் கொடுத்தாலும்
விடமொழியப் பயன்கொ டாதே." (இரு. நா து:
உகு)

பொய் மகளிர் பலர் கன்னனுக்குத் தாயர் என்று
அவன் கொடுத்த ஆடையைப் புனைந்து மாண்டனர். குந்தி
தேவி தானே அங்கர் கோமானின் உண்மைத்
தாயென்று துகிலை உடுக்க வினவுழிக் கன்னன்
'அடாது செய்தவர்
படாது பட்டனர்' என்னும் பழமொழியைக் கொண்டு அத் துகிலின் பெருமையையும் அழிந்த மகளிர்களின் சிறுமையையும் விளக்கினன்.

பழமொழிகள் திருமுறைகளிலும் திருவருட்பாவிலும்

பழமொழிகள் இறையனுபவ மொழிகள். ஆதலின் சிவநேசச் செல்வர்கள் திருமுறைகளில் பல இடங்களில் அவைகளை வைத்துத் தங்கள் திருப்பாசுரங்களை அணி

187
பெறச் செய்தனர். மலங்கெடுத்து மனங்கரைக்கும் திரு
வாசகத்துள் மணிவாசகர்,

"உங்கையிற் பிள்ளை யுனக்கே யடைக்கலமென்
றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்கும்"

என்றும்,

"இருதலைக் கொள்ளியி னுள்ளெறும்பொத்து நினைப்பிரிந்த
விரிதலை யேனை விடுதிகண் டாய்"

என்றும்,

"கன்னா ருரித்தென்ன என்னையுந்தன் கருணையினாற்
பொன்னார் கழல்பணித் தாண்டபிரான்"

என்றும் மூன்று சீரிய பழஞ்சொற்களை முத்துக்களென
ஆங்காங்குப் பதித்துத் திருவாசகத்தைத் தெவிட்டாத
தேனாக்கினார். அன்றியும் 'காமஞ் சான்ற ஞானப்
பனுவ' லாம் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையுள்ளும் 'கொல்லன்
தெருவில் ஊசி விற்றதுபோல்' என்ற முதுசொல்லைப் 'பாண
னொடு தலைவி வெகுளுதல்' என்ற துறையில்
வைத்துப் புகுத்தியதையும் கற்றுத்தெளிக. பாணன்

தூதாகத் தலைவி
பால் தலைவனால் அனுப்பட்டான். தலைவனின் பெருமை
யைக் கூறிப் பாணன் தலைவியிடத்து வாயில் வேண்டினன்.
அஞ்ஞான்று தலைவி தலைவனின் அரும்பெருங் குண
நலத்தை நன்கு அறிந்திருக்கின்ற காரணத்தால் பாணன் அவன் மாட்சியைக் கழறுவது கொல்லன் தெருவில் ஊசி
விற்க முயல்வது போன்றது என வெகுண்டுகூறி 'பசுவைத்
தின்னும் புலியா' என அவனை இழித்துங் கூறினள். இப் பழமொழியைத் தன்னகத்தே கொண்டு
மிளிரும் பாமணியை ஈண்டுத் தருதும் :

"மைகொண்ட கண்டர் வயல்கொண்ட
தில்லைமல் கூரர்கின்வாய்
மெய்கொண்ட அன்பின ரென்பதென்
விள்ளா அருள்பெரியர்

188 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

வைகொண்ட வூசிகொல் சேரியின்
விற்றெம்இல் வண்ணவண்ணப்
பொய்கொண்டு நிற்கலுற் றேபுலை
ஆத்தின்னி போந்ததுவே."

தாண்டகவேந்தர் என்று மெய்யடியார்களால் சென்னி
மேல் கொள்ளப்படும் அப்பர் அடிகளும்

இப்பழ
மொழிகளைப் பல்லிடங்களில் ஆண்டுள்ளனர்.
அவர் பல
பழமொழிகளைக்கொண்ட ஒரு பதிகத்தையே
யாத்துள்
ளார். சைவத்தின் பாக்கியப்பயனாய்த்
தோன்றிய சேக்
கிழார் சுவாமிகள் அப்பர் சுவாமிகளைத்
'திருவேடத்தாசு'
எனப் புகழ்வர். அஞ்செழுத்தை
நெஞ்சழுத்தித் திரு
நீற்றை மெய்யழுத்திய சொல்வேந்தராகிய
திருநாவுக்கரசர்
சைவநல்மரபில் பிறந்தவர்; தவக்குறைவினால்
சமண்பாழி
புகுந்தவர்; திலகவதியாரின் வேண்டுதலினால்
ஈசன் திரு
வருள் புரிய மீண்டும் சைவத்தைச் சார்ந்தவர்.
அவர் தாம்
சைவமாம் சமயம்சாரும் ஊழ்பெறாது
சமணமதத்தை
முதலில் தழுவியதைத் திருவாரூர்ப்பதிகத்தில்,

"கொய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ
மயிலாலு மாரூரரைக்
கையினாற் றொழாதொழிந்து கனியிருக்கக்
காய்கவர்ந்த கள்வனேனே."

"அன்பிருத்தி யடியேனைக் கூழாட்கொண்

டருள்செய்த வாரூரர்தம்
முன்பிருக்கும் விதியின்றி முயல்விட்டுக்
காக்கைபின் போனவாறே."
"அப்போதைக் கப்போது மடியவர்கட்
காரமுதா மாரூரரை
எப்போது நினையாதே யிருட்டறையின்
மலடுகறந் தெய்த்தவாறே."
"மதிதந்த வாரூரில் வார்தேனை
வாய்மடுத்துப் பருகி யுய்யும்

விதியின்றி மதியிலியேன் விளக்கிருக்க
மின்மினித்தீக் காய்ந்த வாறே."

இருநானூறு - பழமொழி

189

"அறுத்தானை யாரூரி லம்மானை
யாலால முண்டு கண்டங்
கறுத்தானைக் கருதாதே கரும்பிருக்க
இரும்புகடித் தெய்த்த வாறே"

எனப் பழமொழிகளையே உவமையாகவைத்து
உளம் வருந்
தியதைக் கற்றோரும் மற்றோரும் கற்றின் புறுவது
தலையாய

கடனும். அப்பர் அடிகள் அப்பதிகத்தில் புகுத்தியுள்ள
பழமொழிகள் முற்காலத்தவராலும் பிற்காலத்தவராலும்
பொன்னேபோல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட திருந்தியமொழி
களாம். 'கனியிருக்கக் காய் கவர்ந்த கள்வனேனே'
என்பது,

"இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று"
(௧00)

எனும் குறளடிகளின் எதிரொலி எனலாம். நக்கீரதேவ
நாயனாரின் கோபப்பிரசாதத்திலும் இப்பழமொழிகள் சில
வற்றைக் காண்டல்கூடும்.

"பூக்கமழ் சடையனை புண்ணிய நாதனை
இனைய தன்மைய னென்றறி வரியவன்
தனைமுன் விட்டுத் தாமற்று நினைப்போர்
மாமுயல் விட்டுக்
காக்கை பின்போங் கலவர் போலவும்
விளக்கங் கிருப்ப மின்மினி கவரு
மளப்பருஞ் சிறப்பி லாதர் போலவும்"

என்பவையே அவை. சேக்கிழார் புராணம் பாடிய உமா பதிசிவம் அப்புராணத்தில் ஓரிடத்தில் இப் பழமொழிகளை யெல்லாம் ஒருங்கே எடுத்துரைத்தலை இவண் எடுத்துக் காட்டுவாம். அநபாயன் சிந்தாமணியையே மெய்நூல் எனக்கொண்டு கேட்டு வந்தான்.
இதனையறிந்த சேக்
கிழார் வளவனை நோக்கிச் சிவகதை பல
இருக்க அவ
கதையைக்
கேட்டல் அழகிதாகாவெனக் கூறுமுகத்தால்,

"கலகமிடும் அமண்முருட்டுக் கையர் பொய்யே
கட்டிநடத் தியசிந்தா மணியை மெய்யென்

190 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்
சொற்பொழிவுகள்

றுலகிலுளோர் சிலர்கற்று நெற்குத் துண்ணு
துமிக்குத்திக் கைவருந்திக் கறவை நிற்க
மலடுகறந் துளந்தளர்ந்து குளிர்பூஞ் சோலை
வழியிருக்கக் குழியில்விழுந் தளறு பாய்ந்து
விலைதருமென் கரும்பிருக்க இரும்பை மென்று
விளக்கிருக்க மின்மினித்தீக் காய்ந்து
நொந்தார்"
என இப்பழமொழிகளை எடுத்து ஆட்சி
செய்தமை நம்ம

ஞோர்க்கு நல்விருந் தாகும்.

வாட்டமிலா மாணிக்கவாசகரின் வாசகத்தைத் திரு வருட்பாவில் ஆங்காங்குக் கலந்து பாடும் திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரும் தம் இறை அனுபவக் கருத்துக்களைப் புலப் படுத்தப் பழமொழிகளை உறுதுணையாகக் கொண்டார் என்பதற்குப் பின்வருபவை தக்க சான்றுகளாகும் ; கண்டு கொள்க.

"ஆற்றி லொருகாலும் அடங்காச் சமுசாரச்
சேற்றிலொரு காலும் வைத்துத் தேய்கின்றேன்."
(விண்ணப்பக்கலிவெண்பா: ௪0அ)

"சேலுக்கு நேர்விழி மங்கைபங் காவென் சிறுமதிதான்
மேலுக்கு நெஞ்சையுட் காப்பது போனின்று வெவ்விடய
மாலுக்கு வாங்கி வழங்கவுந் தான்சம் மதித்ததுகாண்
பாலுக்குங் காவல்வெம் பூனைக்குந்தோழனென் பரிதுவே."
(திருவருள் முறையீடு: ௧௬௧)

"மைக்கொள் மிடற்றீ ரொற்றிவைத்தீ ருண்டோ மனையென்றேன்
கைக்க ணிறைந்த தனத்திலுங் கண்ணி றைந்த கணவனையே

துய்க்கு மடவார் விழைவரெனச் சொல்லும்

வழுக்கீ தறிந்திலேயோ." (இங்கிதமாலை:
"கின்பாற் சேரிட மறிந்தே சேர்ந்தனன்."

க0உ)

"பழம் நழுவிப் பாலில் விழுவதுபோல"
என்ற ஆப்த
மொழியைச் சைவ எல்லப்ப நாவலர்
திருவருணைக் கலம்ப
கத்தில்,

இருநானூறு - பழமொழி 191

"விலகரிய கொங்கைமீது பழநழுவிவந்து
பாலின் விழுவதென வந்து சேர்கிலீர்."
என்று வைத்த அகப்பொருள் நயத்தை வேறெந்த
மொழி
யில், எங் நூலில் கண்டீர், காண்பீர், கூறுமின்.

பழமொழிகள் நாடக இலக்கியங்களில்[1]

இன்னணம் சங்க நூல்களிலும், புராண
இதிகாசங்

களிலும், வழிபாட்டிலக்கியங்களிலும்[2]
பழமொழிகளின்
ஆட்சியைக் கண்ட நாம் இனி நாடக
இலக்கியங்களில்
அவை எங்ஙனம் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன
என்பதை
நோக்குவோம். சீர்காழி அருணாசலக் கவிராயர்
அவர்கள்
'இராம நாடகக் கீர்த்த'னங்களை நமக்குக்
கருவூலமாக
அருளிப் போந்தார்கள். மேலகரம்
திரிகூடராசப்பக் கவி
ராயர் அவர்கள் 'திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி'
நாடகத்தைச்
சைவ உலகிற்கு நல்கியுள்ளார்கள். பி. சுந்தரம்
பிள்ளை
அவர்கள் 'மனோன்மணீயம்' எனும் ஒப்பதும்
மிக்கது
மில்லா ஒரு இந்தமிழ் நாடகத்தைத் தமிழருக்கு
உரிமை
யாக்கியுள்ளார்கள்; மாயூரம் வேதநாயகம்
பிள்ளையவர்கள்
'சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனங்களை' ஆக்கி அங்குமிங்கும்
எனுதபடி எங்கும் தமிழிசையை முழங்க வழங்கியுள்ளார்
கள். இவை நீங்கலாகப் பள்ளுகளும் பலவுள. இவைகளில்
பழமொழிகள் பெருகிக்கிடக்கின்றன. இடமின்மை
பற்றி

ஒரு சிலவற்றைக் குறிக்கின்றோம்.

இராம நாடகத்தில் வந்துள்ள பல.

பழமொழிகள் பலப்

'பெண் என்றால் பேயும் இரங்குமே'

'ஊமை கண்ட கனவாக உள்ளடக்கினேனே.'

'தம்பி உடையவன் படைக்கஞ்சான்.'

— 'வெண்ணெய் திரண்டு வரச்சே தாழி உடைந்தாற்போல.'

'தன் வீட்டு விளக்கென்று முத்தமிடுவாருண்டோ.'

---

1. Dramatic Literature. 2. Devotional Literature

192 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்

சொற்பொழிவுகள்

'நரிவாலைக்கொண்டோ ஆழம் பார்ப்பது.'

'மந்திரத்திலே மாங்காய் விழுமோ.'

'புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னுமோ,'

குற்றாலக் குறவஞ்சியுள் பயின்றுள்ள பழமொழிகள் இவை :

'கக்கத்தில் இடுக்குவையோ வெட்கத்தை அம்மே.'
'கொடிக்குச் சுரைக்காய் கனத்துக் கிடக்குமோ.'
'ஆக்கப் பொறுத்தவர் ஆறப் பொறுரோ.'

'ஆசாரக் கள்வர்போல் நாரை திரியுது.'
'ஆற்றில் போட்டுக் களகுளத்தில் எடுப்பது.'

மனோன்மணீயத்தில் காணக்கிடக்கும் பழமொழிப் பொன்மணிகளைக் காண்மின் :

'எடுப்பார் கைப்பிள்ளை.'
'பூவையை வளர்த்துப் பூனைக்கு ஈயவோ.'
'நேசமில் வதுவை நாச காரணமே.'
'அங்கைப் புண்ணுக்கு ஆடியும் வேண்டுமோ.'
'கள்ளமனந்தான் துள்ளும்.'
'கெட்டார்க்கு உலகில் நட்டார் இல்லை.'

வேதநாயகர் தரும் கீர்த்தனப் பழமொழிகளைக் குறிக் கொள்மின் :

'கரும்பு தின்னக் கைக்கூலி ஏனோ.'
'செத்தால் தெரியுமே செட்டியார் வாழ்வு.'
'பணமே உன்னால் என்ன குணமே.'

'வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்.'
'அழுதழுதும் பிள்ளை அவளே பெறவேண்டும்.'
'எரிகிற வீட்டில் பிடுங்குவது லாபம்.'.

இருநானூறு - பழமொழி

193

பள்ளுப் பிரபந்தத்தில் வரும் பெறலரும் பழமொழி
களை சிலபடக் கோத்தறிமின்:

'காலஞ் செய்வது கோலஞ் செய்யுமோ.'
'மீனுக்கு வாலும் பாம்புக்குத் தலையுங்காட்டி.'

'வீணில் மெல்லும்

வாயில் அவல் காணின் என் செய்யார்.'

'நாவிலே ஒன்று நெஞ்சிலே ஒன்று.'

இன்னனைய பல.

இரட்டைப் பழமொழிகள்: தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும்

மேலே காட்டிய இவைகளெல்லாம் ஒரு பொருளைக் குறியாகக்கொண்டு எழுந்த பழமொழிகள். இவைகளே யன்றித் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இருபொருள்களைக் குறிக்கோளாகக்கொண்டு அறவுரை கூறும் இரட்டைப் பழமொழிகளும் பலவுள. முதற்கண் தமிழில் உள்ள அவற்றை ஈண்டுக் குறிப்பிடுவாம்:

'கூழா னாலும் குளித்துக் குடி
கந்தை யாயினும் கசிக்கிக் கட்டு.'

'பாத்திர மறிந்து பிச்சை இடு
கோத்திர மறிந்து பெண்ணைக் கொடு.'

'தினையை விதைத்தவன் தினையை அறுப்பான்
வினையை விதைத்தவன் வினையை அறுப்பான்.'

'அரசன் அன்று கொல்லும்
தெய்வம் நின்று கொல்லும்.'

'கார்த்திகை பின்னே மழையில்லை
கர்ணன் பின்னே கொடையில்லை.'

'பெற்ற மனம் பித்து
பிள்ளை மனம் கல்லு.'

இதேபோல் ஆங்கில இரட்டைப் பழமொழிகள்
வதும் காண்க.[1]
வரு

ஒரு பழமொழியின் வரலாறு:

'கைக்கெட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லை' என்ற பழமொழி நம் தாய்நாட்டில் வழக்கில் இலங்குவதுபோன்று கிரேக்க நாட்டிலும் பேச்சுவழக்கில் இருந்தது. ஆனால், அது ஒரு வரலாற்றின் அடிப்படையில் எழுந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. ஒரு செல்வந்தன் பல திராட்சைத் தோட்டங்களுக்கு உரியவனாக இருந்தான். அவனிடத்தில் பணியாளர்கள் பலர். அவர்களைக் கொடுமையாக நடத்தினான். மிகவும் கொடுமையாக நடத்தப்பட்ட ஒருவன் செல்வந்தனைப் பார்த்து, நீங்கள் திராட்சைப் பழச்சாற்றை அருந்த இயலாது இறப்பீர்கள் என்று சூளுரை பகர்ந்தான். சிலநாட்கள் சென்றன. திராட்சைகள் கனிகளாயின. செல்வந்தன் திராட்சைச் சாற்றை ஓர் ஏனத்தில் வைத்துக்கொண்டு முன் வஞ்சினம் கூறிய பணியாளனைக் கூவி, 'இம்மது அருந்தும்பேறு எனக்கு வாய்க்காது என்று உறுதிமொழி கூறினையே? இப்பொழுது என்ன சொல்வாய்' என்று மதுநிறைந்த கோப்பையைக் கையில் ஏந்தினான். அத்தருணத்தில் மற்றொரு பணியாளன் திராட்சைத் தோட்டங்களை எல்லாம் பன்றிகள் அழிக்கின்றன என்று உதவிக்குரலை எழுப்பினான். செல்வந்தன் கையில் அருந்த ஏந்திய மதுக்கிண்ணத்தைக் கீழேவைத்துவிட்டு இடர்தீர்ப்பான் ஓடி இடர்ப்பட்டான்; பன்றிகள் அவனைக் கொன்றன, எனவே கைக்கெட்டிய மது அவன் வாய்க்கு எட்டவில்லை.[2]

---

1. Speech is silver; silence is golden.
To err is human; to forgive is divine.
Love is potent; money is omnipotent.
Men proposes; God disposes.

No cross; no crown.
Full of courtesy; fuel of craft.
Far from Court; far from care.
Out of sight; out out of mind.
2. There is many a slip between the cup and the lip.

தமிழ் நூல்களுக்குரிய சில பழமொழிகள்

தமிழில் இறவாநிலை களின் பெருமைகளைத் பெற்றுள்ள நூல்கள் சில. அவை தமிழ்ப்புலவர்கள் பழமொழிகள் கொண்டே அழைக்கலாயினர்.

'பழகு தமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்.'

'ஆலும் வேலும் பல்லுக் குறுதி
நாலு மிரண்டும் சொல்லுக் குறுதி.'

'கல்லாடம் படித்தவனிடத்தில் மல்லாடாதே அல்லது சொல்லாடாதே.'

'திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒருவாசகத்திற்கும் உருகார்.

'முக்கூடற் பள்ளைப்போல் ஒரு பள்ளும், குற்றாலக் குறவஞ்சியைப்போல் ஒரு குறவஞ்சியும், வருணகுலாதித் தன் மடலைப்போல் ஒருமடலும் இல்லை' எனப்படுபவை மேற்கூறிய கூற்றிற்கு அமையும் சான்றுகள்.

தமிழிற்கே உரிய இரு பழமொழி நூல்கள்

கடைச்சங்க மருவிய நூல்கள் தொகை எனவும், பாட்டெனவும், கணக்கெனவும் முத்திறப்படுவன. அவை எண்வகையால் எட்டெனவும், பத்தெனவும், பதினெண் எனவும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இறுதியிலுள்ள பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் அடங்குவது "பழமொழி நானூறு." இஃது நாலூற்பது, ஐந்திணை ஐம்பது, திணைமொழி ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமாலை நூற்றைம்பது போன்ற ஓர் எண் நூல். இந்நூல் தமிழ்மொழிக்கே ஓர் அணிகலனாகக் குன்றெனை ஓங்கி நிற்பது. உலகிற்றோன்றிய மொழிகளில் எம்மொழியிலும் பழமொழிக்கென்று ஓர் தனி நூல் இருந்ததாகக் கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை. தமிழ்மொழி ஒன்றில்தான் பழமொழிக்கென்று இரு நூல்கள் காணக்கிடக்கின்றன. ஒன்று 'பழமொழி நானூறு' மற்றொன்று 'பழமொழி விளக்கம்' எனும் தண்டலையார் சதகம். முன்னையது மூன்றுறையரையனார் என்ற சமண்

சமயஞ் சார்ந்த பாண்டிய மன்னனால் ஆக்கப்பெற்றது ;
பின்னையது படிக்காசுப் புலவரால் பாடப்பெற்றதென்பர்.
பழமொழி நானூறு வெண்பாக் கொண்டிலங்குவது ;

பழமொழி விளக்கம் நூறு பாக்களைக் கொண்டு எளிதில்
விளங்குவது. ஒவ்வொரு வெண்பாவின் இறுதியிலும் ஒரு
பழமொழி நிற்பது போலத் தண்டலையார் சதகத்தின்
ஒவ்வொரு பாட்டின் முடிவிலும் ஒரு நாடோடிப்
பழமொழி
வருதல் கண்கூடு. சதகத்தில் வரூஉம்
பழமொழிகளில் சில
கீழ்வருவன :

'மழைவிட்டுந் தூவானம் விட்டதில்லை.'
'துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு தானே.'
'பொறுத்தவரே அரசாள்வர் ; பொங்கினவர்
காடாளப் போவர் தாமே.'
'அற்பருக்கு வாழ்வுவந்தா லர்த்தராத்
திரிகுடை மேலாகுந் தானே.'
'பன்றிபல வீன்றுமென்ன குஞ்சரமொன்
றீன்றதனாற் பயனுண் டாமே.'

ஆனால் இந்நூற்குப் பழமொழி
நானூற்றிற்கு இருக்
கும் தனிச்சிறப்பியல்புகள் கிடையா.

பழமொழி நானூற்றின் சிறப்பியல்புகள்

பழமொழி நானூற்றில் ஒவ்வொரு
வெண்பாவும் ஒரே
நெறியில் செல்லும் தகைமைத்து. ஆசிரியர்
முதலிரண்டடி
களில் தாம் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்ட
செம்பொருளை
நிரல்படக் கூறுவார். மூன்றுமடி பெரும்பாலும் ஆடூஉ முன்னிலையாதல் சிறுபான்மை மகடூஉ முன்னிலையாதல் பற்றி நடைபெறுவது. நான்காமடி ஒரு பழமொழியைக் கொண்டு மிளிர்வது. பழமொழிகள் நாடோடிப் பழமொழி கள் போன்றவை அல்ல. எல்லாம் இலக்கியப் பழமொழி களே. அவை எதுகை, மோனை முதலியனபற்றித் திரிந்தும் மாறியும் காணப்படுவன. சில அக்காலத்திற்கே உரியன. சில இக்காலக் கருத்துக்களுக்கு ஒவ்வாதனவாகவும் புலப்

படுவன. இப்பழமொழி நானூற்றில் திருக்குறளின் விழுப் பொருள்களும் நாலடியாரின் சீரிய கருத்துக்களும் காணப் படுதலின், இஃது அவ்விரண்டிற்கும் பின் தோன்றிய நூல் என்பது போதரும். அன்றியும் பழமொழி நானூற்றில் சங்ககால இரவலர் புரவலர் வரலாறுகளும், சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களைப்பற்றிய குறிப்புகளும், புராண இதிகாசங்களின் உட்கிடக்கைகளும் ஒருங்கே பொறிக்கப் படுதலின் பண்டைத் தமிழரின் பண்பாடுகளைக் கண்ணடி யென எடுத்துக்காட்டுதற்கு இஃதே சாலச்சிறந்த பண்டை நூல் எனக் கோடல் சாலும்.

சில பழமொழிகளுக்கு விளக்க உரை

நானூறு பழமொழிகளில் 'நாய் காணின் கற்காணு வாறு' என்பதும் ஒன்று. இப்பழமொழி அரிய பொருளைத் தன்பால் அடக்கியுள்ளது. ஆசிரியர் ஒருவன், 'யாம் இளையம்' என்று எண்ணுது கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவாது அறஞ்செய்தல்வேண்டும் என்று அறநெறி கூறு கின்ருர். செய்ற்பாலதைப் பின்செய்வோம் எனக் காலங் கடத்திஞல் மூப்பெய்தும்; மூப்பெய்தின் நோய் வந்துறும் நோய் வந்துற்றக்கால் அறஞ்செய்தல் ஒண்ணுது. சிந்தனை அறத்தில் நிற்கும்; நோய் அதுசெய்தற்குத் தடையாய் நிற்கும். அங்ஙனம் நாயைக்கண்டபொழுது அதை ஒட்டக் கல்லைத் தேடுங்கால் கல்லில்லாத தன்மையை ஒக்குமென்பர்.

"நாயைக் கண்டால் கல்லைக் காணேம்
கல்லைக் கண்டால் நாயைக் காணேம்"

என்ற சிறுவர் வாய்ச்சொல்லைப் பின்பற்றி,

> "மாய்வதன் முன்னே வகைப்பட்ட நல்வினையை
> ஆய்வின்றிச் செய்யாதார் பின்னை வழிநினைந்து
> நோய்காண் பொழுதின் அறஞ்செய்வார்க் காணுமை
> நாய்காணின் கற்காணு வாறு"

என்ற இப்பழமொழி எழுந்தது.

நிற்க, இவ் வுலகியல்கருத்தினைப் பாரார் பதார்த்தம் பாராது பரமேபார்த்திருக்கும் பரனன்பர்கள். அன்னவர் இப்பழமொழியை அடிப்படையாகக்கொண்டு சித்தாந்த நுண்பொருளை விரித்துரைப்பர். கலைவல்ல சிற்பி கல்லில் நாயைச் செதுக்கினான். நாய் கல்லில் கவினுற உருப் பெற்றது. அவன் கல்லென்று எண்ணுங்கால் அஃது சிறந்த கல்லாகத்தானே காட்சியளித்தது. வடிவுடைநாயின் திருவுருவை உன்னுங்கால் அஃது நாயெனவே தோன்றிற்று. கல்லாக நினைப்புழி நாய்இல்லை; நாயைக் கல்லில் கண்டுழி கல் என்ற எண்ணம் மறைந்தது. இக்கருத்துக்களை உள்ளிட்ட இரு பாடல்கள் திருமந்திரத்திலுள்ளன. ஒன்று பொன்னையும் ஆபரணத்தையும் பற்றியது; மற்றொன்று மரத்தையும் யானையையும் பற்றியது. பொன்னை எண்ணுங்கால் ஆபரணம் மறையும்; ஆபரணத்தை நினைக்குங்கால் பொன் என்ற நினைவு குன்றும். மரத்தில் செய்யப்பட்டது யானை. யானையைச் சிந்திக்குங்கால் மரம் என்ற கருத்து மனத்தைவிட்டகலும்; மரம் என்று கருதுங்கால் யானை உரு மறையும்.

'பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி
பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி
பூடணம்,'

'மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை'

என்ற இவ்வடிகளே அக்கருத்துக்களை
உணர்த்தும் திரு
மந்திரங்கள்; ஓர்ந்து இன்புறுமின்.

'இடையன் எறிந்த மரம்' என்பது நாடோடிப் பழமொழியன்று. அஃது ஓர் இலக்கியப் பழமொழி. முன்றுறையரையர் இதனை வைத்துத் தீயவொழுக்கம்
ஒன்றைக்
கண்டிக்கின்றார். புல்லர் சிலர் நட்டார்க்குப்
பொருளுடை
யார்போல் உற்றுழி உதவ உடன்படுவர்;
உடன்பட்டதைக்
கண்டு பொருளற்றார் பூப்பர். ஆனால் பின் உதவிக்கு ஏற்ற காலம் வந்தக்கால் அவர் செய்யமாட்டாமைகண்டு அவரை வெறுப்பர். கீழ்வீழ்த்திய மரத்தின் தளிர்த்துள்ள பகுதி

களை ஆடுமாடுகள் விருப்பொடு மேயும். ஒன்றுமிலா மரத்தின் மற்றொரு பகுதியைக்கண்டு அவை வெறுத்து நிற்கும். இடையன் வெட்டியமரம் ஒருபுறம் வாடி ஒருபுறம் தளிர்த்திருக்கும். தளிர்த்த இலைகளை ஆடுமாடுகள் தின்று இன்புறும்; வாடிய பகுதியில் ஒன்றுமில்லாதது கண்டு அவை துன்புறும். உதவிசெய்யப்பெறுவோம் என்று எண்ணுங்கால் இன்பமாம்; உதவிசெய்ய இசைந்தவன் அதைச் செய்யாக்கால் துன்பமாம். இக்கருத்துக்களையே அரசப் புலவர்,

> " அடையப் பயின்றார்சொல் ஆற்றுவராக் கேட்டால்
> உடையதொன் றல்லாமை
> யொட்டின்—படைபெற்
> றடைய அமர்த்தகண் பைந்தொடி அஃதால்
> இடைய னெறிந்த மரம்"

என உள்ளுறைப் பொருளாக வைத்து ஓதினர். இவ் விலக்கியப் பழமொழி,

> " கெடலருங் குரைய கொற்றம் கெடப்பிறந்
> ததுவுமன்றி
> நடலையுள் அடிகள்வைக நட்புடை யவர்கள் நைய
> இடைமகன் கொன்ற இன்னா மரத்தினேன் தந்த துன்பக்
> கடலகத் தழுந்த வேண்டா கலைகழிக் கவலை
> யென்றான்" என்று சீவகசிந்தாமணி விமலையார்

இலம்பகத்தும்,

> " படைநின்ற பைந்தா மறையோ மணிநீலம்
> மடைநின் றலரும் வயலாலி மணாளா

இடைய னெறிந்த மரமேயொத் திராமே

அடைய வருளா யெனக்குன்ற னருளே"

என் று பெரிய இருமொழியி லும்

ஏறப்பெற் றிருத் தலை அறிக.

'நுணலும் தன் வாயால் கெடும்' எனும் முதுசொல் அடுத்து உணரற்பாற்று. மணலில் கரந்துறையும் தவளை யும் தன் வாயால் கெடும் என்பது இதன் மேற்பொருள். தனக்குத்தானே துன்பத்தைக் தவளை தன் ஒலியால் உண்டுபண்ணுவதைப்போல பேதை ஒருவன் வாளா

இராது தன் வாய்ச்சொல்லால் தனக்குத்தானே தீங்கை

இழைத்துக்கொள்வான் என்பது இதன் உள்ளுறை பொரு

ளாம். ஒருவன் அறிவிலனாக இருத்தலினால் யாண்டும்

குற்றமின்று. அவன் நாவடக்கம் உடையவனாகப் புறங்

கூறுதிருப்பின் தீயதில்லானாகி

நன்றுடையவனாக மக்க

ளுள் மாணிக்கமாகத் துலங்குவான்; இன்றேல் மாய்ந்

தொழிவான்.

" யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்

சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு"
(குறள்: கஉள)

என்ற திருக்குறட் கருத்து,

" பொல்லாத சொல்லி மறைந்தொழுகும்
பேதைதன்
சொல்லாலே தன்னைத்
துயர்படுக்கும்—நல்லாய்
மணலுள் முழுகி மறைந்து கிடக்கும்
நுணலுந்தன் வாயால் கெடும்"

என்ற பழஞ்சொல்லில் பயின்றிருத்தல்
குறிக்கொளற்

பாற்று. வலையில் அகப்படாப் புட்களை
மரக்கிளையில்
ஒட்டும் பொருளைத் தடவி அவைகளின்
தாள்களைத் தளைப்
படுத்தி அகப்படுத்துவார் வேடுவர்கள்.

"சிக்காப்புள்
ஒட்டுக்கு ளாவதுபோ லுள்ளபணக் காரர்களென்
பொட்டுக்கு ளாகவென்று பொட்டிட்டாள்"

என்ற விறலிவிடு தூது இக்கருத்தை விளக்குமாறு

காணக.
மற்றும் இதனையே ஓர் [1] ஆங்கில உரைநடையும் வலி
யுறுத்தும்.

தமிழகத்தில் சிறு மகாரிடத்தும், பெருமகளிரிடத்
தும், ஆடவரிடத்தும் இன்றும் பேசப்படும் பழமொழி
'கொல்லன் தெருவில் ஊசிவிற்றாற் போல' அல்லது
'கொச்சியில் சென்று மிளகு விற்றாற்போல' எனும் பழ

1. Birds are entangled by their feet and men by their tongues.

மொழியாம். இச் செஞ்சொல் வெவ்வேறு தேயத்தில்
வெவ்வேறு வகையில் பேசப்படும் என்பர். நியுகேஸிலில்
கொண்டுபோய் நிலக்கரியை விற்க முயல்வதுபோல்[1]
என்றும், ஆதென்ஸில் ஆந்தையை விற்க[2] விரும்பியது
போல் என்றும், எகிப்தில் மாயவித்தையைக் காட்ட
ஆசைப்பட்டதுபோல்[3] என்றும், பாவமன்னிப்புச் சீட்டை

ரோமாபுரியில் விற்க வேணவாக்கொண்டது[4]
போல் என்
றும் இங்ஙனே அப்பழமொழி பல்லாற்ருனும்
நவிலப்
படும். மல்கிக் கிடக்கும் ஒரு பொருளை அவ்விட
த்திலேயே
விற்க முயல்வது அறிவின்மை என்பதை
விளக்கவந்தவை
இப் பொன்மொழிகளாம்.

பழமொழியாசிரியரும் இக் கருத்துக்களோடும்
ஒத்த
கருத்தொன்றைப் பழமொழியாகப் பாட்டின்
இறுதியில்
வைத்து மொழிகின்ருர். ஆற்றவும் கற்ருர்முன்
கற்றறி
வில்லாச் சிதடன் தன் புல்லறிவாண்மையாலும்,
பகைமை
யாலும் பேச வாய்திறத்தல், பாட்டுப் பாடுவதில்
பேராற்றல்
படைத்த பாணர் நடுவண் இசை நலமறியா
அறிவிலி
ஒருவன் பாட வாய்திறந்ததோடு ஒக்கும்
இதனை மயலற உணர,

என்பதாம்.

" அகல முடைய அறிவுடையார் நாப்பண்

புகலரியார் புக்கவர் தாமே—இகலினால்
வீண்சேர்ந்த புன்சொல் விளம்பல் அதுவன்றே
பாண்சேரிப் பற்கிலக்கு மாறு"

என்ற பழமொழிச் செய்யுளோடு,

"கல்லாது நீண்ட வொருவ னுலகத்து

நல்லறி வாள ரிடைபுக்கு—மெல்ல

இருப்பினு நாயி ருந்தற்றே யிராஅ
துரைப்பினு நாய்குரைத் தற்று"

என்ற நாலடிச் செய்யுளோடு ஒப்பிடுக.

---

1. Carrying coals to Newcastle.
2. Owls to Athens. 3. Enchantment to Egypt.
4. Indulgences to Rome.

'கொக்கின் தலையில் வெண்ணெய் வைத்துக் கொக்கைப் பிடிப்பது போல' என்ற பழஞ்சொல் பேச்சுவழக்கில்

இன்றும் தமிழ்நாட்டில் காணப்படுவதொன்று. இப்பழ
மொழியை 'வெண்ணெய் மேல்வைத்து மயில்கொள்ளு மாறு'
என்று திரித்துப் பயன்படுத்துகின்றார் பழமொழி ஆசி
ரியர். ஒருவன் 'திரைகட லோடியும் திரவியம் தேடுதல்'
வேண்டும். அங்ஙனம் ஈட்டிய குன்றனைய செல்வத்தைக்
காத்தலும் ஆங்கே கடுந்துன்பம்.
ஊக் காவல் செய்யாது முயற்சி

நன்றீட்டிய ஒண்பொரு
இன்மையால் கைநழுவப்
பெறலரும் நிதியை மீண்டும் பெற ஒருவன் வழிகளை
ஆராய்தல், மயிலின் தலைமீது வைத்திட்ட வெண்ணெய்
உருகி அதன் கண்கள் மறைக்கப்பட்டபின் அதனைப்
பிடிப்பல் எனச் சொல்லும் மடமையை ஒக்கும் என்பார்.
முன்றுறையனார் 'கொக்கு' என்பதை 'மயில், என மாற்றி
யது அஃது பறவையினத்தைச் சார்ந்தது என்ற குறிப்பாற்

போலும்.

"முன்னை யுடையது காவா திகழ்ந்திருந்து
பின்னையஃ தாராய்ந்து கொள்குறுதல்—இன்னியல்
மைத்தடங்கண் மாதராய் அஃதாதல்
வெண்ணெய்மேல்
வைத்து மயில்கொள்ளு மாறு"
என்பதது.

'நாய்க்கு முழுத்தேங்காய் தக்குமா' என்னும்
பண்டை
யோர்சொல் 'நாய்பெற்ற தெங்கம் பழம்' எனப்
பழமொழி
நானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஒருவன்
பண்ணிய
புண்ணியத்தின் பயனாய்ப் பெருந் திருவினைப்
பெற்றான்.
ஆனால் தெளிந்த அறிவினைப் பெற்றானில்லன்.
என்னை?
'திரு வேறு தெள்ளிய ராதல் வேறு' என்ற
காரணத்தால்

உருண்டோடும் செல்வம் என்றேனும் ஒருநாள் தன்னை விட்டு ஓடிவிடும் என்றும் அவன் எண்ணினானில்லன். பூதம் காத்ததுபோல் செல்வத்தைச் சிக்கெனப் பிடித்து அல்லும் பகலும் காத்துவந்தான். உண்ணான்; ஒளிநிறான்; ஒங்கு புகழ் செய்யான்; கொன்னே பொருள் காத்திருந்தான்

அன்றியும் செல்வத்துப் பயனே ஈதல் என்பதை
மறந்தும்
அறிந்தானில்லை. அவன் செல்வம் அவனுக்கும்
பயன்
பட்டிலது; பிறர்க்கும் பயன் பட்டிலது, நடுவூருள்
நச்சு
மரம் பழுத்தாற்போல் ஊர் நடுவண்
குடியிருந்தான்.
ஊருணிநீர் நிறைந்தாற்போல் உழையிருந்த
சுற்றத்தார்க்
கும் ஈந்தானில்லை. அவன் கைச் செல்வம் நாய்
கையில்
முழுத்தேங்காய் இருந்தது போலாம். நாய்க்குத்
தேங்கா
யால் பயனில்லை ; பிறர் அத் தேங்காயை எடுத்துப்
பயன்
படுத்தவும் விடாது; உடைத்து உண்ணவும்
தனக்குத்
தெரியாது. உலோபியின் செல்வம்
அத்தன்மைத்தே.
அதனை உடாஅதும் உண்ணாஅதும் தனது தனது
என்று
வைத்திருக்கும் ஏழையாகவே இருப்பன்.
பொருளற்றார்க்கு
இலனென்னும் எவ்வம் உரையாது வழங்கவும்
உள்ளம்

இடந்தரவில்லை. தேங்காயைப்பெற்ற நாயைப்போல் வைத்-
திழக்கும் வன்கண்ணனுயினன். மிக நலம் பெற்றுள் தமியளாய் அவமே காலத்தைக் கழித்ததுபோல் வாணுட்
கனை வீணுட்களாக்கினன்.

பழமொழியில் சங்ககால அரசர் வரலாறுகள்

சீர்காழியை ஆட்சிசெய்த மண்ணுள்வேந்தன் விண்ணுடெய்தினன். புலமிக்க காட்சியராகிய அமைச்சர்கள் கழுமலத்திலிருந்த பட்டத்து யானையை அனுப்பினர். அவ் வேழம் கருவூரின் கண்ணேயிருந்த கரிகாலனை முதுகின் மேலேற்றி வந்தது. கரிகாலன் மன்னனுக்கப்பெற்றான் என்பது வரலாறு. இதனை,

> "கழுமலத்தில் யாத்த களிறும் கருவூர்
> விழுமியோன் மேற்சென் றதனுல்—விழுமிய
> வேண்டினும் வேண்டா விடினும், உறற்பால
> தீண்டா விடுதல் அரிது"

என்ற அடிகளால் உணரலாம். பின் கரிகாலன் இரும் பிடர்த்தலையார் என்னும் மாமன் துணைகொண்டு செங்கோ லோச்சினன் என்பதையும்,

"சுடப்பட் டுயிருய்ந்த சோழன் மகனும்

பிடர்த்தலைப் பேரானைப் பெற்ற—கடைக்கால்
செயிராறு செங்கோல் செலீஇயினன் இல்லை
உயிருடையார் எய்தா வினை"

என்ற இப் பழமொழிச் செய்யுள் கூறுகிறது. ஒருகால் கரி
காலன் அவைக்குப் பெரு வழக்கொன்று வந்தது. இருதிறத்
தாரும் தத்தம் குறையைக்கூறி முறை வேண்டினர். வேண்
டினோர் கரிகாலனை நோக்குழிப் பாலன் என்று உன்னி இழி
வுரை கூறி வெளிப்புக்கனர். கரிகாலன் பிற்றை நாளில்

புரையிலா நரைமுடி தாங்கி வழக்கினைக் கேட்டாங்கு ஆய்ந்து
நன்முடிவு கூறினான். அவன் சிறுவனே யெனினும்
பெரிதும் கற்றிலனே யாயினும் அரசர் வழியில் வந்தோ
னாகலின் கல்லாமலே நல்ல தீர்ப்புக் கொடுக்க வல்லவ
னாயினான். இஃது குலவித்தை கற்றுப் பாதி, கல்லாமல்
பாதி, என்ற பழமொழியிலடங்கும். இதனை 'குலவிச்சை
கல்லாமல் பாகம் படும்' என்று ஈற்றடிச் செல்வமாக வைத்
தார் புலியரசராகிய இந்நூற் கவியரசர்.

வள்ளுவர் பணிவுடையனாதல், இன்சொலனாதல்
ஒருவர்க்கு அணி என்பார், இனியவை கூறலில், நெஞ்சத்து

ஒருபால் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி
என்பார், நடு
நிலைமை என்னும் அதிகாரத்தில். கண்ணுக்கு
அணிகலம்
கண்ணோட்டம் என்பார் கண்ணோட்டம்
என்னும் அதி
காரப்பிரிவில். ஆனால் பழமொழியை ஆக்கிய இப்பாண்டிய
அரசச்செம்மல், 'அறிமடமும் சான்றோர்க்கு அணி'
என்பார். இஃது அவர் உலகிற்கு நல்கிய ஓர் இலக்கியப்
பழமொழி. வேண்டியார்க்கு வேண்டியவற்றை வேண்டி
யாங்கு ஈதலாகிய ஓம்பா ஈகையும் ஒருவற்கு அணியுமாம்
என்பது அவரது கோட்பாடு.
பாத்திரமறிந்து பிச்சை
கொடுத்தல் கொடைமடம் உடையார்க்கு இல்லை.
பல்லெல்
லாம் தெரியக்காட்டி, பருவரல் முகத்தில்
தேக்கிச் சொல்
லெல்லாம் நீட்டி இல்லை என்று
உரைப்பார்க்கு இல்லை
என்று உரையாது ஈதலே அறம் என்பதை
இப்புதுச்சொல்
நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. கானமன்னைக்குக்
கலிங்கம்

நல்கினன் பேகன்; முல்லைக்கொடிக்குத் தேர் ஈந்தான்

பாரிவள்ளல். குணகலக்குன்றுகளாகிய சங்கத்துச் சான்றோரின் செயல்களைத் தக்க சான்றுகளாக எடுத்துக்

காட்டிக்கொடுத்தலில் அறிவு மழுங்குதல் ஒருவற்கு

அழகாம் என்று,

" முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்

தொல்லை யளித்தாரைக் கேட்டறிதும்—சொல்லின்
நெறிமடற் பூந்தாழை நீடுநீர்ச் சேர்ப்ப
அறிமடமும் சான்றோர்க் கணி"

என இப்பாட்டினால் பெறவைத்த அவரது பேரறிவு வியத்

தற்குரியது. இவ்வரலாற்று உண்மைகள் சிறுபாணாற்றுப் படையிலும், புறநானூற்றிலும், புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலும் முறையே செய்யுள் வடிவிலே யாக்கப் பெற்றமையுங் கண்டுகொள்க. செய்யுள் 76 இல் பொற்கைப் பாண்டியன் வரலாறும், 85 இல் தூங்கெயிலெறிந்த செம்பியன் வரலாறும், 234 இல் அரக்குமாளிகையில் பாண்டவர்கள் தப்பியோடிய நிகழ்ச்சியும், 257 இல் வீடணன் இராமன் துணைகொண்டு இலங்கைக்கு

இறையாயதும் பிறவும்

பழமொழி நானூற்றில் தேடித் தெரிந்துகொள்க.

பழமொழியும் திருக்குறளும்

கருத்தொருமை புலவர்களுக்குள் யாத்த நட்புரிமையைப் பயக்கும். அவர்கள் ஒரு தேயத்தாராய் இருத்தல் வேண்டப்படுவதன்று; ஒருகாலத்தவராய் வாழ்தலும் வேண்டப்படுவதன்று. பலகால் பழகியும் சொல்லாடியும் இருத்தல்வேண்டும் என்பதுவுமன்று. ஒத்த உணர்ச்சி தானே அவர்களை ஒன்றுபடுத்தும்.

'பழகு தமிழ்ச்சொல்லருமை நாலிரண்டில்'

என்றமையால் முன்றுறையரையர் திருக்குறளையும் நாலடியாரையும் தம் நூலில் பழமொழிகளை விளக்கத் துணையாக எடுத்துக்கொண்டார். காலத்தால் வேறுபட்டாரேனும்

சீலத்தால் மாறுபட்டாரில்லை; பல குறட்பாக்களைப்

பொன்னேபோல் தழுவியுள்ளார்.

" உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருள்
பாம்போ டுடனுறைந் தற்று "

(குறள் : அகூ0)

என்பது உட்பகை எனும் அதிகாரத்தின் பத்தாவது குறள்.
மனவேறுபாடு உடையாரோடு வாழ்தல் ஒரு குடிலினுள்ளே பாம்போடு வாழ்தலை நிகர்க்கும் என்பது அக் குறள்மணியின் கருத்து. ஒருசிறு குடிலில் பாம்போடு வாழ்பவன் அப்பாம்பினுல் தீண்டப்படுதல் எவ்வளவு உண்மையோ, அவ்வளவு உண்மை உட்பகை உள்ளாரோடு வாழ்தல்; அவ்வாழ்வு ஈறுபயக்கும் என்பதாம். இவ்வுண்மை அரசர்க்குக் கூறப்பெற்றது. ஆகலான் முன்றுறையரையர் தலைமையிடத்தைப் பெற விழையும் ஒருவனைச் சமநிலையில் வைத்து உறவாடுதல் குடிலில் பாம்போடுறையும் தன்மைத்து

என்ற குறள் போதனையைப் பழமொழியாக்கித் தந்தார்.

உணர்ச்சி தான் நட்பாங் கிழமைதரும் என்ற கருத்தையும்

இச்செய்யுள் எடுத்துக்காட்டாநிற்கும்.

"தலைமை கருதும் தகையாரை வேந்தன்
நிலைமையால் நேர்செய் திருத்தல்—மலைமிசைக்
காம்பனுக்கு மென்றோளாய் அஃதன்றே ஓரறையுள்
பாம்போ டுடனுறையும் ஆறு."

அறிவுடைய அரசன் பகைவன் தன்

வலியானும்,

மாற்றான் வலியானும், துணைவலியானும் ஆற்றல் அவனை வென்றடுதலைத் தன் முதற்கடனாகச்

பெருமுன்
செய்வன்.

இன்றேல் பகைவனல் கொல்லப்படுதல் உறுதி என்பதையும் அறிவன். இக்கருத்தை வள்ளுவர் பிறிதுமொழிதல் என்ற அணிச்சிறப்பால் எடுத்துக்காட்டுவர். முள்மரத்தை முளையிலே கிள்ளி எறிதல் அறிவுடைமையாகும். அங்ஙன

மின்றி அம் மரத்தை வைரம் வைக்கும்படி வளரவிட்டு

விட்டுப் பின் இளைகளை நீக்க முற்படின் அம்முட்கள் களைவா

னுக்குப் பெரிதும் ஊறு செய்யும்.

"இளைதாக முள்மரங் கொல்க; களையுநர்
கைகொல்லும் காழ்த்த விடத்து" (அஎக)

என்பது குறள். 'பகைத்திறம்' என்ற பகுதியில் ஆசிரியர் இவ்விழுமிய குறட்கருத்தை,

பழமொழி

"எதிர்த்த பகையை இளைதாய போழ்தே
கதித்துக் களையின் முதிராதே"

என்று அரசர்க்கு ஆம் தகவுரையைப்

பகர்வாராயினர்.

'கேளாதே
ஓடுக ஊரோடு மாறு'

என்பது 195 ஆவது பழமொழிச்
எதிர்த்துச் செல்லுதல் கடினம்;

செய்யுள். ஆற்றில் நீரை
நீர்ப் போக்கில் போதல்

எளிது. ஊரார் செல்லும் நெறியில் செல்லுதல் நன்று. முரண்பட்டுச் சொல்லுதல் பழிப்பிற்கு இடமாகும்! இதனையே வள்ளுவர்,

"உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லா ரறிவிலா தார்"

(கசுo) என்பர். உலகத்தோடு ஒன்றி வாழ்தலைக் கல்லாதவன் பலதுறைக் கல்வியைப் பயின்றாலும் யாதும் கற்றிலன் என்றே பெரியவர்களால் கருதப்படுவன் என்பது இதன் பொருள்.

பழமொழியும் நாலடியாரும்

இதுகாறும் பழமொழி நானூற்றில் குறள்கள் எங்
ஙனம் எடுத்தாளப்பட்டன என்பதற்குப் பல சான்றுக ளிருக்க 'மிகைபடக் கூறேல்' என்ற முறைபற்றி ஒரு சில வற்றை எடுத்துக் காட்டினேம். அடுத்துப் பழமொழியில்

காலடி புகுந்த இறத்தைக் காண்பாம். 'குறைகுடம் கூத் தாடும்'[1] என்பது உலகப் பொதுமொழி. இஃது கற்பன கற்று அடங்காதாரைநோக்கி எழுந்த ஓர் அனுபவமொழி. கற்றவர் கற்றது கைம்மண்ணளவு, கல்லாதது உலகளவு என்று அடங்குவர். கல்லார் தாம் இனையளவு கற்பினும் தாம் கற்றதைப் பனையளவாகக் கருதிக் குன்றென நிமிர்ந்து

1. Empty vessels give the greatest sound.

இறுமாப்பெய்தி நிற்பர். கற்றவர்
வடுவஞ்சி வாய்பேசாது
அமைவர்; அல்லாதார் வாய்விஞ்சி நா நலமின்றி
எதையும்
நவில்வர். பெருமைக்குரியார் பணிந்து பேசுவர்;
அவர்கள்பால்
சொல்வணக்கமுண்டு. சிறுமைக்குரியார்
தம்மைத்
தாமே வியந்து பேசுவர்; வணங்கினும் அவரது
வணக்கம்
வில் வணக்கம் போன்றதேயாம். இவ்வுண்மைகள்
எல்லாம்
'கற்றூரடக்கம்' என்ற தலைப்பில்,
"கற்றறிந்தார் கண்ட அடக்கம் அறியாதார்

பொச்சாந்து தம்மைப்
புகழ்ந்துரைப்பர்—தெற்ற
அறைகல் அருவி அணிமலை நாட
நிறைகுடம் நீர்தளும்ப லில்"

கற்றவர் நிறைகுடம்; கல்லாதவர்
குறைகுடம். நிறை
குடத்துநீர் தளும்புதல் இல்லை; குறை குடத்து
நீர் தளும்
புதல் உண்டு என்பது பழமொழி. நாலடி
கற்றோர்க்கும்
மற்றோர்க்குமுள்ள வேற்றுமையைப் பிறிதோர்
உவமை
யால் விளக்கும். அவ்வுவமை இஃதாம். கற்றடங்கியவர்
கள் பச்சோலையைப் போன்றவர்கள்; கற்றடங்கா
வாயச்
சொல் வீரர்கள் காய்ந்த ஓலைகளைப் போன்றவர்கள்.
பச்சை
ஓலைக்கு ஒளியில்லையாமாறுபோலச்
சொற்சோர்வுக்
கஞ்சிக் கற்றோர் ஒன்றும் பேசார். காய்ந்த
ஓலைகளுக்கு
ஒலி இருக்குமாப்போலக் கல்லாதார் வரும்
ஏதங்களுக்
கஞ்சாது வேணுவடிதல்லாம் உரைப்பர்.

"கற்றறிந்த நாவினார் சொல்லார் தஞ்சோர்வஞ்சி
மற்றறையை ராவார் பகர்வர்—பனையின்மேல்

வற்றிய வோலை கலகலக்கும் எஞ்ஞான்றும்
பச்சோலைக் கில்லை ஒலி."

இவ்வுவமையே ஒருகால் முன்றுறையரையருக்கு 'நிறைகுடம் நீர் தளும்ப லில்' என்பதை நினைப்பூட்டியிருக்கும் என்று கருத இடனுண்டு:

தகவிலர் தக்கார்க்குத் துன்பம் இழைத்தால் தகுதியுடைய பெரியார் பழிக்குப் பழி; பதிலுக்குப்பதில் செய்வாரல்லர். கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே என்று

இருநானூறு - பழமொழி

பொறையுடன் ஆற்றியிருப்பர்; நாய் கடித்தால் கடியுண்ட மகன் நாயைக்கடித்தல் உலகவழக்கில் இல்லை. உயர்திணைப்

பொருளாகிய மகன் அஃறிணைப்பொருளாகிய மீண்டும் கவ்வுதல் யாண்டும் இல்லாததொன்று.

நாயை

" கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டுந் தம்வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌவினா ரீங்கில்லை—நீர்த்தன்றிக்

கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்கால் சொல்பவோ
மேன்மக்கள் தம்வாயான் மீட்டு."

இந்நாலடிச்செய்யுள் கருத்தினை
முன்றுறையரையர்,

' கதம்பட்டு நாய்கவ்வின்
பேர்த்துநாய் கவ்வினா ரில்"

என்று சகஆம் செய்யுளில் இதனை ஒரு
பழமொழியாக்கி

உளம்பூரித்தார்.

" பெருவரை நாட! பெரியார்கண் தீமை
கருநரைமேல் சூடேபோல் தோன்றும்"

என்பது நாலடியாரிலுள்ள ஒரு பாட்டின் முதல் ஈரடியா கும். இது ஒரு பெரியார் செய்த குற்றம் என்றும் மாட்டின் மீது போடப்பட்ட சூடேபோல் பன்னாளாயினும் விளங்கித் தோன்றும் என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துவது. இக் கருத்தை ஒப்புக்கொண்டவர்போலப் பழமொழியாரும் காக்கும் கடவுளாகிய இருமாலேயாயினுங் குற்றஞ்செயின் அக்குற்றம் குற்றமேயாய்,

"நரை ஆன் புறத்திட்ட சூடுபோல்
மறையா திற்கும்"

என்றார்.

'குன்றின் மேலிட்ட விளக்கு'

என்ற பழமொழிநானூற்றிலுள்ள பழமொழியும் இத னையே மீண்டும் வலியுறுத்தும்.

'மகனறிவு தந்தையறிவு'
'ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு'

என்ற நாலடி அடிகளையும் அப்படி அப்படியே பழமொழி நானூற்றிலும் பார்க்கலாம்.

முடிவுரை

ஒரு தேயத்தின் அறிவின் மாட்சி, அறிவின் மாட்டுப்
பிறந்த நகைச்சுவை யின்பம், வீரம் ஆகிய

ஜாலங்களை அது

தேயத்தின் பழமொழிகளினின்றும் கண்டுபிடிக்க முடியும்

என்று பேகன்[1] அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறுகிறார்.[2]

தமிழரின் ஞானக் களஞ்சியத்தை,

அறிவுச் சுடரை,

வீர உணர்ச்சியை இதுகாறும் சில பழமொழி விளக்கத்

தால் பல துறைகளிலும் விரித்துரைத்தோம். எஞ்சிய

பொன்மொழிகளில் சிலவற்றை அடியில் தருகின்றோம்.

கற்றுப் பழமொழிநானூற்றின் உயர் இடத்தைக் குறிப்

பிட்டு உணர்மின் :

'திங்களை நாய் குரைத்தற்று.'
'காக்கையைக் காப்பிட்ட சோறு.'
'கற்றலில் கேட்டலே நன்று.'
'பாம்பறியும் பாம்பின்கால்.'
'யானையால் யானையாத் தற்று.'
'ஞாயிற்றைக் கைமறைப்பாரில்.'
'கடங்கொண்டும் செய்வார் கடன்.'
'அதுவே, சுரையாழ அம்மி மிதப்ப.'
'கெட்டார்க்கு நட்டாரோ இல்.'
'தமக்கு மருத்துவர் தாம்.'

'முன்னம் எழுதினான் ஓலை பழுது.'
'ஆயிரம் காக்கைக் கோர் கல்.'
'குரங்கின் கைக்கொள்ளி கொடுத்து விடல்.'
'முள்ளினால் முட்களையு மாறு.'
'உமிக்குற் றுக் கைவருந்து மாறு.'
'எய்ப்பினில் வைப்பு.'
'கடிஞையில் கல்லிடுவா ரில்.'
'இறைத்தோ றும் ஊறுங் கிணறு.'

---

1. Bacon.
2. The genius, wit, and spirit of a nation are discovered in its proverbs.

III. மும்மருந்து

கடுகம் மூலம் ஏலாதி

[திரு. கணியர், டாக்டர், இ. மு. சுப்பிரமணியபிள்ளை]

காப்பு

" எம்முயிர்க்கு நற்றுணையாய் எல்லா

எம்மருந்தும் ஈடாக மாட்டாத—மும்மருந்து
யாம்கூறி ஈடேற எம்பெருமான் இன்னருளே
சாம்நிலையை மாற்றுமெமைச் சார்ந்து."

நூல்

தோற்றுவாய்

"சுவரை வைத்தே சித்திரம் எழுதவேண்டும்" என்பது பழமொழி. சுவர் இல்லாதுபோனால் சித்திரம் எழுதுவது முடியாது. சுவர் இடிந்து போனால் அதன்மேலே உள்ள சித்திரமும் சிதைந்து அழிந்துபோகும். அதைப் போலவே நாம் இந்த உலகத்தில் எந்தச்செயலையும் வெற்றியாகச்செய்து முடிக்கவேண்டுமானால் நமது உடம்பை ஓம்புவது இன்றியமையாதது. உயிர் நிற்பதற்கு ஒரு சுவர் போன்றது நம் உடம்பு. உடம்பை உடுத்துக்கொண்டு அதன்சார்பில் உயிர் நிற்கின்றது. உடம்பு வளர வளர அதனுள் இருக்கும் உயிரும் தானுகவே வளர்கின்றது. உடம்பு எப்போது அழியுமோ அப்போது உயிரும் அழிந்து போய்விடுகின்றது.

"உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்;
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்;

சொற்பொழிவுகள்

உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே

உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்
தேனே."

(திருமூலநாயனார்—திருமந்திரம் எ௨...)

திருவள்ளுவ நாயனார் தமது உலகப்
பொதுமறையில்,

"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக"
என்றருளினார்.

புகழே என்றும் அழியாது நிற்கும் உடம்பு.
அதனைப்

பெறுவதற்கு மெய்யான ஞானம் வேண்டும்.
மெய்யான

ஞானமாவது மெய்யான அறிவு. அதனை
அடைவதற்கு

நம் உடம்பு நல்ல நிலைமையில் இருந்தால் மட்டும்
முடியும்.

உடம்பிலே சிறிது நோய் கண்டாலும் மனம்
சரியாக வேலை

செய்யாது; அதனால் ஆராய்ச்சி செய்து
அறிவது முடியாதாகும்.

உண்மையை

நோய் என்பது தளர்ச்சி, மெலிவு; நொய்ம்மையைச்
செய்வது நோய். உள்ளம் எதனையும் சரியாக ஆராய
விடாமற் பிணிப்பது பிணி. அப்பிணிப்பை அவிழ்ப்பது
அவிழ்தம். உடம்பில் நோய்வராமல் பாதுகாக்கும் உபா
யத்தையும் வந்த பிணியை அவிழ்த்தெறியும் அவிழ்தத்தை
யும் ஆண்டவன் அருளினாலே கண்டறிந்து பல சித்திகளை
யும் பெற்றார்கள் நம்முன்னோர் பல்லோர். சித்திகள்
கைவந்தமையினாலேதான் அவர்கள் சித்தர்கள் என்னும்
சிறப்புப்பெயர் படைத்தார்கள். அதனாலேயே முதற்
பெருஞ் சித்தாகிய திருமூலநாயனார் "உடம்பை வளர்க்கும்
உபாயம் அறிந்தே உடம்பை வளர்த்தேன்" என்று
கட்டளையிடுகின்றார்.

உடம்பை ஓம்புவதற்கு மற்றொரு முதன்மையான
காரணமும் உண்டு. உடம்பினில் உயிர் குடியிருப்பது
போல உடம்பினுள்ளும் உயிரினுள்ளும் ஆண்டவன் குடி
யிருக்கின்றான். நம் உடம்பு ஆண்டவன் அன்புடன்
எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவில். நம்முடைய நிலைமை
யையும் நம் உடம்பின் நிலைமையினையும் அதனுள்ளே
கோவில்கொண்டிருக்கும் ஆண்டவன் நிலைமையினையும்
உள்ளவாறு ஆராய்ந்து உண்மையைக் காண்பதே மெய்
யறிவாகும்.

"உடம்பினை முன்னம் இழுக்கு என்றிருந்தேன் ;

உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன் ;
உடம்புளே உத்தமன் கோவில்கொண்டான் என்று

உடம்பினை யான்இருந்து ஓம்புகின் றேனே."
(திருமூலநாயனார்—திருமந்திரம்.)

"ஒன்பது ஓட்டைகளை உடையது உடம்பு; ஒருநாள் முழுகாது போனால் பிணநாற்றம் வீசும்; அதனாலே இந்த உடம்பைப் பலவாறு துன்புறுத்தித் தவம்செய்து ஆண்டவனை அடையும் வழியைத் தேடுதல் வேண்டும்" என்று சிலர் கூறுகின்றனர். உடம்புக்குள்ளே உயிரும், உடம்புக்குள்ளும் உயிருக்குள்ளும் ஆண்டவனும் இருக்கும் உண்மையை அவர்கள் ஆராய்ந்து உணர்ந்தால் உடம்பினை இழுக்கு என்று இகழ மாட்டார்கள். உடம்புளே உத்தமன் கோவில் கொண்டிருத்தலினாலே உடம்பு அவனுடைய திருக்கோவில். ஆதலினாலே அதனை ஓம்புவது நம் முதற் பெருங் கடமையாகும்.

மருந்து என்பது யாது?

உடம்பு நொய்ந்துபோகும்படி செய்யும் நோயை வாராமல் மறுப்பதுதான் மருந்து. நோயினால் உடம்பு கெடுநாற்றத்தை அடையும்; அக்கெடுநாற்றத்தை மறுத்து மருவினை (மரு - மணம்) அதாவது உடம்புக்கு இயற்கையாக உள்ள மணத்தினைப் பெறும்படி அருள்வது மருந்து எனப்பெற்றது. "வந்த நோயை மறுத்து, வரும் நோயினையும் மறுத்து, இயல்பாக வந்துசேரும் சாவினையும் மறுத்து நிலையான இன்பத்தை அருள்வதே மருந்து" என்று திருமூலநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

" மறுப்பது உடல்நோய் மருந்து எனல் ஆகும்;
மறுப்பது உளநோய் மருந்து எனல் சாலும்;
மறுப்பது இனிநோய் வாரா திருக்க
மறுப்பது சாவை மருந்து எனல் ஆமே."

(திருமூலர்—எண்ணாயிரம்.)

214 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்

சொற்பொழிவுகள்

உடம்பினை அழியாது "வைத்து இயங்கச் செய்யும்" மருந்து முறையே வைத்தியம் எனப்பெறும். அதனை ஆண்டவன் திருவருளாலே கண்டு அமைத்தவர்கள் சித்தர்கள்; ஆகையால் அது சித்த வைத்தியம் என்று பெயர் பெறும். இங்ஙனமாகிய சித்த வைத்தியத்தில் எளிய மக்களும் நல்வாழ்வு பெற்று உய்வதற்காக மிக மிகச் சுருங்கிய செலவிலே மிக்குயர்ந்த பயன் விளைவிக்கும் மருந்துகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. அவைகளை ஆய்ந்து உடம்பினை ஓம்பி அதனுள்ளே கோவில் கொண்டிருக்கும் உத்தமனை அறிந்து அழியாப் பேரின்ப வாழ்வினைப் பெறுவதே உடம்பினைப் பெற்றதனால் ஆகிய பெரும் பயன்.

சித்தர் மருந்துகள் பலப்பல உள; அவை தம்முள் சிறந்தனவாகத் திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என்பன இருக்கின்றன. அவை உடல்நோயைத் தீர்ப்பதுபோல உள நோயைத் தீர்க்கும் மருந்துகள் நல்லொழுக்க முறைகளே. அவைகளைத் திரட்டித் திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என்ற உடல்நோய் மருந்துப் பெயர்களையே இட்டு உளநோய் மருந்து நூல்களைப் பாடியிருக்கின்றனர் சங்க காலப் புலவர்கள். பின் வருவது பழைய பாட்டு :

"நாலடி, நான்மணி, நானாற்பது, ஐந்திணை, முப்
பால், கடுகம், கோவை, பழமொழி—மாமூலம்
மெய்ந்நிலைய காஞ்சியோடு ஏலாதி என்பவே
கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு."

கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்டினைக் குறிக்கும் இப்பாடலில் கடுகம் என்றது திரிகடுகத்தை; மாமூலம் என்றது சிறுபஞ்சமூலத்தை; ஏலாதி என்பது அப்படியே குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. முதலில் இம்மருந்துகள் இன்ன என ஆராய்ந்து பின்னர் அப்புலவர்களைப் பற்றியும் அவர்களுடைய நூல்களைப் பற்றியும் ஆராய்வோம்.

மும்மருந்து

கடுகம் என்பது உறைப்பு, கார்ப்பு என்று பொருள்படும். கடுக்கும் பொருளாகிய சுக்கு, •மிளகு, திப்பிலி

களில் ஒன்றையோ அல்லது இம்மூன்றையுமோ கடுகம் என்பது உணர்த்தும். சுக்கு, மிளகு, திப்பிலியாகிய மூன்றையும் குறிக்கும்போது இது திரிகடுகம் என்று சொல்லப் பெறும்.

மாமூலம் என்பது மாமூலர் இயற்றிய நூல். மா என்பது சிறப்பு. மூலத்தைக் கண்டவர் மூலர்.

மூலம்
என்பது மூலமாக, முதன்மையான ஆதாரவாக இருப்பது; அதுதான் வேர். அது அடி, கிழங்கு என்றும் பெயர் பெறும். மூலத்தில் ஐந்து மூலம் சேர்ந்து பஞ்சமூலம் ஆகும். பஞ்சமூலம் சிறு பஞ்சமூலம் என்றும் பெரும் பஞ்சமூலம் என்றும் இருவகைப்படும். சிறு செடிகளின் வேர்கள் ஐந்து சிறு பஞ்சமூலம்; பெருமரங்களின் வேர்கள் ஐந்து பெரும்பஞ்சமூலம். சிறுவழுதுணை, சிறு நெருஞ்சி, சிறுமல்லிகை, பெருமல்லிகை,
வேர்கள் சிறுபஞ்சமூலம்

கண்டங்கத்தரி இவைகளின்
என்னப்பெறும். வில்வம்,
வாகை, பெருங்குமிழ், தழுதாழை, பாதிரி
இவைகளின் வேர்கள் பெரும்பஞ்சமூலம்
என்னப்பெறும்.

ஏலாதி என்பது ஏலத்தை ஆதியாகக்கொண்டு செய்த பல பொருள்களின் கூட்டுமருந்து. ஏலாதிப்பொடி என்றும், ஏலாதிக்குளிகை என்றும் மருந்துகள் அமைகின்றன. ஏலத்தோடு இருபது

முப்பது பொருள்கள் சேர்ந்து மருந் தாகும், இருந்தாலும் சிறப்பாக ஏலத்தொடு ஒருமுறையில் இலவங்கம், மிளகு, சிறுநாகப்பூ, தாளிசபத்திரி, கூகை நீர், சுக்கு, வெல்லம் ஆகிய எட்டுப்பொருள்களும், மற்றொரு முறையில் நற்சீரகம், இலவங்கம், மரமஞ்சள், விலாமிச்சவேர், கார்கோலரிசி, கடுக்காய், முத்தக்காசு, நெற்பொரி, சிறுநாகப்பூ, பெருங்காயம், தேன் ஆகிய பதினொரு பொருள்களும் சேர்த்து மருந்துகள் செய்யப்பெறுகின்றன.

மேலே கூறிய திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி ஆகிய மருந்துகளிற் சேரும் ஒவ்வொரு மருந்துப் பொருளும் தனித்தனியே உடலுக்குப் பலப்பல நலங்களைச் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தன; அவை ஒன்று சேருமிடத்து

மேலும் பல தனி நலங்களை விளைவிக்கின்றன. இங்ஙனமாகி உடலுக்கு நலம்புரியும் திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதிகளைப் போலவே உள்ளத்திற்கும் அதன்வழி உயிருக்

கும் நலம் விளக்கும் மருந்துகள் இருக்கின்றன. அவை களைத் தொகுத்துத் திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என்று மருந்துப் பெயர் படைத்த நூல்கள் கூறுகின்றன.

பெயர்க்காரணம்

திரிகடுகம் என்ற உயிர் மருந்து நூலை ஆக்கிய பெரியார் நல்லாதனார் என்ற சங்கப்புலவர். இவர் திரிகடுகம்போல மும்மூன்று ஒழுக்கமுறைகளை ஒன்று சேர்த்து ஒவ்வொரு வெண்பாவில் அமைத்து நூறு வெண்பாக்கள் பாடியிருக்கிறார். இவர் பாடிய முதற்பாட்டுப் பின்வருவது :—

"அருந்ததிக் கற்பினார் தோளும் திருந்திய
தொல்குடியில் மாண்டார் தொடர்ச்சியும்—சொல்லின்

அரில் அகற்றும் கேள்வியார் நட்பும்இம்
மூன்றும்
திரிகடுகம் போலும் மருந்து."

இப் பாடலில் ஆசிரியர் நல்லாதனார் தாம் பாடிய
நூலின் பெயர் திரிகடுகம் என்று அமைத்ததற்கு வெளிப்
படையாகக் காரணங் கூறினார்.

திரிகடுகத்திலுள்ள நூறு பாடல்களிலும் மூன்றாவது அடியின் ஈற்றில் இம்மூன்றும் என்று ஐம்பத்தொன்பது பாடல்களிலும், இவை மூன்றும் என்று ஏழு பாடல்களிலும், இம்மூவர் என்று முப்பத்தொரு பாடல்களிலும், இவர் மூவர் என்று மூன்று பாடல்களிலும் தாம் கூறிவரும் பொருள் களைத் தொகுத்து ஆசிரியர் கூறியிருக்கிறார்; வெண்பா, வின் ஈற்றடி நிரையசையில் தொடங்கும்போது "மூன்றும்" என்றும், "மூவர்" என்றும் மூன்றாவது அடியின் ஈற்றுச் சீரைத் தேமாச்சீராக முடித்திருக்கிறார்; மூன்றாவது அடியின் மூன்றாவது சீர் மாச்சீராக வரும்போது நான்கா வது சீரை "இவை மூன்றும்" என்றும், "இவர் மூவர்" என்றும் நிரையசையில் தொடங்கியிருக்கிறார்.

மும்மருந்து - கடுகம் மூலம் ஏலாதி

217

சிறுபஞ்சமூல ஆசிரியர் காரியாசான் என்பவரும் தம்
நூலுக்குப் பெயர் அமைத்த காரணம்தோன்ற முதற்பாட
லைப் பாடியிருக்கிறார். அது வருமாறு:

"ஒத்த ஒழுக்கம் கொலைபொய் புலால்களவோடு
ஒத்த இவைஅல ஓர்நாலிட்டு—ஒத்த
உறுபஞ்ச மூலம்தீர் மாரிபோல் கூறீர்
சிறுபஞ்ச மூலம் சிறந்து."

இப் பாடலின் கருத்து, "உலகிற்
பொருந்திய மிக்க
பஞ்சத்தின் காரணமாகிய விளைவின்மையை மழை
நீக்கு
கின்றது. அதுபோல உடலுக்கு உற்ற மிக்க
நோயைச்
சிறுபஞ்சமூலம் என்ற மருந்து நீக்குகின்றது.
அங்ஙனமே
உயிரைப்பற்றிய பிணியைப் பொருந்திய நல்ல
கற்பொழுக்
கமும், கொலை, பொய், புலாலுண்ணல், களவு
செய்தல்
ஆகிய இவைகளுக்கு மாறான அருளுடைமை,
மெய்ம்மை,
புலால் உண்ணாமை, திருடாமை என்ற நான்கும்
ஆக
இவ்வைந்தும் நீக்குங் காரணத்தினாலே
இந்நூலுக்குச்
சிறுபஞ்சமூலம் என்ற பெயர் சிறந்து
விளங்குகின்றது
என்று இந்நூற் பெயர்க்குக் காரணம் கூறுங்கள்"
என்பது.
கீழ்க்கணக்குக்கு ஏற்ற நூல் ஆதலின்
என்று பெயரமைத்தார் ஆசிரியர்.

சிறுபஞ்சமூலம்

ஏலாதி நூலாசிரியர் கணிமேதையார் வன்பவர் இங்ங
ணம் தமது நூலுக்குத் தாம் பெயர் அமைத்த காரணம்
தோன்ற யாதும் கூறுகின்றிலர். ஏலாதி என்ற மருந்து
ஐந்திற்கு மேற்பட்ட பொருள்கள் கலந்த மருந்து என்
பதைக் கொண்டு தாம் கூறும் ஏலாதி என்ற நூலில் ஒவ்
வொரு பாடலிலும் பெரும்பாலும் அவ்வாறு உண்மைகளை
ஒன்று சேர்த்துப் பாடியிருக்கிறார். இது பின்வரும் முதற்
பாடலிலேயே விளங்குகின்றது.

"சென்ற புகழ்செல்வ மீக்கூற்றம் சேவகம்
நின்ற நிலைகல்வி வள்ளன்மை—என்னும்
வழிவந்தார் பூங்கோதாய் ஆறும் மறையின்
வழிவந்தார் கண்ணே வனப்பு."

" ஒழுக்கமுறையின்
அணிந்த கூந்தலையுடைய

வழிவந்து பொருந்திய பூக்களை

பெண்ணே! இருகான் மறையின்
வழியிலே தவருது ஒழுகுபவரிடத்திலே விளங்குகின்ற
வனப்பு உலகெங்கும் பரந்த புகழும், செல்வமும், பெருந்
தன்மையான பேச்சும், ஆண்மையில் நிலைத்து நிற்கின்ற வீரநிலையும், கல்வியும், கொடைத்தன்மையும் என்னும்
இவ் வாறுமே,'' என்பது இப் பாடலின் பொருளாகும்.

ஆசிரியர் வரலாறு

திரிகடுக ஆசிரியர் நல்லாதனரும், சிறுபஞ்சமூல ஆசிரியர் காரியாசானும், ஏலாதி ஆசிரியர் கணிமேதை யாரும் கடைச் சங்ககாலப் புலவர்கள். மூன்று மருந்து

களினுடைய பெயர்களின் தலைப்பில் இவர்கள் நூல் யாத்திருக்கின்றனர்; ஆதலின் இவர்கள் மூவரும் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்திருத்தல் கூடும் என நாம ஊகிக்கலாம். நல்லாதனர் பற்றிய வரலாறு ஒன்றும் வெளிப்படையாக
அறிவதற்கில்லை. ஆனல் காரியாசானும் கணிமேதை
யாரும் ஒருசாலை மாணுக்கர் என்பது விளங்குகின்றது.
எங்ஙனம் எனில் விளக்குவோம்:

ஏலாதி என்ற நூலின் இறுதியில்,

" தமிழாசிரியர் மகனார் மாக்காயனார்
மாணாக்கர்—கணி மேதையார் செய்த ஏலாதி
முற்றிற்று" என்ற குறிப்புக் காணப்பெறுகிறது.
இதனால் மாக்காயனாருக்குக் கணிமேதை யார்
மாணாக்கர் என்பது புலனாகின்றது. "தமிழாசிரியர்
மகனார் மாக்காயனார்" என்றதனாலே
மாக்காயனாருடைய குடும்பத்தொழில்
ஆசிரியத்தொழில் என்பது வெளிப் படை.
அவருடைய பள்ளியிலே படித்துப் புலமை நிரம்பப்
பெற்றவரே கணிமேதையார். கணிமேதையார்
என்பது
இயற்பெயர் அன்று; காரணப்பெயரே. கணிக்கும்
லால் மேதையாயிருந்தார் அப்புலவர் என்பதனால்

ஆற்ற
அவர்

கணிமேதையார் என்ற சிறப்புப்பெயர் பெற்றவர் ஆவார்.
அவர் பெயர் கணிமேதாவியார் என்றும் வழங்குகின்றது.

மும்மருந்து - கடுகம் மூலம் ஏலாதி

சிறுபஞ்சமூலத்தின் ஈற்றிலே பாயிரம் என்று தலைப்
பிட்டு,

"மல்லிவர்தோள் மாக்காயன் மாணாக்கன் மாநிலத்துப்
பல்லவர்நோய் நீக்கும் பான்மையால்—கல்லா
மறுபஞ்சந் தீர்மழைக்கை மாக்காரி யாசான்
சிறுபஞ்ச மூலம்செய் தான்"

என்ற வெண்பாக் காணப்படுகிறது.

மாக்காயன் மாணாக்கன் மாக்காரியாசன் என்று
காணப்பெறுவதால் ஆசிரியர் பெயர் காயன் என்றுதான்
கூறுதல் வேண்டும். மா என்ற சொல் காயன் என்ற
பெயருக்கும் காரியாசான் என்ற பெயருக்கும் அடை
மொழியாக விளங்குகின்றது. 'மல் இவர் தோள்' என்பது
வலிமை பொருந்திய தோள் எனப் பொருள்படும். காரி
யாசான் என்பவர் பலப்பல நோய்வாய்ப்பட்டார் நோய்களை
யெல்லாம் தீர்க்கும் சிறந்த மருத்துவர் என்பதும் கல்

லாமையினுல் ஏற்படுகின்ற மறுவாகிய அறியாமை என்னும்
பஞ்சத்தை நீக்க மழைபோலும் கொடைத்திறம் படைத்த
கையினுல் பல பாமாலைகளாலாகிய நூல்களை யாத்தவர்" என்பதும் புலனுகின்றன.
மருத்துவராகிய காரியாசான்
சிறுபஞ்சமூலம் என்ற நூலை யாத்தமை மிகப் பொருத்
தமே. இவர் மருத்துவத்தில் வல்லமையுடையவராக இருந்
ததுபோல இவருடன் காயன் என்ற ஆசிரியரிடம் கல்வி
பயின்ற ஏலாதி நூலாசிரியர் கணித நூலில் மேதாவியாராக , இருந்திருக்கிறுர்.
கணிமேதாவியார் திணைமாலை நூற்றைம்
பது என்ற நூலுக்கும் ஆசிரியர் ஆவார்.

ஆசிரியர் சமயம்

நல்லாதனுர் திரிகடுகத்தின் காப்பாகப்
தம் வழிபடு கடவுளை வாழ்த்துகின்றுர்.

பின்வருமாறு

"கண்ணகல் ஞாலம் அளந்ததூஉம் காமருசீர்த்

தண்நறும் பூங்குருந்தம் சாய்த்ததூஉம்—நண்ணிய
மாயச் சகடம் உதைத்ததூஉம் இம்மூன்றும்

பூவைப்பூ வண்ணன் அடி."

பூவைப்பூ - காயம்பூ; அது நீலநிறமுடையது; அதனால் நீலநிறமுடைய திருமால் காயாம்பூ மேனியன் என்று கூறப்பெறுகிறான். திருமாலின் திருவடியே இம்மூன்று செயல்களையும் செய்தது; இடம் அகன்ற பூமியை அளந்தது; உள்ளம் கவருவதும் சிறப்பும் குளிர்ச்சியும் மணமும் பொருந்தியதுமாகிய அழகிய குருந்த மரத்தை வேரோடு சாய்த்தது; தன்னைக் கொல்ல நெருங்கிய

மாயமான
சகடத்தை உதைத்து நொறுக்கியது.
திருமாலின் திருவடி எங்கும் நிறைந்தது;
எல்லா
ஆற்றலும் படைத்தது என்றுகூறி ஆசிரியர் வாழ்த்து
கின்றார். திரிகடுகம் என்பதற்கு ஏற்பக் காப்புச் செய்யு
ளிலும் மூன்று செயல்கள் குறிக்கப்பெற்றன.
திருமால்
தாயின் வயிற்றில் பத்துமாதம் இருந்து
குறளாகிப் பிறந்து
பின் வளர்ந்து மாவலி மன்னன் முன்
மூவுலகங்களையும்
அளந்ததும், கண்ணனாகப் பிறந்து குருந்த
மரமாகி நின்ற
அசுரனையும் மாயச்சகடமாகி வந்த அசுரனையும்
அழித்
ததும் ஆகிய வரலாறுகள் கூறப்பெற்றன.
பிறப்பு இறப்பு என்பன உயிர்க்குணங்கள்;
பிறவாமை
இறவாமை உடையவனே இறைவன். திருமால்
அடியா
ருள்ளும் சிலர் திருமாலின் பத்துத்
தோற்றங்களில்
"குறளாய் வளர்ந்து ஞாலம் அளந்தமை,
இராமனாய்ப்
பிறந்தமை, கண்ணனாய்த் தோன்றியமை"

ஆகியவற்றைத்
திருமாலின் தோற்றங்களாகக் கொள்ளார்.
அத்தகைய
வருள் ஒருவரே புகழேந்திப்புலவர். அவர் தமது நள
வெண்பாவிற்கு வழிபடு கடவுள் வாழ்த்துக் கூறியமை
இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

''ஆதித் தனிக்கோலம் ஆனான் அடியவர்க்காச்

சோதித்

திருத்தூணில் தோன்றினான்—வேதத்தின்
முன்னின்றான் வேழம் முதலே என அழைப்ப
என்என்றான் எங்கட்கு இறை.''

(நளவெண்பா - காப்புச் செய்யுள்)

திருமாலின் திருவடி வழிபாட்டில் மிகவும்
ஈடுபட்டவ சாகிய கல்லாதனார் இந்த வரம்பினை

விடுத்துத் திருமாலின்

மும்மருந்து - கடுகம் மூலம் எலாதி

221 திருவடிச் சிறப்புக்கூற ஞாலம்
அளந்ததும், குருந்தை
முறித்ததும், சகடத்தை உதைத்ததும் கூறி
செய்கின்றார்.

ஒருசாலை மாணாக்காரகிக் காயனார் என்ற ஆசிரிய ரிடம் கல்வி பயின்ற பெரும்புலவர்களாகிய காரியாசானும் கணிமேதையாரும் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறுகின்றனர். சிறுபஞ்ச மூலத்தில்,

"முழுதுணர்ந்து மூன்றொழித்து மூவாதான் பாதம்
பழுதின்றி ஆற்றப் பணிந்து"

என்று ஆசிரியர் வாழ்த்துகிறார். இது வழிபடுகடவுள், ஏற்புடைக்கடவுள் என்ற பாகுபாட்டில் எதனையும் சேர வில்லை. பொதுவான "மூன்று ஒழித்து முழுதுணர்ந்து மூவாதான்" என்று கூறியிருத்தலின் மூவாதான் யாவன் என்பது விளங்கவில்லை. இங்ஙனம் வாழ்த்துக் கூறுவது அருகசமயத்தினர் மரபு என்பது அறிஞர் முடிவு. ஐந்து மூலத்திற்கு ஏற்பக் கடவுள் வாழ்த்திலும் மூன்று ஆகிய காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஒழித்தலும் முழுதும் உணர் தலும் மூவாமையும் ஆகிய ஐந்து குணங்கள் அமைத்துக் கூறப்பெற்றன.

கடவுளுக்கு

கணிமேதையார் பாடிய ஏலாதியின் தலைப்பில் கடவுள் வாழ்த்து என்று தலைப்பிட்டு ஒரு செய்யுள் காணப்பெறு கிறது. ஆனால், அது எந்தத் தெய்வத்தைக் குறிக்கிறது

என்பது விளங்கவில்லை. "அறுநால்வர் ஆய்புகழ்ச் சேவடி" என்று அவர் திருவடி வாழ்த்தினையே சிறப்பித்துக் கூறு கின்றார். இங்ஙனமாக மும்மருந்து நூல்களுக்கும் அமைந் துள்ள கடவுள் வாழ்த்துக்களில் திருவடிச் சிறப்பே புகழ்ந் தோதப் பெறுதல் காண்க. இனி மும்மருந்து நூல்களைத் தனித்தனி சுருக்கமாக ஆராய்வாம்.

திரிகடுகம்

இல்லறம் நல்லறம் ஆவதற்குக் கணவனும் மனைவியும் எங்ஙனம் வாழ்தல் வேண்டும் என்பது ஆசிரியர் தம் ஒரு

நூறு பாடல்களிலே முப்பத்தைந்து இடங்களிலே கூறுகிறார். திருவள்ளுவநாயனார் "தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநனைத் தொழுது எழுபவள் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை" என்று கூறியிருப்பதை

ஆசிரியர் நல்லாதனர் "கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி, பெய்எனப் பெய்யும் மழை" (96) என்று எடுத்தோதுகிறார். இதனையே அவர் மறுபடியும் (98) "பெண்பால் கொழுநன் வழிச்செலவு திங்கள் மும்மாரிக்கு வித்து" என்று கணவன் குறிப்பறிந்து மனைவி ஒழுகுவதே மாதம் மும்மாரி பெய்விக்கும் என விளக்கினார். விருந்தினரை ஓம்புவதில் கூடஇருந்து துணை புரிவதில் நட்டாளாகவும், நாடோறும் இல்லறம் போற்றுதலில் பெற்ற தாயாகவும், தான்புகுந்த பழங்குடி வாழையடி வாழையாகத் தழைத்தோங்கச் செய்யுமாறு மக்களைப் பெறுவதில் மனையாளாகவும் விளங்குதலே கற்புடைய பெண்ணுக்குக் கடன் (64) என்று வலியுறுத்துகிறார்.

பெண்கள் பூப்பெய்திச் சில ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரே திருமணம் முடித்தல் நன்று. ஏனெனில் அப்படிச் செய்தாற்றான் அவர்களுடைய மெல்லிய உடம்பு வலுவடைந்து இல்லற வாழ்க்கைக்கு ஏற்றதாகும். இதனை ஆசிரியர் (69) "திருந்திய மெய்நிறைந்து நீடுஇருந்த கன்னிபெறுமாறு அரியபொருள்" என்று கூறுகிறார்.

"பெண்ணுக்கு அணிகலம் நாண்உடைமை (52); அதனை உடையவளும், அருந்ததிபோன்ற கற்புடையவளும் ஆகிய பெண் கணவனுக்குத் திரிகடுகம் போன்ற மருந்தாகி உள்ளத்தின் நோயையெல்லாம் தீர்ப்பாள்.

மாசில்லாத சீர்பொருந்திய கற்புடையவளை மனைவியாகப் பெற்றவனே சாவா உடம்பு எய்தினன் (16)'' என்று ஆசிரியர் கூறி மகிழ்கின்றார்.

தம்மிடத்து அன்பு உறுதிகொண்டு நிற்கும் மனைவியரைச் சிலர் கோல்கொண்டு புடைத்துத் துன்புறுத்தினர்; இது அறியாமையால் வரும் கேடு (3) என்று நல்லாதனார் குறித்தார். தம் மனைவியரோடு ஒத்து ஒழு

மும்மருந்து - கடுகம் மூலம் ஏலாதி

குவதே பேரறிவு. வேறு பெண்கள் தம்மீது விருப்பம்
கொண்டு பின்தொடர்ந்து வந்தாலும் தம் ஒழுக்கநெறி தவறாது நிற்பர் கற்றறிந்த மேன்மையவர். தம் அருமை மனைவியரை அகன்று வாழும் இரவினை நோய் என்றே கருதுவர் அறிவுடையார். பூப்பின்கண் தம் மனைவியரை விட்டுப் பிரியும் தலைமகன் அறிவில்லாதவன்; ஏனெனில்
தம் மனைவியரைப் பேணாது இகழ்தல் ஆகாத

செயலாகும்.

" சில்சொற் பெருந்தோள் மகளிர்

காப்பிழகல் ஆகாப்பொருள்." (47)

"பெண்பாலைக் காப்பிகழும் பேதை
ஒழுக்கம் கடைப்பிடியாதான்." (94)

சிலர் தம் மனைவிமாரைக் கண்டு நடுங்கி எருதுபோல்
வாழ்கின்றனர் (79) மனைவியர் தம்மைவிட்டுப் பிறரோடு
நட்புக்கொண்டாடினாலும் அதனை அறியாது தம்மிடம்
மெய்யான பாசம் உடையவர் என்று சிலர் கருதி வாழ்கின்
றார்கள். அத்தகையார் வாழ்வு குன்றி அழிவர் (75).

தவறு செய்யும் பெண்களைப்பற்றியும் ஆசிரியர் குறிப்
பிடுகிறார். கணவன் கூறும் கட்டுரையை இகழ்ந்து அவன்
எதிரே எதிர்த்து நிற்பவள் முற்பிறப்பிற் செய்த கொடு
வினையே ஆவாள் (67). பொய் பல புகன்று தன்
வீட்டுச் செல்வத்தையும் புகழையும் கெடுக்கும் பெண் இப்பிறப்
பிற்கு உதவாத பேய் (49). தன் வீட்டைவிட்டு வேற்
றிடம் செல்லும் பெண்ணே மழை வாராமல்
தீக்கோள் ஆவாள் (50).

அழிக்கும்
சில பெண்கள் அடுத்த வீட்டாருடன் சண்டை
தொடுத்து வழக்குச்செய்து நீதிமன்றம் புகுகின்றனர்;
சிலர் தம் கணவருடனேயே கலகம்செய்து அவர்மேல்
வழக்குத் தொடர்ந்து அல்லற்படுத்துவர்; அத்தகைய
பெண்களைக் காண என் கண்கள் கூசும் என்று கூறி
வருந்துகின்றார் நல்லாதனார்.

"பெண்டிர் தொடுத்து ஆண்டுஅவைப் போர்புகல் காண அரியஎன் கண்."

(71) 224 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்

சொற்பொழிவுகள்

பெண்களுக்குப் பெரும்புணையாக
கற்பே; பிறர்மேல் விருப்புற்று அதனைக்

இருந்து காப்பது
கைவிடுவது அவர்

களுக்குப் பெருங்கேடு விளைக்கும் பகையாகும் (86).
தமக்
குள்ள விருப்பத்திற் குறைந்த விருப்புடைய பெண்களை
நாடுதல் அருந்துயரம் காட்டும் நெறி (5).

விலைமகளிரைப்பற்றியும் ஆசிரியர் கருத்துரைக்கின் றார். காண்பதற்கு இனிய தோற்றமுடைய கணிகையர் பேசும் இன்சொல்லைக் கேட்டு நடப்பது நரகக்குழியில் தள்ளிவிடும்; கணிகையர் கையினால் சோறும் உண்ணார்
கற்றறிந்த பெரியார்.

"மனம் பிறிதாய்க் காரியத்திற்
குன்றுக்கணிகை
போற்றற்கு அரியாள் புரிந்து."
(76)

"தோள்வழங்கி வாழும் துறைபோல் கணிகை
ஆசைக்கடலுள் ஆழ்வாள்."
(81)

"புலைமயக்கம் வேண்டிப் பொருட்பெண்டிர்த்
தோய்தல்
நன்மையி லாளர் தொழில்."
(39)

தமக்கு உரிமையில்லாத பெண்களைச் சிலர்

விரும்பு
இன்றார்கள். அத்தகையவர் அறிவுகெட்ட முழுமுண்டங்
கள் ஆவர்.

"உரிமையில் பெண்டிரைக் காமுற்று வாழ்தல்
முழுமக்கள் காத லவை."

(9)

நல்லாதனார் தம் நூறு வெண்பாக்களில் நன்மை
யாயினவாக அறுபத்தாறும், தீமை தருவனவாகமுப்பத்து
நான்கும் கூறியிருக்கிறார். அவை ஒவ்வொன்றும் மிகப்
பொருத்தமுடையனவே. அவை தம்முள்
மட்டும் இங்கே ஆராய்வோம்.

சில தொகுதிகள்

மழையைப்பற்றி
அவர் மூன்று பாடல்கள் பாடி
யிருக்கிறார். அதில் ஒன்று "வல்லே மழை அருக்கும்
கோள்" (50) என்று முடிவது மற்றிரண்டும் "பெய்
யெனப் பெய்யும் மழை" (96) என்றும், "இங்கள் மும்

மாரிக்கு வித்து" (98) எனவும் முடிவன. குடிகளைக் கொடுமைப்படுத்திப் பொருள்கவரும் மன்னவனும், உள்ளதைக் கூருது பொய்யே பேசும் மக்களும், ஒருவனுக்கு மனைவியாக வாழ்க்கைப்பட்டு அவனுடைய சொல்லை மீறி வீட்டைவிட்டு விரும்பிய இடம் சேரும் பெண்ணும் இருத்தலினுலேதான் மழை பெய்யாமற் போகிறது என்று அவர் கூறியது எவ்வளவு பொருத்தம். நாட்டில் தோன்றும் தீமைகளை விலக்கிக் குடிகளுக்கு நல்லனவே செய்யும் அரசனும் தன்னை மனைவியாக மணந்துகொண்ட கணவனுடைய குறிப்பினை அறிந்து அவன் கூருமலே நடக்கின்ற கற்புக்காசியும், தான் மேற்கொண்டுள்ள நோன்புகளை முறைதவருது செய்யும் தவநிலையுடையவனும் பெய் என்ருல் உடனே மழைபெய்யும் எனக் கூறுகின்ருர் ஆசிரியர். இதனை அவர் அடுத்துப் பின்வருமாறு மொழிகின்ருர் :

"செந்தீ முதல்வர் அறம்நினைந்து வாழ்தலும்
வெஞ்சின வேந்தன் முறைநெறியில் சேர்தலும்

பெண்பால் கொழுநன் வழிச்செலவும்
இம்மூன்றும்
திங்கள் மும்மாரிக்கு வித்து."

"பிறந்தும் பிறந்திலாதார்" (89)
எனவும், 'பிறந்தும் பிறவாதவர்" (91)என்றும் அவர்கூறுகின்றார். பெருநூலைப் படித்து அதன்படி அறநெறியாகிய அருள் ஒழுக்கம் பூணுதவரும், ஏழைமக்களுக்குக் கொடுத்துப் பாதுகாக்கும் பொருட்டுத் தேடிய பொருளை ஒருவருக்குப் பயன்படாது புதைத்து வைப்பவரும் எத்தன்மைத்தாகிய சொல்லையும் அருளை நாடிச் சொல்லவேண்டியதிருக்க அந்நிலை கடந்து பிறர்க்குத் துன்பந்தரும் தீயசொற்களைப் பேசுபவரும், மக்களாகப் பிறந்திருந்தும் மாக்களாகவே கருதப்பெறுவர். அருள் ஒழுக்கம் உடைய பெரிய குடும்பத்திற் பிறவாதவரும் அறநூல்களைக் கற்று நல்லறம் செய்ய அறியாத பேதையரும் என்றும் வரம்புகடந்து தீயனவே பேசவிரும்புபவரும் பிறந்தும் பிறவாதவர் என்று அவர் மறுபடி வலியுறுத்துவது மிகவும் பொருத்தமுடையது.

ப. கீ. சொ.—15

"ஞாலம் எனப்படுவார்" (26) எனவும், "உலகம் எனப்படுவார்" (34) எனவும் ஆசிரியர் கூறுவதை ஆராய்வோம். தாம் விருந்தாகச் சென்றுள்ள வீட்டினர் தமக்கு இயன்றதைத் தந்து அன்பு பாராட்டுவது கண்டு நன்றி -

பாராட்டும் விருந்ினரும், அருமையான
உயிர்களைப் பிறர்

கொலைசெய்வதைத் தடுத்துக் காக்கும்
அறநெறியாளரும்,
ஒழுக்க நெறியிலிருந்து ஒருசிறிதும் வழுவாது நிற்கும் உறுதியுடைய ஆசிரியரும் உயர்ந்தோர் என்று புகழப் பெறுவார்கள். தமக்குரிய கடமைகளைத் தவறுது செய்து முடிக்கும் அந்தணரும், நீதிநெறியில் வழுவாது
முறை

செய்யும் வேந்தரும், வரம்புமீறுத குடிகளும்
உயர்ந்தோராவர்.

பொய்யே பேசி வாழ்கின்ற தீயவரும்,
வினை

வலியால் தாழ்வடைந்த பெரியாரைத் தம்மினும்
தாழ்ந்

தவர் என்று கருதும் சிறுமையாளரும்,
எதிலும்

தமக்கு வரும் நலமே பார்க்கின்ற தந்நலக்காரரும் நாம் நட்புக்கொள்ளத் தகாதவர்; அத்தகையாரால் நமக்கு

என்றும் தீமையே விளையும்(15); கடன் வாங்காமல் வாழு கின்ற பெருமுயற்சியாளரும், விருந்து புறத்தில் இருக்கத் தாம்மட்டும் தனித்து உண்ணுது உள்ளதை விருந்தின ருடன் பகிர்ந்துண்ணும் பெரியாரும், பெரியார் கூறும் நீதி நெறிகளை மறவாது கைக்கொண்டு ஒழுகி நிற்பாரும் நமக்கு நட்புக்கொள்ள ஏற்றமுடையவர்; அவர்களால் நமக்கு

என்றும் நன்மையே ஒய்கும் (12).

" தன்னை வியந்து தருக்கலும், தாழ்வுஇன்றிக்

கொன்னே வெகுளி பெருக்கலும்—முன்னிய
பல்பொருள் வெஃகும் சிறுமையும் இம்மூன்றும்
செல்வம் உடைக்கும் படை"

(கஅ)

என்று ஆசிரியர் தொகுத்துரைப்பது மிகச் சிறந்த உண்மையை விளக்குவது. தகுதியுடைய பிறரை மதி யாது தம்மையே புகழ்ந்து தருக்கின்ற பேதையாருக் குத் தக்கார் துணையைப் பெறுவது முடியாது; அதனுல் அவர்களுடைய செல்வம் குறையும். வீணுகப் பலரோடு

மும்மருந்து - கடுகம் மூலம் ஏலாதி

237 சினந்து பேசுபவருக்குப் பல்லார்

பகைவந்து சேரும்; அதனுல் விளையும் பல
கேடுகளால் செல்வம் அழியும்; தம்நிலை அறியமால்
காணும் பொருள்களையெல்லாம் விரும்பிப்
பெறுபவரிடம் செல்வம் நிலைக்குமா?

பணியாளர் செய்யத்தகுந்த பணிகளையே
செய்யும்படி ஏவுதல் அறிவுடைமை. மேலும்
அவர்களால் செய்யமுடியாத செயல்களைச் செய்து
முடிக்கும்படி அவர்களைத் துன்புறுத்துவது
அறக்கொடும்பாவம். 'இயல்வது கரவேல்' என்பதை
மறந்து தம்மால் இயலும் அறவினையைச்
செய்யாதாரும், தமக்கும் முடிவுண்டு என்பதை
உணராமல் தீயனவே செய்து ஒழுகும் பேதையரும்
நரகில் விழுந்து வருந்துவார்கள் (45).

ஆசிரியராவார் நல்லொழுக்கநெறியில்
தவருதவராக இருத்தல்வேண்டும் என்று ஆசிரியர்
கூறுவதைக் கண்டோம். அன்னர் தம்
மாணுக்கரிடத்துப் பேரன்பும் இன்சொல்லும்
உடையவராக இருத்தல் மிகவும் இன்றி
யமையாதது. "சிறிக்கறுவி வெகுண்டு
உரைப்பவர் பள்ளிக்கூடத்தை அறிவுடையவர்
அணுகமாட்டார்கள்" என்று (46) அவர் கூறியது
மிகவும் பொருத்தமுடையதாம்.

செருக்குடன் தருக்கும் அற்பரை நட்புக்கொண்டு அவருடைய வீட்டில் அறிவுடையார் உண்ணமாட்டார்கள். நல்லவர்களுக்கு அறம் புரியும்படி தம்முன்னோர் தேடி வைத்துச்சென்ற அறச்சாலையை அழித்து அவ்வறப் பொருள்களைத் தீய வழிகளிலே செலவிடும் அற்பர் கொடுக்கும் விருந்தினையும் மேலோர் ஏற்றுக்கொள்ளார். கற்றறிந்த பெரியார் விலைமாதர் வீட்டிலும் உண்ணமாட் டார்கள் (25).

காணக் கண் கூசுதே! எவர்களை?

இடுப்பில் ஆடை
உடுக்காமல் தண்ணீரில் இறங்கித் தடிபோல நின்று நீராடு பவரையும், கணவரோடும் பிறரோடும் சண்டை தொடுத்து நீதிமன்றம் ஏறும் கொடும்பாவிகளாகிய பெண்களையும்,

எப்போதும் ஏழை மக்களுக்கு இல்லை யென்னுமல் கொடுத்
துக்கொடுத்து ஆதரித்து வறுமையடைந்த வள்ளல்களின்

நிலையையும் "காண அரிய என் கண்" (71).

"உமியைக் குத்திக் கை வருந்துபவர்" பின் வருபவர்
என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்(28). ஒரு காரியத்தை வெற்றி யாகச் செய்து முடிக்கவேண்டுபவருக்குச் சினம் ஆகாது. "வெல்வது வேண்டின் வெகுளிவிடல்" என்றார் பிறரும். தமக்குக் கிடைத்தற்கு அரிய பொருள்மேல் விருப்பம்
கொண்டிருப்பது முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்
படுவதுபோலாம். பிறர் கற்ற கல்வியின் அருமை தெரிந்து பாராட்டுவதுதான் நேர்மை; அதனைவிடுத்து அவர்பேசும்
பேச்சில் என்ன குற்றம் காணலாம் என்று நாடியிருப்பது
வீண்செயலாம்.

"வெல்வதுவேண்டி வெகுண்டு உரைக்கும் நோன்பிலியும்
இல்லது காமுற் றிருப்பானும் — கல்வி
செவிக்குற்றம் பார்த்திருப் பானும்இம் மூவர்
உமிக்குத்திக் கைவருந்து வார்."

ஒருவர் தம்மைவிட்டு நல்வினை நீங்காது பாதுகாக்க
விரும்புவார் என்றால் அவர் மறவாது

கைக்கொள்ள
வேண்டிய கடமைகள் பின்வருவன: நல்ல வழியிலே பொருளைத் தேடுதலும் அங்ஙனம் தேடிய பொருளைத் தக்கார்க்கு அகமும் முகமும் மலர்ந்து இன்சொல் இயம்பி வழங்குதலும் வேண்டும். மானங்கெடாது வாழ்ந்த நற்குடியாளருக்கு வரும் குறைவுகளையெல்லாம் முன்னின்று நீக்குவதற்கு இயன்றனவெல்லாம் செய்தல்வேண்டும். பல பொருள்களின்மேலே நாடியோடும் சிந்தையைக் கட்டுப்படுத்தி ஆசையறுமாறு நல்வழியிலே நிற்றல் இன்றியமையாதது (23).

தவத்தில் தலைநிற்பவர் தூய்மை உடையவர்களாக இருத்தல்வேண்டும். நெஞ்சிலே தோன்றும் கள்ளத்தை ஒழித்தல் இன்றியமையாதது. இதுவே பல சிறந்த நூற்களிற் சொல்லப்பெற்ற உண்மைப்பொருள். வாய்மை

என்பது தொழில் வளர்ச்சிக்கு
முதன்மையானது.
ஆதலின் தவம் வளர்வதற்கும் வாய்மையுடைமை வேண்
டும். மனத்தினைக் கெட்ட வழியிலே இழுத்துச் செல்வ
தற்கு முதன்மையான காரணமாக இருப்பது அழகுதான்.
அழகாக இருக்கும் பொருள்களின்மேலே சிந்தை

குதித் தோடிச் சென்று, அவைகளைப்
பெறுவதற்குத் தூண்டு
கின்றது; அந்நெறி தகாதது; ஆதலின் தவநிலை
நிற்பவர்
அழகிய பொருள்களை உள்ளத்தால் உள்ளலும்
தீதே; அவைகளைப்பற்றிப் பேசுதலினால்
தீமைவிளையும் என்பது சொல்லாமலே அமையும்
(78).

"பற்றென்னும் பாசத் தளையும் பலவழியும்
பற்றறுத ஓடும் அவாத்தேரும்—தெற்றெனப்

பொய்த்துரை என்னும் பகையிருளும் இம்மூன்றும்
வித்தற விடும் பிறப்பு."

(உஉ)

மெய்ப்பொருள் பதி, பசு, பாசம் என்பன.
பசு
என்பது உயிர். உயிர் பாசத்தளையினால் கட்டுண்டு
பலப் பல துன்பங்களில் கிடந்து தவிக்கின்றது. பதி
இறைவன்.
இறைவன் அழியாத இன்பக்கடல்; பாசம்
அழியாத
துன்பக்கடல். உயிர் பாசக்கடலுக்குக்
காரணமாகிய பிறவியினைவிட்டு விலகவேண்டுமானால்
இறைவனுடைய
திருவடியாகிய புணையைத் துணையாகக் கொள்ளுதல்
வேண்
டும். "பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்,

பற்றுக பற்று விடற்கு" என்றருளினர்
தெல்வப்புலவர். அவா
என்பது ஆசை; இதனை மனம் ஏறிச்செல்லும்தேர்
என்றார்
ஆசிரியர். அவாத்தேர்மேல் ஏறிக்கொண்டு
உள்ளம்
பற்று அறுது பலவழிகளிலும் இழுத்துக்கொண்டு
செல்
லும். அவாத்தேரை அடியோடு அழித்தால்தான்
வீடுபேறு
கிட்டும். பற்றிலிருந்து விடுபடுவதுதான் வீடு. "ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள், ஈசனோடாயினும் ஆசை யறுமின்கள், ஆசைப்படப்பட ஆய்வரும் துன்பம், ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே" என்பது திருமந்திரம். மெய்யறிவு தலைப்படுவதற்குத் தடையாக இருக்கும் பகை யிருள் பொய்பேசுதலே, அதற்குக் காரணம் ஆவது

தன்னலமே; அதனை அறவே நீக்குதல் வேண்டும். "பொய்
யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற,
செய்யாமை
செய்யாமை நன்று" என்பது தமிழ்மறை முடிவு.

"பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பு அறுக்கும்."
மேலே
குறித்துள்ள சிறு ஆராய்ச்சினுலே திரிகடுகம்
என்ற
மருந்து நூல் உலகில் நாம் சிறப்பாக
வாழ்வதற்குக் கைக்
கொள்ளவேண்டிய செயல்கள் இவை, தவிர்க்க
வேண்டுவன
இவை என்று வழிகாட்டுவதோடு பிறவிநோய்
அற்று வீடு
பேறு ஆகிய அழியாய் பேரின்பப் பேற்றுக்கு
வழிகள்
இவை என்றும் தெளிவாக எடுத்தோதியமை
கண்டோம்.
இனி, இரண்டாவது மருந்து நூலாகிய
சிறுபஞ்சமூலத்தை
ஆராய்வாம்.

சிறுபஞ்சமூலம்

இந்நூலில் தொண்ணூற்றேழு
வெண்பாக்கள் உள.
உயிர்க்குறுதி பயக்கும் ஐயைந்து பொருள்களை
ஒவ்வொரு
வெண்பாவும் கூறுகின்றது.

வனப்பு

வனப்பு என்பது அழகு. நால்வகைப் படைக்கும்
அழகு செய்வது யானைப்படையே; பெண்ணின் இடை
ஒடுங்கியிருப்பது வனப்பு; ஒழுக்கத்துக்கு நடுநிலை தவறாத
சொல் அழகாகும்; போர் வீரருக்கு அஞ்சாமைதான்
வனப்பு (7).

கண்ணுக்கு வனப்பு கண்ணோட்டமே; காலுக்கு
அழகாவது பிறரிடத்து இல்லை என்று இரந்து செல்லாமை
தான். ஆராய்ச்சிக்கு அழகு பொருள்களைத் துணிந்து
சொல்லுதல்; பாடும்பாட்டுக்கு வனப்புக் கேட்டோர் இனிது

என்று பாராட்டுதல்; அரசனுக்கு அழகு
குடிகளாலே கொண்டாடப் பெறுவது (9)

நல்லவன் என்று

" மயிர்வனப்பும் கண்கவரும் மார்பின் வனப்பும்
உகிர்வனப்பும் காதின் வனப்பும்—செயிர்தீர்ந்த

பல்லின் வனப்பும் வனப்புஅல்ல நூற்கு இயைந்த
சொல்லின் வனப்பே வனப்பு."

" குஞ்சி அழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும், மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல, கல்வி அழகே அழகு" என்றார் பிறரும். நெஞ்சத்து நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையைச் செய்கின்றது கல்வி; அதுதான் இங்கே "நூலுக்கு இயைந்த சொல்லின் வனப்பு" என்று கூறப் பெற்றது.

பெண்டிர்

இயகுணமுள்ள பெண்டிர் கள்ளினை உண்பர், கணவனை விட்டுப் பிரிந்து வாழ்வார்கள், நாணம் இல்லாதவராய்ப் பிறருடைய வீட்டுக்குச் செல்லுவார்கள், பிறர் செயலைப் பற்றிப் பிறருடன் ஆராய்வார்கள், கெட்ட பெண்களோடு நட்புடையராகி வாழ்வார்கள் (25).

கற்புடைய பெண்டிர் தம் கணவருக்கு வரும் வருவாயை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்வார்கள்; பின் அதற்குத் தக்கபடி தம் குடும்பச் செலவுத் திட்டத்தை வகுப்பார்கள். தம்மைச் சுற்றியிருக்கும் உறவினரைத்

தக்கபடி பாதுகாப் பார்கள் ; கடிந்துநோக்கவே குழையும் விருந்தினரை முகமலர்ந்து இனிய சொற்களை இயம்பி உண்பிப்பார்கள். அவர்கள் தம் வழிபடுகடவுளாகிய கணவரைப் பணிந்து பூசிப்பார்கள். இவையே பெண்டிர்க்கு உரிய சிறப்பாம் (43).

ஆசிரியரும் மாணுக்கரும்

ஆசிரியர் ஒழுக்கநிலையிற் சிறிதும் தவறாதவராக இருத்தல்வேண்டும். மாணுக்கர் ஆசிரியரிடத்து அன்புடன் வழிபாடு செய்தல் இன்றியமையாதது ; காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றினையும் கடிந்து ஒதுக்குதல் அவர்க் குக் கடமையாம். காமம் வெகுளி மயக்கங்களைக் கடிந்து விலக்காத மாணுக்கரைக் காணும்போதெல்லாம் ஆசிரியர் நெஞ்சு புண்படும். (29)

மாணுக்கர் குடுமி வைத்திருத்தல் வேண்டும்.

அதுவும் நெய்தல் மொட்டின் அளவுடையதாக இருத்தல்வேண்டும்.
அவர்கள் ஒரு மாதத்திற்கு ஒருமுறை தலைமுழுகலாம்.
அவர்கள் ஆசிரியரை வலமாகவந்து வணங்கி நின்று இரு என இருந்து நூல்களை ஓதுதலும் ஐயப்பாடுகளை வினவி அறிதலும் வேண்டும். (30)

அமிர்து

உடலிலுள்ள உறுப்புக்களைப் பிணித்து வைப்பது பிணி; அப்பிணியை அவிழ்ப்பதாகும் மருந்து அவிழ்தம். அவிழ்தம என்ற சொல்லே அவிழ்து, அமிழ்து, அமிர்து, அமுது என்றெல்லாம் திரிந்து வழங்கிவருகின்றது.

கற்புடைய பெண் அவளுடைய கணவனது உள்ள நோயைத் தீர்க்கும் மருந்து என்று திரிகடுக நூலாரும் 'கற்புடைய பெண்ணை மணந்தவன் நோயற்றுச் சாவா
உடம்பும் அடைந்தவன்
கற்றறிந்து தவம்புரிந்து

ஆவான்' என்று கூறுகின்றார்.
பொறிகளை அடக்கின பெரியான்
உலகத்தாருக்கு அமிர்துபோல உதவுவான்.
நற் செய்கைகள் அமைந்து திகழும் நாடு அரசுக்கு அமிர்தம். நாட்டுக்கு அரசு அமிர்து. நன்னெறியில்

நிற்கும் சேவகன் அரசுக்கு அமிர்தம் போன்றவன் (4).

ஒருநோயும் இன்றி வாழ்வார்

நம் கண்முன்னால் பலவாறு நோய்வாய்ப்பட்டுத் துன்புறுவார் பலரைக் காண்கின்றோம்; ஒருசிலரே நோயற்ற வாழ்வாகிய குறைவற்ற செல்வத்தை உடையவராகி வாழ்ந்து வருகின்றனர். இதன் காரணம் யாது என ஆராய்ந்த காரியாசான் தக்க பொருத்தமான காரணம் இதுவெனக் கண்டு கூறுகின்றார்.

நோய்வாய்ப்பட்டு அலறித் துடிதுடிப்பவரைக்

காண்ப வர் நெஞ்சம் கலங்குகின்றது.

நோய்க்கு மருந்து இதுவென

மும்மருந்து - கடுகம் மூலம் ஏலாதி

அறிந்த மருத்துவர் ஒருசிலரைத் தவிரப் பலர் கல்நெஞ்சும் அதற்குக் காரணமாகும் பொருளாசையும் உடையவராகி நோயுற்றோரிடம் அன்புப்பேச்சும் இல்லாமல் மிக்க பணத்தை வெளவுகின்றனர். இரக்கமுள்ள வைத்தியர் ஒருசிலர் நோய்வாய்ப்பட்டவரைத் தேடி வலிய அடைந்து இன்முகம் காட்டி இனியன பேசி நன்மருந்து தந்து உடல் நோயினையும் தீர்க்கின்றார்கள். மிகக் கொடிய தலைநோய் உடையவரும், பித்தேறியவரும், வாய்புற்று உடையவரும், சயநோய் கொண்டாரும், மூலநோய் வாய்ப்பட்டவரும் அப்பேரருளாளராகிய வைத்தியர்களுடைய பெருந்துணையால் நோய்நீங்கி இன்புறுகின்றார்கள். இங்ஙனம் வலியச்சென்று பல நோய்களைத் துடைத்த அருளாளரே இப்பிறப்பில் ஒருநோயும் இன்றி வாழ்கின்றார்கள் (76).

எண்பதின் மேலும் வாழ்வார்

பஞ்சகாலத்திலே தன்னிடம் உள்ள உணவுப்பொருளைப் பலருக்குச் சிலர் பகிர்ந்து கொடுக்கின்றனர்; கைப்பொருளும் ஈகின்றனர்; எதிர்த்துக் கொன்றுவரும் பகைவரோடு எதிர்த்துநின்று வெருட்டிக் காக்கின்றனர் சில வீரர்; மருந்தேயாயினும் விருந்துடனேயே உண்கின்றார் சிலர்; பசித்து வருந்தும் குழந்தையர்க்குப் பாலூட்டிப் பாதுகாக்கின்றனர் சிலர். அவர்கள்தாம் எண்பது வயதுக்கும் மேலாக நீண்ட வாழ்நாளுடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர் (79).

இருகால் எருது

இரண்டு கால்களையுடைய மனித மாடு யார்? ஆசிரியர் கூறுகிறார்: "தாம் தாழ்ந்தநிலை அடைந்தும் அறிவு வாராமல் 'முன்பு பணம் உடையோம்' என்று செருக்கி வாழ்பவர் இரு கால் எருதாவர். மேலும் அழகு அழிந்து மூத்த சிலர் 'யாம் இளமையில் பேரழகுடன் இருந்தோம்' என்று செருக்குடன் பேசி இறுமாப்பர்; அவரும் இரண்டு கால்களோடு உலாவும் மனித எருதாவர்." எவ்வளவு பொருத்தமான விடை பாருங்கள் (20).

மேதையரும் பேதையரும்

பலா முதலிய மரங்கள் பூவாமலே காய்க்கின்றன;
பூத்தாலும் காயாத பாதிரி முதலான மரங்களும் இருக்கின்றன. நூல்களைக் கற்றுவல்ல மேதையர் ஆண்டுகளால்

மூவாதவர் ஆயினும் அறிவினாலே மூத்தவரே; நூல்களைக் கற்றுத் தெளியாத பேதையர் ஆண்டினால் முதிர்ந்தவராயினும் அறிவினால் சிறியவரே.

பாத்தி கட்டி விதையாமலே முளைத்து வளர்ந்து பலன்தரும் விதைகள் உண்டு; பிறர் எடுத்துரைக்காமலே மேதையர்க்கு அறிவு தோன்றும். பாத்திகட்டிப் புதைத்தாலும் முளைக்காத விதைகளும் உள ; அதனைப்போல அறிந்து அடங்கிய பெரியார் பேதையர்க்கு நன்மை தரும் மொழிகளை எடுத்து மொழிந்தாலும் அறிவு தோன்றாது (22, 23.)

தலைமகனைத் தாழ்க்கும் மருந்து

தன் கணவன் தன் சொற்கேட்டு

நடக்கவேண்டும்

என்று விரும்பாத பெண் உண்டா? இல்லை, இல்லை. அதனால் சிலர் தம் கணவரைத் தம்மிடத்தில் வணக்க விரும்பி

மருந்துதேடி அலைவர். ஏமாற்றுக்காரர் பலர் அத்தகைய பெண்களை மயக்கி, நிரம்பப் பொருள்பெற்று நஞ்சு கலந்த

மருந்துகளைத் தருகின்றார்கள். அம் மருந்துகளைப் பெற்றுத் தம் ஆருயிர் போல்பவராகிய தம் கணவர் தம்மீது பற்றுக்

கொள்வர் என்று நம்பிப் பெண்கள் சிலர் தம் கணவருக்கு உணவிலோ பாலிலோ கலந்து கொடுத்துவிடுகின்றார்கள். ஆனால் அம்மருந்தெனப் பெயரிய நச்சுப்பொருளிலுள்ள நஞ்சு உண்ட கணவர் உடலிற் புகுந்து இரத்தத்தோடு கலந்து விரைவில் நோய் செய்யத் தொடங்குகின்றது. பலர்

அந்நோய்களினால் இறந்துபோதலும் வழக்கமாயிருக் கிறது; வட்டிக்கு ஆசைப்பட்டு முதலை இழந்தவர்போல அப்பெண்டிர் நீங்கா வேதனைக்கடலுள் ஆழ்கின்றனர். இத் தீமைதரும் மருந்திட்டினைச் செய்யவேண்டாம், பெண் டீர்! இங்கே வாருங்கள், உங்கள் கணவரை வணக்கும் அரும்பெரு மருந்து இதோ கூறுகிறோம் கேளுங்கள்"

—

மும்மருந்து - கடுகம் மூலம் ஏலாதி

235 என்று காரியாசான் தலைமகனைத் தாழ்க்கும்

மருந்தினைக் கூறுகின்றார். அது வருமாறு :

"சிறுபஞ்ச மூலம்போலும் ஐந்து மருந்துப் பொருள் கள் உங்களிடம் இருக்கின்றன. அவை தனித்தனியேகூட மிக்க பயனை விளைவிப்பது உறுதி. அவை மிகவும் சிறந்த பொருள்கள், மேற்கொள்ளுங்கள். மக்கட்பேறு கருதி மட்டும் கணவரை அணுதுங்கள். மக்கள் தம் தாய்தந்தைய ருக்கு இடையே அன்பு வலைபோல நின்று இருவரையும் இன்புறுத்தும் இடைநிலைப் பொருள் அல்லவா! கணவர் உங்களை எவ்வளவு துன்புறுத்தினாலும் நீங்கள் அடக்கமுடையவராக இருத்தல் இன்றியமையாதது. உங்கள் கணவர் விருப்பம் அறிந்து உங்களை அழகுசெய்து கொள் ளுங்கள்; அவர்களுடைய குறிப்பினை அறிந்து

அவர்களோடு உடன் உறையுங்கள். அவர்கள் உண்ட மிச்சிலை விரும்பி உண்ணுங்கள். இவ்வைந்தும் செய்வதுதான் நீங்கள் அவர்களை மயக்கி வயப்படுத்தும் மருந்தாகும் (53)

அறிவு

பிறர் செய்யும் நன்மைகளையே நாம் பலர்க்கும் வெளிப் படையாகப் பேசுதல் வேண்டும். "பிறர் பிறர் சீர்எல்லாம் தூற்றிச் சிறுமை புறங்காத்து" என்றார் பிறரும். பிறர் செய்யும் தீமைகளை ஆராய்ந்து சொல்லித் திரிவது அறிவுடையார் செயல் ஆகாது. நாம் பிறருக்குத் தீமை செய்வதை மனத்தாலும் நினைத்தல் ஆகாது; பிறர் நமக்குச் செய்யும் தீமைகளையும் மறந்து ஒழித்துவிடவேண்டும். ஏனெனில் தீயவே தீய பயக்கும் ஆதலின். பிற உயிர்கள் துன்புறுவதைக் கண்டால் விரைந்து ஓடிச்சென்று அவைகளுக்கு ஊன்றுகோல்போல நின்று பாதுகாத்தல் வேண்டும். பிறர் பொருளை வஞ்சித்துக் கவர எண்ணுவதும் அறிவாகாது. "வஞ்சித்த எங்கும் உளன் ஒருவன் காணுங்கொல் என்று அஞ்சி அங்கம் குலைவது அறிவு" என்றார் பிறரும். மானமுடையவராயின் அம்மானத்துக்கு இழுக்கு வந்தபோது நெஞ்சழிந்து திருந்துவதோ அன்றி உயிர் விடுவதோதான் அறிவாகும் (57).

" மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்

உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்''

(கூகூக)

என்றார் தெய்வப் புலவரும்.

காக்கைக்குக் காப்படுத்த சோறு

சோற்றுக்குக் காவலாகக் காக்கையை வைத்தால் அச்

சோறு என்னுகும்? காக்கை அதனைத் தின்று அழித்து விடும் அல்லவா? மக்கள் யாக்கைக்கு ஏற்ற நல்லறிவு இல்லாதவர்களைத் தோழமைகொண்டு தம் வீட்டுக்குக் காவலாக வைத்தால் பல பொருளும் அழிவுபெறும். பொருளைச் சேர்த்துவைத்திருக்கும் பெட்டியிலிருந்து நாம் அறியாமல் அவர்கள் பொருளைத் திருடுவார்கள்; அதனை நாம் அறியாமல் நம்மை ஏமாற்றுவதற்கு நம் கணக்குகளை யும் மாற்றி எழுதிவிடுவார்கள்; பலருக்குப் பங்கிட்டு வழங்குவதற்காக நம் வீட்டிற் சமைக்கும் உணவுப்பொருள் களையும் தம் வீட்டுக்குத் திருடிச் செல்லுவார்கள். பின் வருவது இவ்வுண்மைகளை விளக்கும் சிறுபஞ்ச மூலப்

பாட்டு.

'' பண்டாரம், பல்கணக்கு, கண்காணி,

பாத்துஇல்லார்

உண்டார் அடிசிலே

தோழரில்—கொண்டார

யாக்கைக்குத் தக்க அறிவில்லார்க்

காப்படுப்பின்

காக்கைக்குக் காப்படுத்த சோறு."
(௪௦)

தவம்

" உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண்
செய்யாமை
அற்றே தவத்திற்கு உரு"
(உ௬௧)

என்பது தேவர் வாக்கு. இதனையே
காரியாசான் பின்
வருமாறு விரித்துக் கூறுகிறார்:

பிறிதோர் உயிர்க்கு ஈரம் நோய் செய்தல் ஆகாது. பிறர் நமக்குச் செய்யும் துன்பங்களைப் பொறுத்து மறந்து விடுதல் வேண்டும். நமக்கு நீங்காப் பழியைத் தரும் துன்பச்செயல்களைப் பிறருக்குச் செய்யும் எண்ணத்தையும் நம் நெஞ்சில் தோன்றவிடுதல் கூடாது. பல காரணங்க

மும்மருந்து - கடுகம் மூலம் ஏலாதி

ளால் நம் நெஞ்சை அள்ளி உண்டு நம்மையே கொல்லும் வெகுளியைத் தோன்றவிடாது விட்டுவிடுதலும் இன்றியமையாதது. இங்ஙனம் ஒழுகுவதே சிறந்ததாம்; இவை நமக்கு என்றும் நன்மையே தரும் (32).

பிறவியறுக்கும் வழி

எத்தனை கோடி பொன்னைக் குவித்து வேண்டிக் கொண்டாலும் பொய் சொல்லாதிருத்தல் இன்றியமையாதது; பிறர்பொருளைக் களவுசெய்யும் எண்ணமும் நன்றன்று; நம்மின் மெலியாரை இகழ்ந்து துன்புறுத்தாது ஆதரித்தல் வேண்டும்; பிறர்க்குரிய அழகிய பெண்கள் நம்மை விரும்பித் தேடித் தமது விருப்பம் வெளிப்பட நடந்தாலும் நாம் அவர்களை நமது உடன்பிறப்பாகக் கருதுதலே சிரிய குணமாகும்; நம் உடம்பு அழிந்துவிடாமற் காக்கும்பொருட்டு ஊனை உண்ணவேண்டும் என்று மருத்துவர் கூறி வற்புறுத்தினாலும் பிறிதோருடம்பின் தசையை உண்ணாதிருத்தலே சால நலம்தரும். இங்ஙனமாகிய சீரிய குணங்கள் கைவரப்பெற்றால் பிறவி வேர் அறும்; பேரின்பம் கைகூடும் (19).

பெரும்போகம் சாலப் பெறவழி

குடிக்கத் தண்ணீர் என்று கேட்டார்க்கு உடனே தண்ணீர் உதவுக. வெயிலால் துன்புறுவார் தங்கிக் களைப்பாறச் சாவடிகள் அமைக்க; தம் வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினருக்கு இடம்தந்து தமக்கு ஆக்கியுள்ள உணவினையும் பகிர்ந்து கொடுத்து உண்ணுக; கோவில் கட்டுதலும் சாலை

அமைத்தலும் செய்யும் கடமையாம்.
இவ்வைந்தும் செய்த
வர்களைப் பேரின்பம் உடனே மிகுதியாக வந்து
பொருந் தும் என்று காரியாசான்

வழிவகுத்து உரைத்தார் (63).

சிறுபஞ்சமூலத்திற் கூறப் பெறும் ஏனைய அறவழிக ளெல்லாம் அனைவரும் அறிந்து மேற்கொண்டு நின்று பெரும்பயன்பெறத் தகுந்தவை. இனி, மூன்றாவது மருந் தாகிய ஏலாதியினை ஆராய்வாம்.

ஏலாதி

ஏலாதி ஆசிரியர் கணியும் மேதையும் பொருந்திய கணிமேதையார் ஆதலின் அவர் மேதைகள் கைக்கொள்ள வேண்டிய சிறந்த ஒழுக்கங்களை வகுத்துக் கூறுகின்றார்; தம் எண்பது பாடல்களிலும். நல்லொழுக்கம் வாய்ந்தவர் விண்ணோர்க்கு மேலாய் வாழ்வார், மண்ணுலகிலும் மன்ன ராய்ப் பெருஞ்செல்வத்துடன் வாழ்வார் என்று கூறு கின்றார்; காலன் பொல்லாதவன், ஆதலின் வீட்டுநெறியை விரைந்து தேடுக என அறிவுரைக்கின்றார்; அவர் பொன் னுரைகளை மேலே காணுவாம்.

மண்ணுலும் மன்னவனும்

மண்ணாளும் மன்னவராவதற்கு ஏற்ற ஒழுக்கமுறை இவை என இருபத்தொரு வெண்பாக்களில் ஆசிரியர்கூறுகிறார். அவைகளைச் சுருக்கமாக விளக்குவாம்.

துறவிகள், மாணவர், வறியவர், இறந்து கண்ணிற் படாதவராகிய தென்புலத்தார், துணையற்றவர், சிறுவர், சான்றோர் ஆகிய இவர்களுக்கு நல்ல உணவைப் பகுத்துக் கொடுத்தவர் மறுமையில் மன்னராய் மண்ணாளுவர் (35).

சூதாடுதலை விரும்பாமலும், ஒன்றினை மறைந்து பிறரை வஞ்சியாமலும், பிறர் நெஞ்சம் கலங்கும்படி பேசாமலும், வாது பேசாமலும், பெண்கள் சொற்களை நம்பாமலும், தவம் புரிவார்க்கு உணவு உதவி ஒழுகும் மக்கள் மகராய் மாடத்திருந்து அரசவாழ்வடைவர் (43).

பொய் பேசாமல், பிறர் சொல்லும் பொய்யுரைக்கு இணங்காமல், புலால் உண்ணாமல், யாவரையும் வையாமல், விருந்ினர் முகம் கோணாது முகமலர்ந்து, பகுத்துக் கொடுத்து உண்பவர் மண்ணரசராகி மகிழ்ந்து புகழ்பெறுவார் (44).

வழிபாட்டு நெறியில் வழுவாது, துன்பம் செய்யாது, மனையாளோடு அன்பு தவறாது, பிறர் பொருளைக் கவராது,

ஒழுக்கம் தவறாது, குற்றமற்ற உணவைக்

கொடுப்பவர்
பகையறுத்து அரசாள்வர் (45).

செருக்கடையாமலும், கள்ளுண்ணாமலும், கள்ளுண்
பாரோடு பழகாமலும், விருந்தினர்க்கு ஒளியாமலும்,
ஒழுக்கத்தில் வழுவாமலும், எளியாரை இகழாமலும்
பிறர்க்கு உணவளித்து உண்ணுகிறவர் மண்ணாளும் மன்ன
ராய்க் குடும்பம் பெருகி வாழ்வார்கள் (46).

பெரியோர் சொற்பேணி, அவற்றிற் பிறழாது நின்று,
அன்பு நிரம்பிய அடியவரோடு கூடி, கீழ்மக்கள்
சொல்லைக் கேளாமல், பிறருக்கு உணவு பகுந்து
கொடுத்து உண்பவர் மண்ணாளும் மன்னவராவர் (47).

பிறர் வருந்துமாறு கொடுமை
இனருக்கு ஒளியாமலும், பசித்தோர்
பேசாமலும், விருந்
முகம் பார்த்து இனி
யன பேசி அவர்களுக்கு உணவிட்டுப் பின்
உண்ணுதலும், பகைவர் சொல்லைக் கேளாமல்
உறவினரைப் பாதுகாத்தலும் உடையவர் அரசாகி
மண்ணுலகாளுவர் (48).

யானையும், குதிரையும், பொன்னும், கன்னியும்,

பசுக்களும், மற்றைய பொருள்களும்
இரப்பவர்க்கு இல்லை என்னாது கொடுத்து,
மாதவம் புரிவாருக்குப் பசு நெய்
யுடன் உணவளிப்பவர் குபேரராகிப்
கள் (49).

பெருவாழ்வடைவார்

எள்ளும் எண்ணெயும் அரைஞாணும் ஆடையும் போர்வையும் பணமும் ஆகிய இவைகளோடு உணவும் கொடுத்தவர் மனைவி மக்களோடு அரசவாழ்வடைந்து இன்புறுவர் (50).

உண்ணும் நீர்வளமும், குளமும், கிணறும், வழியில் தங்கும் இடங்களும், தண்ணீரும், மண்டபங்களும் வகை
வகையாக அமைத்தவர் அரசுரிமைச்
வார்கள் (51).

செல்வராய் வாழ்

வீடிழந்தவர், கண்ணிழந்தவர், செல்வம் இழந்தவர்,
நெல்லை இழந்தவர், பசுக்களை இழந்தவர் ஆகிய
உணவு தருபவர் பல்யானை மன்னராவார் (52).

இவர்களுக்கு

கடன் பட்டவர், காப்பு இல்லாதவர், கைப்பொருள் இல்லாதவர், கைகால் அற்றவர், வயது முதிர்ந்தோர், ஆதரவற்றவர் ஆகிய இவர்களுக்கு உணவு கொடுத்து உண்பவர் மண்மேல் மன்னராகி வாழ்வார் (53).

அந்தணர், பசித்தவர், தவம்புரிவார், குழந்தைகள், உடம்பை வெறுப்பவர், ஆதரவு அற்றவர், தூய ஒழுக்கம் தவறாதார் ஆகிய இவர்களுடைய துன்பங்களைப் போக்கு பவர் மண்ணுண்டு வாழ்வார் (54).

கருவுற்றார், கருவுயிர்க்கும்போது துன்புறுபவர், கருவுயிர்த்தவர், குழந்தைகள், பித்தேறியவர், வாதநோயுடையவர் ஆகிய இவர்களுக்கு உணவு கொடுத்துத் துன்பந் தீர்த்து ஆதரிப்பவர் பெருஞ் செல்வம்பெற்றுப் பெருவாழ்வடைவர் (55).

காலில் விலங்கிடப்பட்டவர், பிறரால் தாக்கப்பட்ட வர், தாழ்ந்தவர், பெண்கள், வறுமை நோயால் வருந்துபவர், பசித்தவர் ஆகிய இவர்களுக்கு உறவாகி உணவு கொடுத்த

வர் பெருங்கடல் சூழ் நாவலந் தீவினை ஆளுவார்கள் (56).

கருஞ்சிரங்கு, வெண்குட்டம், கல்லடைப்பு, வாதம்,
பெருந்துன்பம் தரும் கழலை, வயிற்றுத்தீ
உடையவர்க்குத் துன்பம் தீர்த்து உணவு
கொடுப்பவர் அரசராகி உலகினை ஆளுவர் (57).

காமத்தை நாடாமல், பிறர் பொருளை
விரும்பாமல், கல்லார் இனத்தைச் சேராமல்,
தண்ணீரில் விளையாடாமல்,
பெரியார் கூறுமாறு ஒழுகித் தம்மை வந்து இரக்கும் ஏழை களுக்கு இன்புறும்படி உணவு முதலியன கொடுப்பவர் இம்மையில் எதிரிலா மன்னராய் வாழ்வார் (58).

பணிவும், ஒழுக்கமும், பெரியார்
யும் கொண்டு அறநூல் வழி வாழ்பவர்
ராய் வாழ்வார் (59).
வழியில் தவறுமை
பழியில்லா மன்ன

உணவும், ஆடையும், எழுத்தாணியும், புத்தகமும் என்ற நான்கினையும் மாணக்கருக்குக் கொடுத்து வாழ்பவர் பெருவாழ்வு பெறுவர் (63).

ஐயமும், பிச்சையும், அருந்தவர்க்கு உணவும், உடை
யும் கொடுத்தவர் ஐயமில்லாமல் மண்ணும்
ஆளுவர் (70).

விண்ணும்

புலையாளர், புண்பட்டவர், கண் கெட்டவர், நாடுசுற்றி
வருபவர், நன்னிலை இழந்தவர், தலைமையானவர் ஆகிய
இவர்களுக்கு ஆதரவாய் உணவு கொடுத்து
மன்னராய் வாழ்வார் (80).

உதவுகின்றவர்
இவை இருபத்தொரு பாடல்களிலும் உணவு கொடுத்து ஆதரிப்பவரே பெருவாழ்வு பெறுவர் என்பதை ஆசிரியர் வலியுறுத்துகின்றமை காண்க. "உணவு கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர்" என்பது உண்மை மொழி அல்லவா!

விண்ணுலக வாழ்வடையவர்

இத்தகையவர் விண்ணுலக வாழ்வு பெறுவர்

என்று

ஆசிரியர் எட்டுப் பாடல்களில் கூறுகின்றார்.

ஆராய்வோம்:

அவைகளை

கொலை விரும்பாதவராய், கொலை
புரியாதவராய்,
புலால் உண்ணாதவராய், பிறரைத் துன்புறுத்தாதவராய்,
வஞ்சியாது யாதும் நிலைதிரியாது வாழ்பவர் மன்னவர்க்கும்
விண்ணவர்க்கும் மேலாவர் (2).

தம் வீடு தேடிவருபவர்க்கு வன்சொற்
கடிந்து இன்
சொல்லே பேசி அளவளாவி மகிழ்ச்சியுடன்
உணவு
கொடுப்பவர் விண்ணவர்க்கு விருந்ினர் ஆவர் (7).

பெண்கள் சொல்லைக் கேளாமல், அவர்
காம நுகர்ச்

இயை விரும்பாமல், இனங்கொள்ளாமல், கொலைபுரியாமல்
பிறர்க்கு உதவத் தம் உடம்பினையும் கொடுக்கும் மேலோர்
விண்ணுலகத்திலும் இல்லை (20).

தம்மைப் புகழாமல், பிறரை இகழாமல், தம் பொரு
ளும் வாழ்வும் வாழ்நாள் எல்லையும் யார்க்கும் கூறாமல்,
வறியவருக்கு உணவு கொடுத்து உண்பவர் தேவாதி தேவ
ராகி வாழ்வர் (32).

பொய் பேசாது, பிறரை வையாது, புறங்கூறாது,
தம்மிடம் உள்ள பொருள்களை வெளிப்படையாகச்
சொல்லாது தோழரோடும் ஏழமை பேசாது வாழ்பவர்
இவ்வுலகம் விட்டு விண்ணோர்க்கு வேந்தராவார் (33).

கீழான பேச்சுகளைப் பேசாமலும், பகையூட்டும்படி
பேசாமலும், பகையாமலும், தம்மைப்புகழாமலும், பிறரை
இகழாமலும் இருப்பவர்களை விண்ணவர் விரும்புவர் (34).

மூடவர், குருடர், ஊமையர், சார்பற்றவர், அறிவில்லாதவர் இவர்களுக்கு வயிறு ஆர உணவு கொடுத்தவர் இமையவரால் விரும்பப்பெறுவர் (36)

தளராமல், பிறரைத் துன்புறுத்தாமல், ஐயுறாமல்

அருள்நெறி தேர்ந்து பசியையும் உண்டியையும் நீக்குபவர்

விண்ணுலகினுக்கும் மேலான உலகம் பெறுவர் (40).

கொலைபுரியாமையும், புலால் உண்ணாமையும், உணவு

கொடுத்தலும் ஆகிய அறங்களே சிறந்த விண்ணுலக வாழ்வினை அடைய வழிகளாவன என்பது வற்புறுத்தப் பெறுகின்றமை காண்க.

"கற்றாரைக் கற்றது உணரார் என மதியார்

உற்றாரை அன்னணம் ஓராமல்—அற்றார்கட்கு

உண்டி உறையுள் உடுக்கை இவை ஈந்தார்
பண்டிதராய் வாழ்வார் பயின்று"

(9)

என்றும்,

" தாயிழந்த பிள்ளை தலைஇழந்த பெண்டாட்டி
வாயிழந்த வாழ்விளுர் வாணிகம்—போயிழந்தார்
கைத்தூண் பொருள்இழந்தார் கண்ணிலவர்க்கு
ஈய்ந்தார்
வைத்து வழங்கி வாழ்வார்."
(78) எனவும் கணிமேதையார் கூறுவன
பொன்மொழிகளாகப் போற்றி யர்வராலும்
மேற்கொள்ளத் தகுந்தன.

காலனுக்கு அஞ்சுக, வீடுபெற முயல்க

முடிவுகாலம் அறிந்து வருபவன் காலன். அவன் வாளுக்கும் அஞ்சான், வன்கண்மைக்கும் அஞ்சான், வனப்புக்கும் அஞ்சான், ஆள் அஞ்சான், பொருளுக்கும் அஞ்சான், எதற்கும் அஞ்சாது வருவான். அவன் வருமுன்னே நல்லொழுக்கம் மேற்கொண்டு வீட்டுநெறி நிற்றல் வேண்டும் (22).

காலன் குணம்
நோக்கான், மணம்

நோக்கான், கூழ்நோக்கான், கோலமும்
நோக்கான், மங்கலமும் நோக்கான்,

கணம் நோக்கான், கால் காப்பு வேண்டான். ஆதலின்

அறநூல் வழிநின்று காலன் வாராமல் தடுத்தல் வேண்டும். (23).

காலன் அழுதாலும் போகான், அஞ்சான், அலறிஞலும் கேளான், புகழ்ந்தாலும் வணங்கிஞலும் போகான். ஆதலின் வாஞள் வழியடைக்கும் கல்லாகிய தவம் முயல்வாராக (37).

இங்ஙனமாகக் கணிமேதையார் காலனுடைய பெருமையைக் கூறி அவனைத் தடுக்க விரும்புபவர் தவம் மேற்கொள்வாராக என்று வலியுறுத்துகின்றூர்.

சுவர்க்கமும் வீடும்

ஒருவன் கொடையிஞல் இம்மையில் இன்புற்று வாழலாம், தவத்திஞல் விண்ணுலக வாழ்வு பெறலாம், மெய்யுணர்விஞல் வீடுபேற்றை அடையலாம் என்று கூறுகின்றூர் ஆசிரியர். இவ்வுலக வாழ்விலும் விண்ணுலக

வாழ்விலும் மேலான தன்மையுடையது வீடுபேறு என்னும் உண்மை இதனல் வலியுறுத்தப் பெற்றது (76).

பல்லுயிர்க்கும் தாய்

"நிறையுடைமை நீர்மை உடைமை கொடையே
பொறையுடைமை பொய்மை புலாற்கண்—மறையுடைமை,

வேயன்ன தோளாய் ! இவையுடையான் பல்லுயிர்க்கும்
தாயன்னன் என்னத்தகும்."

(6) மும்மருந்தும் கூறும் முடிவு

இங்ஙனமாக திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி ஆகிய மும்மருந்துகளின் பெயர்களால் அமைந்த நூல்களை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்ததில் முடிவாக நாம் காண்பன பின்வரும் உண்மைகள் :—

பணிவுடைமை முதலிய நல்லொழுக்கம் மேற்கொள்ளு தல், கொலைபுரியாமை, புலால் உண்ணாமை, அருளுடைமை, இனிய முகத்துடன் இனியன பேசி இனிய உணவு கொடுத்து ஆதரித்தல் ஆகிய இவையே இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பெருவாழ்வு தருவன. மெய்யுணர்வுகொண்டு ஆண்டவனுடைய திருவடியிற் பதிந்த உள்ளத்துடன் வாழ்தலால் பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெறலாம். அதுவே அழியா வாழ்வு.

பெருவாழ்வு பெற்று உலகம் ஈடேறுவதாக!

IV. நாலாற்பது

இன்னா இனியவை களவழி கார்

[திரு. தி. அ. சோக்கலிங்கம், பி.ஏ., (ஆனர்சு.)]

தோற்றுவாய்

பழங்காலத் தமிழரின் தொகுப்பு நூல்களுள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கும் ஒன்று. பதினெட்டுச் சிறந்த நூல்களைக் கொண்ட இத் தொகுப்பிலே

இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது என்ற நூல்களும் அடங்கும். இவை ஒவ்வொன்றும் நாற்பது செய்யுட்களையுடையனவாதலால் நாற்பது என்ற பொதுப் பெயரால் அழைத்து வந்தனர். இவை நான்கும் வெவ்வேறு காலங்களில் தோன்றியவை; வெவ்வேறு ஆசிரியரால் எழுதப்பட்டவை; வெவ்வேறு பொருள்பற்றிப் பேசுபவை; இன்னா நாற்பதும் இனியவை நாற்பதும் ஒழுக் கத் தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நீதி நூலாக எழுந்தவை. காரும், களமும் முறையே அகமும் புறமும் பற்றிப் பேசும் இயற்கை அடிப்படையிலே பிறந்தவை; எனவே, இவை ஒவ்வொன்றின் சிறப்பியல்புகளையும் தனித் தனியே நோக்குதல் வேண்டும்.

இன்னா - இனியவை பிறந்த சூழ்நிலை

கடைச்சங்க காலமாகிய கி. பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் 'களப்பிரர்' என்ற வேற்றுநாட்டார் பாண்டி மண்டலத்தை அடிமைப்படுத்தினர். இதன் காரணமாக மதுரைமா நகரில் நிலவி வந்த கடைச்சங்கம் அழிவுற்றது.[1]

---

1. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - திரு. டி. டாரத்தார் அவர்கள், பக்கம்: கச - கடு.

வி. சதாசிவ பண்

இவர்கள் கி. பி. 6 ஆம் நூற்றுண்டு முடியத் தமிழகத்தை ஆண்டு வந்தனர். இக் காலங்களில் தமிழர்களின் சமூக, அர சியல், பொருளாதார இலக்கிய வாழ்வுகள் நசுக்கப்பட்டன. வேற்றுப்பண்பும் வேற்றுநாகரிகமும் இந்த நூற்றுண்டு களில் வளர்ந்து பெருகின. சங்ககாலத்தில் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்த தமிழினத்தின் வாழ்வு அவலநிலை அடைந்தது; இலக்கிய முயற்சிகள் எல்லாம் முளையிலேயே கருகி விட் டன; பௌத்த மதத்தினரான பாலி மொழி பேசும் களப்பிரர் ஆட்சியில் பாண்டிநாடு அடைந்த இன்னல்களை யெல்லாம் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் அறிவிக்கின்றன. தென்பகுதியின் நிலை இவ்வாறு இருக்க, தமிழகத்தின் வட பகுதியினைப் பல்லவர் கைப்பற்றித் தங்கள் பண்பினைப் பரப்பி வந்தனர்; வடமொழி, பிராகிருதம் முதலிய மொழி யினை வளர்த்தனர்; தமிழகத்தின் வட எல்லையிலே பல்லவர் வடமொழியினை வளர்க்க, தெற்கே களப்பிரர் 'பாலி' மொழியினைப் போற்ற,—இதன் காரணமாக இந்த நூற்றுண்டுகளில் தமிழும் தமிழகமும் அல்லல் உற்றன; இந்த நூற்றுண்டுகளை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் இருண்டகாலம் (Dark ages) என அழைக்கின்றுர்கள்.

இருண்ட காலமாகிய இந்த நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் சமணரும், பௌத்தரும் அரசியல் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கினர்.
தமிழர்களில்கூட சிலர் பௌத்த, சமணக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். வேற்று நாகரிகத்தில் நசுக்கப்பட்டு, நல்ல தமிழ்ப்புலமை கூட இல்லாது வாழ்ந்த இருண்ட[2] காலத் தமிழ்மக்களால் ''திருக்குறள்'' முதலிய நீதி நூல்களைக் கற்றுணரும் திறம் இல்லை. எனவே சிறுசிறு நீதிநூல்கள் எழுதவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அப்படி எழுதியவையே 'இன்னா நாற்பது' 'இனியவை நாற்பது' போன்ற நீதி நூல்கள்.

---

1. Epigraphia India Vol. XVII No. 16.

2. திரு. பண்டாரத்தார் அவர்கள் எழுதிய வரலாறு' பக்: உச.

'தமிழ் இலக்கிய

இன்னா - இனியவை நாற்பது இரண்டுமே ஓரளவுக்கு ஒரே கருத்தை வெவ்வேறு முறையில் வெளிப்படுத்தும் நீதி நூற்கள். ஒன்றை நோக்கி ஒன்று எழுதப்பட்டது போல நமக்குத் தோன்றுகின்றது. இவை இரண்டில் எது முதலில் இயற்றப்பட்டது என்பது உறுதியாகத் தெரிய வில்லை. வீரசோழியம் (47 க்கு உள்ள) உரையில் "இன்னா என்னும் சொல்லினையுடைய நாற்பது கவி யாதொரு நூலில் உண்டு ; அந் நூல் இன்னா நாற்பது எனவும், இவ் வண்ணம், இனியவை நாற்பது, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது எனவும் வருவன ...."—என்ற குறிப்பு வரு கின்றது. இதில் இன்னா நாற்பதைத் தனியாக விளக்கி முன்னால் சொல்லியிருக்கிறார். [1]எட்டுப் பிரதிகளிலும் இன்னா நாற்பதன்பின் இனியவை நாற்பது இருக்கின்றது. மேலும் செய்யக்கூடாத செயல்களை முதலில் சுட்டிக் காட்டுதலே மரபு. எனவே இன்னா நாற்பதுதான் முதலில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று கொள்வது தவறாக மாட்டாது.

இன்னா நாற்பது

உலகில் இன்னாதவை இவை இவை என்பதன் பட்டியல் தான் 'இன்னா நாற்பது'. ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் நான்கு இன்னாதவை கூறி நாற்பது வெண்பாவில் இதை முடிக்கிறார். மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் பொது நீதி களையும், உறுதிப் பொருள்களையும் சுட்டி உணர்த்துவதே இவைகளின் நோக்கம்.

இந் நூலின் ஆசிரியர் கபிலர் என்னும் பெயருடைய ஒருவர். வள்ளல் பாரியின் நண்பரும், குறிஞ்சிக் கலியினைக் கவினுறப் பாடியவரும், புறத்திலே பல பாடல்கள் செய்தவருமாகிய கடைச்சங்கக் கபிலரே இவர் எனச் சிலர் வாதாடுவர். இதன்மூலம் 'இன்னா நாற்பதை'க்[1] கடைச் சங்க நூலோடு கணக்கிடுவர். ஆனால் இக் கொள்கைதவ

1. இன்னா நாற்பது: திரு. எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பு, முன்னுரை, பக். ௧.

றுடைத்து. வள்ளல் பாரியின் நண்பராகிய கடைச்சங்கக் கபிலர் கள்ளுண்டு களித்தவர்; புலால் உணவைச் சுவையுடன் உண்டவர் என்பது, [1]புறநானூறு கூறும் உண்மை. ஆனால் 'இன்னா நாற்பது' ஆசிரியராகிய கபிலரோ கள்ளுண்ணுதலையும் ஊனைத் தின்று ஊனைப் பெருக்குதலையும் 'இன்னாதவை' என இந் நூலில் மூன்று இடங்களில் மறுக்கிறார்.[2] சங்ககாலக் கபிலரோ அந்தணர். [3]'யானே பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன்' என்றும், [4]'அந்தணன் புலவன் கொண்டுவந்தனனே' என்றும் கபிலரே தம்மைப்பற்றிக் கூறுகிறார். ஆனால் 'இன்னா நாற்பது' இயற்றிய கபிலரோ மூன்று இடங்களில் அந்தணரைப்பற்றிப் பேசுகிறார். இம் மூன்று இடங்களும் அந்தணருடைய பெருமையை விளக்குவதாகத் தோன்றவில்லை; மாறாக அவர்களை 'நையாண்டி' செய்வதுபோலக் காணப்படுகின்றன. எனவே, இன்னா நாற்பதை இயற்றிய புலவர் கபிலர் அல்லர்- மதுவும் புலாலும் உண்ணாதவர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் சங்க காலக் கபிலர் இயற்றிய பாடலின் நடைக்கும் இன்னா நாற்பதின் நடைக்கும் பெருத்த வேறுபாடு காணப்படுகின்றது.

இதோ சங்ககாலக் கபிலரின் ஒருபாட்டில் சில வரிகள் :—

> "வெட்சிக் கானத்து வேட்டுவ ராட்டக்
> கட்சி காணாக் கடமா நல்லேறு
> கடறுமணி கிளரச் சிதறுபொன் மிளிரக்
> கடிய கதழு நெடுவரைப் படப்பை
> வென்றி விலைஇய விழுப்புக ழொன்றி
> ....
> ....

(புறம் : உ0உ.)

இவ்வாறு செல்கிறது ஒரு பாட்டு.

1. புறநானூறு: பாட்டு: ௧௧௩.
2. இன்னா நாற்பது : பாட்டு ௧௦ : ௩௪ ; ௨௩.
3. புறநானூறு: பாட்டு: ௨௦௦.
4. " " ௨௦௧.
5. இன்னா நாற்பது : பாட்டு : ௨, ௩; ௨௨.

ஆனால் இன்னா நாற்பதில் கபிலர் என்பவர் எழுதிய ஒரு பாடலைப் பாருங்கள்.

"யானையில் மன்னரைக் காண்டல் நனிஇன்னா;
ஊனைத்தின்று ஊனைப் பெருக்குதல் முன்இன்னா;
தேன்நெய் புளிப்பின் சுவைஇன்னா; ஆங்குஇன்னா
கான்யாறு இடையிட்ட ஊர்."

(௨௩)

முன்னதைவிடப் பின்னது எளிய நடையிலே நெகிழ்ச்சியுற்றுச் செல்லுகின்றது. சங்கால நடைக்கும் பிற்கால நடைக்கும் உள்ள வேற்றுமை நமக்குப் புலனாகின்றது.

மேலும் சங்ககாலக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டு,

குறிஞ்சிக்கலி — இவைகளிலுள்ள நயமும் இனிமையும்
'இன்னா நாற்ப' தில் கிடையாது. மாறாகச் செங்கலால் சிறு
வீடு கட்டும் குழந்தைகளைப்போல் நீதிகளைச் சுவையற்ற
முறையிலே அடுக்கிச் செல்கிறது சிலபாடல். சங்காலக்
கபிலரைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த திரு. வே. வேங்கட
ராஜுலு ரெட்டியார் அவர்கள், [1]"இன்னா நாற்பது என்ற
இந்நூல் கபிலர் இயற்றியதுவே எனத் துணிந்து கூறுதற்கு
இயலவில்லை" எனக் கூறுகிறார். எனவே சங்ககாலக்
கபிலரும், இன்னா நாற்பதின் கபிலரும் ஒருவர் அல்லர் என்ப
தும், ஒரே பெயருடன் வெவ்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த
கவிஞர் இவர்கள் என்பதும் புலனாகிறது.

இக் கபிலருடைய சமயத்தைப்பற்றி அறிய நமக்கு
ஒரு சில அகச்சான்றுகளே கிடைத்துள்ளன. இன்னா
நாற்பதின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில்

"முக்கட் பகவன் அடிதொழார்க்கு இன்னா;

பொற்பனை வெள்ளையை உள்ளாது ஒழுகு இன்னா
;
சக்கரத்தானை மறப்பு இன்னா ; ஆங்கு இன்னா ;
சத்தியான் தாள்தொழா தார்க்கு"

என, சிவன், பலராமன், மாயோன், முருகன்
இந்நால்
வரையும் வணங்குகிறார். சமயக் கொள்கையில்
இவர்

1. கபிலர்—வே. வேங்கடராஜுலு
ரெட்டியாரவர்கள்,
பக்கம் : சஉ.

கடைச்சங்கப் புலவராகிய[1] நக்கீரரைப் போலப்
பொது
நோக்கு உடையவர் என்பது புலனாகின்றது.

சங்கநூல் கருத்துக்கள் பலவற்றை நாம்
இன்னா நாற்
பதில் காண்கின்றோம்.

"மனையுறை கோழியொடு ஞமலி துன்னாது
வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவிளி பயிற்றும்
மறைகாப் பாளர் உறைபதி" (உகூகூ
- ௩0௧)

என்ற பெரும்பாணாற்றுப் படையிலுள்ள
கருத்தை அப்

படியே எடுத்துப் "பார்ப்பாரில் கோழியும் நாயும் புகல்
இன்னா" எனக் கபிலர் குறிப்பிடுகிறார்.

"கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றால் ஆற்றுவார்க்கு
ஆற்றாதார் இன்னா செயல்"
(அகூ)

என்ற குறட்கருத்தை எடுத்துப் "பெருவலியார்க்கு இன்னா
செயல் இன்னா" (பாட்டு : ௬)என இன்னா நாற்பது பேசு
கின்றது.

" கல்லாதான் சொல்கா முறுதல் முலையிரண்டும்
இல்லாதாள் பெண்காமுற் றற்று"
(குறள்: ௪0௨)

என்று குறள் கூறும் கருத்தினைத் தம் இன்னா நாற்பதில்

"முலையில்லாள் பெண்விழைவு இன்னா "(இன் : கஉ)
எனக் கபிலர் குறிப்பிடுகிறார்.

" சான்றோருள் பேதைபுகல் இல்லை"
(பாட்டு : கஅ)

எனபதன கருதது,

" கழாஅக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றால்

சான்றோர்

குழாஅத்துப் பேதை புகல்"
(அ௪0)

என்ற குறளை அடியொற்றிச் செல்லுகின்றது.

"ஆங்கு இன்னா

கல்லாதான் கோட்டி கொளல்" (உக)

என்ற இன்னா நாற்பதின் கருத்து,

1. புறம்—56 - (நக்கீரர் பாட்டு)

நானாற்பது - இன்னா இனிய களம் கார்

25 L

"அரங்கின்றி வட்டாடி யற்றே நிரம்பிய
நூலின்றிக் கோட்டி கொளல்"

(௪0௧)

என்ற குறள் வெண்பாவினை நினைவுபடுத்துகின்றது.

"நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதிறந்து ஊக்கின்

உயிர்க்கிறுதி ஆகி விடும்"
(குறள் : சஎச)

என்பதன் கருத்து,

"நெடுமர நீள்கோட்டு உயர்பாய்தல் இன்னா"
(௩௧)

என்பதில் பொதிந்து கிடக்கின்றது.

சான்றாண்மைமிக்க பேராண்மை பற்றி விளக்க வந்த-

வள்ளுவர்,

"பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு
அறன் ஒன்றோ ஆன்ற ஒழுக்கு"

எனக் கூறுகிறார். இன்னா நாற்பது ௩அ ஆம் பாடலில்,

"பிறன்மனை பின்னோக்கும் பேதைமை இன்னா"

என, வள்ளுவர் கருத்தை ஒட்டிச் செல்கின்றது. எனவே கபிலர் திருக்குறளையும் சங்க இலக்கியங்களையும் கற்றுத் தெரிந்தவர் என்பது புலனாகின்றது. திருக்குறளின் தெளிந்த சாரத்தை இன்னா நாற்பதாக வடித்திருக்கின்றாரோ என்று கூட நினைக்க இடமிருக்கின்றது.

சில ஒழுக்க முறைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் இந்நூலிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கின்றன. கொடுங்கோல் மற மன்னரின் ஆட்சியில் வாழ்வதைக் கொடிய துன்பமாகக் கருதினர். முறையின்றி ஆளும் அரசை வெறுத்தனர்.[1] வீரம் இல்லாத மன்னன் போர்க்களம் செல்லுதல் கூடாது என்பது அவர்கள் குறிக்கோள்.[2] மன்னனுக்கு யானைப் படை மிகவும் முதன்மையாக அக்காலத்தில் கருதப்பட்டது; யானை இல்லாத மன்னரைக் காண்பது இன்னாதது என்பது அவர்கள் கொள்கை.[3] மன்னன் உலாவாக வரும்

---

1. பாட்டு: ௬, ௯. 2. பாட்டு: ௧௧. 3. பாட்டு: ௨௧

யானைக்கு மணி கட்டியிருத்தல் வேண்டும்; மணியில்லாத யானைமீது மன்னன் சென்றால் அவனுக்கு அது தீங்கு என்பது அக்காலக் கொள்கை.[1]

கள்ளும் ஊனும் உண்ணுதல் வெறுக்கப்பட்டன.[2] சமூகக் குற்றவாளியாகக்கூட இவர்களைக் கருதினார்கள். (சைன பௌத்த மதங்களின் செல்வாக்குத்தான் இதற்குக் காரணம் போலும்.) கள்ளுண்பவன் பேச்சைக்கூட

நம்ப
மாட்டார்கள். தான் உண்ணுது சேர்த்துவைக்கும்
பொருளை இன்ஞத பொருள் எனக் கருதினர் மக்கள்.[3]
பெற்றதாயைக் கண் எனக் காக்கும் வழக்கம் இருந்தது.[4]
அடைக்கலப் பொருளைத் தனதாக்கிக்கொள்ளும்
செயல்
வெறுத்தொதுக்கப்பட்டது.[5] வறுமையுடையவன்
வள் ளல் தன்மையுடையவஞக இருத்தல்கூடாது
-கால வழக்கம்.[6]
என்பது அக்
அக்காலத்திய அந்தணர் வாழ்வுபற்றியும்
நமக்குச் சில
செய்திகள் கிடைக்கின்றன. வேதம் ஓதாத
அந்தணரை
அக்காலமக்கள் வெறுத்தனர்.[7] அந்தணர் வீட்டில்
வேறு
குலத்தார் உண்பது கூடாது.[8] கோழியும்
நாயும் அந்
தணர் வீட்டில் புகுதல் கூடாது.[9] எனவும்
அறிகிருேம்.
அக்காலத்திலேயே தமிழகத்தில் 'வருணுசிரமம்'
புகுந்து
விட்டது என்பதை இவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.
சிவன்,
பலராமன், கண்ணன், முருகன், முதலிய
தெய்வங்களை

வணங்கும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது.[10]

மக்களுக்கு உறுதிப்பொருள் கூறும்
பொருட்டு உல
கில் 'இன்னுதவை எவை' என்பதை
அறிவிப்பதற்கு
எழுந்த நூல்தான் இன்னு நாற்பது.
இந்நூலிலிருந்து மேலே
கண்ட செய்திகளும் பழக்க வழக்கங்களும்
நமக்குக்

---

1. பாட்டு: கச.
2. பாட்டு: கூச, ௩0, உக.
3. பாட்டு: கஎ.
4. பாட்டு: கஅ.
5. பாட்டு: சக.
6. பாட்டு: எ, ௨0, கக
7. பாட்டு: உஉ.
8. பாட்டு: உ.
9. பாட்டு: க.
10. கடவுள் வாழ்த்து.

கிடைக்கின்றன. கஙச இன்னுத கருத்துக்களை
இந்நூல் மூலம் ஆசிரியர் நமக்குத் தருகிருர்.

இனியவை நாற்பது

இன்னா நாற்பதை அடுத்துத் தோன்றிய நூல் இனியவை நாற்பது. 'இனியன எவை'—அஃதாவது மக்களால் செய்யத்தக்கன எவை என்பதுபற்றி இந்நூல் பேசுகின்றது. இதில் மொத்தம் நாற்பது வெண்பாக்கள். ஒவ்வொரு வெண்பாவிற்கும் பெரும்பான்மை மூன்று கருத்துக்கள்; சிலவற்றில் நான்கு கொண்டு முடிந்துள்ளன. கஉஎ இனிய கருத்துக்கள் இந்நூலில் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இன்னா நாற்பதில் சொல்லாதுவிட்ட கருத்துக்களைச் சொல்லலாம் என்ற நோக்கத்தில் இந்நூலைப் புலவர் எழுதியிருக்கலாம். பொதுவாகப் பார்க்கப்போனால் இன்னா நாற்பதின் மறுபதிப்புத்தான் இனியவை நாற்பது.

இதன் ஆசிரியர் மதுரைத் தமிழாசிரியர் மகனார் பூதஞ்சேந்தனார் எனக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சேந்தனார் என்பது இவரது பெயர். பூதன் என்பது தந்தை பெயர். இவர் தமிழாசிரியராக இருந்து புகழ்பெற்றிருக்க வேண்டும். எனவே, விளம்பரத்திற்காகத் தம் தந்தையின் பெயரையும் இணைத்து 'மதுரைத் தமிழாசிரியர் மகனார் பூதஞ்சேந்தனார்' எனத் தமது பெயரைக் கூறுகின்றார். 'பூதஞ்சேந்தன்' என்பது பூதனுடைய மகன் சேந்தன் என்னும் பொருள்படும்.

என்பது தொல்காப்பிய விதி.[2]

இவர் இன்னா நாற்பதின் ஆசிரியராகிய கபிலருக்குப் பின் சுமார் கி. பி. ௫ ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும். இவரது வரலாறு அறிய வேறு சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை.

கபிலரைப்போலவே இவரும் கடவுள் வாழ்த்துடன் இந்நூலை ஆரம்பிக்கிறார். சிவன், மால், பிரமன் ஆகிய மூவரையும் வணங்கித் தமது நூலைத் தொடங்குகிறார்.

---

1. "அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்கெடு வழியும், நிற்றலு முரித்தே யம்மென் சாரியை, மக்கண் முறைதொகூஉ மருங்கி னான" (தொல் - எழுத்து - புள்ளிமயங்கியல் : ௫௨)

கபிலர் சொல்லாத பிரமனின் வணக்கம் இவர்காலத்தில் புகுந்துள்ளது. சமய ஒருமைப்பாடு உள்ளவர் என்பது புலனாகின்றது. பூதஞ்சேந்தனார் திருக்குறளை நன்கு கற்றவர் என்பது அறியக் கிடக்கின்றது. தம் பாடல்களில் பல இடங்களில் குறளின் வரியையும் கருத்தையும் புகுத்தி யுள்ளார். சில எடுத்துக்காட்டுகள் ;

"ஒற்றினால் ஒற்றிப் பொருள்தெரியா மன்னவன்
கொற்றம் கொளக்கிடந்த தில்" (௫௮௩)

என்ற குறள்வரியை,

"ஒற்றினு லொற்றிப் பொருள் தெரிதல்

முன்னினிதே" (௩௬) என அப்படியே அமைத்திருப்பது

நோக்கத் தக்கது.

"இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டும் மிரப்பிடும்பை
தானேயுஞ் சாலும் கரி"

(௧0௬0) என்ற குறட் கருத்தினைத் தமது செய்யுளில்,

"பிச்சைபுக் குண்பான் பிளிற்றாமை முன்னினிதே"

என அமைத்துள்ளார். மேலும்,

"குழலினிது யாழினிது என்ப தம்மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்"

(௬௬) என்ற குறட் கருத்தை அடியொற்றி,

"குழவி தளர்நடைகாண்டல் இனிதே
அவர்மழலை கேட்டல் அமிழ்தினுமினிதே"

எனக் கூறியுள்ளார். 'அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே' என்ற குறளும் இவ்வேளை நம் நினைவுக்கு வருகின்றது. எனவே இனியது நாற்பதின் ஆசிரியர் குறளை நன்கு கற்றவர் என்பது புலனாகின்றது.

திருக்குறளைக் கற்றதுபோலவே தமக்கு முன்னர்த் தோன்றிய இன்னா நாற்பதையும் ஊன்றிக் கற்றிருக்க வேண்டும். இந்நூலைத் தமது நூலுக்கு முதநூலாகக்

நாஞற்பது - இன்னா இனிய களம் கார்

கொண்டாரோ என்றுகூட
நினைக்கவேண்டியிருக்கின்றது!
இன்னா நாற்பதின் கருத்துக்களும்
சொற்றொடர்களும் அப்
படியே இந்நூலிலும் அமைந்து கிடக்கின்றன.

சில எடுத்துக்காட்டு:—

1. இன்னா, பொருளில்லார் வண்மை புரிவு
(இன்னா: கக)

உடையான் வழக்கு இனிது ...
...(இனிய: ௩)

2. யானையில் மன்னரைக் காண்டல் நனியின்னா;
ஊனைத்தின் றூனைப் பெருக்குதல் முன்னின்னா;
.........இன்னா கான்யாறிடை யிட்டவூர்.
(இன்னா: உ௩)

யானையுடைய படைக்காண்டல் முன்னினிதே;
ஊனைத் தின் றூனைப் பெருக்காமை முன்னினிதே;

கான்யாற் றடைகரை யூரினிது
(இனிய : ௫)

3. இன்னா, ஒத்தில்லாப் பார்ப்பானுரை (இன்னா : ௨௨)

அந்தண ரோத்துடைமை ஆற்றமிகவினிதே
(இனிய : ௮)

4. பொருளுணர்வார் இல்வழிப் பாட்டுரைத்தல் இன்னா;
(இன்னா : ௧௧)

கற்றார் முன் கல்வியுரைத்தல் மிகவினிதே;
(இனிய: ௧௭)

5. கல்லார் உரைக்கும் கருமப் பொருள் இன்னா ;
(இன்னா : ௧0௬)

கற்றறிந்தார் கூறும் கருமப் பொருள் இனிதே ;
(இனிய : ௩௩.)

இவ்வாறு இன்னா நாற்பதும் இனியவை ஒன்று சார்ந்து செல்லுகின்றன.

நாற்பதும் ஒன்றை

அக்காலப் பழக்க வழக்கங்களும் இந்நூல் மூலம் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இன்னா நாற்பதில் நாம் கண்ட வழக்காறுகளாவன, யானையுடைய படைகாண்டல், கொல்லாமை, வேதம் ஓதும் அந்தணனை விரும்பல், முறைசெய்யும் அரசனைப்போற்றுதல்—இவையெல்லாம் இப்போதும் உண்டு. இவை தவிர்த்து ஒன்றிரண்டு பழம் வழக்கங்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன.

பிரமனை அறிகிறோம்.[1] வழிபடும் முறை இவர் காலத்தில் இருந்தாக மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமானைப் போல மானம் அழிந்தபின் வாழும் வாழ்வை இக் காலத்தவர் விரும்பவில்லை.[2] குளங்கள் வெட்டிச் சோலை உண்டாக்குவது இனிய செயலாகக் கருதப்பட்டது. பசுவையும் பொன்னையும் அந்தணருக்குக் கொடுத்தால் நன்மை கிடைக்கும்[3] எனக் கருதிய மக்கள் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

சங்ககாலத்தில் இல்லாத வழக்கம் ஒன்று இப்போது புகுந்துவிட்டது. பெண்களை நஞ்சாகக் கருதும் 'பரதேசி மனப்பான்மை' இந்தக் காலத்தில்தான் மெல்ல முளைவிடுகின்றது. பெண்மையை அன்பாக, அருளாக, தாய்மை யாகக் கண்ட சங்கத்துச் சான்றோரின் உள்ளம் மெதுவாக மறைந்துவிடுகின்றது. பௌத்த சமணர்களின்

கூட்டுறவால் 'பேய்' எனக் கருதும் உள்ளம் வந்துவிட்டது.

"தடமென் பணைத்தோள் தளிரியலாரை
விடமென்றுணர்தல் இனிது" (இனியவை

: ௩அ) எனப் பேசுகின்றது இந்நூல்.
இப்போதுதான் முதல் முதல் பெண்ணடிமை ஆரம்பமாகின்றது.

முன்னர்க் கூறியபடி இன்னா நாற்பதின்

மறுபதிப்புத்
தான் இனியவை நாற்பது—என்றாலும் இன்னா நாற்பதில் உள்ளதைப் போன்று 'பலசரக்குக் கடைப் பட்டியல்' போலச் செய்திகளை—நீதிகளை—அடுக்காமல் சொற்சுவையுடன் சோர்வுதட்டாமல் செல்லுகின்றது நாற்பது.

இனியவை

களவழி நாற்பது

தமிழ் இலக்கியத்தை அகம், புறம் எனப் பகுத்தனர். இந்தப் பகுப்பு முறை எந்த நாட்டிலும் எந்த இயக்கியத்திலும் இல்லாத ஒன்று, தமிழுக்கே சிறப்பானதும்கூட. புறவாழ்வைப்பற்றி — போரைப்பற்றி — பேசுவது புறம்.

1. கடவுள் வாழ்த்து. 2. பாட்டு: கக.
3. பாட்டு: ௪௧

அகத்து நிகழும் நிகழ்ச்சியினைப் பற்றி—காதலைப்பற்றி—கூறுவது அகம். எல்லாத் தமிழ் இலக்கியங்களையும் இப் பகுப்பு முறையுள் அடக்கிவிடலாம்; புறநானூறு, பதிற்றுப் பத்து, பத்துப்பாட்டில் பல, பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் சில, இவையெல்லாம் புறப்பொருள் பற்றி விளக்குபவை. இவை அக்கால மன்னர் செய்த போர்கள், ஆற்றிய வீரச் செயல்கள், கொடைச் சிறப்பு முதலியனபற்றிக் கூறுபவை. பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் 'நானுற்பது' என்ற தொகுதியில் வரும் 'களவழி நாற்பது' புறம் பற்றியே பேசுகின்றது.

களத்திடத்து நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியினைப் பாடும் செய்யுள் களவழி. களம் இருவகைப்படும். கலப்பையை ஆயுதமாக உடைய உழவர் நெற்போரைக் குவிக்கும் களம் ஒன்று; தேரை அணியாக உடைய மன்னர் மாற்றார் படைகளை வென்று குவிக்கும் போர்க்களம் மற்றொன்று.[1] நாம் இப்போது பார்க்கப்போகும் களவழி மன்னர் புரிந்த போர்க்கள நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவது. களம் என்ற இடத்தின் பெயரை நூலுக்கு அமைத்து நாற்பது செய்யுட்களால் போரின் வரலாற்றை விளக்குகிறார் இதன் ஆசிரியர். எனவே இது 'நானுற்பது' என்ற தொகுப்பில் ஒன்றாக அமைகின்றது.

சேரமன்னன் ஒருவனைச் சோழமன்னன் ஒருவன் வென்று சிறைப்படுத்தினான். சேரனின் அவைக்களப் புலவராகிய பொய்கையார் என்பவர் சோழனது வெற்றியையும்,

போராற்றலையும், களத்தில் அவன் காட்டிய கருணை மறத்தையும் வியந்து போற்றி நாற்பது செய்யுட்களில் 'களவழி நாற்பது' என்ற நூல் இயற்றினர். இதனல் மகிழ்ந்த சோழன் சேரனை விடுதலை செய்தான் என்பது இந் நூல் தோன்றிய வரலாறு.

களவழி பாடிச் சேரன் விடுதலைபெற்ற கதையைப் பிற்கால இலக்கியங்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

1. "ஏரோர் களவழி யன்றிக் களவழித்
 தேரோர் தோன்றிய வென்றியும்"—புறத்திணையியல்.

களவழிக் கவிதை பொய்கையுரை செய்ய வுதியன்
 கால்வழித் தளையைவெட்டியர சிட்ட வவனும்"

என, கலிங்கத்துப்பரணியும்,[1]

"மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு வில்லவனைப்
 பாதத் தளை விட்ட பார்த்திபனும்"

என, மூவருலாவும்[2] குறிப்பிடுகின்றன. பொய்கையார் என்ற புலவர் சோழன் காலத்தில் ஆற்றிய வென்றிச் சிறப்பினைப் புகழ்ந்து சொல்லிக் களவழி பாடிய காரணத்தால் சேரன் விடுதலை செய்யப்பட்டான் என்ற செய்தி நமக்கு கிடைக்கின்றது.

ஆனால் இந்தப் பொய்கையார் யார்? பாடப்பட்ட சோழன்—அஃதாவது வெற்றிபெற்ற சோழன் யார்? இவனால் சிறைசெய்யப்பட்ட—தோல்வியுற்ற-சேரன் யார் என்பன போன்ற வினாக்கள் நம்முன் எழுகின்றன. இவர்கள் மூவருமே கடைச்சங்க காலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என ஆதாரங் காட்டிப் பலர் கூறுகின்றார்கள். பொய்கையார் பாடியதாக இரண்டு பாடல்கள் புறநானூற்றில்[3] வருகின்றன. இவை இரண்டுமே சேர அரசர்களைப் பற்றிப் பாடியவை. பாடப்பட்ட சேர அரசனின் பெயரை இதில் குறிப்பிடவில்லை.

"கோதை மார்பிற் கோதையானும்

கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதையானும்"

என்று ஆரம்பமாகிறது புறம் சஅ ஆவது பாடல். 'கோதை என்ற பொதுப் பெயராலேயே சேரனைப் புலவர் அழைக்கிறார். சேரனுக்கும், தனக்கும் உள்ள நட்பின் ஆழத்தையும், அன்பின் திறத்தையும், நமக்கு இப் பாடல்மூலம் பொய்கையார் விளக்குகிறார். "கானலந் தொண்டி - அஃது எம்மூரே; அவனெம் இறைவன்"—எனப் புலவர்

---

1. கலிங்கத்துப் பரணி: ககூ.
2. மூவருலா (விக்கிரம சோழனுலா: கஎ).
3. புறம்: சஅ, சக.

கூறுவதால் சேரமன்னர்கட்கும், பொய்கையாருக்கும் உள்ள தொடர்பு நமக்குப் புலனாகின்றது.

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை என்ற சேர மன்னன் பாடியதாக புறநானூற்றில் ஒரு பாடல் வருகின்றது. அந்தப் பாடலின் கீழே :—

"சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறை சோழன் செங்கணனோடு திருப்போர் (பி - ம். பேர்க்) புறத்துப் பொருது, பற்றுக் கோட்பட்டுக், குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையில் கிடந்து, தண்ணீர் தாவென்று பெறாது, பெயர்த்துப் பெற்றுக் கைக் கொண்டிருந்து உண்ணான் சொல்லித் துஞ்சிய பாட்டு "

எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வீரமன்னர்களின் இயல்பு குறித்து மானமே பெரிது என்ற கருத்துடன் பாடப்பட்ட இப் புறம் எச ஆம் பாட்டின் அடியிலே உள்ள குறிப்புத் தான் மேலேயுள்ளது. இதிலிருந்து சேரமான்கணைக்கால் இரும்பொறைக்கும் சோழன் செங்கணானுக்கும் போர் நடந்தது என்றும்

போரில் சேரன் தோல்வியுற்றான் என்றும் அறிகிறோம். தோல்வியுற்ற சேரன் கைது செய்யப் பட்டான். குடவாயில் (கும்பகோணமாக இருக்கலாம்) என்ற இடத்தில் சிறைவைக்கப்பட்டான். சிறையின் வாயில் காவலனிடம் தண்ணீர் கேட்டான் சேரன். தாமதித்து நீர் கொண்டுவந்த காரணத்தால் இப்பாடலைச் சொல்லி மானம்காத்து உயிர் நீத்தான் என்ற பொருள் இதிலிருந்து கிடைக்கின்றது.

ஆனால் களவழி நாற்பதிலிருந்தும் பிற்காலக் கலிங்கத்துப் பரணி, மூவருலா போன்ற நூல்களிலிருந்தும் இச் சேரன் சோழனால் விடுதலை செய்யப்பட்டான் என அறிகிறோம். இவை முன்னுக்குப் பின் முரணாக அமைந்திருக்கின்றன. இறந்த மன்னனுக்காகச் சோழனிடம் களவழி பாடி எப்படி விடுதலை பெறமுடியும்?

புறம் எச அடிக் குறிப்பிலுள்ள

"..............உண்ணான் சொல்லித் துஞ்சிய பாட்டு" என்பதிலுள்ள துஞ்சிய என்ற

சொல்லுக்கு 'மூர்ச்சித்த' என்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும் என டாக்டர் உ. வே. சுவாமிநாத ஐயர் அவர்கள்[1] குறிப்பிடுகின்றார்கள். மாகாணக் கல்லூரி முன்னாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. இ. வை. அனந்தராம ஐயர் அவர்கள்[2] 'துஞ்சிய' என்பதற்கு 'உறங்கிய' என்ற பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும் எனக் கூறுகிறார். ஆனால் இதே புறநானூற்றில் இருபத்தைந்து இடங்களில் 'துஞ்சிய' என்பது 'இறந்த' என்ற பொருளிலேயே வருகின்றது. என்றாலும் 'துஞ்சிய' என்பது பழைய செய்யுட்களில் 'உறங்கிய' என்ற பொருளில் வருவதால் இந்த இடத்திலும் 'உறங்கிய' என்றே பொருள் கொள்ளலாம் என்பது பின்னவரின் கட்சி. எனவே சிறைக்காவலாளர் தண்ணீர் கொண்டு வரத் தாமதம் ஏற்பட்ட காரணத்தால் சேரன் தூங்கிவிட்டான் என்றோ, நீர் வேட்கையால் மயங்கிவிட்டான் என்றோ கொள்ளுதல் வேண்டும். மயங்கி அல்லது தூங்கி எழுந்தபின் சிறையில் வாழும் மானமற்ற வாழ்வை "குழவி யிறப்பினும்" (புறம் எச) என்ற பாடலால் தன் கவிஞர் பொய்கையாருக்கு அறிவித்திருக்கலாம். அவர் உடனே சோழன் செங்கணன்மேல் 'களவழி' பாட அதன் காரணமாகச் சேரன் விடுதலை செய்யப்படுகிறான். எனவே பாடிய பொய்கையார், பாடப்பெற்ற சோழன் செங்கணன், விடுதலை செய்யப்பட்ட சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை இம்

மூவரும் கடைச்சங்க காலத்தவரே என்பது இவ் அறிஞர் களின் துணிபு. நாவலர் திரு. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட் டார் அவர்களும்,[3] தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் திரு. டி. வி. சதா சிவபண்டாரத்தார் அவர்களும்[4] இக்கருத்தினை ஆதரிக்கின் றார்கள்.

---

1. புறநானூறு—டாக்டர் உ. வே. சு. ஐயர் பதிப்பு. பக்கம்: கஎஎ.

2. களவழி நாற்பது—அனந்தராம ஐயர் பதிப்பு. முகவுரை. பக்கம், கஉ.

3. களவழி நாற்பது—கழகப் பதிப்பு (திரு. நாட்டார்) முகவுரை. பக்: க.

4. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு திரு. T. V. S. பண்டாரத்தார் பக்: எக-எஉ.

நாற்பது - இன்னா இனிய களம் கார்

றிக்

ஆனல் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு ஆசிரியர்களைப் பற் குறிப்பிடும் போதெல்லாம் நச்சினார்க்கினியர் "பிற்சான் றோர்" என அழைக்கிறார் என்றும், சங்ககாலப் புலவர்களைச் 'சான்றோர்' எனக் குறிப்பிடுகிறார் என்றும்—எனவே சங்க நூற்களுக்குப் பிற்பட்டவை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

நூற்கள் என, திரு. எஸ்.
கூறுகிறார்கள்.[1] சங்ககால,
அடிப்படையாகக் கொண்டு

வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள்
பிற்காலத் தமிழ் நடையினை
மொழி நூல் வழியில் பல
சான்றுகள் காட்டிப் பதினெண் கீழ்க்கணக்குக்
காலத்தைப்
பிற்காலம் (அஃதாவது கி. பி. ௬00 முதல் அ௫0 க்கு
உள்)
என முடிவு கட்டுகிறார். களவழி நாற்பதுபற்றிக்
குறிப்
பிடும்போது,

[2].'களவழி நாற்பது கொண்டவன் தஞ்சை
விசயா
லயன் எனக் குலாத்துங்க சோழன் உலாவின்
பழைய
உரை கூறுகின்றது. செங்கணான்,
கணைக்காலிரும்
பொறை—என்ற இருவரைப் பற்றிய
வரலாறுகள்
ஒன்றைற் கொன்று முரணாயிருக்கின்றன ;
விசயாலயன்

காலம் கி. பி. அ௫௦. ஆதலால் 'களவழி நாற்பது'
இக்காலத்தில் இயற்றப் பெற்றதாதல் வேண்டும்'' என முடிவு கட்டுகிறார்.

இரு வேறுபட்ட வாதப் பிரதிவாதங்களைக் கண்ட நாம் இருட்டு வீட்டிலே கருப்புப் பூனையைத் தேட முற்பட்ட குருடனின் நிலையினை அடைகிறோம். 'முன்னால் பார்த்தால் தென்னாலிராமன் குதிரை, பின்னால் பார்த்தால் அரசன் குதிரை' என்று ஒருவன் சொன்ன கதை நினைவுக்கு வருகின்றது. களவழி ஆசிரியர் பொய்கையாரின் காலம் பற்றி எந்த விதமான முடிவுக்கும் வரமுடியாத நிலையில் நான் இருக்கிறேன். பெரும்பான்மையான அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் என்ற காரணத்துக்காக, தற்காலிக மாக, இந்நூலைப் பிற்காலச் சங்க நூல்களோடு சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

---

1. இலக்கிய மணிமாலை, பக்: அகூ-கூ௦.
2. Ibid.................................கக௩.

புறப்பாடல்களின் வரலாற்றிலே 'களவழி நாற்பது' இரண்டாவது பருவம். சங்ககாலப் புறப்பாடல்கள் எல் லாம் வெவ்வேறு அரசர்களைப் பற்றிப் பாடும் தனித்தனிப் பாடல்கள். ஒரே கருத்து ஊடுருவிச் செல்லும் பல பாடல்கள் அப்போது கிடையாது. களவழி நாற்பதோ ஒரே அரசனைப்பற்றிய ஒயே கருத்தை—அஃதாவது அவன் போர்க்கள வென்றியை—நாற்பது செய்யுட்களில் விரித் துக் கூறுகின்றது. இவ்வழக்கம் விரிந்து பெருகிப் பிற் காலத்தில் பரணியாக மலர்ந்தது. புறத்தைப் பற்றிய சங்கப் பாடல்களில் "அரும்பு" ஆகி, களவழியில் "போது" ஆகி, பரணியில் மலர்ந்தது. எனவே சங்கப் பாடல்களின் அடிப்படையில் வளர்ந்து, பரணி தோன்றுவதற்குக் கால் கோள் இட்டது களவழி என்பது பொருந்தும்.

சோழன் செங்கணன் போர்செய்த போர்க்களத் தின் வருணனையைப் புலவர் பொய்கையார் இலக்கியச் சுவையுடன் நயமாக வருணிக்கிறார். போர்க்களத்திலே [1]'யானைமேல் யானைவந்து நெரி' தருகின்றது. எட்டுத் திசைகளிலும் பிணங்கள் செத்து விழுகின்றன.[2] குதிரை மேலுள்ள மாற்றார் படைவீரரின் கால்களைச் சோழ வீரர் கள் வெட்டி வீழ்த்துகின்றார்கள்; வெட்டப்பட்ட கால் கள் கீழே ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இரத்த வெள்ளத்திலே வீழ்ந்து கருஞ் சுறுமீன் போல்காட்சி தருகின்றன;[3] நினைத் தாலே நமக்கு அச்சந் தருகின்றது. சோழன் அம்பு தொளைத்த காரணத்தால் சேரனின் யானைகள் செந்நிற யானைகளாகத் தோற்றம் அளித்தனவாம். யானைப் போர் தான் மிகுத்துச் சொல்லப்படுகின்றது. பாதிக்கும் மேற்பட் டவை யானைச் சிறப்பின் வருணனை. கருங்குன்று போன்ற யானை செங்குன்றாக மாறிற்றும் போர்க்களத்திலே;

"ஓவாக் கணைபாய வொல்கி யெழில்வேழம்

தீவாய்க் குருதி யிழிதலாற் செந்தலைப்
பூவலங் குன்றம் புயற்கேற்ற போன்றவே''
(கஉ)
என்றும்,

---

1. பாட்டு:-அ. 2. பாட்டு: க. 3. பாட்டு: கூ.

நானாற்பது - இன்னா இனிய களம் கார்

263

"அஞ்சனக் குன்றேய்க்கும் யானை அமருழக்கி
இங்குலிகக் குன்றேபோல் தோன்றும்''
(எ)

என்றும்,—இதே கருத்தை இன்னும் பல இடங்களிலும் விளக்கிக் கூறிப் போர்க்களத்தின் கோரக் காட்சியினை

நமக்குக் காட்டுகிறார் பொய்கையார்.
'செங்காகம்' பார்த்திருக்கிறோமா?

எங்காவது நாம் போரிட்ட
ஆனால் சோழன் சோழனின்

போர்க்களத்திலே செங்காகம் பறந்ததாம்.
அம்பாலும், வேலாலும் திறக்கப்பட்ட மாற்றார் மேனியிலிருந்து வடியும் இரத்தத்தினை உண்டு,
அதன் மேல் படிந்து விளையாடிய காரணத்தால்
கருங்காகம் செங் காகம் ஆகிவிட்டதாம்.

பாட்டைப்பாருங்கள் :

"தெரிகணை எஃகம் திறந்தவாய் எல்லாம்

குருதி படிந்துஉண்ட காகம்—உருவிழந்து
குக்கில் புறத்த சிரல்வாய, செங்கண்மால்
தப்பியார் அட்ட களத்து."

(கு)

சோழ வீரரால் துணிக்கப்பட்ட மாற்றான் கையையும், காலையும் வாயிற் கவ்விக்கொண்டு பருந்துகள் வானத்திற் பறந்து செல்லுகின்றன.[1] செங்குருதி வெள்ளத்தில் பிணங்கள் மிதந்து வருகின்றன; பிணத்தைக் கவ்விக்கொண்டு நரிகள் ஓடுகின்றனவாம்[2]. கணவனை இழந்த மகளிர் காற்றால் அல்லலுற்ற மயிலைப்போல அலைகின்றார்களாம்;[3] எங்கும் பிணக் குவியல்;—மடிந்து விழும் மக்கள்—யானைக் கூட்டம்—ஒளியும் மாற்றார்—பறந்து வட்டமிடும் கழுகு—இவை போன்ற கோரப் போர்க்களக் காட்சியினை நாம் களவழி நாற்பதில் காணுகிறோம். இதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தானும் அந்தக் கருணை வள்ளலாகிய "சோழன் செங்கணான்." சேரன் கணைக்காலிரும் பொறைக்கு விடுதலையும் தந்தானும். இந்தப் போர்க்கள வருணனைகளைக் கேள்விப்பட்டவுடன் "அசோகனாக" மாறியிருந்தானானால் நன்றாக இருந்திருக்கும்—மாறாக மகிழ்ந்திருக்கிறான். ஒரு வேளை தமிழ்க்கவிதையின்

இனிமையில் மகிழ்ந்தாரே

1. பாட்டு: உ௯. 2. பாட்டு: உஅ 3. பாட்டு: உக

என்னவோ? அக் காலப் போர் வெறியின் உச்சத்தைத் தான் நாம் "களவழி" யில் காண்கிறோம்.

கார்த்திகை மாதத்தில் விளக்கேற்றி அலங்கரிப்பது மரபு. களவழி தோன்றிய காலத்திலும் இந்த நிகழ்ச்சி இருந்தது என அறிகிறோம். வீரர்களின் மார்பில் அம்பு பட்டு வடிந்துகொண்டிருக்கும் இரத்தம் கார்த்திகை விளக்குப்போல இருந்தது எனப் புலவர் கூறுகிறார்.[1] யானைப் படைகளைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் மிகுதியாக இருந்தது.

மன்னன் ஒருவனின் விடுதலைக்காகப் புலவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியும், விடுதலை வாங்கித் தந்த தமிழ்க் கவிதையின் திறத்தினையும் நாம் "களவழி" மூலம் அறிகிறோம்.

கார் நாற்பது

போரின் கொடுமையினைக் கண்ட நாம் இப்போது

காதல் கனி தூங்கும் கவின்
மரச் சோலையாகிய "கார்
நாற்பதினுள்" நுழைவோம்.

தமிழகச் சான்றோர்கள் நிலத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரித்தனர். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன அவை. ஒவ்வொன்றினுக்கும் கருப்பொருள், ஒழுக்கம், சிறுபொழுது, பெரும்பொழுது இவையெல்லாம் வகுத்தனர். இந்நிலங்களை யெல்லாம் பொதுவாக "ஐந்திணை" என அழைப்பது மரபு.

முல்லைத்திணை காடும் காடு சார்ந்த இடமும் ஆகும். தூது காரணமாகவோ, பொருள் சேர்க்கும் பொருட்டோ போரின் நிமித்தமோ, தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து விடுகிறான். "பிரியேன்! பிரியில் உயிர் தரியேன்" என்றெல்லாம் அன்று கூறி மணஞ் செய்த தலைவன்—இன்று தலைவி நோகப் பிரிந்து விடுகிறான். கார் காலம் ஆரம்பமானதும் வந்து விடுவதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றான். என்ன செய்வாள் தலைவி!

1. பாட்டு: ௧௭.

நாற்பது - இன்னா இனிய களம் கார்

265

" விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளேபோல் கொண்கன்
முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு." (குறள்: ௧௧௮௬)

என்பது தலைவனுக்குத் தெரியவாபோகின்றது. விதி வலிது எனக் கார்காலம் வரும்வரை ஆற்றியிருந்தாள் தலைவி (இப்படி ஆற்றியிருப்பதுவே முல்லைத்திணைக்கு உரிய ஒழுக்கம்). காரும் வந்தது; ஆனால் காதலரின் தேர்தான் வரவில்லை. ''கன்னல் எனும் கருங் குருவி கனக மழைக்கு ஆற்றாமல், மின்னல் எனும் புழு எடுத்து விளக்கேற்றும்', கொடிய கார்காலம் அவளை வாட்டிற்று. கார் காலம் வந்தால் கட்டாயம் வந்து விடுவாரே! அவர் வந்தால் கார்காலம் வந்துவிட்டது என்றல்லவா பொருள்! பொய் சொல்லவும் மாட்டாரே! என்றெல்லாம் ஏங்குகிறாள் தலைவி. எப்படியும் வந்துவிடுவார்! ஆற்றியிரு'' எனத் தேற்றுகிறாள் தோழி! வாசலை நோக்குகிறாள் தலைவி. கார் காலத்தில் மலரும் கொன்றை மலர் மலர்ந்திருக்கின்றது. கார் வந்துவிட்டது என்பதைக் கொன்றை மரங்கள் அறிவிக்கின்றன. கார் காலம் இல்லாமலும் கொன்றை பூக்கும் என முடிவு கட்டுகிறாள்—தன் காதலன் மேல் அவ்வளவு நம்பிக்கை அவளுக்கு,

" கொன்றைக் கானம் கார் எனக் கூறினும்
யானோ தேறேன்!
அவர் பொய் வழங்கலரே!''

என்பது தலைவியின் உறுதியான எண்ணம். தலைவனைக் காணாது நொந்துகொண்டிருக்கும் வேளையிலே தலைவனும் தன் காதலியைக் காணத் தன் அலுவலை முடித்துக் கொண்டு விரைவாக வருவான். ஓடுகின்ற மேகத்தினிடம் ஓடாத தேரில் தன் கூடு வருவதாகக் கூறி அம் மேகத்தையே காதலிக்குத் தூது விடுவான். தேரை விரைவாக ஓட்டச் சொல்லிப் பாகனை விரட்டுவான். ஆற்றாமையின் உச்சத்தில் இருவரும் இருக்கும்போது "தேரொலிகேட்டுத் தலைவி மகிழ்ந்தாள்" என முடிப்பது வழக்கம். இவ்வகையாக முல்லைத் திணைக்குரிய நிகழ்ச்சிகள் செல்லும்.

"கார் நாற்பது" என்ற இந்த நூலும் இதுபோன்ற ஒரு நிகழ்ச்சியை நாற்பது வெண்பாக்களில் கூறுகின்றது. கார் காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சியாதலால் 'கார் நாற்பது' எனக் காலம்பற்றி இந்நூல் பெயர் பெற்றது. தலைவன்,

தலைவி, தோழி, பாகன்—என நான்கு வாயில்கள் (பாத்திரங்கள்) இந்நூலில் வருகின்றார்கள். நாடக வழக்குப் போல வாயில்களே பேசுவதாக ஆசிரியர் அமைத்திருப்பது சுவையுடன் விளங்குகின்றது. கார் காலத்தின் சிறப்பினை யெல்லாம் தனித்தனியே கூறினால் படிப்போருக்கு வெறுப்புத் தோன்றலாம். ஆதலால் முல்லையின் ஒழுக்கமாகிய ஆற்றியிருத்தலை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிகழ்ச்சி ஒன்றில் காரின் சிறப்பை அமைத்துச் சுவைபடப் பின்னியிருப்பது போற்றத்தக்கது.

இதன் ஆசிரியர் மதுரைக் கண்ணங் கூத்தனார் என்ற புலவர். இவருடைய தந்தை மதுரையைச் சார்ந்த கண்ணனார் என்றும் இவருடைய இயற்பெயர் கூத்தனார் எனவும் அறிகிறோம். இவர் திருமாலைப்பற்றியும்,[1] பலராமனைப் பற்றியும்[2] இந்நூலில் இரு இடங்களில் கூறியுள்ளார். எனவே இவர் வைணவராக இருக்கலாம் என எண்ண இடமிருக்கின்றது. இதிலுள்ள வெண்பாக்கள் ஒரூஉ, எதுகை முதலியன மிகுந்தும், இன்னிசையாகவும் இருத்தலால் கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் இவர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகின்றது.

இந்த நூலின் நயத்தையும் போக்கையும் ஒரு சிறிது பார்ப்போம். இதில் வரும் தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் என்ற குறிப்பும்,[3] போர் காரணமாகப் பிரிந்தான் என்ற குறிப்பும்[4] வருகின்றன. எனவே, பொருள் வயிற் பிரிந்தான்; வேந்தற் குற்றுழிப் பிரிந்தானென்று கொள்ளலாம். அவன் கார்காலம் வந்ததும் வருவேன்

என்று கூறிப் பிரிந்தான்; தலைவியும்

கார்காலம் வருந்

---

1. பாட்டு: க 2. பாட்டு: கக.
3. பாட்டுகள்: ங, கக, கச. 4. பாட்டு: உக.

துணையும் ஆற்றியிருந்தாள். காரும் வந்தது; தலைவிக்கு ஆற்றாமை மீதூர்கின்றது; வானம் நோக்கி நிற்கின்றாள்; கார் வானில் இருண்டு நீரைப் பொழிகின்றது; தலைவியின் கண்களும் நீரைப் பொழிகின்றன; இடையில் தோன்றித் தோழி தலைவியை ஆற்றுகிறாள்; வானம் மின்னுகிறது; அது தலைவர் வந்துவிடுவார் எனத் தூது உரைப்பது போலத் தோழிக்குத் தோன்றுகிறது.[1] இடி இடித்து மழை பெய்வது தலைவியின் பொருட்டே நிகழ்வதாகத் தோழி கருதுகிறாள். பிரிவின் காரணமாகத் தலைவியின் மேனியில் பசலை படர்ந்து விட்டது. கார் காலம், அவள் பசலையினை நீக்கும் மருந்து எனத் தோழி கூறுகிறாள்[2] முல்லை மலர்ந்திருப்பதையும் குயில் வருந்துவதையும், மயில் ஆடி மகிழ்வதையும், தோழி தலைவிக்கு எடுத்துக்காட்டி இன்னன வெல்லாம் கார்கால அறிவிப்புகள்; ஆதலால், தலைவர் விரைவில் வந்துவிடுவார் எனச் சொல்லுகிறாள்; தலைவியோ கேட்கவில்லை, தலைவன்மேல் சினம் பொங்குகின்றது. இந்தப் பொல்லாதவர் இப்படியெல்லாம் ஏமாற்றலாமா'' என்றெல்லாம் ஏங்குகிறாள். ''வரட்டும் அவரோடு ஊடல் கொள்கிறேன்'' என உறுதிகொள்கிறாள். தோழியோ! ''அம்மா! மழையோ பெய்ய ஆரம்பித்து விட்டது; அவர் உறுதியாக வந்து விடுவார்! ஊடும் நிலை எதற்கு''[3] என்கிறாள். தலைவி கேட்டால் தானே!

இவ்வேளை தலைவனும் தான் சென்ற அலுவல் முடிந்த காரணத்தால் கார் காலம் வந்து விட்டது என வேகமாக வருகிறான். வழியில் மலர்ந்து நின்ற 'வெண்கடம்புகள்' அவனுக்குக் கார்காலத்தையும், தலைவியையும் நினைவு படுத்திவிடுகின்றன.[4] தேர் வரும் வழியிலே முல்லைக்காடு. இதைப் பார்த்தவுடன் அவள் முறுவலும் நுதலும் நினைவுக்கு வருகின்றன.[5]—எரிகின்ற தீயிலே எண்ணெய்

1. பாட்டு உ. 2. பாட்டு: எ.
3. பாட்டு: உரு. 4. பாட்டு: கக.
5. பாட்டு: உக.

யைப்போல—கார் காலம் வந்துவிட்டது, பேதை வருந்துவாள் என இவன் வருந்துகிறான்.[1] பாகனிடம் விரைந்து குதிரைகளைத் தூண்டுமாறு சொல்லுகிறான்.

"..
செல்வ மொழி மதர்க்கண் சின்மொழிப் பேதையூர்
நல்விருந் தாக நமக்கு" (பாட்டு

எனக் காதலியோடு மகிழப்போகும் நினைப்பால் வேகமாக வருகிருன் தலைவன். தலைவியோ இவ்வளவு நாள் ஆற்றியிருந்து இப்போது ஆற்ருமை மிகுதியால் தவிக்கிருள்.

> "நலமிகு கார்த்திகை நாட்டவ ரிட்ட
> தலைநாள் விளக்கில் தகையுடைய வாகிப்
> புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி: சிலமொழி
> தூதொடு வந்த மழை"

எனக் கார்காலம் வந்து விட்டதைத் தோழி சான்று காட்டிக் கூறி, "அவர் வந்து விடுவார்" எனக் கூறுகிருள். இறுதியில், இப்போது உறுதியாக 'அவர் வந்து விடுவார்' என்று கூறுவதோடு நூல் முடிகின்றது.

இதன்பின் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை நம் கற்பனைக்கு விட்டுவிட்டார் ஆசிரியர். தலைவன் வந்தவுடன் "ஊடல் கொண்டாளா" அல்லது,

> "..
> காணுக்கால் ஆயிரமும் சொல்லுவேன் கண்டக்கால்
> பூணுகம் தாவென்று புல்லப் பெறுவேனே
> நாணோடு உடன்பிறந்த நான்"

என்று ஒரு பெண் சொல்கிருளே அதுபோல் செய்தாளோ! கற்பனையில் உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

கார்நாற்பதில் எல்லாப் பாடலுமே சுவையுடன் செல்லுகின்றன. கார்த்திகையில் விளக்கேற்றும் வழக்கம்

---

1. பாட்டு: ௩௨.

உண்டு என உணர்கிறோம். மாயோனையும், பலராமனையும் வேள்வித் தீயையும் பற்றிய குறிப்புகள் இந்நூலில் வரு

கின்றன. கார்காலத்தின் இயல்புகளையெல்லாம் கவி நயத் துடன் பாட்டில் இணைத்திருப்பது போற்றத் தக்கது.

பொதுவாக,

"முல்லைக் கொடிமகிழ மொய்குழலார் உள்மகிழ
மெல்லப் புனல்பொழியும் மின்னெழில்......"

கார்காலத்தின் இன்பத்தினை நாமும் அனுபவிக்கிறோம்.

இதுவரை 'நானூற்பது' என்ற தொகுப்பிலுள்ள நான்கு நூல்கள்பற்றி ஒருவகையாக அறிந்தோம். மக்கள் வாழவேண்டிய முறையினையும், ஒழுக்கச் சிறப்பினையும் செய்வன இவை, செய்யத் தகாதன இவை என்பனவற்றை யும் இன்னா—இனியவை நாற்பதில் கண்டோம். போர்க்கள வருணனையையும், விடுதலை வாங்கித் தந்த தமிழ்க் கவியின் சாதனையையும் களவழியில் பார்த்தோம். தலைவியின் ஏக் கத்தையும், அதை நீக்க ஓடோடி வரும் தலைவனின் வேகத் தையும் கார் காலம் தரும் இன்ப வேதனையையும் கார் நாற் பது நமக்குக் காட்டிற்று. தமிழக இலக்கிய வரலாற்றின் திருப்பு மையமாக இவை திகழ்கின்றன—காலத்தால் அழிந்துபடாத இவ் இலக்கியங்கள் தமிழ் நாடு உள்ளவரை வாழும்!

V. ஐயைந்திணை

க. எழுபதும் ஐம்பதும்

[வித்துவான், திரு. அ. க. நவநீத கிருட்டிணன்]

தோற்றுவாய்

திக்கெல்லாம் புகழுறும் திருநெல்வேலியில் நிகழும் பத்தாவது தமிழ்த்திருநாள் இரண்டாம்நாள்

இடம்பெற் றுள்ள பதினெண்கீழ்க்கணக்கு மாநாட்டில் எனக்கு வழங்கியுள்ள பணி 'எழுபதும் ஈரைம்பதும்' என்ற தலைப்பில் உரை நிகழ்த்துவதாகும். சிறப்புடைய இவ் உரைப் பணியினைச் சிற்றறிவுடைய எளியேற்கு அளித் தருளிய இருபெருங் கழகத்தார்க்கும் கனிவும் பணிவும் கலந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இனிமை நலம் கொழிக்கும் இன்பத் தமிழ்மொழிக்கு இலக்கணம் அமைந்திருப்பதுபோன்று, எந்த மொழிக்கும் அமையவில்லை என்பது பன்மொழி அறிந்தார் திருந்திய கருத்தாகும். தமிழில் உள்ள எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐவகை இலக்கணங்களுள் நடுவண தாகிய பொருள் இலக்கணம் எந்தப் பிறமொழிக்கும் இல்லாத தனிச் சிறப்புடையது. இது நாகரிகமிக்க தமிழர் தம் நல்வாழ்வு முறைகளை வகுத்துரைக்கின்றது. இங்ஙனம் மக்கள் வாழ்வுக்கு இலக்கணம் வகுத்த பெருமை தமிழ் மொழி ஒன்றற்கே உண்டு.

மக்கள் வாழ்வை அகம், புறம் என இருவகைப் படுத் தினர் தொல்காப்பியர் போன்ற

இலக்கண ஆசிரியர்கள்.

சொற்பொழிவுகள்

இவ் உலகில் பெறும் உறுதிப்பொருள்களாகிய அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றனுள் இன்பத்தைப் பற்றியனவெல்லாம் அகப்பொருள் எனப் பகுத்தனர். ஏனைய அறமும் பொருளும் பற்றியனவெல்லாம் புறப் பொருள் என்று பகுத்தனர். இவை பற்றிய ஒழுக்கங்களைத் திணை என்று குறித்தனர். வாழ்வொழுக்கங்களில் வகை யுற நிகழும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளைத் துறைகள் என்று வகுத்தனர். ஆற்றில் நீராட இறங்கும் துறைகளைப் போன்று, உலக வாழ்வில் இன்ப நுகர்வுக்குச் செல்லும் இடங்கள் துறைகள் என்று குறிக்கப்பெற்றன. இத்தகைய அகத்துறை, புறத்துறை இலக்கணங்களால் அணிபெற்ற அருந் தமிழ் மொழியினை, மணிமொழிப் பெருமானார்,

"சிறைவான் புனல்தில்லைச் சிற்றம்
பலத்தும்என் சிந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர்மதில் கூடலின்
ஆய்ந்தஒண் தீந்தமிழின்
துறை"

என்று நயம்படப் பாராட்டினார். இருதுறை இலக்கணத்தால் பெருமையுற்ற இனியமொழி என்பதை 'ஒண்டீந் தமிழ்' என்ற தொடரால் குறித்த நயம் வியத்தற்குரிய தாகும். புறத்துறை வீரத்தால் புகழ்பெற்ற தமிழை ஒண்டமிழ் என்றும், அகத்துறை இன்பத்தால் இனிமையுற்ற தமிழைத் 'தீந்தமிழ்' என்றும் கொண்டு, 'ஒண்டீந் தமிழ்' என்று குறித்தருளிய திறத்தை என்னென்று போற்றுவது! இவ் உண்மையையே திண்மையுற வலியுறுத்த எண்ணிய குமரகுருபர அடிகளார், "நறை பழுத்த துறைத் தீந்தமிழ்" என்று நாவாரப் போற்றினார்.

ஒத்த அன்பால் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக் கூட்டத்தின் பின்னர் அவ் விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறு இருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதாய பொருள்

அகம் எனப்படும். அஃது அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்ப மாதலின் அகமெனப்பட்டது. இதனை ஒழிந்தன, ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி, எல்லோரும் துய்த்து உணரப்படுதலானும், இவை இவ்வாறு இருந்தவெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும் அவை புறமெனப்படும்.

இவற்றுள் இன்பத்தைப் பற்றிய அகவொழுக்கங்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்திணைகளாகப் பகுக்கப்பெறும். இவை 'அன்பின் ஐந்திணை'

என்றே குறிக்கப் பெறும். இவைகளுள் முதல் நான்கற்கே

நிலம் வகுத்தார் தொல்காப்பியர். பாலையை நடுவுநிலைத்

திணையென நவின்றார்.

"முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து

நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்
பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்"

என்று பாலைக்கு இலக்கணம் வகுப்பர்

இளங்கோவடிகள்.

நால்வகை நிலத்திற்கும் இடையிடையே வேனில் கொடுமை

யால் வெந்தழிந்த நிலமெல்லாம் பாலையெனவே பகரப்படும்.

மேலும், புணர்தற்கும் இருத்தற்கும் இடையே பாலைக்குரிய

பிரிவொழுக்கம் நிகழும். அஃதன்றி உலகியல் பொரு

ளாகிய அறம் பொருள் இன்பம் என்பவற்றுள் நடுவணதாய பொருட்குத், தான் காரணமாய் அமைவது. இன்ன பல காரணங்களால் பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்திணை என லாயிற்று.

இவ் ஐந்திணைகட்கும் முதல், கரு, உரி என முப்பொருள்கள் மொழியப் பெறும். நிலமும் பொழுதும் முதலெனப்படும். தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், பறவை, பறை, செய்தி, யாழ் முதலாயின கருப்பொருள் எனப்படும். நாற்கவிராச நம்பி நல்கிய அகப்பொருள் விளக்கம்,

"ஆரணங்(கு) உயர்ந்தோர் அல்லோர் புள்விலங்(கு)
ஊர்நீர் பூமரம் உணாப்பறை யாழ்பண்
தொழிலெனக் கருஈ ரெழுவகைத் தாகும்"

ப. கீ. சொ.—18

என்ற
யெனப்

நூற்பாவால் கருப்பொருளைப் பதினான்கு வகை
பகுக்கும். தெய்வம், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர்,
புள், விலங்கு, ஊர், நீர், பூ, மரம், உணவு, பறை,
யாழ்,
பண், தொழில் என்று கருப்பொருளைப் பதினான்கு
வகைப்
படுத்தார், நம்பி.

"புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே"

என்னும் தொல்காப்பியரது நூற்பாவால்
புணர்தல்,

பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம்
என்ற பத்து வகையினை உடையது உரிப்பொருள் என்று
அறியப்படும்.

இங்ஙனம் முப்பொருள்களையுடைய திணைகளைத்
தொல்காப்பியர் முறைப்படுத்திய வகை வேறு, பிற்கால
இலக்கண ஆசிரியர்கள்
முறைப்படுத்திய வகை வேறு.

"முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே"

என்றார் தொல்காப்பியர்.

"குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம்
நெய்தல் ஐந்திணைக்(கு) எய்திய பெயரே"

என்பது நம்பி அகப்பொருள். தொல்காப்பியர் தமது
நூற்பாவில் 'சொல்லவும் படும்' என்ற உம்மை எதிர்மறை
யாகலின், இம்முறையன்றிச் சொல்லவும் படும் என்பது
பொருளாயிற்று. இது தொகை நூல்களினும் கீழ்க்
கணக்கு நூல்களினும் இம்முறை மயங்கி வரக்
கோத்தவாறு காண்க என்பர் தொல்காப்பிய

உரையாசிரியர் நச்சினார்க்
இனியர்.

சங்கத்துச் சான்றோர் பலரால் பாடப்
பெற்ற பாக்
களையும் நூல்களையும் பதினெண் மேற்கணக்கு என்றும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்றும் வகுத்துத் தொகுத்தனர். கணக்கு என்ற சொல் நூலைக் குறிக்கும்.

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

275

"உணற்கினிய இன்னீர் பிறிதுழிஇல் என்னும்
கிணற்றகத்துத் தேரைபோல் ஆகார்—கணக்கினை
முற்றப் பகலும் முனியா(து) இனிதோதிக்
கற்றலிற் கேட்டலே நன்று"

என்பது பழமொழிப் பாடல். இதன்கண் உள்ள கணக்கு என்னும் சொல், நூலையே குறிக்கும். நூல்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் 'கணக்காயர்' என்று குறிக்கப் பெற்றார். மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் என்னும் நல்லிசைப் புலவர். இனி, மேல் கீழ் என்பன அடிகளின் பெருக்கத்தையும் சுருக்கத்தையும் குறிப்பனவாகும்.

"அடிமிகுதி(பு) இல்லாச் செய்யுள் தொகுதி

அறம்பொருள் இன்பம் அடுக்கி அவ்வகைத்
திறம்பட உரைப்பது கீழ்க்கணக் காகும்''

என்பது பன்னிரு பாட்டியலுள் காணும்
நூற்பாவாகும்.
பெரும்பான்மையும் வெண்பாக்களால் அமைந்து,
அறம்
பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பாற் பொருளையும்
பற்றி வரும் நூல்களே கீழ்க்கணக்கு எனப்பட்டன.
இத்தகைய பதினெட்டுக் கீழ்கணக்கு நூல்களுள்
அகத்துறை பற்றி
யனவாக ஆறு நூல்கள் உள. அவை
கார் நாற்பது, ஐந் திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது,
திணைமாலை நூற்றைம்
பது, திணை மொழி ஐம்பது, கைந்நிலை என்பன. இவ் ஆற
னுள் நடுவண் நின்ற நான்கு நூல்களையும் நாலைந்திணை என்
பர். கார் நாற்பது என்னும் நூல், தலைவியைப்
பிரிந்து கார்ப்பருவத்தே வந்து
பொருந்துவதாகச் சொல்லிச்
சென்ற தலைவனது மனநிலைகளையும், குறித்த பருவம் வந்
தும் தலைவனைக் காணுமையால் நிலைகலங்கும் தலைவியின்
உளநிலைகளையும் சித்திரிக்கும் சில துறைகளைக்
கொண்டு நடப்பதாகும். மற்றை ஐந்து
நூல்களும் ஐந்திணைப் பாகுபாடுகளையுடையது.
அகத்திணைத் துறைகளைக் கொண்டு நடப்பது.
தமிழில் அகத்துறை இலக்கியமாகத் திகழும்
கோவை நூலுள், கருத்தொருமித்த காதலர் வாழ்வு
படிப்படியாகச்

சித்திரித்துக் கொண்டு வருதலைக் காணலாம். அத்தகைய கோவை நூல் முறையில் துறைகள் நிரல்படத் தொகுக்கப் பெறவில்லை. அவ்வத்திணைக்குரிய பல்வேறு துறைகளில் பாக்கள் அமைந்துள்ளன. திணை வைப்பு முறைகளும் முன்பின் முறை பிறழ்ந்தும் அமைந்துள்ளன. இங்ஙனம் ஐந்திணை பற்றிய ஐந்து நூல்களுள், இங்கு ஆராய எடுத்துக் கொண்ட நூல்கள் மூன்று. அவை ஐந்திணை எழுபது, ஐந்திணை ஐம்பது, திணைமொழி ஐம்பது என்பன.

உள்ளுறை உவமம்

அகத்துறைப் பாக்களுள் எடுத்தாளப் பெறும் பொருள் வகைகளில் உள்ளுறை உவமம் என்பதொன்று. புலவன் பாட்டுள், தான் சொல்ல எண்ணிய கருத்தைச் சொல்லாத வழியும் கேட்டோர்க்கு இவன் கருதிய பொருள் இதுவாகும் என்று ஆராய்ந்து கொள்ளுதற்குக் கருவியாகிய சில சொற்களை அமைப்பது உள்ளுறை உவமம் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

"உள்ளுறுத்(து) இதனோ(டு) ஒத்துப்பொருள் முடிகென
உள்ளுறுத்(து) இறுவதை உள்ளுறை யுவமம்"

என்பது தொல்காப்பியர் நூற்பா.

புலவன் தனது பாட்டில் புலப்படக் கூறும் உவமையுடன் புலப்படக் கூறாத உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்து முடிவதாக என்று தன் உள்ளத்தே கருதி, அப்பாட்டைக் கேட்டோர் உள்ளத்திலும் அவ்வாறே நிகழுமாறு செய்து அங்ஙனம் உணர்த்துதற்கு உறுப்பாகிய சிறப்பான சொற்களைக் கொண்டு முடிப்பதாகும்.

"உள்ளுறை யுவமம் உய்த்துணர் வகைத்தாய்ப்
புள்ளொடும் விலங்கொடும் பிறவொடும் புலப்படும்"

என்பர் அகப்பொருள் ஆசிரியர்.

கருத்தொருமித்த காதலர் வாழ்வை முறையாகச் சித்திரித்துக்காட்டும் செந்தமிழ்நூல் கோவை எனப்படும்.

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

277

கோவை நூல்களுள் தலைமை சான்றது திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார். அந் நூலின் இணையற்ற பெருமையால் திருக்கோவையார் என்றே குறிக்கப்பெறும். அதனைப் பாடியருளிய ஆசிரியர் மாணிக்கவாசகர். "பாவை பாடிய வாயால் கோவை பாடுக!" என்று இறைவனே வேண்டிக் கொள்ள மணிவாசகரால் பாடப்பெற்ற மாண்புடையது. காதல் வாழ்வில் நிகழும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை முறையே

காறூாறு துறைகளாக வகுத்து அவற்றிற்குத் தேனூறும் தீந்தமிழ்ப் பாக்களை ஆக்கியுள்ளார். அந்நூலில் காணும் துறைகளில் 'இடமணித் தென்றல்' என்பது ஒரு துறை. அத்துறைக்கண் அமைந்த அழகிய பாட்டைக் காண்க:

"வருங்குன்றம் ஒன்றுரித் தோன்தில்லை
அம்பல வன்மலயத்(து)
இருங்குன்ற வாணர் இளங்கொடி

யேஇடர் எய்தலெம்மூர்ப்
பருங்குன்ற மாளிகை நுண்களப்
பத்தொளி பாயநும்மூர்க்
கருங்குன்றம் வெண்ணிறக் கஞ்சுகம்

ஏய்க்கும் கனங்குழையே."

இப் பாட்டில் உள்ளுறை உவமம் என்னும் அகப் பொருள் அணிநலம் அமைந்துள்ளது. இளங்கொடி போல் வாய்! யான் பிரிந்து செல்கிறேன் என்று பெருந்துயர் கொள்ளாதே. இதோ!
கூப்பிடு தூரத்தில்—மிகவும்
அண்மையில்தான் எனது ஊர் அமைந்துள்ளது, எனது
ஊர்க்கண் உள்ள மலையன்ன பெருமாளிகைகளில் சந்தனச்
சாந்தைச் சந்தமுறப் பூசியுள்ளனர். அந்தப் பேரொளி
உனது ஊர்க் கருங்குன்றத்தின்மேல் பாய்ந்து வீசுகிறது. அக் காட்சி கருங்குன்றம் வெண்ணிறச் சட்டை அணிந்

திருப்பதுபோல அழகுற்று விளங்கும். அவ்வளவு அண்மை
யில்தான் என்னூர் உள்ளது என்று கூறிய
தலைவன்
மொழியில் உள்ளுறை பொருள் ஒன்று
உள்ளத்தை
அள்ளுவதாக அமைந்துள்ளது. எனது ஊர்ப்
பெரு
மாளிகையின் நறுஞ்சாந்து ஒளியினால் உனது

ஊர்க் கருங்

குன்றம் அழகுற்றது போன்று, நீயும் என்னால் என்றும்
குன்றாத எழிலைப் பெறுவாய் என்பது உறுதி என்ற கருத்
தையும் தலைவிக்கு அறிவுறுத்திய தலைவன் திறம் மணிவாச
கரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்தையன்றோ விளக்கி
நின்றது!

இத்தகைய உள்ளுறை உவமங்கள்
பலவற்றை ஐந்
திணை நூல்களில் கண்டு மகிழலாம். இஃதன்றி
இறைச்சிப்
பொருள் என்பதொன்றையும் அகப்பொருள்
பாக்களில்
அமைந்து அழகு செய்வதைப் பார்க்கலாம்

இறைச்சிப் பொருள்

பாட்டில் கூறப்படும் பொருளின்
புறத்தே கருப்
பொருளால் புலப்பட்டு அப் பொருட்கு
உபகாரப்படும்
பொருள் தன்மையுடையது இறைச்சி என்பர்
நச்சினார்க்
கினியர். இது பெரும்பான்மையும் தலைவன்
கொடுமை
கூறும் வழிப் பிறப்பதென்பர்.

"இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே"

என்பர் தொல்காப்பியர்.

"கருப்பொருட் பிறக்கும் இறைச்சிப் பொருளே
"

என்பர் அகப்பொருள் ஆசிரியர்.

"வெடிக்கின்ற இப்பியுள் நித்திலம்
பைத்தலை வெம்பகுவாய்த்
துடிக்கின்ற திங்களில் தோன்றும்
துறைவ! செஞ் சொற்புலவோர்

வடிக்கின்ற முத்தமிழ் வாணன்தென்

மாறையெம் மான்மருங்கை
ஒடிக்கின்ற கொங்கைகண் டாலெவர்
நெஞ்சுரு காதவரே!''

என்பது 'பிறர்வரவை உணர்த்தல்' என்ற துறையில் அமைந்த இனிய

பாடல். இது தஞ்சைவாணன் கோவை

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்
279

என்னும் நூலில் உள்ள, நெஞ்சை அள்ளும் செஞ்சொல் பாடலாகும்.

தோழி, தலைவனுக்குத் தலைவியைப் பிறர் மணம் பேசி வந்த செய்தியைத் தெரிவிக்கிறாள். "தலைவியோ பருவ

முற்ற உருவெழில் திருமகள்
உளங்கவர் நலங்களைக் கண்டு

அனையாள்; அவளுடைய
உருகி மணந்துகொள்ள
மனங்கொள்ளாதார் யாவர்? பலரும் அவளை மணம் விரும்பி வருகின்றனர். ஆனால், தலைவனே! உன்மீது கொண்ட காதல் பெருக்கால் பாம்பின் வாயில் அகப்பட்ட

பனி மதியைப் போலத் தலைமகள் இல்லுள் இருந்து துடியாய்த் துடிக்கிறாள் என்ற கருத்தைச் சொல்லாமல் அவன் அறிந்து கொள்ளுமாறு செய்யும் தோழியின் சொன்னயம் எண்ணி யெண்ணி இன்புறத் தக்கதாகும்.

வெடித்த சிப்பிக்குள் பளிச்சுப் பளிச்சென்று ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும் முத்திற்கு இராகுவின்வாய்ப்பட்டுத் துடிக்கும் நிறைமதியை ஒப்பிட்டாள். இக் கருப்பொருளால் தலைவியின் இற்செறிப்புண்ட நிலையையும் உள்ளத் துடிப்பின் நிலையையும் தலைவற்கு இறைச்சிப் பொருள் நலத்தால் இனிது அறிவுறுத்தினாள்.

ஐந்திணை எழுபது

முதற்கண் ஐந்திணை எழுபது என்னும் நூலை நோக்குவோம். இந் நூல் ஒவ்வொரு திணைக்கும் பதினாங்கு பாக்களைக் கொண்டது. ஆதலின் ஐந்திணை எழுபது எனப் பெயர்பெற்றது. இந்நூலில் இப்போது அறுபத்தாறு பாக்களே உள்ளன. இப் பாக்கள் இன்னிசை, நேரிசை வெண்பாக்களாக விளங்குகின்றன. இதன்கண் நூலுக்குப் புறம்பாகக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்றுண்டு. அஃது யானைமுகக் கடவுளைப்பற்றிய வாழ்த்து. தமிழகத்தே விநாயக வழிபாடு கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே எழுந்தது என்பர். இந் நூலுக்குப் பழைய உரை ஒன்றுளது. இக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடலுக்கு அவ்வுரை

காணப்பெறவில்லை. பாவின் போக்கும் வாக்கும்

பழமையைப் புலப்படுத்தவில்லை. இக் காரணங்களால் நூலாசிரியரால் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடல் பாடப்பெறவில்லை என்பது தேற்றம்.

இந்நூலை இயற்றிய ஆசிரியர் மூவாதியார் என்னும் முதுபெரும் புலவர். இவரைச் சமண சமயத்தினர் என்பர் சிலர். அவ்வாறு கூறுதற்குத் தக்க சான்று ஒன்றேனும் இல்லை. இவ்வாசிரியரைப்பற்றிய வேறு செய்திகளும் அறிய வழியில்லை. ஐந்திணை ஐம்பதுள் காணும் சில பாடல் அடிகளை மூவாதியார், தம நூலுள் எடுத்தாண்டுள்ளனர். ஆதலின் அந்நூலைப் பாடிய மாறன் பொறையனார் காலத்திற்குச் சிறிது பிற்பட்டவராக இருத்தல் வேண்டும் இவரது காலம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கைச் சார்ந்த ஐந்திணை நூல்களுள் திணைமாலை நூற்றைம்பது என்னும் நூலே முன்னர் வைத்து எண்ணத்தக்க நன்னூலாகும். அதற்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துப் போற்றத் தக்கது ஐந்திணை எழுபது. இந்நூலின் பாக்கள் சில, இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்களால் தொல்காப்பிய நல்லுரைக்கண் மேற்கோள் பாக்களாக எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. இந்நூலில் திணைகள் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்ற வைப்பு முறையில் அமைந்துள்ளன. இன்பத் தொடக்கமாகிய புணர்ச்சி ஒழுக்கத்தையுடைய குறிஞ்சியை முதற்கண் அமைத்தார். அப்புணர்ச்சியால் பெற்ற

பேரன்பு மாறுது இல்லிருத்தலாகிய முல்லையை அடுத்தமைத்தார். அவ் அன்பின் உண்மையையும் திண்மையையும் கண்டறிதற்குக் காரணமாகிய பிரிவொழுக்கத்தைக் கொண்ட பாலையை முல்லையின் பின் அமைத்தார்.

பிரிவின்

பயனாகிய ஊடலையும் கூடலையும் பெரிதும் கொண்ட மருதத்தை அப் பாலையின் பின்னே அமைத்தார். இவையெல்

லாம் பேரின்பத்தைப் பெறுதற்குரிய பெருவழியென்பது அறிந்து இரங்கிடவே இரங்கலாகிய நெய்தலை இறுதிக்கண்

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

281 உறுதி தோன்ற உரைத்தார். மூவாதியார்

மேற்கொண்ட இத்திணைவைப்பு முறை இணையிலா

குறிஞ்சி

இன்பம் பயப்பதாகும்.

இந்நூலின் குறிஞ்சித் திணைப் பகுதியுட் காணும் சில இயற்கைக் காட்சிகள் சிந்தைக்கு இன்பம் தந்து நிற்கின்றன. மலைச்சாரலில் தினைப்பயிர்கள் செழித்து வளர்ந்துள்ளன. அவற்றின்மேல் அவரைக் கொடிகள் பின்னிப் படர்ந்துள்ளன. இத் தினைக்கொல்லையில் இளங் கவரி மான்கள் புகுந்து நறும்பயிரை மேய்கின்றன. மழையால் நீர் பெருகி மலையுச்சியிலிருந்து விழும் அருவி, சாரலிலுள்ள தினைப்புனத்தே இடக்கும் அகிற் கட்டைகளை அள்ளிச் செல்கின்றது. மலையைச் சூழ்ந்த பொழில்களில் இலையடர்ந்த மல்லிகைக் கொடிகள் நிறைந்து படர்ந்துள்ளன. காந்தட் செடிகளில் கொத்துக் கொத்தாகப் பூக்கள் பூத்துள்ளன. ஆங்குள்ள பாங்குறு பலவின் தீம்பழச் சுளைகளை உண்டு, நீர் வேட்கையுடன் குரங்குகள் நீளத் திரிகின்றன. பொழிலின் நிழலில் காட்டுப் பசுக்கள் உறங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றின் மடியைக் குரங்குகள் பற்றி வருடின. கன்றுகளோ என்று எண்ணிய காட்டுப் பசுக்கள் பாலைச் சுரக்கக் குரக்கினம் அதனைப் பருகி வேட்கை தீர்ந்தன. அப்பொழிற்கண் வானுற ஓங்கி வளம் பெற வளர்ந்த வேங்கை மரங்கள் பொன் போன்ற பூங்கொத்துக்களைப் பூத்துக் குலுங்குகின்றன.

மலைக்கண் உள்ள தண்சுனைக் கரைகளில் தேமா மரங்கள் திகழ்கின்றன. அவற்றின்மேல் மிளகுக் கொடிகள் வளர்ந்து படர்ந்துள்ளன. மாவில் கனிந்த நறுங்கனிகள் சுனைநீர் துள்ளுமாறு நீரில் வீழ்கின்றன. வேடர் கூடும் மன்ற வெளிகளில் பெருங் கற்பாறைகள் நெருங்கி விளங்குகின்றன. அவற்றின்மேல் முசு என்னும் ஒருவகைக் குரங்குகள் குதித்து விளையாடுகின்றன. மலைப் பாறைகளிலும் மரத்துச்சிகளிலும் அமைந்த திங்தேன் அடைகளை வேடுவர் பற்றித் தேனைக் கவர்ந்து கீழே எறிந்துள்ளனர்.

அத் தேன் இறால்களை மான்குட்டிகள் தம் காற்குளம்புகளால் மிதித்து உழக்குகின்றன. தினைக்கதிரை அரிந்த புனத்தே பன்றிகள் நிலத்தைக் கொம்பால் உழுகின்றன. அப் பன்றிகள் கிளறிய பள்ளங்களுள் ஆண் குரங்குகள் முதிர்ந்த வாழைக் காய்களைக் கனிவிக்க விரும்பி உள்ளே யிட்டு மண்ணை மூடிவைக்கின்றன. மலைவாழ் களிறுகள் மலைநெற் பயிரை மாந்தி மராமரப் பொழிலின் நிழலில் உறங்குகின்றன.

துறை நலங்கள்

தலைவன் களவுப் புணர்ச்சியில் தலைவியைக் கலந்து மகிழ்ந்து சென்றான். தோழி அவனைக் கண்டு, எம் தலைவியை விரைந்து வரைந்து கொள்ளுதலே முறையென மொழிந்தாள். அதனைக் கேளாது வாளாவிருந்தான். அவன் தலைவியைக் காணுதற்குத் தினைப்புனத்தின் வேலிப் புறத்தே விருப்புடன் வந்து நின்றான். அவன் ஆங்கு நிற்பதைக் கண்ணுற்ற பொறப்புடைய தோழி, அவனது இயல்பைப் பழித்துரைத்தாள். அப்பழிப்புரை கேட்கப் பொறாத தலைவி, அவனது மாறாத அன்புடைமையை மூவந்து கூறுகிறாள். தான் அவன் பால் கொண்ட

மன

அன்

பையும், அத்தலைவன் தன்பால் கொண்டுள்ள அன்பையும் தலைவி தோழிக்குப் புலப்படுக்கும் திறம் முடையது.

வியப்பும் சிறப்பு

தலைவி, எனது அகத்தைக் கவர்ந்த அணிமலை

யான்

றாள்.

நாடனை பதை

உயிருடன் வாழும்வரைக்கும் பிரியமாட்டேன் என்

அத் தலைவனும் தன்பால் பேரன்பு பூண்டவன் என்

அவனது மலைநாட்டுச் சிறப்பைக் கூறுமுகத்தால்

புலப்படுத்துகின்றாள். சாரலில் உள்ள பலவின் தீம்பழச் சுளைகளை உண்டுவந்த மந்திகள் நீர்வேட்கை கொண்டன. மரத்தடியில் படுத்துறங்கும் காட்டுப் பசுக்களின் கனத்த

மடிகளைப் பற்றி வருடின. உறக்கத்தில் ஆழ்ந்த அப் பசுக்கள், தமது கன்றிடத்துக் கொண்ட அன்பால் பால் சுரந்து ஊட்டுவது போலப் பாலைச் சுரந்தன.

அதனை உண்ட

குரங்குகள் நீர்வேட்கை தணிந்தன. அத்தகைய மலை நாட்டுத் தலைவன், எனது உளங்கவர்ந்த கள்வன். ஆதலின் அவன் காதலில் தீதிலன் என்று இறைச்சிப் பொருள் நலங்கனிய இயம்பும் தலைவியின் கூற்று, விப்பதாகும்.

உள்ளம் குழை

"மன்றப் பலவின் சுளைவிளை தீம்பழம்
உண்டுவந்து மந்தி முலைவருடக்—கன்றமர்ந்(து)
ஆமா சுரக்கும் அணிமலை நாடனை

யாமாப் பிரிவ(து) இலம்''
என்பது மூவாதியாரின் பாவார்ந்த மொழி.

மேலும், அத்தலைவி தனது கருத்தைக் கவர்ந்த காதலன் மேதக்க சான்றோன் என்று கூறி இன்புறுகின்ற திறம், அவளது அன்பு நலத்தை இனிது புலப்படுத்தும்.

''பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்''
என்பர் சமணமுனிவர். தெய்வப் புலவராய திருவள்ளுவர்,

''நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர பேதையார் நட்பு''
(எஅஉ)

என்று மேதையர், பேதையர் ஆகிய இருவர்தம் நட்பையும்

ஒருங்குரைத்தருளினர்.

''ஒருநாட் பழகினும் பெரியவர் கேண்மை
இருநிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க் கும்மே''
என்று வலியுறுத்தினர் அதிவீரராமர். இக் கருத்துக்களையெல்லாம் உள்ளடக்கித் தலைவி கூற்றாகச் சான்றோர் நட்பின் திட்பத்தைக் கூறும் புலவர் திறம் போற்றற்குரியதாகும்.

''சான்றவர் கேண்மை சிதைவின்றாய் ஊன்றி
வலியாகிப் பின்னும் பயக்கும் மெலிவில்
கயந்திகழ் சோலை மலைநாடன் கேண்மை
நயந்திகழும் என்னும்என் நெஞ்சு''

சான்றாண்மை மிக்க ஆன்றோர் நட்பு, ஒருநாள் பழகிய அளவிலேயே உறுதியாக வேரூன்றிவிடும். நவில்தொறும் நயந்தரும் நன்னூலைப் போலப் பயில்தொறும் அவர்தம் நட்புப் பெட்புறும் இன்பத்தைப் பெருக்குமன்றோ! அஃதே போல், எனது மனங்கவர்ந்த தலைவன் தலைசிறந்த சான்றோனாதலின் அவனது அன்பு என்றும் குறைவின்றி நிறையும்; மேன்மேலும் இன்பத்தைப் பெருக்கும்; இங்ஙனம் என் நெஞ்சம் உறுதியாக எண்ணி இறுமாக்கும் என்று தலைவனைப்பற்றித் தோழியிடம் பெருமிதமாகத் தலைவி பேசுகிறாள். தலைவனைப் பழித்த தோழிக்கு அவனது

அன்பின் பெருக்கை விளக்கும் தலைவியின் மொழிகள்

நினைந்து இன்புறத்தக்கன.

பாங்கியிற் கூட்டத்தால் தலைவியைக் கூடிப் பிரியும்

தலைமகனைக் கண்டு, விரைந்து மணம் புரிந்துகொள்ளுமாறு

வற்புறுத்துகிறாள். அங்ஙனம் தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாவும் திறம் நயமுடையதாகும். "தலைவ! இத் தலைவியை மறவாது காக்க; அவளுக்கு நின்னையன்றிச் சிறந்த உற்றார் எவருமிலர்; ஆதலின் அவளை மணம் புரிந்து கொள்க என்று சொல்லும் தோழி, "தலைவி, இன்னுயிர் தாங்கும் மருந்தை ஈயாயோ?" என்று வேண்டுகின்றாள். தலைவியின்

உயிரைக் காக்கும் மருந்து, திருமணம் ஒன்றே என்பதை நன்றுகப் புலப்படுத்துகின்றுள்.

"பொன்னிணர் வேங்கை கமழும் நளிசோலை
நன்மலை நாட! மறவல் வயங்கிழைக்கு
நின்னல(து) இல்லையால் ஈயாயோ
கண்ணேட்டத்(து)
இன்னுயிர் தாங்கும் மருந்து"

என்பது அக் கருத்தமைந்த பாவாகும்.

மணத்தை வலியுறுத்தும் அத் தோழி
மிகவும் குறிப்
பாக அறிவுறுத்தும் திறம்
அறிந்து இன்புறற்பாலது.

"வெறிகமழ் தண்சோலை நாட! ஒன்றுண்டோ?
அறிவின்கண் நின்ற மடம்"

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

285

என்று தோழி, தலைவனை வினவினுள். அறிவு நிறைந்த பெருமகனுகிய தலைவனை நோக்கி, 'நின் அறிவின்கண் நின்றதொரு பேதைமை யுண்டோ?' என்று இடித்துரைப் பாள் போலவும், இரங்கி வேண்டுவாள் போலவும் பேச வைக்கும் திறம் சாலவும் இன்பம் தருவதாகும்.

படைத்துமொழி கிளவியால் தோழி வரைவு கடாவும் திறம் எண்ணியெண்ணி இன்புறுதற்குரியதாகும். தலைவி யின் களவுப் புணர்ச்சியைச் செவிலித்தாய் நன்கு தெரிந்து

கொண்டாள்; ஆதலின் தலைவியை வரைந்துகொள்ள விரைந்திடுக என்பதைச் சிறைப்புறத்து நிற்கும் தலைவனுக்குக் குறிப்பால் புலப்படுத்துகின்றாள்.

பகற்குறிக்கண் தலைவனைக் கூடி மகிழ்ந்து வந்த தலைவியைத் தினைப்புனத்தில் செவிலித்தாய் கண்ணுற்றாள். களவுப் புணர்ச்சியின் காரணமாகத் தலைவியின் கண்கள் சிவந்து காணப்பெற்றன. அங்ஙனம் சிவப்புற்றமைக்குக் காரணம் யாதென வினவினாள். இந்நிலையினைத் தலைவன் வெளிப்புறத்தே நின்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது தோழி, தலைவிக்குப் புணர்ச்சியால் உண்டாகிய கட்சிவப்பினை அருவியில் நீராடியதால் ஆயதெனக் கூறி மறைக்கும் திறநலம் உரைக்குந் தரமன்று.

> "காய்ந்தியல் அன்னை! இவளோ தவறிலள்
> ஓங்கிய செந்நீர் இழிதரும் கான்யாற்றுள்
> தேங்கலந்து வந்த அருவி குடைந்தாடத்
> தாம்சிவப் புற்றன கண்"

என்பது அந் நயம் கெழுமிய பாடல்.

இரவுக்குறிக்கண் வந்து போகும் தலைமகனை விரைவில் மணந்து கொள்ளும் விருப்பால் தலைவி, தோழியிடம் கூறும் சொற்கள் வீறும் இன்பம் விளைப்பனவாகும். தோழீ! எனக்கு உற்ற குறையொன்று உண்டு. எனது உயிர் ஒரு நிலையில் இல்லை. அதற்கு ஒரு காவலை நீ விரைந்து செயல் வேண்டும். இரவில் நம்மைக் காணும் பொருட்டு நம் இல்லின் பக்கமாகவுள்ள இரவுக்குறிக்கண் வரும்

சொற்பொழிவுகள்

தலைவனை வாராது விலக்கல் வேண்டும். அவன் வரும் வழி நச்சரவங்கள் அச்சம் விளைத்து உலவும் இயல்புடையது என்பதை அவனுக்கு அறிவித்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் கூறி வரைவை வலியுறுத்த வேண்டும் என்பதையும், தலைவன்பால் கொண்ட அன்பு அவாவற்றது என்பதையும் தலைவி குறிப்பிடும் நயம் மிகச் சிறப்புடையதாகும்.

> " குறையொன்(று) உடையேன்மன் தோழி! நிறையில்லா
> மன்னுயிர்க்(கு) ஏமம் செயல்வேண்டும் இன்னே
> அராவழங்கும் நீள்சோலை நாடனை நம்மில்
> இராவாரல் என்ப(து) உரை"

என்பது அத் தலைவி குறைபிரப்பதாக அமைந்த பாடல்.

முல்லை

தலைவன்பால் கொண்ட மாறாத பேரன்புடன் அவனது உறுதிமொழியால் தேறியிருக்கும் தலைமகள் முல்லைக் கொடிகள் மொய்ம்மலர் பூத்துக் கமழ்வதைக் கண்டாள். அம் மலர்களில் வண்டுகள் சென்று இன்னிசை பாடுவதைக் கண்ணுற்றாள். வானத்தில் மேகங்கள் வந்து கூடுவதை நோக்கினாள். தலைவன் வருவதாகக் குறித்துச் சென்ற கார்காலம் குறுகிவிட்டதே; தலைவனைக் காணேமே என்ற கவற்சியால் கண்கள் நீரைத் தாரைதாரையாகக் கக்குகின்றன. இதனைக்,

> " காரோ(டு) அலமரும் கார்வானம் காண்தொறும்

நீரோ(டு) அலமரும் கண்"
என்ற அழகிய ஈரடிகளில் விளக்கும் புலவர் திறம் போற்
றற்கு உரியதாகும்.

கார்காலம் மணந்தார்க்கு இன்பமும் தணந்தார்க்குத்
துன்பமும் தருவது. ஆதலின்,

"புல்லுநர் இல்லார் நடுங்கச் சிறுமாலை
கொல்லுநர் போல வரும்"

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

என்று தலைவி, தோழிக்குச் சொல்லித் துயருற்றாள். இடி
முழக்கும் மேகங்கள் வானத்தில் சூழ்வதை நோக்கினால்
எனது உயிர் துடிக்கின்றது என்றாள். எனது ஆவி,
உலையிலிட்டு உருகப் பெற்றதுபோல் உலையாநின்றது என்
றுரைத்தாள்.

"யானும் அவரும் வருந்தச் சிறுமாலை

தானும் புயலும் வரும்"

என்று புலம்பி நைந்தாள். இக் கார்காலத்து மாலைக்கு
நம்மைப்போல அறியாமையால் வலியிழந்து மெலிவாற்றி
உயிர் வாழ்வார் இல்லை என்று சொல்லி இனைந்தாள்.
ஐயோ! கையணிந்த வளைகள் எல்லாம் ஒன்றும் இல்லாது
கழன்றனவே! இன்று நம் இன்னல் நீங்குமாறு தலைவன்
வருவானோ? வாரானோ? இப்படியே நம்மை வருந்துமாறு
விட்டுவிடுவானோ? என்று ஏங்கினாள்.

பசுக்களைப் பைம்புல் நிலத்தில் மேயவிட்ட ஆயன்
மாலையணிந்து மாலை நேரத்தில் மனையை நோக்கி வருகிறான்.
அவனது வரவை நோக்கிய தலைமகள் வருத்த மிகுதியால்
நிலைகலங்கி நின்றாள். அவ் ஆயனைப் பின்தொடர்ந்து
மழை பெய்துகொண்டே வருகிறது. இதனை நோக்கிய
தலைவி, தோழியிடம், "எனக்கு ஏற்பட்ட வருத்தம் ஆய

னைப் பின்தொடர்ந்து பெய்து வந்த மழையால் விளைந்

ததோ?" என்று வினவினள். மாலையில் ஆயன்மனைப்

புகுந்தும் மழை பெய்யத் தொடங்கிய செயலைப்,

"பின்னொடு நின்று பெயரும் படுமழைகொல்
என்னொடு பட்ட வகை".

என்னும் அடிகள் எவ்வளவு அழகுற விளக்குகின்றன!

உவமை நலங்கள்

காந்தள் அரும்புகள் கூழைத் துழாவ உதவும்

துடுப்பைப் பொத்து விளங்கின. இதனைத் 'தண்ணறும்

கோடல் துடுப்பெடுப்ப' என்று குறித்தார் மூவாதியார்.

கொன்றை மலர்கள் செந்நெருப்பை யொத்துச் சிவந்து இகழ்ந்தன. ஆதலின் 'தாதிணர்க் கொன்றை எரிவளர்ப்ப' என்று குறித்தார். முல்லை அரும்புகள் மெல்லியல் மகளிரின் பற்களைப்போன்று பொலிந்தன. இதனைக் 'கார்

கொடி முல்லை எயிறீன' என்று குறித்தார். தலைவன் ஏறி வரும் தேரில் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றுள்ளன. அவற்றின் கழுத்தில் ஒலிக்கும் மணிகள் மாலையாகக் கோத்து
அணியப்பெற்றுள்ளன. அம் மணியோசை தவளைகள்
கத்துவதுபோல் இருந்ததாம். 'தேரைத் தழங்குகுரல்
தார்மணி வாயதிர்ப்ப' என்பது புலவர் மொழி.

பாலை

பிரிவொழுக்கத்தையுடைய பாலைக்குத் தனி நிலம் வகுக்காத தொல்காப்பியர் கருத்தை மூவாதியார் தம் நூலுள் நன்கு வலியுறுத்துகின்றார். மாறுகொண்ட பகைவர்களைச் சீறி வருத்தும் மறவர்கள் வாழிடம் அப்பாலை. வில்லேருழவர்கள் ஆங்கு வரும் வழிபோக்கரை வருத்திக் கொள்ளையடிப்பர். கற்கள் சூழ்ந்த சிறுசிறு புதர்கள் ஆங்காங்கே காணப்பெறும். பேழ்வாய்ப் பெரும்புலி பாழூர் மன்றம் புகுந்து பசியால் இரை நாடி நிற்கும். காட்டுப் பசுக்களின் கூட்டம் தாகத்தால் நீரின்றித் தயங்கித் திரியும். உச்சிக்கொண்டையால் அழகுற்ற காட்டுக் கோழிகள் மருட்செடிகளைக் கொத்தி வழிகளைத் தூர்த்துக் கொண்டு திரியும். சிற்றூர்களில் காணப்பெறும் சிதைந்த பாழ்மனைக் கூரைகளில் பீர்க்கம் கொடிகள் ஏறிப்படர்ந்து கிடக்கும். அம்மனைகளில் கரடிகள்

இனத்துடன் சென்று கண்படுக்கும். இடையிடையே பிரப்பம் புதர்கள் செறிந்து பிறங்கும். அவற்றின் மேல் அணிற்பிள்ளைகள் துள்ளியாடி ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். சிற்றூர்களில் திரியும் சேவற் கோழிகள் காடைப்பறவையுடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கும். ஆங்காங்கே முள்ளுடை சூழ்ந்து விளங்கும். அவற்றிடையே

மூங்கில் புதர்கள்
காட்டுப்பூனை தன்

குட்டிகட்கு இரை தேடித்திரியும். ஆறலை கள்வர்களும் ஆங்கு மறைந்துறைவர். ஆங்குள்ள ஓமை மரத்து நிழலில்

யானை பிடியோடு உறங்கும். அடர்ந்த புதர்களிடையே புலிக்குழாம் உலவிக்கொண்டிருக்கும். இத்தகைய அச்சம் தரும் கொடிய பாலைவழியிலே பொருள் கருதிச் செல்ல விரும்பும் தலைவன் தோழியிடத்தே தனது பிரிவை உணர்த்தினன். அவனது பிரிவிற்கு உடன்படாத தோழி தலைவிக்கு நேரும் இன்னலைக் கூறுகின்றாள். ''தலைவ! நீ செல்லும் சுரநெறி

களிறுகள் பிடியோடு உறங்கும் மர
நிழலையுடையது. ஆதலின், அவற்றைக்
தலைவியைப்பற்றிய நினைவு அலையலையாக

காணுந்தோறும்
எழும். உடனே
விரைந்து மீள்வான் என்பதைக் குறிப்பாக
அறிவுறுத்தி யும் அவளது மையுண்ட கண்களில்
நீர்மல்கி வடியாநிற் கும். ஆகவே நின்பிரிவைத்
தலைவி பொறுக்கலாற்றாள்,'' என்று மறுக்கும்
தோழியின் உரை நயம்நிறைந்த தாகும்.

தலைவனது பிரிவைக்கேட்டுப் பெருந்துய
ருற்றாள் தலைவி என்னுமிடத்து, அவன்
செல்லும் பாலைநிலம் களிறு பிடியோடு உறங்கும்
பெற்றியுடையது என்று
குறித்தாள் தோழி. பாவில் கூறும்
பொருளுக்குப்
புறத்தே உரைத்த கருப்பொருள் பற்றிய
கருத்தால் தலைவன் பிரியினும் சுரநெறியில்
காணும் காட்சி, தலை வியை விரைவில் வந்து
வரைந்து கொள்ளுமாறு செய்யும் என்ற இறைச்சிப்
பொருள் தோன்றிற்று.

> "பொரிபுற ஓமைப் புகர்படு நீழல்
> வரிநுதல் யானை பிடியோ(டு) உறங்கும்
> எரிமயங்கு கானம் செலவுரைப்ப நில்லா
> வரிமயங்(கு) உண்கண்ணுள் நீர்''

என்பது அவ் இறைச்சிப் பொருள் அமைந்த இனிய பாடல.

பிரிந்துசென்ற பெருமகனது வரவை எதிர்நோக்கி
வாடியிருக்கும் தலைவியைத் தோழி ஆற்றும் வகை,
பெரிதும் போற்றற்குரியதாகும். மன்றின்கண் விளங்கும்
ஆலமரத்தில் வாழும்
கின்றன. நலமிகுந்த

ஆந்தைகள் அடுத்தடுத்துக் கத்து
தும்மல் நம்பால் தோன்றுகின்றது.

ஆதலின் பாலைநிலக்
பொருள்வயிற் சென்ற

குறும்புகள் பலவற்றைக் கடந்து
காதலர் பெருங்காதல் கொண்டு
திரும்பி வருவார்போலத் தெரிகின்றது என்றாள் தோழி.

இடக்கண் துடிக்கின்றது. காணும் கனவுகள் மாணுடைய

வாய் உள்ளன. இல்லத்தே உள்ள பல்லி
இணக்கமாக நன்
னிமித்தம் சொல்லுகின்றது. ஆதலின், நம்
மெல்லிய
தோள்களை பூரிக்கவும் பிரிவால் நேர்ந்த பிணி நீங்
தொழிய
வும் தலைவன் விரைந்து பொருந்துவான் என்று
சொல்லித்
தேற்றுகின்றாள் நல்லியல் தோழி.

மருதம்

'ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம்' என்பர்

திருவள்ளுவர்.
காதலர் வாழ்வில் இன்பந் தரும் இவ் ஊடல் உண
விற்குச்
சுவை தரும் உப்பையொப்பதாகும். உப்பு
மிக்குழி உண
வின் சுவை கெட்டொழியும். அஃதே போல்
ஊடல் வரம்
பிகந்து நீடித்தவழி வாழ்வில் பெருந்துன்பம்
விளைப்ப
தாகும். ஆதலின் தெய்வப்புலவர்,

"உப்பமைந் தற்றால் புலவி அதுசிறிது
மிக்கற்றால் நீள விடல்"

(கங0உ)

என்று அறிவுறுத்தினர்.

இத்தகைய ஊடல் ஒழுக்கத்தையுடைய மருதப் பகுதி
யுள் தலைமகன் தான் பெற்ற இளமகனது எழில்நலம
கண்டு இன்புற்ற நிலையைத் தோழி மகிழ்ந்து புகழ்ந்தாள்.
பிறந்த மகனுக்குப் பெயரணி விழாவில் அவனை முத்தென
எடுத்து மார்பில் இறுக அணைத்துப் பெருமகிழ்வு கொண்
டான் தலைவன். தனது மெல்லிய மேலாடை சிதையத்
தூக்கி இளமகனது பொன் முகம் நோக்கினன். ஐம்படை
அணிகள் பூட்டி அகமிக மகிழ்ந்தான். இங்ஙனம் செய்
பெருஞ் சிறப்பின் கண்ணனே சிந்தை சொக்கி நிற்கும் பண்பு
மிக்கானைத் தோழி பாராட்டினள்.

தலைவியின் இல்லற நலத்தை இனிது கண்டு மகிழ்ந்த செவிலி, நற்றாய்க்கு அப் பெற்றி உரைக்கும் திறம் நயம் பயப்பதாகும். நம் மகளும் தலைவனும் மனையகத்தே

கூடியிருக்கக் கண்டேன். மகளின் மடிக்கண் கிடந்த நம் பேரன், தன் கால்களால் தலைமகனை உதைத்துச் சிதைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம் அன்றோ! அவ் இன்பத்தை நுகர்ந்துகொண்டே மற்றோர் இன்பத்தையும் பெறுகிறான் அப் பெருமகன். மகவைப் பெற்றமையால் தளர்வுற்ற மகளது மார்பு நுனியினைக் கைகளால் வருடியும் நெருடியும் மகிழ்ச்சியுறுவதைக் கண்டேன். அவர்கள் அன்பு நிறைந்த இன்பவாழ்வு எனக்கு அளவிலா இன்பத்தை அளித்தது என்று உரைத்தாள்.

> "தேங்கமழ் பொய்கை அகவய லூரனைப்
> பூங்கண் புதல்வன் மிதித்துழக்க—வீங்குத்
> தளர்முலை பாராட்டி என்னுடைய பாவை
> வளர்முலைக் கண்ஞுமுக்கு வார்"

என்பது செவிலி வாயிலாகத் தெரிவிக்கும் அரிய பாடல்.

தலைவியின் ஊடலைத் தணித்துத் தன்னைக் கூட்டி வைக்குமாறு தலைவன் தோழியைக் குறையிரந்தான். அத் தலைவன் வயத்தளாய் நின்று தலைவியை இடித்துரைக்கும் தோழியின் மொழிகள் ஆழ்ந்த கருத்துடையனவாகும். நுண்ணறிவுடைய சான்றோர் எண்ணி அமைத்த இல்லறம் உள்ளன்போடு இணைந்தது என்ற உண்மை அறியாத எண்மையர் பரத்தையர். கலவி

ஒன்றனையே கருதும்
இழிதகவுடையர். அன்னவரிடத்தே காட்டிய அருளினை
அறவே விட்டொழித்தான் நம் தலைவன். தான் செய்த
குற்றத்தைப் பொறுத்து ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டி
ஆற்றவும் வணங்கி நிற்கின்றான். இன்ன
தன்மையனை ஏற்றுக்கொள்ளாது இகழ்வையாயின்
உளதாகும் பெரும் பழி உன்னையே சாரும் என்று
தோழி இடித்துக் கூறும் திறம் இன்பம்
தருவதாகும்.

"உண்ணாட்டம் சான்றவர் தந்த நசையிற்றென்(று)
எண்ணார்க்குக் கண்ணோட்டம் தீர்க்குதுமென்(று)—எண்ணி
வழிபாடு கொள்ளும் வளவய லூரன்
பழிபாடு நின்மே லது"

என்பது அத் தோழி வாயிலாகத் தோன்றிய பாடல்.

பரத்தையர் இல்லம் புகுந்த
தலைவன்மீது தலைவி

யாகிய நல்லாள் தணியாத ஊடல் கொண்டாள்.
அவள்

கொண்ட கோபம் தணித்து வருமாறு தலைவன்
பாணனைத்

தூதனுப்பினான். வாயில் வேண்டி வந்த
பாணனுக்குத்

தலைமகள் மறுத்துரைக்கும் கருத்துக்கள்
பெருத்த மகிழ்

வூட்டுவனவாகும்.

தலைவி தன்பால் தூது வந்த பாணனை நோக்கி ஒது கின்றாள். "பாணனே! தலைவன் முன்பு அன்புடன் தழுவி மகிழ்ந்த மார்பினில் இப்போது என்மகன் பாலுண்டு அமைகின்றான். ஆதலின் அத் தலைவன் தழுவி மகிழ்தற்குப் போதுமில்லை. மேலும் அவனுக்குத் தகுதியின்றி யான் மூப்புற்றேன். இச் செய்திகளை அவனுக்குச் சென்று இயம்புக. நீயும் அவனுடன் சேர்ந்து குடித்துக் கூத்தாடி மகிழ்க" என்று வெறுத்துரைத்தாள். மேலும் அத் தலைவனது காதலை ஊர்ப்புறத்தே வாழும் பரத்தையர்க்கு எடுத்துரை! என்று பழித்துரைத்தாள். தலைவனைப் பிரிந்த இந்நாளில் அன்புப் புதல்வனையே அருந்துணையாகக் கொண்டு வாழும் யான் அவனுக்கு என் செய்து பயன் படப் போகின்றேன் என்று வருந்தி உரைத்தாள். இங் ஙனமெல்லாம் சொல்லியும் பாணன் அகலானாய்த் தலைவ னது காதல் மிகுதியைக் கட்டுரைத்து நின்றான். அது கண்ட தலைவி, "என் அருமைப் பாணனே! இனித் தலை வன் அன்பு நிலையைப் பற்றிச் சிறிதும் உரையாதொழி வாய்; அத்தலைமகனுக்கு நேர்ந்த குறையெல்லாம் ஒரு பால் இருக்கட்டும். உனக்கு ஏதும் குறையுண்டேல் கூறு வாய்" என்று கடிந்து மொழியும் தலைவியின் சொற்கள் அழகு வாய்ந்தன.

—"நாணுடையான்

தன்னுற்ற எல்லாம் இருக்க இரும்பாண
நின்னுற்ற(து)உண்டேல் உரை"

என்பது அத்தலைவியின் மொழி.

பலவாறு கூறியும் விலகாத பாணனைத் தலைவி கடிந் துரைப்பதாகவுள்ள மற்றொரு பாடல்

பூட்டுவதற்கும். "பாணனே ! தலைமகன் திறங்களை எனக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டா. அவன் பிரிய நேர்ந்தது எனது தவறேயாயினும் ஆகட்டும். இவ்விடத்தைவிட்டு நீ எழுந்து நட" என்று கடிந்துரைத்தாள். இவ்விடத்துத் தனது அருமைப் புதல்வன் தனக்கு மகிழ்வூட்டும் திறத்தைக் குறித்தாள் தலைவி. "பொன்வளை யணிந்த மென்கரங்களை வீசியும் விரித்தும் விளையாடி என்மகன் எனக்கு இன்பூட்டு கின்றான் . அவனையே துணையாகக் கொண்டு வாழ்கின் றேன்" என்று இயம்பினாள்.

நெய்தல்

இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும் ஆகிய ஒழுக்கத்தை யுடைய இப்பகுதியில் தலைவன் தலைவியர் கலவி பெறாது கலங்கி இரங்கும் நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைக் காணலாம். வரையாது காலந் தாழ்க்கும் தலைவனைத் தோழி, இவன் பெரிதும் பேதைமையுடையான் என்று பழித்துரைத்தாள்.

அதுகேட்ட தலைமகள், "அவன் நம்மை ஏமாற்றும் வஞ்சக னாகாது பேதையானாயது பெரிதும் போற்றற்குரியதாகும்" என்று இயற்பட மொழிந்தாள். அங்ஙனம் தலைவனைப் பேதையென்று கொண்டிருக்கும் உள்ளமுடையராதல் நமது உயிர்க்கு நன்மை விளைப்பதாகும் என்று குறிப்பிட்டாள்.

"பேதையான் என்றுணரும் நெஞ்சும் இனிதுண்மை
ஊதியம் அன்றோ உயிர்க்கு"

என்பது தலைவியின் இனிய மொழி.

இரவுக்குறி வேண்டிவந்த தலைமகன் தலைவி அல்ல குறிப்பட்டாளாக அவளைக் காணாது அல்லலுற்றுச் சிறைப் புறத்தே நின்றான். அவன் ஆண்டு நிற்றலைக் கண்ட தோழி அவனுக்கு நிகழ்ந்த செய்தியை நெகிழ்ந்துரைக் கின்றாள். "பொழிற்கண் எழுந்த புள்ளரவத்தைத் தலைவ னது தேரில் பூட்டிய புரவிகளின் கழுத்தணிந்த மணியரவ மென்று மயங்கிக் குறியிடத்தே வந்து நின்றாள். நின்னை வரக்காணாமையால் தன்னைச் சிறுகுடி வாழும் பரதவர் எவ

ரேனும் காணின் ஐயுறுவர் என்றஞ்சிப் பெயர்ந்தாள்"
என்று அறிவுறுத்தினள்.

இங்ஙனம் தலைவியை இரவுக்குறியில் கண்டு, மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தலைமகன் வரைவு பற்றிச் சிறிதும் கருதிலன். இதனை அவனுக்கு உணர்த்த விரும்பிய தோழி, அவன் வேலிப்புறத்தே நிற்கும் வேளையில் அவனது செவியில் கேட்குமாறு தலைவியிடம் பேசுகிருள். "தலைவியே! நம் தலைமகன் முன்னைய நிலையில் இல்லை. அவன் கையில் நாம் அகப்பட்டுக் கொண்டதனைத் தனது ஆண்மையின் பாற்பட்ட செய்தி என்று கருதி இறுமாந்துள்ளான். அதனால் வரைதலை நினையாது தேரேறி வாராநின்றுன். ஈதென்ன ஆணவம்!" என்று தலைவிக்கு உரைத்து நின்றுள் அத்தோழி.

> "தண்ணந் துறைவனே தன்னிலன் ஆயிழாய்!
> வண்ணகைப் பட்டதனை ஆண்மை எனக்கருதிப்
> பண்ணமை தேர்மேல் வரும்"

என்பது அத் தோழி கூற்று.

தலைமகனைக் காணுது காலம் நீட்டித்தவழித் தலைவி
யின் நிலைகண்டு இரங்கிய தோழி, நெய்தல் நிலத்தே
யுள்ள
கடற்கழிக்கண் உலவும் மீன்களை உண்டு,
அருகமைந்த
பனைமரத்தில் சென்று தங்கும் இணைபிரியாத
அன்றில்
பறவைகளை நோக்கி, "புணர் அன்றில் புட்களே!
களவுப்
புணர்ச்சியின்போது தலைவியின்பால் கவர்ந்து

சென்ற
கன்னிமை அழகை அவள்பால் திருப்பிக்
கொடுக்குமாறு
தலைவனுக்கு உரைப்பாய்!" என்று வேண்டினாள்.
இவ்
விடத்து என்றும் இணைபிரியாது கூடிவாழும்
அன்றில்
பறவைகளை 'வணர்வாய்ப் புணரன்றில்' என்று
குறித்த
திறம் வியத்தற்குரியதாகும்.

கடலைச் சார்ந்த கழியிடத்தேயுள்ள
மீன்களைக் கவ்வி
யுண்டு திரியும் நாரைக் கூட்டத்தைத் தலைவி
கண்ணுற்
றாள். நாரைகளே! களவுப் புணர்ச்சிக் காலந்
தொடங்கி

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

எங்களைப் பற்றி நன்ருகத் தெரிந்துள்ள நீவிரே தக்க
சான்ருவீர். இக் கடற்கரைத் தலைவன் என்னை
விட்டுப் பிரிந்த முறையினையும் நீவிரே தெரிவீர்கள்,"
என்று உளமெலிந்து இரங்கி உரைத்தாள்.

தலைவனைப் பிரிந்தமையால் நலிந்து வருந்தும் நங்கையின் நிலையினை அத் தலைவற்கு அறிவிக்கும் தோழியின் வாக்கில் தோய்ந்த நயம் ஆய்ந்து இன்புறற்பாலதாகும். இறைச்சிப் பொருளாக அமைத்துக் கருத்தை உய்த்துணர வைத்திடும் புலவர் கவிநயம் போற்றத் தகுவதாகும். "மணல் மேட்டிலே ஆண் நண்டு பெடைநண்டுடன் ஓடி-விளையாடுதற்கு இடமான நெய்தல் நிலத்தலைவனே! என் தோழியாகிய நின் தலைவி உனது பிரிவால் பெரிதும் மேனியெல்லாம் பசலை பூத்து வருந்துகின்றாள். அவளது பசலைநோயை அகற்றுவாயாக," என்று தலைமகனை வேண்டினாள். ஆணும் பெண்ணுமாகிய நண்டுகள் கூடியாடும் நிலத்திற்குத் தலைவன் என்று குறித்தமையால், நீயும் தலைவியுடன் குலவி மகிழ விரைவில் வரைந்து கொள்வாய் என்ற இறைச்சிப் பொருள் தோன்றலாயிற்று.

> "இவர்திரை! நீக்கியிட்(டு)எக்கர் மணல்மேல்
> கவர்கால் அலவன் தனபெடை யோடு
> நிகரில் இருங்கழிச் சேர்ப்ப! என் தோழி
> படர்பசலை யாயின்று தோள்"

என்பது அவ் இறைச்சிப் பொருள் நலம் கனிந்த பாடல்.

பழங்கால வழக்கங்கள்

இந் நூலால் தமிழகத்தின் பண்டை வழக்கங்கள் பல வற்றைக் கண்டுணரலாம்.

மாறுகொண்ட பகைவரை வீறுகொண்டழிக்கும் வில்
வீரர்க்குப் பாலை நிலத்தே கல் நாட்டினர். அந்
நடுகற்களில் மறைந்த வீரர்தம் மாண்பினைச்
சீருற எழுதி வைத்தனர். ஆலமரத்தில் வாழும் ஆந்தை
கத்துதல், தும்மல் வருதல், மகளிர்க்கு இடக்கண் துடித்
தல், நல்ல கனவுகளைக் காணுதல் இவற்றை
நன்னிமித்தங்

களாக எண்ணி இன்புற்றனர். மனையறம் பூண்ட
காதலர் தம் புதல்வனுக்குச் செய்பெருஞ் சிறப்பு
நிகழ்த்தி மகிழ்ந்தனர். செய்பெருஞ் சிறப்பாவது
பிறந்த புதல்வன் இன்
முகம் காண்டல், ஐம்படை அணி பூட்டுதல், பெயர் சூட்டு
தல் முதலான செயல்களாகும். மருத நிலத்து வயல்களில்
சென்று விழும் எருமைகட்குத் தொண்டு
கட்டையொன்றைக் கழுத்தில் கட்டிவிட்டனர்.
மணம் புரியும் காலத்தே தலைவன் கூறும் உறுதி
மொழிகளைத் தலைவி ஏட்டில் எழுதிப் பெறுதலும்
உண்டு. பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் தலைவியின்
ஊடலைத் தணிக்கப் பாணமகனைத் தூதாக
அனுப்பினான்.

ஐந்திணை ஐம்பது

இந் நூல் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், பாலை,
நெய்தல் என்ற வைப்பு முறையில் அமைந்த
ஐந்திணைப் பகுதிகளை யுடையது. ஒவ்வொரு

திணைக்கும் பத்துப் பாக்களாக ஐந்து திணைகட்கும் ஐம்பது பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. அதனாலேயே ஐந்திணை ஐம்பது என்னும் பெயர் பெறுவதாயிற்று. இதன்கண் உள்ள பாக்கள் பல நேரிசை வெண் பாக்களாகவும் சில இன்னிசை வெண்பாக்களாகவும் விளங்குகின்றன. இவ் வெண்பாக்கள் மிடுக்கான நடையும் மேலான பொருள் வளமும் கொண்டு மிளிர்கின்றன . ஆதலின் கற்பவர் நெஞ்சத்தை இந் நூல் கவர்வதாகும். இக் கருத்தை இந் நூலின் பாயிரப் பாடல் விளக்கும்.
இனி தின்

"ஐந்திணை ஐம்பதும் ஆர்வத்தின் ஓதாதார்
செந்தமிழ் சேரா தவர்"

என்பது அப் பாயிரப் பகுதி.

இந் நூலைப் பாடிய ஆசிரியர் மாறன் பொறையனார் என்னும் பெயரினர். மாறன்பொறையனார் என்ற தொடர் மாறனுடைய மகனார் பொறையனார் என்று இருத்தல் கூடும். அன்றிப் பொறையன் என்ற இயற்பெயருடன் மாறன்

என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றிருத்தல் கூடும்.

மாறன் என்பது பாண்டியனைக் குறிக்கும் சிறப்புப்பெயர். பொறை யன் என்பது சேரனைக் குறிக்கும் சிறப்புப் பெயர். இப் பெயரமைதி கொண்டு இந்நூலாசிரியர் தென்பாண்டி நாட்டினராயிருக்கலாமோ என்று கருத இடமுண்டு. இவரை 'வண்புள்ளி மாறன் பொறையன்' என்று பாயிரம் குறிப் பிடுகின்றது. 'பள்ளிக் கணக்குப் புள்ளிக்கு உதவாது' என்பது பழமொழி. புள்ளி என்பது கணக்கென்றே பொருள்படும். தமிழில் ஐந்தொகை முதலிய பெருங் கணக்குகள் புள்ளியென்றே சொல்லப்படும். வண் புள்ளி என்ற அடை மொழிச் சிறப்பால் இந் நூலாசிரியர் பாண்டி நாட்டு அரசியலில் பண வரவு செலவுக்குரிய பெரிய பதவி யொன்றைப் பெற்று விளங்கியவராக இருத்தல்வேண்டும் என் று கொள்ளலாம். இவர் இருவகைத் திருவும் ஒருங்கு பெற்றவராதல் வேண்டும்.

இவரது காலம் கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டாதல் வேண்டும். இவரது நூலின் முதற்பாட்டால் இவரது சமயக் கொள்கை இன்னதென நன்னர்ப் புலனாகும்.

"மல்லர்க் கடந்தான்
நிறம்போன்(று)இருண்டெழுந்து
செல்வக் கடம்பமர்ந்தான் வேல்மின்னி—நல்லாய்!
இயங்கெயில் எய்தவன் தார்பூப்ப ஈதோ

மயங்கி வலநேரும் கார்."

இப் பாட்டால் நூலாசிரியர் தமது சமயப் பொது நோக்கைப் புலப்படுத்துகிறர். வானத்தில் கருமேகங்கள் கண்ணபிரானது வண்ணத்தைப்போன்று இருண்டெழுந் தன. கடப்பமாலை அணிந்த முருகவேளின் வேற்படை

யைப் போல மின்னின. திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெம் மாளுகிய சிவனுக்குரிய கொன்றைப் பூக்கள் நன்ருக

மலரும் வண்ணம் மழை பெய்யத் தொடங்கின என்று

குறித்தார். முதற்கண் முல்லைத் திணையைச் சொல்ல எடுத்

துக்கொண்ட ராதலின் அத்திணைக்குரிய கருப்பொருள்

களில் சிறப்பு வாய்ந்த மாயோளுகிய தெய்வத்தை முன்னர் 298 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

வைத்து மொழிந்தனர். பின்னர் சிவனும் முருகனுமாகிய இரு பெருஞ் சைவத் தெய்வங்களைக் குறித்தார். ஆதலின் இந் நூலாசிரியர் சைவ சமயத்தினர் என்று கருத இடமுண்டு. மேலும் இப்பாவால் அவர் புத்த சமண சமயத்தினர் அல்லர் என்பதும் நன்கு புலனுகும்.

இந்நூல் பாயிரப் பாடலைச் சேர்த்து

ஐம்பத்தொரு பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது; இந்நூல் முழுஇிற்கும் பழைய பொழிப்புரை ஒன்றுளது.

"ஆக்கியோன் பெயரே வழியே எல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனொ(டு) ஆயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே!"

என்பது பாயிரத்திற்கு இலக்கணம் கூறும் நூற்பா. ஆக்கியோன் முதலாய எண்வகைப் பொருளும் இயைப் பாயிரம் அமையவேண்டும். ஒரே பாவில் அவ் எட்டும் அமைத்துக் கட்டுரைக்கும் புலவர் கவித்திறம் பெரிதும் போற்றற்குரியதாகும்.

"பண்புள்ளி நின்ற பெரியார் பயன்தெரிய
வண்புள்ளி மாறன் பொறையன் புணர்த்தியாத்த
ஐந்திணை யைம்பதும் ஆர்வத்தின் ஓதாதார்
செந்தமிழ் சேரா தவர்."

பாயிரமாக அமைந்த இப்பாட்டில் மாறன் பொறையன் என்றதனுல் ஆக்கியோன் பெயர் குறிக்கப்பெற்றது. ஐந்திணை என்றதனுல் அகப்பொருள் நூலாகிய வழியும் அகமாகிய நுதலிய பொருளும் குறிக்கப் பெற்றன.

செந்
தமிழ் என்றதனுல் நூல் வழங்குதற்குரிய
தமிழ்நாட்டு
எல்லை குறிக்கப் பெற்றது. ஐந்திணையைம்பது
என்றதனுல்
நூற்பெயர் குறிக்கப் பெற்றது. யாத்த
என்றதனுல் செய்
யுள் வடிவாகிய நூல் யாப்புக் குறிக்கப்பெற்றது.
பண்
புள்ளி நின்ற பெரியார் என்றதனுல் கேட்போர்
யாவர்
எனக் குறிக்கப்பட்டது. பயன் என்றதனுல்
நூற்பயனும்
நுவலப் பெற்றதன்றே ! இங்ஙனம் எண்வகை
இலக்கண
ஐயைந்திணை - எழுபதும் எழுபதும்
299
மும் பாவொன்றில் ஒருங்கமைந்த திறம்
பாராட்டற்குரிய
தன்றே !
முல்லை

தலைவன் பிரிவால் பெருகும் துயரைப் பொறுத்துக் கற்பொழுக்கில் தவறாது, தலைவி பொற்புடன் ஆற்றியிருப்பதே முல்லையென்று சொல்லப் பெறும். இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமுமாகிய ஒழுக்கத்தை விளக்கும் இப்பகுதியில் முல்லைக்குரிய பெரும்பொழுதாகிய கார்ப்பருவமும், சிறுபொழுதாகிய மாலைக்காலமும் அழகுற வருணிக்கப்படுகின்றன. நூலின் முதற்பாட்டிலேயே கார்காலத்து இயல்பு சீர்பெறக் கூறப்பெற்றுள்ளது. பொருள்வயின் பிரிந்து சென்ற தலைமகன், தலைவிக்குக் கார்முந்துமுன், தன் தேர் முந்துமெனத் தேற்றிச் சென்றான். அங்ஙனம் தேற்றிச் சென்ற தலைவன் திரும்பிவரும் கார்காலம் இதோ நெருங்கிவிட்டது என்று கார்ப்பருவ வான் தோற்றத்தைத் தோழி, தலைவிக்குக் காட்டித் தேற்றுகின்றாள்.

கண்ணனது வண்ணத்தைப்போன்று
கருநிறம்
கொண்ட கார்மேகங்கள் வானில் எழுந்தன.
முருகனது
சுடர்வேலைப் போன்று மின்னின. சிவபெருமான் விரும்பியணியும் கொன்றை மலர்கள் கொத்துக் கொத்தாய்ப் பூத்துக் குலுங்கின. ஆதலின் தலைவன் குறித்துச் சென்ற காலம் இதோ! குறுகிவிட்டது. தலைவன் விரைவில் வந்துவிடுவான் என்று சொல்லித் தலைவியைத் தேற்றுகின்றாள் தோழி.

கார்காலத்து மாலைவேளையில் கதிரவன்
ஒளியின்றி
இருள் சூழ்ந்து விடுகிறது. முல்லைக்கொடியில்
அரும்பிய

அரும்புகளில் வண்டுகள் சென்று இன்னிசை பாடுகின்றன.

‘முல்லை வரிவண்டூத வாய் நெகிழ்ந்தனவே’ என்பார் சங்கப் புலவர் ஒருவர். வண்டுகளின் இன்னிசை கேட்டு முல்லை அரும்புகள் மலர்கின்றன. அம் மாலைவேளையில் ஆனிரைகளைச் செலுத்திக் கொண்டு வரும் ஆயன் அகமகிழ்ந்து புல்லாங்குழலின் நல்லிசையை எழுப்பிக்கொண்டு வரு

கிறான். இந்தக் குழலிசையைக் கேட்டாள் தலைவி. பிரிந்தார்க்குப் பெருந்துயர் விளைக்கும் கார்காலம், மாலைவேளை, குழலோசை எல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து தலைவியின் உள்ளத்தைச் சிதைத்து வருத்தின. அத் துயரத்தைத் தோழியிடமேனும் வாய்விட்டுச் சொல்லி ஆற்றிக்கொள்ள விரும்பினாள்.

> "தேரோன் மலைமறைந்த செக்கர்கொள் புன்மாலை
> ஆரான்பின் ஆயன் உவந்தூதும்—சீர்சால்
> சிறுகுழ லோசை செறிதொடி! வேல்கொண்(டு)
> எறிவது போலும் எனக்கு!"

என்று தோழியிடம் கூறினாள். "தலைவன் பிரிவோ

உள்ளத்

தைப் புண்ணாக்கி உறு துயர் பண்ணிற்று. இந்தக் காரும் மாலையும் மனப் புண்ணைப் பெரிதாகிவிட்டன. இதோ! கேட்கும் ஆயன் குழலோசை, வெந்த புண்ணில் வேல் கொண்டு எறிவதுபோல் என்னை வருத்துகின்றதே! என்று கூறி வாடினாள்.

"காதலன் குறித்துச் சென்ற காலம் குறுகியும் அவன் வந்தானில்லையே! நாடும் பொருள் தேடிக் காடுகள் பல கடந்து சென்ற நம் காதலன் இப்போது வாரானோ?" என்று வாடிய தலைவியைத் தோழி தேற்றும் விதம் சிந்தைக்கு இதம் விளைப்பதாகும்.

"பிரிந்தவர் மேனிபோல் புல்லென்ற வள்ளி
பொருந்தினர் மேனிபோல்
பொற்பத்—திருந்திழாய்!
வானம் பொழியவும் வாரார்கொல்! இன்னுதை
கானம் கடந்துசென் றார்"

என்று வியப்பக் கூறி நயப்புறச் செய்யும் வியப்பிற்குரியதாகும்.

தோழியின் திறம்

தலைவன் விரைவில் வருவான்; உனக்கு இன்பம் தருவான்; நீ பெருநலம் பெற்று மகிழ்வாய் என்பதைச் சொல்லாமல் உணர்ந்து கொள்ளவைக்கும் தோழியின் வாக்கு, நோக்குவார்க்குப் பேரின்பம் விளைக்கும். மழை முகம்

காணாத இம் மலர்க்கொடிகள் எல்லாம் தலைவனைப் பிரிந்த மகளிரைப் போன்று பொலிவிழந்து வாடிக்கிடந்தன. இப்போது பருவமழை பெய்தலால் இக் கொடிகள் தளிர்த்துச் செழித்துத் தனியழகு பெற்றுத் திகழ்கின்றன என்றாள். இந்த உவமம், உள்ளுறை பொருளொன்றைக் கொண்டு நின்றது. தலைவி உள்ளம் களி பொங்குமாறும் மேனி எழில் பொங்குமாறும் தலைவன் விரைந்து வந்து கலந்து நிறைந்த இன்பம் அளிப்பான் என்பதைக் குறிப்பாக அவ் உவமத்தால் உணரவைத்த தோழியின் சொன் னயத்தை என்னென்பது!

வினை முற்றிய தலைமகன் தலைவியைக் காணுதற்கு வேணவாக்கொண்டு விரைந்து வருகிறான். தேரைச் செலுத்தும் வலவனை நோக்கி,

"நானவின்ற பாக! தேர் நொவ்விதாச் சென்றீக!
தேனவின்ற
கானத்(து)எழில்நோக்கித்—தானவின்ற—
கற்புத்தாழ் வீழ்த்துக் கவுண்மிசைக் கையூன்றி
நிற்பாள் நிலைஉணர்கம் யாம்"

என்று கூறினன். "பல்கலை பயின்ற பாகனே! தேரை

விரைந்து செலுத்துக. வண்டுகள் இன்னிசை பாடும்
வனத்தின் எழிலை நோக்குவாள் போன்று எனது வர
வையே வழிமேல் விழிவைத்து எதிர்நோக்கி இருப்பாள்
தலைவி. அவள் என்னைப் பிரிந்த நாள்முதல் தனது உள்ள
மாகிய இல்லத்திற்குக் கற்பென்னும் கதவுத்தாழிட்டுக்
கன்னத்தில் கையூன்றித் தன்னுயிரைக் காத்து நிற்பாள்.
அப் பெண்ணணங்கின் கற்புநிலையைக் கடிதில் சென்று காண்போம்" என்று அன்பு மேலீட்டால் தலைவன் கூறும் மொழிகள் கற்பார்க்கு இன்பம் தருவனவாகும்.

குறிஞ்சி

காதலர் வாழ்வில் கழிபேரின்பத்தை ஊட்டும் மலை
நாட்டு வாழ்வே மகிழ்ச்சி நலம் கனிவது. தலைவிக்குக் களவுப்
புணர்ச்சியால் மகிழ்வூட்டிச் சென்ற தலைமகன் திணைப்

 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்
புனத்தின் வேலிப்புறத்தே

நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அப்போது தலைவி தலைவன்பால் கொண்ட அலகிலாப் பேரன்பை அவன் அறியுமாறு செய்யத் தோழி வழியொன்று நாடினாள். தலைவனுக்குக் கேட்குமாறு "நம் தலைவன் வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்வானோ?" என்று தலைவியை வினவினாள். அதுகேட்டுப் பொறாத தலைமகள், "தோழி! நமது இற்செறிப்பால் தலைவன் எனது தோள் தோய்ந்து கலவான் என்று கருதற்க. அவனது மலைமேல் விழும் அருவி நீரில் ஆடினாலும்கூட அவனைக் கூடிப் பெற்ற இன்பத்தை எய்தலாம்" என்று கூறித் தலைவன்மீது கொண்ட தணியாத காதலைப் புலப்படுத்தினாள்.

"கானக நாடன் கலவான்என் தோளென்று
மானமர் கண்ணாய்! மயங்கல்நீ—நானம்
கலந்திழியும் நன்மலைமேல் வாலருவி யாடப்
புலம்பும் அகன்றுநில் லா"

என்பது அத் தலைவி இயற்பட மொழிந்த இனிய பாடலாகும்.

தலைவியைத் தனியிடத்தே கண்ணுற்று அவளது உள்ளக் குறிப்பையும் விருப்பையும் தெள்ளத் தெளியத் தெரிந்து நீங்கிய தலைமகன் மறுநாள் அப் பக்கமாக வந்தான். தலைவி இருந்த இடத்தில் மற்றொருத்தி இருந்தாள். அவள் அத் தலைவியின் ஆருயிர்த் தோழி

எனபதை
முன்பே அறிந்திருந்தான். அவர்கள் இருவரும் ஒருநாள்
தினைப்புனத்தில் காவல் புரிந்துகொண்டிருந்தபோது, அவர் களை நெருங்கி, "என்னால் துரத்தப்பெற்று ஓடிவந்த பெருங் களிறு இப்பக்கம் வரக்கண்டீரோ?" என்று வினவினான்.
இன்று தனித்திருக்கும் தோழியிடம் சென்று, "எனது
மனத்திற்கு இனித்திருக்கும் அந்த ஏந்திழையாள் எங்கே?
அவளிடம் எனது ஆராத காதலைக் கூறுயோ?" என்று வேண்டி நின்றான். இங்ஙனம் வேண்டிய தலைவனது குறை நயப்பைத் தோழி, தலைவிக்கு மெல்லிதாகச் சொல்லும் நல்லியல்பை என்னென்பது!

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

303

"மாவினவு வார்போல வந்தவர் நம்மாட்டுத்
தாம்வினவ லுற்றதொன்(று) உண்டு"
என்பது அத் தோழியின் ஆழமான மொழி.

தினைப்புனத்தின் புறப்பொழிலில் தலைவனைக்

கண்டு
குலவிக்களித்து வந்த தலைவி கண்கள் சிவக்கக் கலக்கமுற்று
வந்து நின்றாள். அவ் வேளையில் அவளை அழைத்துச்
செல்ல வந்த செவிலித்தாய் மகளது தோற்றதில் காணும்
மாற்றத்தைக் கண்டு, "கண்கள் சிவந்திருக்கக் காரணம்
யாது?" என்று வினவினாள். மன நடுக்கத்தால் மறுமொழி
கூற இயலாது மயங்கி நிற்கும் தலைவியைக் கண்ட தோழி
படைத்து மொழியும் திறம் படித்து மகிழும் சிறப்புடைய
தாகும்.

"வேங்கை நறுமலர் வெற்பிடை யாம்கொய்து
மாந்தளிர் மேனி வியர்ப்பமற்(று)
—ஆங்கெனைத்தும்
பாய்ந்தருவி ஆடினே மாகப் பணிமொழிக்குச்
சேந்தனவாம் சேயரிக்கண் தாம்."

மலைச்சாரலில் உள்ள வேங்கை நறுமதர்களைக் கொய்து
விளையாடினோம். உடம்பெல்லாம் வியர்வைநீர் தோன்றி
உறைந்தது. ஆதலின் அவ் அழுக்கினை அகற்ற அருவியில்

நெடுநேரம் நீராடிவிட்டோம். அதனால் தலைவிக்குக் கண்கள்
சிவப்பேறி விட்டன. இயற்கையாகவே அவளின் கண்கள்
சிறிது செந்நிறம் கொண்ட சேயரிக் கண்கள். இப்போது
அருவி நீராட்டால் பெருகவும் சிவந்தன என்று பேசிய
தோழியின் சொன்னயம் எண்ணியெண்ணி

இன்புறற்
பாலதாகும்.

இரவுக்குறியில் வந்து தலைவியைக் கூடி இன்புற்றுச்
செல்லும் அன்புத் தலைவனைக் கண்டு, தலைவியை விரைவில்
கடிமணம் புரிந்து கொள்ளுதலே பொருந்துவதாகும் என்ப
தைப் பண்புடன் தெரிவிக்க விரும்பினாள் தோழி. அவனைக்
கண்ணுற்று இரவில் அவன் வரும் நெறியின் கொடுமை
யினைக் குறித்தாள். "சிறிப் பாய்ந்த சினவேங்கைக்குத் தப்
பிய யானை, அடியோசை கேளாதவண்ணம் அஞ்சி மெல்ல

நடக்கும் அருங்காட்டு நெறியில் இரவு நேரத்தில் வந்து சென்ற நின்னையே எண்ணியெண்ணி நேற்றிரவு முழுதும் தூங்காது ஏங்கித் துயருற்ருள். இங்ஙனம் இரவெல்லாம் துயில் கொள்ளாமையால் உள்ளுருகி உருவெழில் சிதைந்தாள். ஆதலின் இங்ஙனம் வருதலை ஒழித்து விரைவில் வரைந்துகொள்ளுவாய்'' என்பதைக் குறிப்பாகத் தோழி அறிவுறுத்தினள்.

"திருவொடுங்கும் மென்சாயல் தேங்கோதை மாதர்
உருவொடுங்கும் உள்ளுருகி நின்று''

என்று கூறும் தோழியின் மொழியில் எத்துணைப் பொருள்
நயங்கள் பொதிந்துள்ளன!

மருதம்

ஊடல் ஒழுக்கத்தையுடைய இம் மருதப் பகுதியில்
தலைவி, தலைவன்மீது கொண்ட ஊடலால் வாயில்வேண்டி
வருவார்க்கு வழங்கும் மறுமொழிகள் பெருவியப்பைத்
தருவனவாகும். தலைவனால் அனுப்பப்பெற்ற விருப்புடைய
பாணன் தலைமகள்பால் தலைவனது குலையாத அன்பை
எடுத்துத் தொடுத்துப் பலவாறு உரைத்தான். அவனின்

உறுதிமொழிகளை உள்ளம் கொள்ளுமாறு சொல்லினன்.

அதுகேட்ட தலைவி, 'கொல்லன் தெருவில் ஊசி விற்பாரைப்
போலத் தலைவனது தகுதியெல்லாம் இனிதுணர்ந்த என்
னிடமோ இங்ஙனம் உரைக்கிறாய்!' என்று கேட்கும் தலைவி
யின் மொழிகள் நயம் நிறைந்தனவாகும்.

"கொண்டுழிப் பண்டம் விலையொரீஇக் கொற்சேரி
நுண்டுளைத் துன்னூசி விற்பாரின்—ஒன்றானும்

வேறல்லை பாண! வியலூரன் வாய்மொழியைத்
தேற எமக்குரைப்பாய் நீ!"

என்பது அத் தலைமகள் வாயில் மறுத்துக் கூறிய மறு
மொழியாகும்.

மேலும் அத்தலைவி, பாணனை நோக்கி, "பாணனே!
பண்புடையாளர் நண்பு, நவில்தொறும் நயந்தரும் நூலைப்

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைப்பதும்

போலப்
நட்பைப்
பயில்தொறும் இன்பம் பயக்குமன்றோ! அந்த
பற்றிப் பிறர் வாயால் கூறித்தான் அதன் பெரு

மையைத் தெரியவேண்டுமா? பிரிந்து சென்ற பெருமகன்
உண்மையாகவே என்பால் உள்ளன்பு நிறைந்திருப்பானு
யின் நீ வந்து தூதோத வேண்டிய நிலையே ஏற்பட்டி
ராதே!" என்று இடித்துரைத்தாள். இங்ஙனம் உரைத்து
வாயில் மறுத்த தலைவியின் மொழியாக அமைந்த பாடல்
அழகு வாய்ந்ததாகும்.

"யாணர் அகல்வய லூரன் அருளுதல்
பாண! பரிந்துரைக்க வேண்டுமோ—மாண
அறிவ தறியும் அறிவினார் கேண்மை
நெறியே உரையாதோ மற்று."

இன்னும் அத்தலைவி, பாணற்குத் தன் உள்ளக்
கொதிப்பைச் சொல்லுகின்றாள். "முன்பெல்லாம் இத்தலை
வனுக்கு யான் மேனி மணக்கப் பூசும் சந்தனக் குழம்பாய்
இருந்தேன். இன்று புண்ணிற்கு இடும் வெங்காரம்போல
வெய்தாகிவிட்டேன்" என்று வெறுப்புடன் விளம்பினாள்.

"சார்தற்குச் சந்தனச்சாந்(து) ஆயினேம் இப்பருவம்
காரத்தின் வெய்யஎன் தோள்"
என்பது அத்தலைவியின் மொழி.

அத்தலைவி தன்னிலை எண்ணித் தளர்வாள் போலப் பாணற்குப் பகரலுற்றாள். "பாணனே! அத் தலைவன்பால் ஊடல் கொள்ளுதற்கு எனக்கு என்ன தகுதி உள்ளது? முன்னர், நுண்ணிய கருமணல் போன்று நீண்டு வளர்ந்த எனது கருங்கூந்தல் இப்போது வெள்ளை மரல் போன்று நரைத்து வெளுத்து விட்டது. இத்தகைய மூப்புற்ற என்பால் தலைவன் அன்பு செலுத்துவானோ? இதை அறியாது அவனிடம் ஊடல் கொண்டு யாது பயன்?" என்று பேசினாள்.

இங்ஙனம் ஊடல் கொண்டு வாடியிருந்த தலைவியை

அவளது ஆற்றாமையே வாயிலாக வந்து கூடி மகிழ்ந்தான்

தலைவன். அவன் புணர்ந்து நீங்கிய சிறிது போழ்தில் தோழி, தலைவியைக் கண்டாள். அவளது முகத்தில் இன்பம் குதிகொள்வதைக் கண்ட தோழி, செய்தி யாதென வினவினாள்.

> "ஒல்லென் ஒலிபுன லூரன் வியன்மார்பம்
> புல்லேன்யான் என்பேன் புனையிழாய்!—புல்லேன்
>
> எனக்கோர் குறிப்பும் உடையனோ ஊரன்
> தனக்கேவல் செய்தொழுகு வேன்."

என்று மறுமொழி பகர்ந்தாள்.

"எழுதுங்கால் கோல்காணுக் கண்ணேபோல்
பழிகாணேன் கண்ட விடத்து"

கொண்கன்
(கஉ அகூ)

என்பார் தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர். இக் கருத்தை உட்கொண்டு தலைமகள் கூற்றாக அமைக்கும் பாடல் மிகவும் அழகுடையதாகும். தலைமகனைக் காணுத விடத்துக் கொண்ட கோபத்தால் தலைவன் மார்பை இனித் தழுவேன் என்று மொழிந்தேன். அவனை நேரில் காணப் பெற்றவுடனே எனக்கென்று தனிக்குறிப்பு ஏதும் இல் லாது, அவன் குறிப்பே என் குறிப்பாய் அமைய இருவருள் ளமும் கலந்துவிட்டன. அவனுக்குப் பணிந்து ஏவல் புரி யும் பாவையானேன் என்று பணிமொழி பேசினுள். இதில் தலைவன் தலைவியரின் உள்ளநிலை எத்துணை ஒன்றுபட் டிருக்கவேண்டும் என்பது நன்ருக வலியுறுத்தப் படுகின்ற தன்றே!

இத்தகைய ஊடற்காலத்துத் தலைவன் ஊடல் தணித்

துக் கூடுதலால் உளதாகும் இன்பம் பெரிதாகும் என்

பதை உவமை நயத்துடன் விளக்கும் புலவர் புலமைத்

திறம் போற்றற்குரிய தாகும். வேனிற்காலத்து வீசும் தென்றலே மேனிக்கு மேலான இன்பம் விளைக்கும் என்ப தில்லை. குளிர்காலத்து வீசினும் தென்றல் என்றும் குன் ருத இன்பமே பயக்கும். அதுபோல,

"ஊடி இருப்பினும் ஊரன் நறுமேனி

கூடல் இனிதாம் எனக்கு"
என்று குறித்தாள் தலைவி.

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

307

பாலை

பாலையிற் காட்சிகள்

பிரிவொழுக்கத்தையுடைய பாலைப் பகுதியில் காணும் சில வருணனைகள் நினைந்து மகிழும் நலமுடையனவாகும். பாலைக்கண் இளவேனில் காலத்தே முள்முருக்க மரங்கள் செந்நிற அரும்புகளைத் தோற்றுவித்தன. அவ் அரும்புகள் வேங்கைப் புலியின் குருதிக் கறை தோய்ந்த கூரிய நகங்களைப் போல் விளங்கின. பெண் யானை ஒன்று காட்டுத் தீயில் அகப்பட்டு வருந்தியது. அதைக் கண்ட ஆண்யானை அப் பாலையிடத்துள்ள மலைச்சுனைச் சிறுநீரைத் தன் துதிக் கையால் முகந்துவந்து அப் பெண் யானையின் தலையுச்சியில் பெய்யும், வன்னெஞ்சம் படைத்த வில்லில் வல்ல வேட்டுவர்கள் வழிப்போக்கரைக் கொள்ளையடிப்பர். அவர்பால் பொருள் ஏதும் இல்லையாயின் அவரைக் கொலை புரிந்து குறையுடலம் கூத்தாடல் கண்டு உளங்குளிர்வர். ஆங்குப் பகைவரைக் கொன்று வென்று மாண்ட வீரர்க்கு நடுகல் பல நாட்டியுள்ளனர். பாலை மறவர் படையால் வீழ்ந்த

பிணங்களின் நிணத்தைப் பிய்த்துண்ட பேய்கள் அந் நடு கற்களின் நிழலில் சென்று நீள் துயில் கொள்ளும். அங்கே காணும் கானல் நீராகிய பேய்த்தேரை நீராடும் ஆறென நினைந்து பிடியொடும் விரைந்தோடிய களிறுகள் காலோய்ந்து சாய்ந்து கிடக்கும். இத்தகைய அச்சம் விளைக்கும் அருஞ்சுர நெறிக்கண் நம் தலைவன் எங்ஙனம் சென்றானோ என்று ஏங்கினள் தலைவி; துடித்தாள் தோழி; சிந்தை நொந்தாள் செவிலி.

சில துறைநலங்கள்

தலைவன் பிரிவைக் குறிப்பால் தெரிந்தாள் தலைவி அவனது பிரிவுக்கு ஆற்றாது பெருந்துயர் அடைந்தாள். அது கண்ட தோழி, அவளை ஆறுதல் மொழிகளால் தேற்ற முற்பட்டாள். "தலைவியே! நம் தலைவன் செல்லும் சுர நெறி எத்தகையது என்பதை நீ அறியாய்; காட்டுத் தீயால் சுடப்பெற்று வாடிய பிடிக்குக் களிறு சுனைநீரைக்

கொணர்ந்து தலையில் சொரிந்து துயர் போக்கும் சுரம் அது. அந்தக் காட்சியை நம் தலைவன் காணுகிறான். கண்டதும் நின் துயரைத் துடைக்க விரைந்தோடி வருவான். அவன் உன்னை விட்டுச் செல்ல வல்லனோ?" என்று கூறித் தேற்றினாள். களிற்றின் செயலைக் கூறித் தலைவன் தனியன்பை உள்ளுறை உவமப் பொருளால் உய்த்துணர வைத்தாள். இத்தகைய பொருள் நலம் பொதிந்த பாவைப் பாருங்கள்!

" விலங்கல் விளங்கிழாய்! செல்வாரோ அல்லர்
அழற்பட்(டு) அசைந்த பிடியை—எழிற்களிறு
கற்சுனைச் சேற்றிடைச் சின்னிரைக்
கையால்கொண்(டு)
உச்சி ஒழுக்கும் சுரம்."

இங்ஙனம் பிரிவின்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவிக்கும் திறம் போற்றற்கு உரியதாய் உள்ளது. சுனை நீரைப் பருகித் தாகம் தணிக்க, ஆண்மான் தனது பிணையுடன் வந்தது. சுனைக்கண் தண்ணீர் மிகவும் சுருக்கமாகவே இருந்தது. இரு மான்களும் நீரைப் பருகுதற்கு ஒன்றுபோல் வாய் வைத்தன. இரண்டற்கும் அந்நீர் போதாது என்பதை அறிந்த ஆண் மான், தனது பிணைமான் மட்டுமே அந்நீரைப் பருகி வேட்கை தணியட்டும் என்ற விருப்பால் தான் நீரைப் பருகாது பொய்யாக உறிஞ்சுவதுபோல் நடித்துக்கொண்டு நிற்கும். அத்தகைய பாலைச் சுர நெறியில் நம் தலைவன் படர்ந்து சென்

ருன் என்று தோழி பகர்ந்தாள். இதன்கண்ணும் உள்ளுறையுவமம் என்னும் பொருள்நலம் பொதுளக் காண்கிறோம். மான், தனது பிணையிடத்துக் கொண்ட பெருங் காதலால், தன் வேட்கையைக்கூடத் தணிக்க விரும்பாது சுனைநீர் முழுமையும் பிணைமானே பருகுமாறு செய்து பெருமகிழ்வு கொண்டது. அது போலத் தலைவனும், தலைவியாகிய நின்பால் அன்பில் குறையாதவன். மான்களின் செயலைப் பார்த்ததுமே மனம் ஒருவழி நில்லாது உன்னை நினைந்து ஓடோடி வந்துவிடுவான் என்று சொல்

லித் தோழி தேற்றும் திறம் ஏற்றமுடையதாகும்.

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

309

"சுனைவாய்ச் சிறுநீரை எய்தாதென்(று) எண்ணிப்
பிணைமான் இனிதுண்ண வேண்டிக்—கலைமாத்தன்
கள்ளத்தின் ஊச்சும் சுரமென்பர் காதலர்
உள்ளம் படர்ந்த நெறி."

என்பது அப் பொருள்நலம் செழுமிய அரிய பாடல்.

நெய்தல்

தலைவனிடத்துக் கொண்ட அளவிலாக் காதலால் அவனைப் பிரிந்து வருந்தும் காலத்து மிகுந்த துன்பத்தால் மெய்ம்மறந்து பலவாறு

பேசுவாள். அதனைக் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி என்னும் துறையில் அமைத்துப் பேசுவர். கடற்கரை மணலின்மேல் நண்டுகள் மெல்ல நகர்ந்து செல்லுவதைத் தலைவி கண்டாள். "நண்டே! உன்னைப் பெரிதும் வேண்டிக் கொள்கிறேன்; என் தலைவன் ஏறிச் சென்ற தேர் போன வழியெல்லாம் தேர்க்கால் பதிந்த அடையாளம் இருக்கும்; அந்தப் பாதையையேனும் பாவி
யேன்
டும்;

எனது கண்ணாரப் பார்த்து ஆறுதல் அடைய வேண் ஆதலின் நீ அதன்மேல் நடந்து சிதைத்துவிடாதே" என்று வேண்டிக் கொள்கிறாள். "இதோ! இந்த மணல் மேட்டில் ஏறியிருந்து
கூடல் இழைத்துத் தலைவனை விரைவில் கூட முடியுமா என்பதைக் காண்போமா" என்று தன் னுள் பேசிக் கொள்கிறாள்.

இப் பகுதியிலும் தோழி படைத்துமொழி கிளவி யால் தலைவற்கு வரைவு கடாவும் திறம் நயம் நிறைந்து காணப்படுகிறது. தலைவன் வேலிப்புறத்தே நின்று கொண்டிருக்கிறான். அவன் செவி கேட்கத் தோழி செப்புகின்றாள்:

"கொண்கன் பிரிந்த குளிர்பூம் பொழில்நோக்கி

உண்கண் சிவப்ப அழுதேன் ஒளிமுகம்
கண்டன்னை எவ்வம்யா(து) என்னக் கடல்வந்தென்
வண்டல் சிதைத்ததென் றேன்."

"தலைவியே! நம் தலைவன் நின்னைக் கூடிப் பிரிந்த குளிர்பூஞ்சோலையை நோக்கி நின்று, ஐயோ! இத்தலைவன் இங்ஙனம் பன்னாட்களாகப் பகற் குறியில் வந்து கலந்து மகிழ்ந்து பிரிந்தானே. தாயர் நம்மை நாளை இற்செறித்து விட்டால் யாது செய்வானோ? என்று எண்ணிக் கண்கள் கலங்கிச் சிவக்க அழுது நின்றேன். இந்த வேளையில் எங் கிருந்தோ நம் அன்னை அங்கு வந்து என்னைப் பார்த்து விட்டாள். 'என்ன துன்பம் நேரிட்டது? ஏன் அழுதாய்?' என்று வினவினாள். நான் தந்திரமாக மறுமொழி தந்தேன். 'நான் கட்டிய சிறு வீட்டை இந்தப் பாழுங் கடல் அலைகள் வந்து கரைத்துச் சிதைத்துவிட்டன. அதனால் வருந்தி அழுதேன்' என்று சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டேன். இங்ஙனம் இல்லாததைப் படைத்துக் கூறி நமது களவுப் புணர்ச்சியை மறைத்தேன்," என்றாள் தோழி.

மேலும் தலைமகனை வரைவு கடாவும் தோழி அத் தலை
வனிடம் அணிகலம் பொருந்தப் பேசுகிறாள்:
"தலைவனே!

தன்னைச் சேர்ந்தவர்க்கு இன்னல் போக்கி இன்பம் விளைப்
பவனையே உலகம் உவந்து புகழ்ந்து கொண்டாடும்;
அல்லாதவனை மனத்தால் நினைக்கவும் செய்யாது'' என்று
குறித்தாள். இதில் அத்தோழி தலைவற்குக் குறிப்பாக
நின்னை விரும்பிய தலைவியின் குறையாகிய மணம் புரியும்
வேட்கையை நிலைவேற்ற வேண்டும் என்று அறிவுறுத்
தினள். இங்ஙனம் குறிப்பாகக் கருத்தை உணரவைக்கும்
கவிதைகள் பல நமது கருத்தைக் கவர்வனவாக உள்ளன.

" மிக்க மிகுபுகழ் தாங்குபவோ? தற்சேர்ந்தார்
ஒற்கம் கடைப்பிடியா தார்"

என்பது தோழியின் கருத்துத் தோய்ந்த மொழியாகும்.

பழங்கால வழக்கங்கள்

மலைநாட்டு மக்கள் தினைப்புனத்திற்கு எருவேண்டி
மலைச்சாரல் மரங்களை நெருப்பிட்டு எரிப்பர். அச்
சாம் பலையே உரமாக இட்டு உழுது விதைப்பர். வில்

போரில் இறந்த சிறந்த வீரர்க்கு நடுகல் நாட்டுவதுண்டு. புண்ணிற்கு வெங்காரம் என்னும் மருந்திட்டனர் பழந் தமிழ் மக்கள். மலைநாட்டில் வேலன் வெறியாட்டயரும் பழக்கம் இருந்தது. மகளிர் மணலில் கூடல் வட்டம் இழைத்து எதிர்காலச் செய்தியைத் தெரிந்தனர். மகளிர் தம் கூந்தலை, குழல், கொண்டை, சுருள், பனிச்சை, முடி என்னும் ஐவகையாக முடித்து அணிசெய்து கொண்டனர். இன்ன பல பழைய வழக்கங்களை ஐந்திணையைம்பது என் னும் இந் நூலால் அறியலாம்.

திணைமொழி ஐம்பது

அகப்பொருள் துறைகளில் அமைந்த ஐம்பது பாக்களையுடைய இந்நூல் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் வைப்பு முறையில் அமைந்த ஐந்திணைப் பகுதிகளை உடையது. திணையொன்றுக்குப் பத்துப் பாக் களாக ஐந்திணைகட்கும் ஐம்பது பாக்களைக் கொண்டுள்ள மையால் இந்நூல் திணைமொழி ஐம்பது என்னும் பெயர் பெற்றது. இந்நூலின்கண் நாற்பத்தாறு இன்னிசை வெண்பாக்களும் நான்கு நேரிசை வெண்பாக்களும் உள் ளன. இப் பாக்கள் அனைத்தும் சங்கநூல் பாக்கள் போன்று சுருங்கிய

சொற்களால் பெரும் பொருள் விளக் கும் பெற்றியுடையன. ஆதலின் நச்சினார்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்களால் எடுத்தாளும் சிறப்புற்றுள்ளன.

இந்நூலின் ஆசிரியர் கண்ணன் சேந்தனார் ஆவர் இவர் சாத்தந்தையார் என்பார்க்குப் புதல்வர் என்று கூறி கின்றனர். கடைச் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்தவரும், சோழன் போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளியைப் பாடியவரும் ஆகிய சாத்தந்தையார் என்னும் சான்றோரே இந் நூலாசிரியரின் தந்தையார் எனச் சிலர் கூறுவர். இக் கருத்தை வலியுறுத் தும் சான்று ஒன்றேனும் இன்மை தலின் அதனை உறுதி யாகக் கொள்ளற்கில்லை. இவ் ஆசிரியரின் இயற்பெயரைக் கொண்டு இவர் சமண் சமயத்தவர் அல்லர் என்பதை அறியலாம். சைவம், வைணவம் ஆகிய இருபெரு நெறிகளுள்

312 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

ஒன்றைக் கொண்டு யும் உணரலாம்.

ஒழுகியவராதல் வேண்டும் என்பதை இவரது காலமும் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டு என்றே கருதப்படும்.

குறிஞ்சி

இந்நூலில் குறிஞ்சி நிலக் காட்சிகள் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடையனவாய் உள்ளன. வானளாவிய வரையிடத்தே வாழும் வேடுவர் சந்தனக் கட்டைகளை வெட்டி எரியூட்டி நறுமணப் புகையை உண்டு பண்ணுகின்றனர். அந் நறு மணத்தை நுகர்ந்த வானோர் கைம்மாறாகப் பூந்தாது போன்ற மழைத்துளிகளை மலையின்மேல் பொழிகின்றன ராம். இயற்கையாகச் சொரியும் சாரல் மழையை இங்ங னம் கற்பனை செய்து காட்டும் கவிஞர் திறம் கவினுடைய தாகுமன்றோ!

மலைச்சாரலில் உள்ள காந்தட் செடிகள்
மக்களின்

கைகளைப் போன்று கவினுடைய அரும்புகளைக்
கொண்டு

விளங்கின. அவற்றைக் கண்ட மந்திகள்
மனத்தில் கொள்

ளும் முளைப்பாலிகைகளோ என்று நினைத்துக்
கைகளில்

எடுத்துக் களித்து விளையாடும். தினைப்புனத்தை உழுங் காலத்துப் புதைந்து கிடந்து புலப்பட்ட மாணிக்க மணி களைக் குறவர்தம் சிறுவர்கள் நெருப்பென நினைத்தார்கள்.
குளிர் மிகுதியால் நடுங்கிய அவர்கள்
அவைகளின்மேல் கை

களைக் காட்டி வாட்டிக் குளிர் காய்கின்றனர்.

மலையுச்சியினின்று வீழும் வியனருவி
வியத்தகு நல்

லிசையோடு வீழ்கின்றது.
யாழிசை, குழலிசை, முழவிசை

ஆகிய மூவிசைகளும் கூடி ஒலித்தாற்போன்று இன்னிசை

யோடு விழுகின்றது என்று குறிப்பிடும் சிறப்பு கூர்ந்து

நோக்கத் தக்கது.

" யாழும் குழலும் முழவும் இயைந்தென
வீழும் அருவி விறன்மலை நன்னாட!"

என்பது அவ் அருவியினை வருணிக்கும்

அழகிய பகுதி

யாகும்.

ஆங்கு வேங்கை மரங்களும் பலா மரங்களும் அடர்ந்து ஓங்கி வளர்ந்துள்ளன. மாலை நேரத்தில் பூத்த வேங்கை மலர்களில் வண்டுகள் பாங்கான பண்ணிசை பாடுகின்றன. பலா மரத்தில் பழுத்த தீங்கனியை ஆண்குரங்கு பறித்துச் சிதைக்கும். அதன் தீஞ்சுளைகள் உடனிருந்து தின்று மகிழப் பெண்குரங்குகளைப் பெட்புடன் அழைக்கும். இத் தகைய பல இனிய காட்சிகளை ஆசிரியர் அழகிய சொல் லோவியமாகத் தீட்டிக் காட்டும் திறம் தெவிட்டாத இன் பத்தை ஊட்டுவதாகும்.

சில துறைநலங்கள்

பகற்குறியில் தலைவியைக் கண்டு இன்புறும் காதல் விருப்புடன் தினைப்புனத்தின் வெளிப்புறத்தே தலைவன் வந்து நின்றான். அதனை அப் புனங்காத்து நின்ற தலைவியும் தோழியும் கண்டு கொண்டனர். தலைவன் இங்ஙனம் களவுப் புணர்ச்சியில் காலம் நீட்டித்தலை ஒழித்துக் கடிமணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு செய்யவேண்டும் என்று விரும்பிய தோழி படைத்துமொழி கிளவியால் வரைவு கடாவும் திறம் நயம் நிறைந்த பகுதியாக உள்ளது.

"தோழியே! நமது களவொழுக்கத்தை அறிந்த அன்னை, 'இனி நீவிர் தினைப்புனத்திற்குச் செல்லவேண்டாம்' என்று தடை செய்துகொண்டிருக்கின்றனள். அதனால் நாம் பகற்குறிக்கண் வந்துபோகும் தலைவனைச் சந்திக்க இயலாது வருந்துகின்றோம். இதனால் நம் தலைவன் நம்முடன் பிணங்கி ஊடல் கொள்வானோ? அறிகின்றிலமே!" என்று தலைவியுடன் தலைவன் கேட்குமாறு உரையாடும் தோழி இறைச்சிப் பொருள் நலம் கனியுமாறு அவனது மலைநாட்டு வளத்தைக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

" பலவின் பழம்பெற்ற பைங்கட் கடுவன்
எலவென்(று) இணைபயிரும் ஏகல்சூழ்
வெற்பன்
புலவுங்கொல் தோழி! புணர்வறிந்(து) அன்னை
செலவும் கடிந்தாள் புனத்து"

என்பது அத் தோழியின் பொருள்நயம்
பொதிந்த வாக்கு

ஆண்குரங்கொன்று பலவின் தீங்கனியைப் பறித்தது. அதனைக் கிழித்துச் சுளைகளை எடுத்தது. அவற்றைத் தனித்துண்ண விரும்பாது தன் துணையாகிய மந்தியுடன் குந்தியிருந்து உண்ண எண்ணியது. "ஏடி! பெண்ணே! இங்கு வா!" என்று அன்போடு அழைக்கின்றது. அத் தகைய இன்பக் காட்சி நல்கும் இனிய மலைச்சாரலையுடைய மலைநாட்டுத் தலைவன் அவன் என்று குறித்தாள். இதனால் "தலைவ! இங்ஙனம் களவொழுக்கம் கருதி வருதலை ஒழித்து, எங்கள் தலைவியை எப்பொழுதும் அருகில் வைத்து மருவுதற்குக் காரணமான திருமணத்தை விரைந்து புரிந்து கொள்வாய்!" என்று தோழி வலியுறுத்தும் திறம் எத் துணைச் சிறப்புடையதாக இருக்கின்றது!

இரவுக்குறி விலக்கித் தலைவனை வரைவுகடாவும் தோழியின் மொழிகள் சிந்தையைத் தொடுவனவாகும்.

> " மாழைமான் நோக்கியும் ஆற்றாள் இரவரின்
> ஊரறி கௌவை தரும்!"

என்று மிகவும் நுட்பமாகத்
தலைவற்கு அறிவுறுத்துகின்
றாள். இரவுக்குறியில் வந்து காணுதலை ஒருவுக; "நீ இரவில்
வந்தால் ஊரார் அலர் தூற்றுவர்; எங்கட்கும்
உனக்கும்

அஃது இழிவைத் தரும். நீ வாராதொழிந்தாலோ தலைவி
யும் நின்னைப் பாராமையாலே பேரின்னல் அடைவாள்.
ஆதலின் நுங்கள் உண்மைக் காதல் சிறக்க மங்கலத்
திருமணம் புரிந்து மகிழ்க!" என்று தந்திரமாகத் தலைவற்கு
அறிவுறுத்துகின்ருள். இப்பாட்லின் சொல்லையும் பொருளை
யும் ஒத்து விளங்கும் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல் ஒன்று
உள்ளது.

" குடத்து விளக்கேபோல் கொம்பன்னர் காமம்
புறப்படா பூந்தார் வழுதி—புறப்படின்

ஆபுகு மாலை அணிமலையில் தீயேபோல்
நாட்டறி கெளவை தரும்."

இப் பாடல் 'நாடறி கெளவை தரும்' என்று முடிவது
போன்றே, திணைமொழி யைம்பதிற் கிணும் மேற்குறித்த

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

பாடலும் 'ஊரறி கௌவை தரும்' என்று முடிந்துள்ளது. மகளிர் தம் மனத்துட் கொண்ட காதலைக் குடத்து விளக்கைப் போல மறைத்து வைப்பர். அது வெளிப்பட்டு விட்டாலோ மாலை நேரத்தில் மலையிற் பற்றிய தீயைப் போல ஊரார் அறியப் பெரும்பழி விளைக்கும். இக் கருத்தையே திணைமொழி ஐம்பது மற்றொரு வகையில் விளக்கி நிற்கிறது.

பாலை

களவொழுக்கத்தில் தலைவியைக் கலந்து மகிழ்ந்த தலைமகன் அவளை வரைந்துகொள்ள விழைந்தவனாய்ப் பொருள் தேடிப் புறப்படுகின்றான். அங்ஙனம் பொருள் வயிற் பிரியும் பிரிவொழுக்கத்தைப் பேசும் பாலையைக் குறிஞ்சியின் பின்னர் வைத்துக் கூறும் புலவர் உள்ளம் போற்றற்கு உரியதாகும்.

தலைவியைப் பிரிய முற்பட்ட தலைமகன், "யான் பிரிந்

தால் தலைமகள் ஆற்றுவளோ?" என்று உள்ளுருகக் கேட்டான். அவற்குத் தோழி மறுமொழி கூறும் திறம் கற்பார்க்கு மகிழ்வூட்டுவதாகும். அவளுடைய ஆற்றுமையை அவளது உள்ளம் கவர்ந்த உன்னையன்றி அறிவார் யாவர்? மேலும் அவளது உள்ளத்தை அன்னவளின் அரிபரந்த உண்கண்கள் நன்கு திறந்து காட்டியிருக்குமன்றோ! அங்ஙனமிருக்க யான் கூற என்னவிருக்கிறது? என்று கூறினாள்.

" முரிபரல வாகி முரணழிந்து தோன்றி
எரிபரந்த கானம் இயைபொருட்குப் போவீர்!
அரிபரந்த உண்கண்ணாள் ஆற்றுமை நும்மின்
தெரிவார்யார் தேரு மிடத்து."

இப் பாட்டில் கூறும் பாலைவருணனை படிப்பவர் உள்ளத்தில் பதைப்பினை உண்டுபண்ணும். "எங்கும் நெருப்புப் பரந்த நீள்கானம். அத் தீயின் கொடுமையால் ஆங்குள்ள பரற்கற்களும் சுக்குநூறாக நொறுங்கிப் போகின்
றன. அத்துணை வெப்பமான நிலத்தன்றோ பொருள்

விரும்பி நடந்து போவீர்! அதனை எண்ணும்போது, தலைவி
உள்ளம் ஆற்றுமோ!" என்று இரங்கிக் கூறினாள்

முல்லை

பிரிந்து சென்ற பெருமகனை நினைந்து

ஆற்றியிருக்கும்

கற்பொழுக்கத்தையுடைய முல்லையைப் பாலையினை

அடுத்து

வைத்துப் பாராட்டினார் ஆசிரியர். இல்லத்தே ஆற்றியிருக்கும் தலைவிக்குத் தோழி ஆறுதல் மொழிகள் கூறுகிறாள். "தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்காலம் இதோ! குறுகிவிட்டது. காயா மரங்கள் அஞ்சனம்

போன்று கரு

நிற நறுமலர்களைப் பூத்தன. மாதவிக் கொடிகள்

மாதரார்

பற்களைப் போன்று அரும்பின. காந்தட் செடிகள்

கூழைத்

துழாவும் துடுப்பினைப் போன்று

கொத்தரும்புகளைக்

கொண்டு விளங்கின. ஆதலின் நம் காதலர்

இதோ!

வந்துவிட்டார். தலைவியே! நின் தோள்கள்

முன்போல்

பூரித்துப் பொலிவனவாக" என்று வாழ்த்தினாள்.

பருவமழை கருக்கொண்டு காலூன்றிப்

பெய்யத்

தொடங்கிவிட்டது.

அன்பு கொண்ட மடமான்கள் பிணை

மானோடு இணைந்து துள்ளி விளையாடுகின்றன.

நம் தலைவனும் நின்னோடு விளையாடி மகிழ

ஆதலின்
விரைவில்

வருவான் என்பதை இக் கார்காலம்
இன்றது என்று உள்ளுறை யுவமநலம்
தோழி,
நன்கு வலியுறுத்து
கனியச் சொல்லினள்

" கருவியல் கார்மழை கால்கலந் (து) ஏந்த
உருகு மடமான் பிணையோ(டு) உகளும்

உருவ முல்லையாய்! நம் காதலர் இன்னே
வருவர் வலிக்கும் பொழுது "

என்பது அத்தோழியின் ஆறுதல் மொழி.

மருதம்

தலைவன் பிரிவால் ஆற்றியிருந்த தலைவி, அவன் வரவு கண்டு ஊடல் கொண்டாள். அவ் ஊடலைப் போக்கி, என்னைத் தலைவியுடன் கூடுமாறு செய்க என்று தலைவன் தோழியை வாயில் வேண்டி நின்றான். அப்போது தோழி,

வாயில் மறுத்து வழங்கும் மறுமொழி பெருநயம் உடைய
தாகும்.

"தலைவனே! முன்பு எங்கள் தலைவியின் இளநலத்தை
இனிது துய்த்தாய். இப்போது அவள் முதுமை கண்டு
வெறுத்து ஒதுங்கினாய். கதிர்த்த மார்பைக் காட்டிக் கண்
வலை வீசி இழுக்கும் பரத்தையர் நலத்தை நாடி
நிற்கின்றாய். உனது செயல் கீழ்மக்கள் நட்பிற்கு ஒப்பாகும்,"
என்று இடித்துரைத்தாள்.

"கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையர்"

என்பர் சமணமுனிவர். அதுபோல, நீயும் எங்கள் தலைவி'
யின்பால் இளமை நலம் இனிது கனிந்தொழுகும் காலத்
துக் கூடிக் குலவினாய். அந்த நலம் அழிந்த இந்நாளில்
பொருளற்றவரை விட்டுப் பிரியும் புன்மையாளரைப்போல
நீங்கினாய் என்று பழித்துரைக்கும் பாவையின் மொழி
கருத்தைக் கவர்வதாகும்.

"கடையாயார் நட்பேபோல் காஞ்சிநல் லூர!
உடைய இளநலம் உண்டாய்—கடையக்
கதிர்முலை ஆகத்துக் கண்ணன்னார் சேரி
எதிர்நலம் ஏற்றுநின் றாய்!"

என்பது அத்தோழியின் கூற்றாக அமைந்த பாட்டு.

பலவாறு பணிந்த மொழிகளைக் கனிந்து பேசி நின்ற
தலைமகனுக்குத் தோழி உள்ளம் இரங்கினள். "உன்னை நொந்து என்ன பயன்? எங்கள் தலைவிக்கு அன்பும் இன்பமும் எழிலும் ஆகிய எல்லா நலங்களையும்
நீயே தந்தாய்.
இப்போது அவற்றை நீயே பறித்துக் கொண்டாய்.
கொடுத்தவன் எடுத்தால் தடுத்துபேச யாரால் இயலும்!"
என்று கூறி வாயில்நேர்ந்தாள்.

"செந்தா மரைமலரும் செய்வயல் நல்லூர!
நொந்தான்மற் றுன்னைச் செயப்படுவ(து)
என்னுண்டாம்
தந்தாயும் நீயே தரவந்த நன்னலம்
கொண்டாயும் நீயாயக் கால்"

என்பது அத்தோழியின் உளங்கனிந்த மொழி.

நெய்தல்

இரங்கல் ஒழுக்கத்தையுடைய இப்பகுதியில்

தலைவ
னும் தோழியும் இரங்கிக் கூறும் மொழிகள்
இன்பந் தரு
வனவாகும். வரைவினை வலியுறுத்திக் கூறும்
தோழி,
தலைவனை நோக்கி, "எங்கள் தலைவியின்பால்
தண்ணருள்
செய்வாய்! பைம்பூண் ஒளிரும் நினது
திருமார்பை
அவள் மனங்குளிர மருவுமாறு அருள் புரிவாய்!
அவள்
கொடிபோல் நுடங்கும் துடியிடை யுடையாள்.
ஓவியத்தே
ஒளிரும் பாவை ஒப்பாள்," என்று உள்ளுருகச்
சொல்லும்
தோழியின் நல்லியல்பு எல்லையற்ற இன்பம்
தருவதாகும்.

"சித்திரப் பூங்கொடி அன்னாட்(கு) அருளியாய்
வித்தகப்பைம் பூண்நின் மார்பு"

என்பது அவளது மொழியாக அமைந்த பகுதி.

"மனையறத்திற்குரிய குணநலங்கள் எல்லாம்
ஒருங்கு
பொருந்தியவளன்றோ எங்கள் தலைவி! பூங்கொடி
போன்ற
பொற்பும் உடையாள் அவள். அன்னவளை
நன்மணம்

புரிந்துகொள்வது பற்றிய எண்ணமே இல்லாது இங்ஙனம்
வந்துபோகும் உனது செயல் பொருத்தமுடையதன்று.
மேலும் உயர்குடிப் பிறந்த உனக்கு இச்செயல் தகுமோ?''
என்று இரங்கிக் கூறித் தலைவனை மணத்திற்கு வற்புறுத்
தும் பொற்பு மிக நன்றாயிருக்கிறதன்றோ!

> ...." தகுமோ?
> குணநீர்மை குன்றாக் கொடியன்னாள் பக்கம்
> வினைநீர்மை இல்லா ஒழிவு''

என்பது அத்தோழியின் ஆய்வுடைய மொழியாகும்.

குயில் பயிலும் குளிர்பொழில் ஒன்றின் கோங்க மரத்து நிழலில் கன்னியொருத்தி இன்னமுத உருவாய் நிற்கக் கண்டான் தலைவன். அவளது வேலன்ன விழியால் உள்ளம் வெதும்பினான்; உடலம் சோர்ந்தான்; தோள்கள் மெலிந்து நலிவுற்றான். அவனது மேலிவைக் கண்ணுற்ற பாங்கன்,

ஐயைந்திணை - எழுபதும் ஈரைம்பதும்

319

> " இறைவா! நின் தடவரைத் தோட்கு
> என்கொலாம் புகுந்தெய்தியதே?''

என் று
மா று

வினவினன். அதற்குத் தலைவன், பாங்கன் இரங்கு கூறும் பதில்மொழி மிக்க இன்பம் விளைவிப்ப தாகும்.

> "மயில்கொல் மடவாள்கொல் மாநீர்த் திரையுள்
> பயில்வதோர் தெய்வங்கொல்
> கேளீர்!—குயில்பயிரும்
> கன்னி இளஞாழல் பூம்பொழில் நோக்கிய
> கண்ணின் வருந்துமென் னெஞ்சு"

என்பது அத்தலைவன் கூறிய மொழியாகும்.

"யான் அப்பொழிலிடத்துக் கண்ட எழில் நல்லாள், மயிலோ? மடமாதோ? கடலுள் வாழும் நீரமகள் தானோ?

யாரென் று
னும் என்

அறிகிலேன். அவள் பார்த்த பார்வை, இன் நெஞ்சைவிட்டு அகலாது வருத்துகின்றது" என் று உரைத்தான்.

> " அணங்குகொல் ஆய்மயில்கொல்லோ!
> மாதர்கொல் மாலும்என் நெஞ்சு"

கனங்குழை
(௧0அக்)

என்ற தெய்வப் புலவரின் திருவாக்கு, இப்பாட்டில் எத்துணை இடம் பெற்றுள்ளது! இங்ஙனம் நுண்ணிய கருத்துக்களால் எண்ணரிய இன்பம் பயக்கும் இனிய பாக்கள் பலவற்றைக் கொண்டு மிளிர்வது திணைமொழி யைம்பது என்னும் இச் சின்னூலாகும். அத்தனையும் எடுத்துரைக்க, இக்கட்டுரை இடந்தராதெனக் கருதி அமைகின்றேன்.

உ. நூற்றைம்பது கைந்நிலை இன்னிலை

[திரு. கே. சுப்பையா பிள்ளை, எம். ஏ.]

தோற்றுவாய்

சங்க இலக்கியங்களை அகம், புறமென இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவற்றுள் அகமென்பது மனத்தின் கண்ணே நிகழும்[1] உணர்ச்சிகளையும் எண்ணங்களையும் சித்திரித்துக்காட்டும் பாடல்களேயாம். அவை அகப்பாட்டு எனப்படும். இப்பாட்டில் சிறந்த மக்களைப் பற்றியே[2] பேசப்படும். புறமென்பது, புறத்தே நடக்கும் காரியங்களை[3] விளக்கிக் காட்டும் பாடல்களேயாம்; அவை,

புறப்பாட்டெனப்படும். தலைவன் தலைவியாகிய இருவர்பால் நிகழும் உள்ளுணர்ச்சிகளைச் சொல்லோவியமாகக் கவின் பெறக் காட்டினார்கள் நம் சங்கத்துச் சான்றோர்கள். அகத்தே நிகழும் உணர்ச்சிகளை, இயற்கையோடு சேர்த்துப் பின்னிப் பாடும் அருமை, தமிழ் இலக்கியத்திற்கே சிறப்பாக அமைந்தது. வாழ்க்கைக்கும் இயற்கைக்கும் உள்ள தொடர்பை அகத்துறைப்பாட்டின் வாயிலாக நம் பண்டைப் புலவர்கள் நன்கெடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். வாழ்க்கைக்கும் இயற்கைக்குமுள்ள பல்வேறு தொடர்புகளை அணிபெற அமைத்துக்காட்டிய பெருமை தமிழகப் புலவர்க்கே உரியது. கங்கை நதிக்கரையிலும், நைல் நதிக்கரையிலும், டைபர் நதிக்கரையிலும், ஏஜியன்[4] கடற்கரையிலும், தோன்றிய பெரும்புலவர்களும் இத்துறையில் நம் புலவர் பெருமக்கட்குச் சற்றுப் பிற்பட்டவர்களென்றே அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறலாம். இயற்கையாகிய உலக அரங்கிலே மனித இனத்தின் நாடக வாழ்க்கை நடந்து

---

1. Interior.
2. The best type of men.
3. Exterior.
4. Ageon.

வருகிறது. உலகமாகிய நாடக அரங்கிற்கு இயற்கையே பின்னணித்திரையாகக் காட்சி அளிக்கிறது.

நிலத்தைக் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என ஐந்தாகப் பிரித்து, ஐவகை நிலங்களின் இயல்புகளையும் கூறி, அந்நிலங்களின்

இயல்புகளுக்கேற்ற மன உணர்ச்சி களையும் செவ்விதின்காட்டிய நம் புலவர்பெருமக்களின் பெருமைதான் என்னே! இத்தகைய அக நெகிழ்ச்சிகளை அணிபெறக்காட்டும், அற்புதப் பாடல்கள் பல "திணைமாலை நூற்றைம்பதில்" நாம் காணலாம். இவ்வரிய பாடல்களின் நயங்களை யெல்லாம் சித்திரிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்க மாகும்.

திணைமாலை நூற்றைம்பது

கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்டனுள் ஐந்திணை நூல்கள் நான்கினிற் சிறந்து விளங்குகிறது "திணைமாலை நூற்றைம்பது." இந்நூலின் ஆசிரியர் ஏலாதிநூல் செய்த கணிமேதாவியார் எனப்படுவர். இவர் மதுரைத் தமிழாசிரியர் மாக்காயனார் மாணக்கராவர். இந்நூலின் திணை

வைப்புமுறை, குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை, முல்லை, மருதம் என அமைந்துள்ளது. அகத்திணை ஒழுங்கினையுடைய நூற்றைம்பது பாக்களை இந்நூல் கொண்டிருப்பதால், இதற்குத் "திணைமாலை நூற்றைம்பது" எனப் பெயராயிற்று. உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் போன்ற பெரிய உரை ஆசிரியர்கள் இந்நூல் பாடல்களை எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள். குறிஞ்சித்திணைக்கு முப்பத் தொன்றும், நெய்தலுக்கு முப்பத்தொன்றும், பாலைக்கு

முப்பதும், முல்லைக்கு முப்பத்தொன்றும், மருதத்திற்கு முப்பதும் கொண்டு மொத்தம் நூற்றைம்பத்து மூன்று பாடல்களில் அமைந்தது இந்நூல்.

" முனிந்தார் முனிவொழியச் செய்யுட்கண்
முத்துக் கனிந்தார்"

என்ற பாயிரப்பகுதியே இந்நூலின் சிறப்பினை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

ஐயைந்திணை - நூற்றைம்பது கைந்நிலை இன்னிலை 323

இந்நூலில் முதற்கண் காணப்படும் குறிஞ்சி நிலக் காட்சியைப் பார்ப்போம். புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமும்
ஆகிய ஒழுக்கத்தைக் குறித்துப் பேசப்படுவதே குறிஞ்சித் திணையாகும். குறிஞ்சி நிலத்தில் நிகழும் மக்களின் காதல் வாழ்க்கை இவண் நன்கு பேசப்படுகிறது.

குறிஞ்சி

மலையில் ஒருபகுதி, கண்ணுக்கினிய காட்சி தரும் தினைப்புனம். வினை விளையச் செல்வம் விளைவதுபோல் புனத்தில் தினைகளெல்லாம் நன்கு விளைந்திருக்கின்றன. தலைவி, பரண்மீதமர்ந்து தினைப்புனம் காக்கின்றாள். அனிச்ச மலரையும், சுனையில் மலர்ந்த நீலோற்பல மலரையும், அசோக மலரையும், தனது கூந்தலிலே சூடியிருக்கிறாள். அப்பொழுது இருகோட்டு மும்மதத்து நால்வாய் மால்யானை பரண் பக்கத்திலே வந்து தலைவியைத் தாக்க முற்பட்டது. தலைவி செய்வதென்னவென்று தெரியாமல் மயங்கினாள். அவ்வமயம் தலைவன் தோன்றித் தனது மொட்டம்பினால் யானையை விலக்கித் தலைவியைக் காப்பாற்றினான். பிற உயிரைக் காப்பாற்றுதலே சிறந்த அற மெனக் கருதித் தலைவன் தலைவியைக் காப்பாற்றினான். தலைவன் வீரத்திலும், அழகிலும் ஈடுபட்டாள் தலைவி. தலைவனும் அங்ஙனே! இருவர் உள்ளங்களும் பொருந்தின. பின்னர் இருவரும் கூடி இன்புற்றனர். இதனைக் "களிறு தருபுணர்ச்சி" என்று கூறுவர். இக்கருத்துக்களை யெல்லாம் கொண்ட பாடலைப் பார்ப்போம்.

> " கள்ளி சுனைநீலஞ் சோபா லிகைசெயலை
> அள்ளி யளகத்தின் மேலாய்ந்து—தெள்ளி
>
> இதணாற் கடியொடுங்கா வீர்ங்கடா யானை
> யுதணாற் கடிந்தா னுளன்."

களிற்றால் வந்த இடையூறு நீங்கிற்று. பாண்மீதமர்ந்த பாவை, தினைப்புனம் காவல் செய்தாள். தினைக்கதிர்களைக்

கவர்வதற்குக் கிளிக் கூட்டங்கள் புனத்திற்கு வந்து சேர்ந்தன. கிளிகளைச் "சோ"வென்று விரட்டினாள், கிள்ளை

மொழியாள். கிளிகள் அகலவில்லை. தன்னினத்துக் கிளி தான் பேசுகிறதென்று கருதியே அக்கிளிகள் அகலவில்லை.

இதனைக் கண்டு, தலைவி நாணமுற்றாள்.

........"சாந்தம்
கமழக் கிளிகடியுங் கார்மயி லன்னாள்
இமிழக் கிளியெழா வார்த்து"

என்பது அக்கருத்தைப் புலப்படுத்தும் பாடற்பகுதியாகும்.

தினைக் கதிர்களெல்லாம் அறுத்த பின்னர்த் தலைவிக்குப் புனங்காக்கும் வேலையில்லை; அண்ணன்மார், தலைவியை இற்செறித்தனர்; தலைவன் வழக்கம்போல், தலைவியைப் புனத்திற் காணவந்தான்; புனத்தில் காணவில்லை; விளையாட்டுப் பண்ணையிலும் சென்று பார்த்தான்; அங்கும் தலைவியைக் காணாது தனித்துயருழந்தான்.

" கோடாப் புகழ்மாறன் கூட லனையாளை
யாடா வடகிலும் காணேன்."

என்று கூறினன் தலைவன். தன் அன்பார்ந்த தலைவியைக்

" கோடாப் புகழ்மாறன் கூடலனையாளை "

என்று குறிப்பது மிக அருமை. ஒரே தொடரில் தலைவன் நாட்டன்பு, அரசனிடத்திற்கொண்ட அன்பு, தலைவியிடம் கொண்ட அன்பு ஆகிய மூன்றுவித அன்பினைப் படம் போல் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார், ஆசிரியர் கணிமேதாவியார். கெடாத புகழினையுடைய பாண்டியன் ஆட்சி புரிகின்ற மதுரைபோன்ற மதுர மிகுந்த தலைவியே! என்று சொல்வதில் எவ்வளவு நயம் தோன்றுகிறது. ஒரு சிறந்த பட்டினத்திற்கு ஒப்பான தலைவி என்று வருணிக்கும் போக்கு, தமிழ் இலக்கியத்திற்கே யுண்டு. இதுபோன்று

" தொண்டி யன்ன நின் பண்பு"

என்று பழம் பாடல்களில் வருவதை நோக்குக. மேல்நாட்டு இலக்கியங்களில் இத்தகைய வருணனை பார்ப்பதரிது. ஒரு

பெண்ணை "இலண்டன் போன்றவள்" "பாரீஸ் போன்ற வள்" என்று பேசினுல், அஃது மேனுட்டவருக்கு ஒரு வியப்பாகத் தோன்றும். சற்று வெறுப்பாகக்கூடத் தோன்றும். கரிகாற் பெருவளத்தானிடமிருந்து பதினுறு நூருயிரம் பசும்பொன் பாங்குடன் பெற்ற உருத்திரங் கண்ணஞர் தமது பட்டினப்பாலையில்,

" முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய,
வாரேன்"

என்று பேசுவதும் சிந்திக்கத் தக்கது.

தலைவன் தலைவியின் அண்ணன்மார்களை ஈரமில்லா நெஞ்சினர் என்று நினைக்கிருன். தலைவியை இவர்கள் இற் செறித்ததே இதற்குக் காரணம். ஈரமில்லா நெஞ்சினர் கூடப்பிறந்த தலைவியும் இரக்கமில்லாதவள் என்றும் தலை வன் நினைக்கின்ருன். அண்ணன்மாரின் வன்கண்மையை மேலும் நினைக்கிருன் தலைவன். வன்செயல் யாது? தினைப் பயிர் செய்வதற்காக நறுமணங் கமழும் வானேங்கிய சந்தனமரங்களையும், குளிர்ந்த தகர மரத்தையும், மகிழ மரத்தையும், பயனற்ற புதர்களைப்போல வெட்டியெறிந்து விட்டார்கள். இத்தகைய ஈரமிலா நெஞ்சினருடன் பிறந்த தங்கையிடமிருந்து அன்பை எங்ஙனம் எதிர்பார்க்க முடியும்! என்று தலைவன் நினைத்தான். மனத்தின்கண் நிகழும் மென்மையான உணர்ச்சிகளைத்தான் எடுத்துக் காட்டுகின்றது தலைவன் கூற்று.

" நறுந்தண் தகரம் வகுள மிவற்றை
வெறும்புதல்போல் வேண்டாது வேண்டி—யெறிந்துழுது
செந்தினை வித்துவார் தங்கை பிறர்நோய்க்கு

நொந்தினைய வல்லவோ நோக்கு."
(உச)

எவ்வளவு அழகான பாடல்!

தலைவன், தான் தலைவிமாட்டுக்கொண்ட காதலைத்

தோழியிடம் கூறும் பகுதி, படிப்போர் மனத்தை இன்

புறுத்தும்.

தோழியே! நான் தலைவியை நன்கு அறிவேன்.

அவளது இடையோ, உண்டோ இல்லையோ என்று சொல்

லும்படி நலிந்திருக்கிறது; என்பால் அருட்பார்வை செலுத்

தாது ஆயத்தை விட்டுச் சிறிது அப்பாற் சென்றாள்;

மெல்ல அசைந்து நடப்பதனால் அவள் இடைமுறிந்து

விடுமோ வென்று கலங்கி, அவள் தளர்நடைக்குப்

பின் என்னெஞ்சு சென்று மேலும் தளர்வுற்றது."
மனத்தில்

திகழும் மென்மையுணர்ச்சிகளை அழகுபெற அமைத்துக்
காட்டுகிறது இப்பகுதி. இனிப் பாடலைப் பார்ப்போம்:

" அறிகவளை யைய விடைமடவாய்! ஆயச்
சிறிதவன்செல் லானிறுமென் றஞ்சிச்—சிறிதவன்
நல்கும்வாய் காணாது நைந்துருகி யென்னெஞ்சம்
ஒல்குவா யொல்க லுறும்."

தலைவன் தலைவியரின் மேற்கொண்ட காதலை விளக்கும்
பாடல்களின் நயங்களை மேலும் பார்ப்போம். தலைவியின்
அண்ணன்மார்களோ மிகக் கொடியவர்கள். யானைபோன்ற
வன்மைமிக்கவர்கள். தினைப்புனத்திற்கு வருகின்றவர்களை,
ஓரே அம்பினால் கொன்றுவிடுவர். ஆனால் இவர்கள்
தங்கையோ ஒரே பார்வையினால் கண்ணென்ற இரண்டு
அம்பினால் பிழைத்துப் போகாது என்னைக் கொன்று
விட்டாள்! இவளும் மிகவும் கொடியவளே! மேலும் இவளைக்
கண்டபொழுதே எனது நாணமும் அழிந்தது; அறிவு

முதலிய நற்பண்புகளெல்லாம் கெட்டுவிட்டன; என்
வலிமையெல்லாம் ஒழிந்து, மிக்க இழிந்த நிலைக்கு நான்
வந்துவிட்டேன் என்று தலைவன் குறிப்பிட்டான்.

தலைவியின் அழகை யெடுத்துக் காட்டும் பாடலைப்
பார்ப்போம்.

" திங்களுள் வில்லெழுதித் தேராது வேல்விலக்கித்
தங்களு ளாளென்னும் தாழ்வினால்—இங்கண்
புனங்காக்க வைத்தார்போற் பூங்குழலைப்
போந்தென் மனங்காக்க வைத்தார் மருண்டு."

ஐயைந்திணை-நூற்றைம்பது கைந்நிலை இன்னிலை
327

"சந்திரன் போன்ற முகத்தில் விற்போன்ற இரண்டு புருவங்கள். புருவங்களுக்குக் கீழ் வேல்போன்ற இரு விழிகள். தங்கள் குலத்தில் பிறந்தவள் தானே யென்ற எளிமைக்காரணத்தினாலே இவள் அண்ணன்மார், பூச்சூடிய கூந்தலுடைய இப்பெண்ணைத் தினைப்புனங் காக்கவைத்தனர். இப்பூங்குழலாளை நான் பார்த்தபொழுதே அவள்

என் மனத்தைவிட்டு நீங்காதவளாய் விட்டாள். நான் எப்பொழுதும் அவளை என் மனதில் வைத்துக் காக்கவேண்டியதாயிற்றே!'' என்று தலைவன் புலம்பினான்.

கபிலரைக் குறிஞ்சிப்புலவரென்று கூறுவதுண்டு. இயற்கையின் நல்லியல்புகளை அழகுபெற எடுத்துக்காட்டுவதில் மிக வல்லுநர். நக்கீரர் இயற்கையைக் "கைபுனைந் தியற்றாக் கவின் பெறு வனப்பு" என்று பேசி மகிழ்கிறார். வோர்ட்ஸ் வெர்த்[1] டென்னிசன்[2] போன்ற மேனாட்டுப் புலவர்களும் இயற்கையின் இயல்புகளை மிகச் சிறப்பாகப் பாடியிருக்கின்றனர். இத்தகைய பெரும் புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணத் தகுந்தவர் நம் திணைமாலை நூற்றைம்பது பாடிய கணிமேதாவியார்.

தலைவன் வாழும் சிற்றூரின் சிறப்பைப் பார்ப்போம். தலைவன் வாழும் மலைநாட்டில் ஒரு மலையைப்போலவே எல்லாப்பக்கங்களிலும் ஒரே யளவாய்ப் பல மலைகள் இருக் கின்றன. இம்மலைகளின் மத்தியில் தலைவன் வாழும் சிற்றூர் இருக்கிறது. அம்மலையின் உட்புறத்தே ஐந்து வாய்களைக்கொண்ட நாகங்கள் கிடக்கின்றன. வெளியில் துதிக்கையையுடைய யானைக்கூட்டங்கள் நிறைந்த காடுகள் இருக்கின்றன.

> "ஒருவரைபோ லெங்கும் பல்வரையுஞ் சூழ்ந்த
> வருவரை யுள்ளதாஞ் சீறூர்"

எனப் பாடியிருக்கும் பகுதி எவ்வளவு

அழகாயிருக்கிறது !

மலையிலே பாலொத்த பல அருவிகள் விழ்ந்து பாய்ந் தோடுகின்றன. மலை நெல் விளையும் தினப்புனங்கள்

1. Wordsworth. 2. Tennyson.

பல்வகையான பூக் களை ப் பரப்பி வைத்ததுபோலிருக்
கின்றன.

" பாலொத்த வெள்ளருவி பாய்ந்தோடிப் பல்பூப்பெய்
தாலொத்த வைவனங் காப்பான் கண்."

கற்பாறைகள்மீது வேங்கைமரங்கள் சொரிந்த வேங்
கைப்பூக்கள் பரந்து கிட க்கின்றன . இது வெற்றிபெற்ற
புலிபோன்று காட்சி அளிக்கிறது. இதைக்கண்டு புலி
யென்று யானைகள் அஞ்சியோடுகின்றன. எவ்வளவு
அழகான கற்பனை !

தலைவனும் தலைவியும் கூடும் பூம்பொழிலின்

அழகைப்
பார்ப்போம்.

சேஞ்ஞெங்கி வளர்ந்திருக்கும் பலாமரப் பக்கத்தில் வருக்கைப் பலாமரங்களாலாகிய பலாத்தோட்டமொன் றிருக்கிறது. அதன் நடுவே நிலவொளி நன்கு பொருந் தும்படியான வெண்மணற்குன்று; அக்குன்று பரந்தும் விளைந்தும் கிடக்கிறது; இதனருகே காட்டாற்றுப் பெருக் கினால், காந்தள் மலர்கள் பூத்துவிளங்கும் கவின்மிக்க சோலை; இச் சோலையிலே காதலர்கள் ஒருங்குகூடி விளை யாடுகிறார்கள். இவ்வழகிய காட்சியை நம் மனக்கண்முன் காட்டும் இன்பப் பாட்டைப் படியுங்கள்:

"பலாவெழுந்த பால்வருக்கைப் பாத்தி யதனேர்
நிலாவெழுந்த வார்மண லிடிச்—சுலாவெழுந்து
கான்யாறு கால்சித்த காந்தளம்பூந்
தண்பொதும்பர்
தாறைத் தாழ்ந்த விடம்."

தன்னால் அன்புசெய்யப்பட்ட
தலைவியைப் பெற
முடியாவிட்டால் தலைவன் மடலேறுதலை
மேற்கொண்டு
தலைவியை அடைவது அக்காலத்துப் பழக்கம்.
தோழி
யிடம் தலைவன் சொல்வதுபோலமைந்த பாட்டில்
இக்கருத்

துக் காணக்கிடக்கிறது. "சுரபுன்னை

மலரைத் தலையிற்
சூடிய தலைவியின மாலை நான பெறுமவரை
எனமாலை விட்டகலா என்புமாலைகள்; தலைவி

வாழும் தெருவிலே ஐயைந்திணை - நூற்றைம்பது

கைந்நிலை இன்னிலை 329

மடலாற்செய்யப்பட்ட குதிரையின் மீதமர்ந்து,
மேனியெல்
லாம்
இது

சாம்பற்பூசி, என்புமாலை யணிந்து பவனிவருவேன்,
திண்ணம்; இக்காரியம் செய்யத் துணிந்துவிட்டேன்"
என்று தலைவன் தோழியிடம் கூறும்பாட்டு:

"நாணுக நாறு நனைகுழலா ணல்கித்தன்
பூணுக நேர்வளவும் போகாது—பூணுகம்
என்றே ணிரண்டாவ துண்டோ மடன்மாமேல்
நின்றேன் மறுகிடையே நேர்ந்து."

குறிஞ்சிநிலக் காட்சியைக் கடந்து, இனி
நெய்தல் நிலத்திற்கு வருவோம்.

நெய்தல்

அழகான நெய்தல் மலர்கள் பூத்த கடற்கரை. ஆழ் கடலிற்சென்று வலையினை வீசிப் பிடித்துவந்த மீன்களை யெல்லாம் கடற்கரையில் காய்வதற்காகப் பரப்பிவைத்துள் ளனர். இக்காய்ந்த மீன்களைப்
போகாவண்ணம், கடற்கரைச்

பறவைகள் பற்றிக்கொண்டு
சோலையிலிருந்து காவல்
செய்துகொண்டிருக்கிறாள் ஒரு நெய்தல்நில இளநங்கை. அவ்வழியே வரும் இளைஞன் இவளைக் கண்ணுற்றான். தலைவியின் பேரழகில் மனத்தைப் பறிகொடுத்த தலைவன், தன் பாங்கனிடம் அவள் கண்ணின் வலைப்பட்டு காப்படங் கிய தன் மனநிலையைக் கழறுகின்றான்.

> "........கானற்
> படுபுலால் காப்பாள் படைநெடுங்கண் ணோக்கங்
> கடிபொல்லா வென்னையே காப்பு."

படைநெடுங்கண் என்று குறிப்பிட்டார் ஆசிரியர். "வேற் படைபோன்ற அவள் கண்கள் என் நெஞ்சிற் பாய்ந்து, வேதனை விளைக்கின்றன. படுபுலாலைக் காக்கவந்த இப் பெண்ணரசி அதனை விட்டுவிட்டு, என் நெஞ்சினையே காக்கின்றாளே! என்னே இது!" என்று தலைவன் கூறுவது மிக நயமுடைத்து.

"இந்நங்கையின் ஐயன்மார் நெடுங்கடலிற் சென்று, தங்களின் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது, கடலில் மூழ்கி, முத்தினும் வெண்சங்குகளை எடுத்து வருகிறார்கள். நானோ இவளது அழகுக் கடலிலே மூழ்கி, இவளது முத்தன்ன வெண்முறுவல் காண விழைந்தழிகின்றேன்," என்று தலைவன் பாங்கனிடத்துப் பேசும் அருமையைக் காட்டும் பாடலைப் பார்ப்போம் :

" பெருங்கடல் வெண்சங்கு காரணமாப் பேணு
திருங்கடல் மூழ்குவார் தங்கை—இருங்கடலுள்
முத்தன்ன வெண்முறுவல் கண்டுருகி நைவார்க்கே
ஒத்தனம் யாமே உளம்."

மேலும் சென்று கடற்கரைக் காட்சியைப் பார்ப்போம். கடற்கரையில் ஒருபுறம் நறுமணங்கமழும் முள்ளை யுடைய தாழை ஒன்று நிற்கிறது. அத் தாழையில் நீண்ட மொட்டுகள் தோன்றியிருக்கின்றன. இம்மொட்டுகளை யெல்லாம் ஒரு நாரை பார்த்து, தன் குஞ்சுகள் எனக் கருதித் தான் கொண்டுவந்த இரையினை அம் மொட்டு களின் வாயிலே ஊட்டியது. அன்போடு ஊட்டிய இரை யினை அம்மொட்டுகள் உண்ணவில்லை. இதைக்கண்ட அந் நாரை மிகவும் வருந்தித் தனது சிறகுகளினால், சூரிய வெப்பம் படாதவாறு அம்மொட்டுகளைப் பாதுகாத்திருந் தது. இத்தகைய சிறப்பினையுடைய கடற்கரைத் துறை முகத்திற்குரிய தலைவன்,

" முருகுவாய் முட்டாழை நீண்முகைபார்ப் பென்றே
குருகுவாய்ப் பெய்திரை கொள்ளா—துருகியக
இன்னு வெயில்சிற கான்மறைக்குஞ் சேர்ப்ப! நீ
மன்னு வரவு மற."

இது, தோழி தலைவனை வரைவுகடாவி துறையில் அமைந்தது.

மொழிந்த

' வீடுபெற்றவரும் வீழும் விமலை '

என்று திருத்தக்கதேவர் சொல்லியபடி யாரும் இந்நெய்தல்நிலப் பெண்ணைச்

கணிமேதாவி

ஐயைந்திணை - நூற்றைம்பது கைந்நிலை

இன்னிலை 331

" சாவார் சான்றுண்மை சவித்திரான் "
என்று வருணிக்கிறார். பரம ஞானிகளும் இவளழகில் ஈடு படுவர். இப்பெண் கடற்கரையில் உலவுவது, அங்கு வருகின்றவர்களுக்குப் பேராபத்தை உண்டுபண்ணுமாம். கொல் களிற்றைச் சங்கிலியாற் பிணித்து ஓர் இடத்தில் கட்டியிருக்க வேண்டும். அதை அவிழ்த்து விட்டு விட்டால், காண்பார் பலர் உயிரையுண்ணும். இக்கொல்களிற்றைப் போன்றவள் தலைவி என்று நினைத்தான் தலைவன். இவளை வீட்டிலேயே பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கவேண்டும்; இவளது பெற்றோர்கள், அப்படிச் செய்யாது கடற்கரையில்

உலவவிட்டு விட்டார்களே! என்ன கொடுமை!

" மற்றிவனைக் காவார் கயிறுரீஇ விட்டார்."

பார்த்தார் பலர்க்கும் தீங்குண்டாக்கி விட்டார்களே!

என்று குறிப்பிடும் நயங்கண்டு மகிழ்க. தலைவியை அவிழ்த்துவிட்ட யானைக்கு ஒப்பிட்டுப் பினை உணர்க.

பேசும் அருமை

நெய்தல்நில வருணனையின் சில நயங்கள்

கடற்கரைச் சோலையிலே தேன்வண்டுகள் பாடுவதைப்,

" பண்ணுது பண்மேற்பாடும் கழிக்கானல் "

என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். அலைகள் கடலிலிருந்து

சங்குகளைக் கரையோரத்திற் கொண்டு சேர்க்கின்றன.

கரையிற் சேர்ந்த சிப்பிகள் முத்துக்களை ஈனுகின்றன.

இம் முத்துக்கள் கடற்கரைப் பாக்கங்களுக்கு நல்விளக்கு

கள் போலமைந்து, இருளை நீக்கி ஒளியைக் கொடுக்கின்றன.

இங்ஙனம் கடற்கரையோரங்களெல்லாம் நல்விளக்குகளை ஏற்றிவைத்தாற் போன்று

முத்துக்கள் ஒளி கான்று
கொண்டிருக்கின்றன. நீலக்கடலும் பசுஞ்சோலையும்
சோலையினருகே யிருக்கும் வெண்மணற் குன்றமும் ஒன்று சேர்ந்திருப்பது, கண்ணபிரானையும் பலதேவனையும் ஒன்ருகக் கண்ட காட்சிபோல் அமைந்திருக்கிறது. சோலையின்

நடுவில் கோங்க மரங்களும், தாழைகளும் நிறைந் திருக்கின்றன. சோலையின் பக்கங்களிலே புன்னை மரங்களும் ஏராளமாக நிற்கின்றன. நெய்தல்நிலப் பெண்கள் கடற்கரைக்குச் சென்று, கரையோரங்களில் பதுங்கியிருக் கும் நண்டுகளைத் தங்கள் கால்களாற் கிளறியும் நெய்தற் பூக்களைப் பறித்தும் இன்புற்று விளையாடுகின்ருர்கள்.

கடலை ஒரு பெருஞ்சேனைக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிருர் ஆசிரியர். கடலின்மேற் பறந்துவரும் பருந்துகளைக் குதிரைகளாகவும், தோணிகளை யானைகளாகவும் ஓயாது ஒலமிடும் அலைகளைப் போர்ப்பறையாகவும், கடற்பறவைகளெல்லாம் காலாட்படையாகவும் கற்பனைசெய்து, கடற் றுறைத் தலைவனுக்கு வேண்டிய மூவகைப் படைகளும் இயல்பாக அமைந்திருக்கின்றன என்று நமக்கு ஆசிரியர்

காட்டுகிறார்.

தலைவனை விட்டுப் பிரிந்த தலைவி மிக்க வருத்தமுற்று இரவெல்லாம் தூங்காது அரற்றினாள். இந்நிலையில் கடலைப் பார்த்து, "ஏ! இருங்கடலே! என்னைப் போல நீயும் துஞ்சாது ஓலமிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றாயே! உனக்குத் துன்பஞ் செய்தவர் யார்?"

"மாக்கடலே
என்போலத் துஞ்சா திதுசெய்தார் யாருரையா
யென்போலுந் துன்ப மினக்கு"

என்று கேட்டாள். தன் துன்பத்திற்குக் கடலையும் சேர்த்
துப் பேசுவது எவ்வளவு நயமாக அமைந்திரு
க்கிறது!
இது தலைவி படும் துயரை விளக்கும் பகுதி.

தலைவன் படும் துயரத்தை இனிக் காண்போம். கடற்
கரையோரத்தில் தலைவன் நிற்கிறான். அங்கு ஆண் நண்டு
கள், பெண் நண்டுகளுடன் சேர்ந்து இன்புற்றுக் கடலாடு கின்றன. இக் காட்சியைப் பார்த்த தலைவன் நண்டைப்
பார்த்து "ஏ நண்டே! நீ மிக இன்பமாக, உன் பெடை
யுடன்கூடிக் கட லாடி இன்பத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றாய்!

நானோ உன்னைப்போல் தலைவியுடன் கூடி, இன்பம்பெறும் தவமுடையனல்லேன். தலைவியைப் பிரிந்து தனித் துயரால் வாடுகின்றேன். பிரிவுத் துயரத்தினையே யறியாத உன்

னிடத்தில் எனது துன்பத்தைச் சொல்வதில் யாதுபயன்?" என்றுகூறி அப்பாற் சென்றனன். பாடலைப் பார்ப்போம் :

" தன்றுணையோ டாடு மலவனையுந் தானோக்கா
இன்றுணையோ டாட
விளையுமோ—இன்றுணையோ
டாடினாய் நீயாயி னந்நோய்க்கென் னெந்தென்று
போயினான் சென்றான் புரிந்து."

கடிமணம் செய்யாது காலம் தாழ்த்திச் சிறைப்புறத்தி லிருக்கும் தலைவனிடம் தனது ஆற்றுமையைத் தோழியின் வாயிலாகத் தலைவி சொல்லும் பகுதியைப் பார்ப்போம்.

அயலாரெல்லாம் அலர் உரைக்கின்றனர். அவர்கள் அலரோ நாளும் பெருகி வருகிறது. ஒன்றுகப் பெருகி

இடியும் மின்னலும் கொண்டு நாற்புறமும் சூழ்கின்ற மழையினைப்போல அயலார் விரும்பும் வண்ணம் பழிச் சொற்கள் பெருகி வருகின்றன. ஆதலால் பல நாளும்

என் உள்ளம் உருகுகின்றது.

> " உருகுமா லுள்ள மொருநாளு மன்றூற்
> பெருகுமா னம்மலர் பேணப்—பெருகா
> ஒருங்குவான் மின்னோ டுருமுடைத்தாய்ப்
> பெய்வா
> னெருங்குவான் போல நெகிழ்ந்து."

இக் கூற்று நெஞ்சிலே எத்தனை உணர்ச்சிகளைக் கிளறு
கின்றது.

பாங்கன், தலைவியின் அழகினை வியந்து தலைவனிடம் கூறும் பகுதி படித்து

இன்புறத்தகுந்ததாகும்.

" தலைவனே ! உன்னால் விரும்பப்பட்ட நங்கையைப் பண்ணுது பண்பாடும் கழிக் கானலிலே கண்டேன். கண்டாரைக் காயும் அணங்குபோல்வாள் அவள்," என்றான்.

பாலை

பாலை பாடுவதில் "பெருங்கடுங்கோ" என்ற புலவரே மிகச் சிறந்தவர். திணைமாலையில் கணிமேதாவியார் காட்டும் பாலைக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்வோம். நீற்றுப்

பசுமையற்று, எங்கும் வெப்பம் மிகுந்து, மரங்களும், விலங்கினங்களும், புள்ளினங்களும் வாடி வதங்கி நிற்கும் நிலையைக் காட்டுவதே பாலையாகும். பாலை எங்ஙனம் பசுமையற்று விளங்குமோ அதுபோலும் காதலர் உள்ளமும் வாடி வதங்கிக் கிடக்கும்.

தலைவி, தலைவனுடன் அருஞ்சுரத்தைக் கடந்து வேற்றூர் சென்று விட்டாள். தலைவியைப் பிரிந்த செவிலித் தாய் தனித்துயருழந்து, மகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு, அவ்வருஞ் சுரத்திடைச் சென்றாள். வழியிலே குராமரங்களும், கோங்க மரங்களும், அடுத்தடுத்து நிற்கின்றன; ஒரு குராமரத்தின்மீது, முல்லைபோன்ற மலர்களையுடைய கோங்க மரம் சாய்ந்து நிற்கிறது. அக்காட்சி குரா மரத்திற்குக் கோங்க மரம் கொங்கைபோன்ற தன் அரும்பினால் பாலூட்டுவது போலிருக்கிறது. இங்ஙனம் பாலூட்டப் பெற்றமையினால், குராமரம் பொம்மைபோன்ற மலர்கள் பூத்தது. இது பெண்குழந்தையைப் பெற்றெடுத்ததுபோலிருக்கிறது. பெண்குழந்தையைப் பெற்றெடுத்ததனால், குராமரத்திற்குத் தண்ணளி மிகுந்த தாயுள்ளம் நிறைந்திருக்கவேண்டும். ஆகவே குராமரத்தை நோக்கித் தாய் கூறுவது: "குராமரமே! நீயும் பெண் குழந்தையைப் பெற்றிருக்கிறாய்! இவ்வருஞ் சுரத்திடைச் சென்ற என் மகள் உன்னிடம் ஏதாவது சொன்னாளா? அதை என்னிடம் சொல்லமாட்டாயோ! அதைச் சொல்லமாட்டாயாயினும் அவள் சென்ற வழியையாயினும் சொல்வாயாக," என்று பேசுவது நம் உள்ளங்களிலெல்லாம் துன்ப உணர்ச்சியைப் பெருக்குகின்றது. இக் கருத்துக்களமைந்த அற்புதப் பாடலைப் பார்ப்போம்

" தான்தாயாக் கோங்கம் தளர்ந்து முலைகொடுப்ப
ஈன்றாய் நீ பாவை யிருங் குரவே !—ஈன்றாள்

ஐயைந்திணை - நூற்றைம்பது கைந்நிலை இன்னிலை
335

மொழிகாட்டா யாயினு முள்ளெயிற்றாள் சென்ற
வழிகாட்டாய் ஈதென்று வந்து."

எத்துணைய அருமையான பாட்டு!
வடித்துக்காட்டிய புலவரின் பெருமையை

தாயுள்ளத்தை
நாவாயிரமிலேன்
நவில்வதெங்ஙன்!

"தலைவியே! வேனிற்காலம் வந்துவிட்டது. காதலரும் விரைந்து வந்துவிடுவார். நீ இனியும் துன்பப்பட வேண்டாம். இதோபார்! முருக்கமரங்களெல்லாம் அழகாகப் பூத்திருக்கின்றன. செல்வச்சிறார்க்குப் பொற்கொல்லர் செய்த ஐம்படைப் பொன்தாலியின்மேல் பவளத்துண்டங்களைப் பதித்துவைத்தாற்போன்ற முருக்கப்பூக்களை நீ பாராய்!" என்று தோழி, தலைவியை ஆற்றுவித்தாள். இக்கருத்துக்களமைந்த பாடலைப் பார்ப்போம்:

வல்வருங் காணுய் வயங்கி முருக்கெல்லாஞ்
செல்வர் சிறூர்க்குப்பொற் கொல்லர்போல்—நல்ல

பவளக் கொழுந்தின்மேற் பொற்ருலி பாஅய்த்
திகழக்கான் றிட்டன தேர்ந்து.''

பொருள் தேடுவதின்பொருட்டே
செல்வது வழக்கம். இக்கருத்தைத்

தலைவன் பிரிந்து
தோழி சொல்லும்
அருமையைக் கண்டுகளிக்க.

''வெறுக்கைக்குச் சென்ருர் விளங்கிழாய்''

வெறுக்கை யென்ருல் பொருள் என்று பொருள்படும். மற்றென்று நாம் வெறுக்கும்படியாகத் தலைவன் சென்ருர் என்று சொன்னயம்படப் பேசினுள் தோழி.

சுரத்திடை மதிபோன்று ஒளிவீசும் முகத்தையுடைய தலைவியும், சூரியன்போன்று வெஞ்சுடர் வேலேந்திய தலை

வனும் ஒன்று சேர்ந்து போகும் காட்சி, உலகம் பாழ்பட இருசுடர்களாகிய சூரிய சந்திரர் ஒன்றுகூடிச் செல்வதுபோ லிருக்கிறதென்பதை,

'' ஒருசுடரு மின்றி யுலகுபா ழாக
இருசுடரும் போந்தன வென்ருர்.''

திய
சுரத்திடைச்செல்லும் தாயின் ஆற்றாமைகண்டு வருர்
வழிப்போக்கர், தாயைப் பார்த்து, "தாமரை போன்ற

முகமும்,
நீலோற்பல

ஆம்பல்போன்ற பற்களையுடைய வாயும்,
மலர்போன்ற கண்களும், காந்தள்போன்ற விரல்
களுமுடை ய நின் மகளைக்கண்டு, அவளின்
உறுப்புக்களை
யெல்லாம் மேற்சொன்ன மலர்களாகக் கருதி,
வண்டுகள்
கூட்டங்கூட்டமாகச் சென்றதாலே, நின்மகள்
வண்டுகளின்
நிழலிலே வெயிலின் வருத்தமின்றிச்
சென்றனள். நீ
வருந்தாதே," என்று கூறினர்.
அருஞ்சுரத்திலே செல்லும் தாய்க்கு எதிரே
ஆணும்
பெண்ணுமாக இருவர் வருகின்றனர்.
அவ்விருவரைப்
பார்த்துத் தாய், "இவ்வழியே இருவர் போவதைப்

பார்த்தீர்
களோ?'' என்று கேட்டாள். அப்பொழுது
ஆண்மகன்,
"அம்மையே ! நீர் தேடிவருகின்ற வெஞ்சுடர்
அன்னை
நான் கண்டேன் ; மதிமுக மாதரசியை இவள்
கண்டாளாம்;
விரைந்து செல்லுக ; நீவிர் அவர்களைக்
கண்டுகொள்ள
லாம்,'' என்று கூறினன். பாட்டைப் பார்ப்போம்:

"நண்ணிநீர் சென்மி னமரவ ராபவேல்
எண்ணிய வெண்ணம் எளிதரோ—எண்ணிய
வெஞ்சுட ரன்னை யான்கண்டேன் கண்டாளாம்
தண்சுட ரன்னைத் தான்."

இப்பாட்டிலிருந்து நாம் அக்காலத்தில், எப்படி
மக்கள்
வாழ்ந்தனர் என்பதை அறிந்துகொள்கிறோம்.
பிறர்மனை
நோக்காத பேராண்மையுடன் ஆடவர் வாழ்ந்து
வந்தனர்.
மாணிக்கவாசகரும் தமது திருக்கோவையாரில்
இதே
கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார் :

"மீண்டார் எனவுவந் தேன்கண்டு நும்மையிம் மேதகவே
பூண்டா ரிருவர்முன் போயின ரேபுலி யூரெனைநின்

ருண்டான் அருவரை ஆளியன் ஞெனக்கண் டேனயலே

ஜூண்டா விளக்கனை யாயென்னை யோஅன்னை

சொல்லியதே."

சுரத்திடைச்செல்லும் தாய் ஆங்கு நிற்கும் கொன்றை குருந்தம், முல்லை முதலாயவற்றைப் பார்த்துக், "கொ

ஐயைந்திணை - நூற்றைம்பது கைந்நிலை

இன்னிலை 337

ருய்! குருந்தே! கொடிமுல்லாய்! வாடினிர்;
நின்றே
னறிந்தேன் நெடுங்கண்ணுள்
சென்றுளுக்கென்னுரைத்திர்"
என்று கேட்கும் பகுதி எவ்வளவு கனிவாய்
அமைந்திருக்
கிறது! உள்ளத்திலே எழுகின்ற
சோகத்தையெல்லாம்
வடித்துக்காட்டுவதுபோல் அமைந்திருக்கிறது.

பாலையின்கொடுமையைப் "புரிந்து
விடுகயிற்றின்
மாசுணம் வியு நீளத்த" மென்றும், "நெற்பொரி

நீளத்த
மென்றும்", "வார்கதிரால் வெந்தாற்போற்றுன்று
நீள்வேயத்தம்" என்றும் விளக்கியுள்ளார்.

இத்தகைய வெங்கானத்தினூடே வினைமுற்றிய தலை
மகன் விரைந்து வருகிறான். வருகின்ற வழியில், தன்
தலைவியின் உருவம் தன் மனக்கண்ணில் தோன்றியது.
இங்குப் பேசப்படுகின்ற உருவெளிப்பாடு, கணிமேதாவி
யாரின் சொல்லோவியங்களில் ஒன்றென்று கூறவேண்டும்.

" தந்தார்
தகரக் குழல்புரளத் தாழ்துகில்கை யேந்தி
மகரக் குழை மறித்த நோக்கு."

மயிர்ச்சாந்தினையுடைய கூந்தல் அவிழ்ந்து புரளவும், பின்பக்கம் தொங்குகின்ற துகிலைத் தனது வலக்கையினுலே பற்றிக்கொண்டு, சுறுமீன் போன்ற காதணியோடு மறித்த
நோக்குடனே என்முன் வருகின்றாள் என் தலைவி என்று
வருணிக்கும் காட்சி படித்து இன்புறத்தக்கது.

முல்லை

முல்லையாவது, தலைவி பொருள்முயற்சியாற் பிரிந்து
சென்ற தலைவன் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கற்புக்கடம்
பூண்டிருக்கும் ஒழுக்கமாம். முல்லைப்பூ கற்பின் யாளம்; "முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல்"

அடை
என்று
சிறுபாணாற்றுப்படையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.
இம் முல்லைப்பகுதியில் தலைவி ஆற்றியிருத்தலும் கார்காலச் சிறப்பும் நன்கு பேசப்பட்டுள்ளன.

முல்லை நிலத்தை ஒரு நாடகசாலைக்கு ஒப்பிட்டு ஆசிரியர் பேசுகிறார். எங்ஙனம்? முல்லை நிலமே ஒரு நாடகவரங்கு. முகிற்கூட்டங்கள் இடிக்குரலாகிய பாட்டினைப் பாடுகின்றன; வண்டுகள் பாடுவது
சுருதிகூட்டுவது போலிருக்கிறது; மயில்கள்
கார்மேகத்தைக்கண்டு ஆடுவது நடனம்புரிவதுபோல்
தோன்றுகின்றது; காந்தள் மலர்கள் அசைவன,
நாடகக்காட்சியைப் பார்த்து மகிழ்கின்றவர்கள் போல்,
கைதூக்கி அசைத்துக்காட்டுகின்றன.

"கானங் கடியரங்காக் கைம்மறிப்பக் கோடலார்
வானம் விளிப்பவண் டியாழாக—வேனல்
வளரா மயிலாட வாட்கண்ணுய் ! சொல்லா
யுளராகி யுய்யும் வகை."

தலைவன் கார்காலத்தில் வாராததுகண்டு,
தலைவி வருந்
திப் புலம்புகின்ருள். கார்காலமானதால் முல்லை
நிலத்தில்
முல்லைப்பூக்கள் அழகாகப் பூத்திருக்கின்றன.
இம்முல்லை
கள், தலைவிபடுந் துயரைக்கண்டு
சிரிப்பதுபோலிருக்கின்
றன; மலையினின்றும் அருவி வீழ்வது, மலை,
தலைவிநிலை
கண்டு கண்ணீர்வடிப்பதைப்போலிருக்கிறது; முல்லை
சிரிப்
பது அதன் சிறுமைக்குணத்தைக் காட்டுகிறது.
மலை,
கண்ணீர்வடிப்பது அதன் பெருமைக்குணத்தைக்
காட்டு
கிறது; இதிலிருந்து நாம் ஓர் உண்மையைத்
தெரிந்து
கொள்கிறோம்; பெரியாரின் பெருமை பெரிதே;
சிறியார்
சிறுமைக்குணம் படைத்தவர்களே என்பதாம்.
அப்பாட்டு

வருமாறு :

" பெரியார் பெருமை பெரிதே இடர்க்காண்

அரியார் எளியரென் றாற்றுப்—பரிவாய்த்
தலையழுங்கத் தண்தளவம் தாநகக்கண் டாற்கு
மலையமுத சால மருண்டு."

(கக0)

கார்காலச் சிறப்பு நன்றாகப் பேசப்படுகிறது.
வெண் காந்தள் மழையினால் முதற்கண்
துடுப்புப்போல் அரும்பிப் பின்பு அவ்வரும்பு
பாம்பினைப்போல நீளப்பெற்று, அதன்
பின்பு விரல்போல் விரிந்து மேலும் தளிர்போன்ற
இதழ்

ஐயைந்திணை - நூற்றைம்பது கைந்நிலை
இன்னிலை 339 களைக்கொண்டு, இறுதியில்
கீழ்நோக்கி வெண்குடையினைப் போல் காட்சி
அளிக்கும்.

" வண்டுடுப்பாய்ப் பாம்பாய் விரலாய் வளைமுறியாய்
வெண்குடையாந் தண்கோடல் வீந்து."

கார் காலத்தின் சிறப்புக்களையெல்லாம் கவி
மிக
நன்றாய் வருணிக்கிறார்.
நீரினை நிறையவுண்டு,

கடலிலே கரிய மேகங்கள் புகுந்து

கடலினிடத்தே மாமர வடிவு
கொண்ட சூரபன்மனை வெட்டி வீழ்த்திய
முருகப்பெரு
மானின் வேல்போல மின்னி, இடித்து, ஆரவாரித்து மழை
பெய்தலால் செம்முல்லைகளெல்லாம் தளிர்த்துக் குருந்த
மரங்களில் படர்ந்து நிற்கும் காட்சியினைக் கண்டு, தலைவி
மனம் வருந்தினாள். நிலத்தினைப் பொருளாகிய செம்முல்லை,
குருந்த மரத்திலே படர்ந்து நிற்கும் இன்பக்காட்சி,
தலைவிக்கு மிகுந்த மனவருத்தத்தை உண்டுபண்ணியது.
முல்லைக்கொடி குருந்தத்தைத் தழுவி நிற்பதுபோலத்
தானும் தலைவனைச் சார்ந்து வாழமுடியாத அவல நிலையை
நினைத்து வாடினாள்.

கார்காலத்து மழைத்துளிகளால் கொன்றைப்
பூக்கள்
மிகுதியாகப் பூக்கின்றன. கொன்றை அரும்புகள் பிள்ளை
கள் விளையாடும் கழற்சிக் காய்களைப்போல அரும்பிப்
பின்னால் பொன் வட்டுப்போல முதிர்ந்து, அதன் பின்னர்
மாலைபோன்று இதழாய், மேலும் கூந்தல்போலக் காய்த்துப்
பின்னர்த் துளையுடைய கொம்புபோன்றும் விளங்கி நிற்

கின்றன. கொன்றையின் இவ்வரிய
யாக என்று தோழியைப் பார்த்துத்
மிக அழகாக அமைந்திருக்கிறது.

காட்சியைப் பார்ப்பா
தலைவி கூறும் பகுதி

கார்காலம் தோன்றியும் காதலரின் தேர் காணுமை
யினுல், தலைவிக்குப் பீர்தோன்றிக் கண்ணினின்றும நீர்
தோன்றியது.

> " கார்தோன்றக் காதலர் தேர்தோன்ரு தாகவே
> பீர்தோன்றி நீர் தோன்றுங் கண்"

என்று ஆசிரியர் கூறும் நயங்கண்டு மகிழ்க.

மருதம்

இறுதியாக அமைந்த மருதத்திணையைப் பார்ப்போம்.
மருதத்திணையில் ஊடலும் ஊடனிமித்தமுமாகிய ஒழுக்கம் நன்கு பேசப்படும். "தண்பணை தழீஇய தளரா இருக்கை" என்றும், "மருதஞ் சான்ற மருதத் தண்பணை" என்றும் மருதநிலச் சிறப்பு சிறுபாணுற்றுப்படையிற் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. தலைவன் பரத்தையிடத்துச் சென்ருன் என்ற காரணத்தினுலே, தலைவி ஊடல் கொள்கிருள்.
ஊடல் கூடற்கின்பம் என்பதுபோல் இவ்வூடலும்

காதல் வாழ்க்கைக்கு வேண்டியதாகவே அமைகிறது.
ஆனால் இவ்வூடல்
விட்டால், காதல்

அதிகமாகி விடக்கூடாது. அதிகமாகி
இன்பம் நீங்கிச் சாதலே இன்பமென்ற
நிலை வந்து விடும்.
பரத்தையிடம் தலைவன் சேர்ந்து வாழ்
கிறானென்பது, தலைவியின் மனக்கற்பனையே!
இவ்வூடலை வைத்துக்கொண்டு மருத்திணையை
ஆரம்பிக்கிறார் புலவர்.
பாணன் தலைவனுக்காகப் பரிந்து, தலைவியிடம்
சென்று,
தலைவனை இல்லத்திற்கு வர அனுமதி வேண்டி நிற்கிறான்.
தலைவி, வாயில் மறுத்துப் பேசும்பகுதி மிக அழகாக
அமைந்திருக்கிறது. தலைவியின் கூற்றைப் பார்ப்போம்:

"செவ்வழிப் பாண்மகனே! சிறப்பினையுடைய சிறு தேரினைக்
கையினால் இழுத்தின்புறுகின்ற என் செல்வ மகன் பிறப்ப
தற்கு முன்பு, தலைவன் விருப்பமிக்கவனாய் இவ்வில்லிலே
தங்கி என்னோடு இன்புற்று வாழ்ந்தான் .
இப்பொழுதோ!
பரத்தையர் தோள்களை விரும்பி என்மேல் வெறுப்புடன்
வாழ்கின்றான். ஆதலால் வயலூரான் மெய்ம்மையை
எங்கட்கு உரையாது எழுந்து போவாயாக! நற்குலத்திலே
தோன்றிய மனையாளிடம்

காரமென என் தலைவன்

வாழ்வது புண்ணியிலேயிடும்
நினைக்கின்றான். தம்மை அழ
குறுத்தும் நல்லார்தோள் சேர்தலே இன்பம் பயக்குமென்று
கருதுகிறான். நல்லகம் தழுவாது புல்லகம்
தழுவுகிறான்," என்று தலைவி பாணனிடம் கூறினாள்.

தலைவியை விரும்பாது, பரத்தையை

விரும்பித் தலை வன் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையை

உள்ளுறை உவமமாக ஒரு

ஐயைந்திணை-நூற்றைம்பது கைந்நிலை இன்னிலை
341

பாட்டில் எடுத்துக் காட்டும் திறம்
போற்றற்குரியது. அப்பாட்டைப் பார்ப்போம்:

"கருங்கோட்டுச் செங்க ணெருமை கழனி
இருங்கோட்டு மென்கரும்பு
சாடி—அருங்கோட்டால்
ஆம்பல் மயக்கி அணிவளை யார்ந்தழகாத்
தாம்ப லசையினவாய் தாழ்ந்து."

பெரிய கொம்பினையும், சிவந்த

கண்களையுமுடைய

எருமை வயலிலே விழுந்து, ஆங்குள்ள இனிய மெல்லிய

கரும்பினை உண்ணுது, தனது கோட்டால் முறித்துத்

தள்ளி, ஆம்பல்களையுமகற்றிக்

இன்புற்றது. எருமையைத்

குவளைப் பூக்களைத் தின்று

தலைவனுக்கும் மென்கரும்

பினைத் தலைவிக்கும்,

ஆம்பலைத் தோழியர்க்கும் குவளையைப்

பரத்தையரின் அற்ப வாழ்க்கைக்கும் ஒப்பிட்டுப் பேசுவது

மிக அருமையுடைத்து. எருமை மென்கரும்பைத்

தின்ணுது, கோட்டால் முறித்துத் தள்ளுவது தலைவன்

தலைவியை விரும்பாத நிலையை யெடுத்துக்காட்டுகிறது.

ஏருமை, குவளைப்பூவைத் தின்றின்புறுவது, பரத்தையரை

விரும்பிச்சென்று இன்பமெய்துவதை எடுத்துக்காட்டு கிறது.

பரத்தை, தலைவனோடு சேர்ந்து சிறப்புற்று மன வெழுச்சியினோடு வாழ்கின்றாள்; தலைவனைப் பிரிந்த காலத்திற் றலைவியும் மனவெழுச்சியோடு வாழ்வதாகவே பாணனிடம் தலைவி கூறினாள். மனவெழுச்சிக்குக் காரணம் என்ன? தலைவியே கூறுகிறாள். இங்குத் திரிபவனாகிய என் மகன் கைகளாற் காட்டும் சாடையினைக் கண்டும், குழறிக் குழறிப் பேசும் மழலைச்சொற் கேட்டும், தளர்நடையினைக் கண்டும், மகிழ்ச்சி பெற்று வாழ்கின்றேன்; எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை.

"...
தங்கையும் வாயுமறியாமல்—இங்கண்
உளர உளர உவனோடிச் சால
வளர வளர்ந்த வகை"

என்ற அடிகள், பிரிந்த காலத்தும் தலைவி, தான்பெற்ற செல்வ மகனின் இளநலங் கண்டு மனமகிழ்வுற்றாள்.

தலைவனும் தலைவியும் இன்புற்று வாழ்ந்த வாழ்க்கையைத் தோழி எடுத்துச்சொல்லும் பகுதியினைப் பார்ப்போம்.

வாழை மாத்திடத்தே வைக்கப்பெற்ற தேனையுண்டு மயக்கமுற்ற மருதநிலத்தூர்த் தலைவனின் மகளாகிய தலைவி, தாமரைப் பூவினிடத்தும் தனது மனதிலேயும் எப்போழுதும் நீங்காது நிறைந்து நிற்கின்ற தலைவனின் உருவத்தைக் கண்டு இன்புற்றுப் பூமாலை தொடுத்தாள். பார்க்குமிடமெல்லாம் தன் தலைவனின் உருவங் கண்டே மகிழ்ந்தாள் தலைவி. இத்தகைய காதல் வாழ்க்கையிலும் பிணக்கு ஏற்பட்டதை நினைந்து தோழி வருந்தினாள்.

"பூந் தாமரைப் பூவுள்ளுங் கண்ணார்
வய லூரன் வண்ண மறிந்து"

என்ற பகுதி படித்தின்புறத்தகுந்தது.

ஊடல் தீர்ந்த பின்னர்த் தலைவி தலைவனோடு கூடி இன்புற்றாள். தான்பெற்ற வின்பத்தைத் தலைவன் வாழும் நாட்டின்மேலேற்றித் தலைவி கூறும் இரண்டு பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

எருமைகள் தம் கன்றினை நினைந்து சோரவிடப்பட்ட பால், தாமரையினிடத்தே வாழும் வெண்மையான அன்னத்தை உண்பிக்க, வாய்க்காலாகப் புறப்பட்டுத் தாமரைப் பொய்கையிடத்துப் போய்ச் கருப்பொருள்கள் தலைவனின்

சேருகிறது. மருதநிலக் அருட்போக்குக்குச் சிறிது

இயைந்த இறைச்சிப் பொருள்களாக அமைந்த முறையும் உன்னற்பாலதாம், பாடலைப் பார்ப்போம்:

"கன்றுள்ளிச் சோர்ந்தபால் காலொற்றித் தாமரைப்பூ
வன்றுள்ளி யன்னத்தை யார்த்துவான்—சென்றுள்ளி
வந்தையா வென்னும் வகையிற்றே மற்றிவன்
தந்தையார் தம்மூர்த் தகை."

ஐயைந்திணை-நூற்றைம்பது கைந்நிலை இன்னிலை 343

தலைமகன் தான் பெற்றெடுத்த செல்வ மகனுக்கு ஐம்படை பூட்டிப் பெயரிடுதலாகிய நன்னாளிலே, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கத் தன் தோளிலே மைந்தனை வைத்துக்கொண்டு தலைவியோடு இந்திரன்போல வரும் காட்சியைக் கண்ட தோழி இன்பக்கடலில் ஆழ்ந்தாள். இவ்வின்பக் காட்சியைச் சித்திரித்துக் காட்டும் சொல் லோவியத்தைப் பார்ப்போம்:

"பாட்டர வம்பண் ணரவம் பணியாத
கோட்டரவ மின்னிவை தாங்குழுமக்—கோட்டரவ
மந்திரங் கொண்டோங்க வென்ன மகச்சுமந்
திந்திரன்போல் வந்தா னிடத்து.

கைந்நிலை

இந்நூல் சங்கமருவிய பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுள் ஒன்று. அகப்பொருளைப்பற்றிப் பேசுவது. மாறோக்கத்து முள்ளிநாட்டு நல்லூர்க்காவிதியார் மகனார் புல்லங்காடனாரால், ஒவ்வொரு திணைக்கும் பன்னிரண்டு பாடலாக
மொத்தம் அறுபது
உரையாசிரியர்களால்
யது; இக்காலத்தில்

வெண்பாக்களையுடையது. சிறந்த
பாராட்டப்பட்ட பெருமையுடை
இந்நூல் பெரிதும் போற்றப்படாத
நிலையிலிருக்கிறது. பல பெரியார்களி ர்
நன்முயற்சியினால் இந்நூல் வெளிவந்தது.
இதுபோன் / நூல்களையெல்லாம், மக்கள்
படித்தின்புற வேண்டும். இ நூலின் திணைவைப்பு
முறை குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல்
என்பதாகும். இந்நூலில் பல பாடல்கள்
சிதைந்தும், குறைந் தும் விளங்குகின்றன.

குறிஞ்சித்திணையில் நயமான கருத்துக்களை நாம் காணலாம். மலையிலே வேடர்கள் தினைப்பயிர் விளைவிப்பதற்காகச் சந்தன மரங்களையெல்லாம் அடியோடு வெட்டிவிட்டனர். மலையில் நறுமணங்

கமழவில்லை. இக்குறையை நீக்குவான் பொருட்டு, அருவிகள் சந்தன மரங்களை அடித்துக்கொண்டு வருகின்றன. இத்தகைய வளங்கள் நிறைந்த

"மலைநாடு
வெந்த புனத்திற்கு வாச முடைத்தாகச்
சந்தன மேந்தி யருவி கொணர்ந்திடூஉம்
வஞ்ச மலைநாடன் வாரான்கொல் தோழியென்
நெஞ்சம் நடுங்கி வரும்."

மலைநாடனின் பெருமையைக் கேட்டவுடன் என் கைவளை சோருகின்றன என்று தலைவி பேசுவது, தலைவியின் தலையான அன்பை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

"மலை நாடன் றன் கேண்மை
சொல்லச் சொரியும் வளை"

என்பது பாட்டு.

பாலைக்காட்சியிற் சில நயங்களைப் பார்ப்போம். அரக்குப்போன்ற ஓமை மரத்தின் ஐதாகிய நிழலில் மகிழ்ச்சியில்லாத கடுங்கன்று தூங்கா நிற்கும். 'ஆந்தை குறுங்கலி கொள்ள நம்மாடவர் காய்ந்து கதிர்தெறூஉங் கானம்,' என்றும், 'கள்வர் திரிதரு கானம்,' என்றும், 'பேய்த்தேரை நீரென்று நினைந்து ஓயாது மான்கள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் கானம்'' என்றும் பலவாருகப் பாலையின் கொடுமையினை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிருர்.

முல்லைத் திணையில், கார்காலச் சிறப்புகளெல்லாம் நன்கு பேசப்பட்டிருக்கின்றன. முல்லையின் முகை கூரையிறுபோல இருப்பது என்று ஆசிரியர் காட்டியது எவ்வளவு பொருத்தமான உவமானம். கார்காலத்தில் முல்லைக் காடுகளில், குருந்தமும், பிடவங்களும், பிண்டிகளும் நன்கு பூத்திருந்தன. மடமையுடைய மயில்கள் கூவ, மந்திகளும், மான்களும் ஒடுங்கி நிற்கின்றன. இத்தகைய கார்காலம் வந்துற்றபோதும் கணவன் வரவில்லையே யென்று தலைவி வருந்தினுள்.

''நரவாய் வழங்கு நளிதிரைத் தண்கடல்''

என்று நெய்தலைச் சிறப்பிக்கிருர். காய்ந்த மீன்களைப் புன்னை மரத்தடியிலிருந்து காவல் செய்து கொண்டிருந்

ஐயைந்திணை - நூற்றைம்பது கைந்நிலை இன்னிலை 345

தாள் தலைவி. கடற்கரைக்குத் தலைவனும் வந்தான். இரு

வரும் ஒருவரை யொருவர் நேசித்தார்கள். கடற்கரைச்
சோலையிலே இருவரும்கூடி இன்புற்றார்கள். நாள்தோறும்
தலைவனும் தலைவியும் இங்ஙனம் சந்திப்பது வழக்கம். ஒரு
நாள் தலைவன் வரவில்லை. தலைவன்மீது மிக்க கோபங்
கொண்டு தலைவி பேசுவது,

" என்னையர் தந்த விறவுணங்கல் யாங்கடிந்து
புன்னையங்கான விருந்தேமாப் பொய்த்தெம்மைச்
சொன்னலங் கூறி நலனுண்ட சேர்ப்பனை
யென்னைகொல் யாங்காணு மாறு.''

தலைவன் தன் சொன்னலத் தான் என்னை ஏமாற்றி
வஞ்சித்தான் என்று தலைவி பேசுவது அவளது தலையான
அன்பைத்தான் எடுத்துக்காட்டுகிறது

இன்னிலை

கழக வழி வெளிவந்துள்ள
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாக இவ்
இன்னிலை தொகுக்கப்படவில்லை யாயினும்
பண்டுதொட்டு 'இன்னிலை' என வழங்கி வருதலானும
இதனை நாட்டு விடுதலை வீரர் திரு. வ. உ. சி. அவர்கள்
ஆராய்ந்து கண்டு இன்னிலை எனத் தனியே பதித்து
முன்பே வெளியிட்டுள்ளமையானும் இதையும்

பதினெண்கீழ்க் கணக்குள் சேர்த்து எண்ணத் தக்கதாக உளது. ஆகவே, இதைக் குறித்தும் ஈண்டுச் சேர்த்துக் கூறி முடித்தல் தக்கதாகும்.

இன்னிலை என்னும் இந்நூல் "கீழ்க்கணக்கு" என்னும் பெயரால் தொடுக்கப்பட்ட நூல்களில் ஒன்று. இதன் ஆசிரியர் பொய்கையார். இந்நூலைத் தொடுத்தவர் மதுரையாசிரியர். பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் இந்நூலுக்கு வாழ்த்துச் செய்யுளை இயற்றியிருக்கிறார். அறத்துப்பால், பொருட்பால், இன்பத்துப்பால், வீட்டுப்பால் என நான்கு பகுதிகளைக்கொண்டது இந்நூல். இந்நூலில் மொத்தம் நாற்பத்தைந்து

செய்யுட்களே உள்ளன. நவில்தொறும் 346

பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

நவில்தொறும் நூல்நயம் பயக்கும் என்று சொல்வது இந்நூலுக்குப் பெரிதும் பொருந்தும். நம் தமிழ்த் தொல்லாசிரியர்களில் பலர் இந்நூலை எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்னிலை என்பது இனிமையாகிய நிலை என்று பொருள்படும். இனிய நிலையைக் கொடுப்பதால் இந்நூலுக்கு இன்னிலை என்று பெயராயிற்று.

அறத்துப்பாலில் வரும் ஒரு சிறந்த உண்மையைப் பார்ப்போம். வினைகள் இருக்கும்வரை பிறப்பும் இறப்பும் வந்துகொண்டே இருக்கும். வினையை மூட்டோடு ஒழித் தால்தான் பிறப்பு ஒழியும். வினைகள் நம்மைவிட்டுப் பிறப்பும் நீங்காது. நாமும்

ஒழியாதவரை
பிறவிப் பெருங்

கடலிலிருந்து கரையேறமாட்டோம். பசுவின் மடியில் பொருந்தியுள்ள இளம்பால், பிதுக்கப் பெய்தல்போல' பிறப்பிறப்பும், வினைகள் இருக்கும்வரையும் நீடிக்கும். சித்தாந்த உண்மைக்குப் பொருந்திய கருத்து. பாடலைப் பார்ப்போம்:

" தாமீட் டருவினைகள் தண்டா உடம்பொன்ற
நாமீட் டொறுக்கொணு ஞாங்கரடிப்பட்ட
சீம்பால்
பிதுக்கப் பெயல்போற் பிறப்பிறப்பும் போகா
கதுப்போ டிறுத்தல் கடன்."

உண்மையான செல்வர் யார்? பொய்கையார் கருதும்
செல்வரின் சிறப்பியல்களைப் பார்ப்போம். தூய சொற்
களைச் சொல்லுதலும் பெரியோர் சொல்லியதை அறிதலும்
பெரியோர் துணைக்கோடலும் துன்பம்

நேர்ந்தகாலத்தில்,
கலங்கா திருத்தலுமாகிய
நற்குணங்களையுடையவர்களே
செல்வரெனப்படுவர். சிறுமையுள் நீங்கிய
இன்சொல்
ஒருவனுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பம்
நல்கும்.
மேகம்
மையப்பெய்து,

கடல்நீரையுண்டு, உப்பு நீக்கி, நல்ல மழை
உலகத்திற்கு நன்மை செய்வதுபோல், அறி
ஞர்களும் அறிவில்லாதவர்களின் மடமையைப்போக்கி
நல்லறிவு புகட்டவேண்டும். இதுவே அறிஞரின் சிறந்த
கடமை.

ஐயைந்திணை-நூற்றைம்பது கைந்நிலை இன்னிலை
347

"கடன்முகந்து தீம்பெயலை யூழ்க்கு மெழிலி
மடனுடையார் கோதகற்றி மான்புறுத்த லேமம்
படைத்தாக்கல் பண்பறிந்தோர் சால்பு."
இனிப் பொருட்பாலிலுள்ள சில நயங்களைப்
பார்ப்போம். 'திரைகடலோடியும் திரவியம்தேடு'
என்ற முதுமொழிப்படி, நாம் முதற்கண்

இவ்வுலகத்தில் அரும்பாடு பட்டுப் பொருளை ஈட்டவேண்டும். அதுவே நமக்கு யாண்டும் உறுதுணையாகும். செல்வமில்லாதவருக்குத் தம் சுற்றத்தாரும் வேருவர். செல்வமுடையார்க்கு ஊரெல்லாம் சுற்றம்தான்.

"உடைமையரு திட்ட வுறுதுணையாம் யாண்டும்
உடைமையராச் சென்றக்கால் ஊரெல்லாஞ்
சுற்றம்
உடைமைக்கோ லின்றங்குச் சென்றக்காற் சுற்றம்
உடையவரும் வேறு படும்."

செல்வத்தை இடைவிடாது ஈட்டுதலின் அவசியத்தை இப்பாடல் நமக்கு நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இளம்பருவத்தில் கல்வி அறிவைப் பெருக்குவதற்குப் பொருள் இன்றியமையாததாகும். பொருளில்லையேல், கல்விகற்பதற்கும் வழியில்லை. இங்ஙனம் கல்வி அறிவை அடைவதற்குத் துணையான பொருளில்லாதவன், குருட் டிடையன் காட்டினை அடைதலை யொக்கும். "குருட்டாயன் நீள்கானங் கோடல் சிவணு" என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிருர். கல்வி நலமில்லாதவன் அறத்தைப் பேணுன்; சுற்றத்தை இழப்பான்; துன்பங்களுக்கெல்லாம் உறை விடமாவான்.

இன்பப்பாலில் புணர்ச்சியின்பச் சிறப்பை நாமெல்

லாம் வியக்கும்வண்ணம் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிருர். உலகமே மன்மதனின் கிலேபெற்ற ஆட்சியில் மாட்சிமைப்பட்டிருக் கிறது. இரத்த சோலாக்கப்பட்ட அழுக்குடம்பையுடைய பெண்ணே, வாசனைக்கூட்டால் முழுக்காட்டி கடிமணப் பந்தலில் பெரியோர்க்கு முன்பு அமரும்படி மக்கள் செய்கிருர்கள். இச்செயல் உலகம் காம இச்சையையே

பெரிதும் விரும்புவதைக் காட்டுகிறது. இதனுல் ஒவ்வொரு
வரும் ஒவ்வொரு பெண்ணே மணக்கின்றனர்.

பெண்களின் அழகை வருணிக்கும் பகுதி மிக அருமை
யாய் அமைந்திருக்கிறது. பெண்களின் பாதம் மெல்லிய
தாக இருக்கிறது. அன்னத்தின் தூவியும் நெருஞ்சிக்காய்
என்று சொல்லும்படியான அவ்வளவு மிருதுவான பாதம்.
துய்மை மலரை நீர்முள்ளியாகக்கொள்ளும். கண்கள்
நீலோற்பல மலரையும், சேல்மீனேயும் ஒத்தன. வளேகளே
யணிந்த இம்மகளிரே, ஆடவருக்குத் துணையாவர். பெண்

ணின் இனிய துணையைக் கொள்ளாது வாழ்பவர், இவ்
வுலகில் தனிமையுற்றுத் தளர்வர்.

"தூவி நெருஞ்சிக்காய் நீர்முள்ளி தும்பையலர்
காவியன சேற்கண் குறுந்தொடியார்—ராவிக்
கினிய றிணைசேரா ரீர்ங்கண்மா ஞாலத்
தனிமைக் கவரோர் கரி."

தூய காதலர் நுகரும் இன்பமும் கடவுளுடைய பெரிய
உருவமேயாகும். இது வெறுக்கத்தக்கதன்று. இவ்வுலகில்
இன்பத்தின் தன்மையை அறியாதார், சாதல் நன்றென்று
கூறுவர். இக் காதல்இன்பமும், உலகத்தை ஆக்கியும்
காத்தும் அழித்து வரும் கந்தழியின் பெரிய உருவமே.

"காதல் விரிகிலத் தாரா வகைகாணார்
சாதனன் றென்ப தகைமையோர்—காதலும்
ஆக்கி யளித்தழிக்குங் கந்தழியின் பேருருவே
நோக்கிலரை நோவ தெவன்."

எல்லாம்வல்ல இறைவனைக் கந்தழி என்ற செம்மை
மிகுந்த சொல்லால் பொய்கையார் குறிப்பது சாலவும்

போற்றற்குரியது. அருவமும் உருவமும் இல்லாத
பொருளே கந்தழி எனப்படும். நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள்
கந்தழியையே கடவுளெனக்கொண்டு வாழ்ந்தார்கள்.
கந்தழியின் தண்ணளியில் நாம் வாழ்வோமாக!

VI. மணிமொழிக் கோவை

நான்மணி ஆசாரம் முதுமொழி

[திரு. தி. வ. காந்திமதிநாதன், பி. ஏ. (ஆனர்சு)]

தோற்றுவாய்

பிற உயிரினங்களைவிட மனிதன் உயர்ந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். காரணம், மனிதன் சிந்திக்கத் தெரிந்தவன். மலைச்சாரலிலும் அகன்ற காடுகளிலும்

வாழ்ந்த காலம்
தொட்டு, அவன் எல்தயும் எண்ணிப் பார்க்கும் பழக்கத்தை வளர்த்து வருகிறான். நேற்று வந்த துன்பத்தை நினைத்து இன்று வருந்திக்கொண்டுமட்டுமிராமல் தெளிவாகச் சிந்தித்து, நாளை அதைப் போக்குவதற்கு ஒரு வழியும் கண்டுபிடித்து விடுகிறான். உலகில் நல்ல முறையில் நாடி வழி வகுத்துக் கொள்கிறான். காலப் போக்கிலே இவ்வாறு தாம் கண்ட உண்மைகளைப் பிறரும் அறிந்து பயன்பெறும் வண்ணம் சிலர் ஏட்டிலே எழுதி வைத்தனர். அவ்வாறு எழுதப்பட்ட நூல்கள் மனிதனைத் தா் வாழ் நாளில் கூடியவரை துன்பத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள வழி காட்டுகின்றன. அந்நூல்களை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று தன் எண்ணத்தை நேரடியாகக் கூறுவது, மற்றொன்று மறைமுகமாகச் சொல்லுவது. முன்னையதை அறநூல் என்று அழைக்கிறோம். பின்னையதை இலக்கியம் என்று பிரிக்கிறோம்.

பண்டு தொட்டே தமிழ்நாட்டில்

அற நூல்கள்
தோன்றி வளரலாயின. சங்க காலத்தைத்

தொடர்ந்
தெழுந்த பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களும்

அறத்தை வலி
யுறுத்துகின்றன. அவற்றுள்
கோவை, முதுமொழிக்காஞ்சி

நான்மணிக்கடிகை, ஆசாரக்
கோவையென்பன தலைசிறந்தன

வாகும். இம் மூன்றையும்பற்றிப் பேசுவதில் இப்பேச்சு மணிமொழிக் கோவை என்ற தலைப்புப் பெற்றது. இவை தோன்றிய காலம், இயற்றிய ஆசிரியர்களின் பிறப்பு வளர்ப்பு முதலியபற்றி விரிவான செய்திகள் எவையும் கிடைக்கவில்லை. இவற்றின் போக்கில் நாம் சங்க இலக்கிய மணத்தை நுகர முடியும். இடை இடையே சங்க காலத்தில் இல்லாத சில புதுமைகளை நோக்கி இப்பாடல்கள் திரும்பு வதையும் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

மனிதன் கூடிய வரையிலும் துன்பமின்றி வாழ உதவி செய்வதே இந் நூல்களின் நோக்கம் என்று முன்னரே பார்த்தோம். மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று நூல்களின் மூலம் அவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்தலாம்.

நான்மணிக்கடிகை

முதலில் நான்மணிக்கடிகையை எடுத்துக்கொள்வோம். நூல் முழுதும் பார்க்கக் காலம் இடம் கொடாதாகையால் ஒரு சில மேற்கோள்களைக் கண்டு மேலே செல்வோம்.

இந் நூலை இயற்றியவர் விளம்பி நாகனார் என்ற பெரும்புலவர். இவர் தமது நூலின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் மணி போன்ற நான்கு கருத்துக்களை வெளியிடுவார். கடவுள் வாழ்த்துப்பாக்கள் இரண்டு நீங்கலாக

நான்கு பாட்டுகள் பாடியுள்ளார்.

நூற்று

சில முக்கியமான கருத்துக்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன. அத்தகைய கருத்துக் கள் மனிதன் வாழ்வில் இன்பம் பெருகப் பெரிதும் பயன் படுகின்றன. அக் கருத்துக்களைத் தொகுத்தும் விரித்தும் பார்ப்போமானல்
றென விளங்கும்.

அந் நூலின் அருமையும் பயனும் தெற்

சினத்திஞல் கேடுவரும் என்பதை

எல்லோரும் அறி
வர். என்ருலும் அதனல் வரும் பெருந் தீங்குகளைப்பற்றிப் பொதுவாக யாரும் சிந்திப்பதில்லை. ஒருவன் நல்வாழ்வு

வாழ வேண்டுமானல் முதலாவதாக சினத்தைக் கைவிட வேண்டும். சினம் மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் கொடுப்ப

மணிமொழிக் கோவை-நான்மணி...முதுமொழி

தோடு மட்டுமன்றிச் சினம் கொள்ளுவோனையும் கெடுத்து விடும். மூங்கிலிலே பிறந்த தீ மூங்கிலையே எரித்து விடுவது போலத், தன்னுள்ளே பிறந்த சினம் தன்னையே அழித்து விடும். வள்ளுவரும் 'சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி' என்று குறித்துள்ளார்.

மக்கள் இன்ப வாழ்விற்கு நோயின்மை முக்கிய

காரணமாகும். ஆரோக்கிய வாழ்வே ஆனந்த வாழ்வு. உடல் நலத்திற்கு உடல் உறுப்புக்கள் மட்டுமன்றி அகத் துறுப்பாகிய மனமும் முக்கிய காரணமாகும் என்பதை நாம் மறந்துவிடுகிறோம். மனமாற்றம் உடல் மாற்றத்தைக் கொடுக்கும். மனத்தின் வலியும் தளர்ச்சியும் உடலின் வலிமைக்கும் தளர்வுக்கும் காரணமாகும். இதை அன்றாட வாழ்க்கையில் காணலாம். முதன் முதலாக இதைப்போல் ஒரு மேடையிலேறிப் பேசும் ஒருவனை யெடுத்துக்கொள் வோம். வாலிபன், நல்ல உடற்கட்டு வாய்ந்தவன். பேச்சைத் துவக்குவதற்கு முன்னரே அவன் உடலில் நடுக்கம் ஏற்படுகிறது; நெஞ்சு படபடவென்று அடிக்கிறது; உதடு துடிக்கிறது; மேனியெல்லாம் முத்து முத்தாய் வியர்வை யரும்புகிறது. உடலின் வலி குன்றி நரம்புத் தளர்ச்சி ஏற்பட்டதால்தான் இத்தகைய மாறுதல்கள் நேரும் என்று நாம் அறிவோம். மேலே குறிப்பிட்ட வாலிபனோ நல்ல உடற்கட்டு வாய்ந்தவன். அவன் உடலில் இத்தகைய மாறுதல் தோன்றக் காரணம் என்ன? அதை அறிய முற் படும்போது ஓர் உண்மை வெளிவருகிறது. கன்னிப் பேச்சு என்ற எண்ணத்தால் அவன் உள்ளத்தில் அரும்பிய அச்சம் அவன் நரம்புகளைத் தாக்கி வலி குன்றச் செய்து விட்டது. இதனால் மனம் உடலைப் பாதிக்கும் என்பதை நன்கறிகிறோம். மனத்தின் திரிபுகள் பலவகைப்படும். அவை அச்சம், உவகை, துக்கம், வீரம், கோபம் முதலி யன. இவை உடலைத் தாக்கித் தனக்கு அடிமைப்படுத்தி விடுகின்றன. நல்ல மாறுதல்கள் நன்மை செய்யும். தீய மாறுதல்கள் தீமைசெய்யும். தீயனவற்றுள்ளும் மிகத்தீயது கோபமாகும்.

எதை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்று உணர்ந்து தெளிந்து அதன்படி நடப்பதால்தான் மனிதன் மிருகத்தினின்றும் வேறுபடுகின்றான். அதைவிட உயர்வடைகின்றான். கோபம் என்ற குணம் ஒருவன் உள்ளத்தை அடையுமானால் அவன் எதை எவ்வாறு செய்யவேண்டும், எப்போது செய்ய வேண்டும், செய்வதால் வரும் விளைவென்ன என்பவற்றையெல்லாம் அறியும் சக்தியை இழந்துவிடுகின்றான். எனவே அவனுக்கு எவ்வித நன்மையும் உண்டாவதில்லை. நன்மையடைய வேண்டும் என்று ஒருவன் விரும்பினால் முதலாவதாக அவன் கோபத்தைக் கைவிட வேண்டும் என்ற கருத்துத் தோன்ற நான்மணிக்கடிகை ஆசிரியர் ஒரு பாடல் பாடியுள்ளார்.

"கற்றார்முன் தோன்றா கழிவிரக்கம், காதலித்துஒன்று
உற்றார்முன் தோன்றா உறுமுதல் ;—தெற்றென
அல்ல புரிந்தார்க்(கு) அறம் தோன்றா ; எல்லாம்
வெகுண்டார்முன் தோன்றா கெடும்."

சினம் கொண்டவன் நன்மை எது தீமை எது

என்ப

தையே அறிய முடியாதவனாகிவிடுவான். உண்மை அவன் முன் தோன்றாது. கண்ணிழந்தவன் நடப்பதைப்போலத் தான் அறிவிழந்தவன் நடப்பான் என்றெல்லாம் கூறிய ஆசிரியர் அதை அறவே கைவிட்டுவிட வேண்டும் என்று தொடர்ந்து கூறுகிறார். "கன்றாமை வேண்டும் கடிய; பிறர் செய்த நன்றியை நன்றாக் கொளல் வேண்டும்; என்றும் விடல் வேண்டும் தன்கண் வெகுளி" என்ற பாடல் இக் கருத்தை வலியுறுத்துகிறது.

இவ்வுண்மையை நன்றாக உணர்ந்து எவ்வெவ் வினையை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்று அமைதியாகச் சிந்தித்தால் உறுதியாக வாழ்வில் வெற்றி கிடைக்கும். கோபிப்பதால் நம்மை நாமே கெடுத்துக்கொள்கிறோம். நமக்குப் பகைமையை நாமே தேடிக்கொள்கிறோம். செல்லிடத்தும் அல்லிடத்தும் சினம் காத்து வாழ்ந்தால் நம்மை எதிர்நோக்கி வரும் கேடெல்லாம் வெயில் முன் பனிபோல் மறைந்தொழியும்.

மணிமொழிக்

கோவை-நான்மணி....முதுமொழி 353

ஒருவன் தனக்குப் பொல்லாப்பு வேண்டும் என்று

எண்ணினால் பிறரிடம் சென்று தன் மானமிழந்து இரந்து

நிற்க வேண்டும். இந்த மண்ணுலகில் என்றும் நிலைபெற்

திருக்க விரும்பினால் பலரும் பாராட்டும் முறையில்
வாழ்ந்து அழியாத புகழை ஈட்ட வேண்டும். மறு பிறவி
யில் தன்னுடன் வரத் துணை வேண்டினால் அறம் செய்ய
வேண்டும். நினைத்தவற்றை நிறைவேற்ற வேண்டும். செய்
வினை முடித்த செம்மல் உள்ளத்தோடு வாழ வேண்டும்
என்று விரும்பினால் சினத்தைக் கைவிட வேண்டும்.

"இன்மை வேண்டின் இரவெழுக; இந்நிலத்து
மன்னுதல் வேண்டின் இசைநடுக; தன்னொடு
செல்வது வேண்டின் அறம்செய்க; வெல்வது
வேண்டின் வெகுளி விடல்."

சில சமயங்களில் காரணம் எளிதில் சொல்ல முடி
யாத முறையில் நிகழ்ச்சிகள் நடக்கக் காண்கிறோம். திற
மையுள்ள ஒருவன் முறையாகச் செயலாற்றினும வெற்றி
அவனை அடைவதில்லை. மாறாகத் திறம குன்றியவன்
அறியாத வகையில் செயலாற்றும்போது, வெற்றி அவனை

நோக்கி விரைவதைப் பார்க்கிறோம். அஃது
இயற்கையின்
செயல் என்று அமைதி கூறுகிறோம். தளராத
முயற்சி
யுடையவர்களுக்கு இயற்கை
உதவியாயிருப்பதுபோல,
மூளியில்லாத மக்களுக்கும் அவ்வுதவி பல
வழிகளிலும்
இடைக்கும். செல்வம் அவனைத் தானாகவே வந்து
சேரும்.
செல்வம் ஒருவனிடத்து நிறைந்திருக்குமானால் அவனால்
முடியாத காரியம் எதுவும் இல்லையென்று கூறலாம்.
'எட்டி எட்டிய மட்டும் பாயும் பணம் பாதாள
மட்டும்
பாயும்' என்பது பழமொழி. இந்நூலாசிரியரே,

" கல்லிற் பிறக்கும் கதிர்மணி; காதலி
சொல்லிற் பிறக்கும் உயர்மதம்—மெல்லென்று
அருளிற் பிறக்கும் அறநெறி; எல்லாம்
பொருளில் பிறந்து விடும்"

என்று கூறுகிறார். அச் செல்வம் சின
தான் துணை நிற்கும்.

மில்லாதவனுக்குத்

" கண்டதே செய்பவாம் கம்மியர் ; உண்டுஎனக்
கேட்டதே செய்ப புலன்ஆள்வார் ; வேட்ட
இனியவே செய்ப அமைந்தார் ; முனியாதார்
முன்னிய செய்யும் திரு." (நான்மணி:
௬0.)

கம்மியர் தாம் எதைப் பார்க்கின்றனரோ அதையே
செய்யும் திறமை படைத்தவர்கள். அறிஞர் உண்டு எனக் கூறும் நூலை முறையாகக் கேட்டு அதனையே செய்யும் தகுதிவாய்ந்தவர். நல்ல பண்பட்ட உள்ளம் படைத்தவர் இனியவற்றையே செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர். கோப மில்லாத சான்றோர் நினைத்தவற்றை யெல்லாம் செய்து கொடுக்கும் பேராற்றல் படைத்தது செல்வம்.

இப்பாடலில் திரு என்ற சொல்லை ஆசிரியர் கையாண்ட முறை வியந்து பாராட்டத் தக்கது. 'திரு'
என்ற சொல்லுக்குப் பணம் என்று மட்டும் பொருள்
கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. செல்வம் என்றால்
பணம் என்று மட்டும் நாம் வழங்குவதுமில்லை. செல்வத் துள் செல்வம் செவிச் செல்வம் என்கிறோம். கல்வியைப் போல் செல்வம் காணக் கிடையாது என்கிறோம்.

'நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்' என்கி
றோம். செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே என்கி
றோம். தம் பொருள் என்ப தம் மக்கள் என்றுரைக்கிறோம். எனவே பொன்னும் மணியும் காணயமும் மட்டும்
செல்வம் என்பதில்லை. சுருங்கக் கூறின் மக்களுக்கு நன்
மையும் இன்பமும் தருவனவற்றையெல்லாம் செல்வம் என்
கிறோம். இத்தனை பொருளும் இவனை வந்தடையும் என்ற
பொருளும் தோன்றுமாறு திரு என்ற அழகிய சொல்லைப் பயன் படுத்தியுள்ளார்.

ஒன்றே செய்ய வேண்டும், ஒன்றும் நன்றே செய்ய
வேண்டும், நன்றும் இன்றே செய்யவேண்டும், இன்றும்
இன்னே செய்யவேண்டும் என்பது சான்றோர் வாக்கு.
நல்ல முறையில் செய்யவேண்டும் என்று நினைத்தால் ஒன்றைத்தான் செய்யமுடியும். அந்த ஒன்றைச் செய்வதற்கு முன்னர் எதைச் செய்வதென்று நன்றாகச் சிந்தித்துத்

தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

எடுத்துக்கொண்ட
காரியம் தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மையளிப்பதாக இருத்
தல் வேண்டும். நன்மை இருவகையில் ஏற்படும், ஒன்று
நன்மையைச் செய்தல்; மற்றொன்று தீயனவற்றை விட்டு
விடல். இவ்வாறு மேற்கொள்ளுதலையோ விடுதலையோ
செய்து நாம் நன்மை பெறலாம். தேர்ந்தெடுக்கப்படும்
பொருள் நல்லதாயினும் அல்லதாயினும் அவ்வவற்றுள்
தலைசிறந்ததாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.
ஏதேனும் ஒரு தீச்செயலை விட்டுவிடுவது நல்லது. இந்
நூலாசிரியர் கூறுவதைக் காண்போம் :

" கொடுப்பின் அசனம் கொடுக்க ;—விடுப்பின்
உயிர்இடை யீட்டை விடுக்க ; எடுப்பின்
கிளையுள் கழிந்தார் எடுக்க ; கெடுப்பின்

வெகுளி கெடுத்து விடல்."

பிறருக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று நினைத்தால்
உணவுப் பொருளைக் கொடுக்கவேண்டும். ஏதாவது நீக்க
வேண்டும் என்று நினைத்தால் ஓர் உயிருக்கு நேர்ந்த
இடையூற்றை நீக்குக. யாரேனும் ஒருவரை எடுக்க விரும்
பினால் தன் சுற்றத்தாரில் மிகப் பின்பட்டாரை எடுக்க.
ஏதாவது ஒன்றைக் கெடுத்துவிடவேண்டும் என்று நினைத்
தால் சிறிதும் தயக்கமின்றி தம் உள்ளத்து வெகுளியைக்
கெடுத்துவிடவேண்டும். "உள்ளம் கவர்ந்தெழுந்து ஓங்கு
சினம் காத்துக்கொள்ளும் குணமே குணம் என்க" என்ற
அடிகள் நினைக்கற்பாலன. இதனால் தீயனவற்றுள்ளும்
மிகத் தீயது கோபம் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

உண்மையில் அதனால் வரும் தீமை மிக அச்சந்தரு
வது. பாரதியார் அக்கருத்தைத் தெளிவாகப் பாடியுள்ளார்.

"கோபத்தால் நாடி அதிர்ச்சி..."

"கோனுயிச் சாத்திரத்தை ஆளும் மாண்பார்
ஜகதீச சந்திரவசு கூறுகின்றான்
ஞானநுபவத்தில்இது முடிவாம் கண்டீர்
நாடியிலே அதிர்ச்சியினால் மரணம் என்றான்

கோபத்தால் நாடியிலே அதிர்ச்சி யுண்டாம்

....

கோபத்தை வென்றிடலே பிறவற் றைத்தான்
கொல்வதற்கு வழியெனநான்
குறித்திட்டேன்.''

காஞ்சிப் புராண ஆசிரியரும்,

'' வெகுளியே உயிர்க்கெலாம் விளைக்கும் தீவினை
வெகுளியே குணம்தவம் விரத மாய்க்குமால்
வெகுளியே அறிவினைச் சிதைக்கும்
வெம்மைசால்
வெகுளியில் கொடும்பகை வேறொன்
றில்லையால்''

என்று கூறுகிறார்.

இவ்வாறு இதன் பயங்கரத்தை உணர்ந்த ஆசிரியர் அதைப் போக்கிக்கொள்ள வழியும் கூறுகிறார்.

ஆன்றவிந் தடங்கிய
சான்றோர் நல்லன இவை, தீயன
இவை, நல்லன செய்க,
தீயன தவிர்க என்று அறிவுரைகள் கூறுவர். அவர் கூறுவனவற்றை அப்படியே பின்பற்றல் எல்லோர்க்கும் முடியாது. இதை அவர்களும் அறிவர். அறிந்து ஓரளவு விலக்களிப்பார்கள். மணிமேகலையில்

காகர் குருமகனுக்கு மாமிசம் உண்ணக்கூடாது என்று அறிவுரை கூறிய சாதுவன் இறுதியில் மூத்துவிளி மாவொழித்து மற்றெவ்வுயிர் மாட்டும் தீத்திறம் ஒழிகெனக் கூறுவதைக் காண்கிறோம். முற்றிலும் முடியாதென்று கைவிடுதலின்றி, முடிந்த அளவேனும் செய்யட்டும் என்று பெரியோர் கூறுதல் மரபு. அதற்கியைய நான்மணி ஆசிரியர் இறுதியில் ஒரு பாடல் பாடியுள்ளார்.

சினம் கொள்ளுதல் மிகக் கொடியது. அதிலும் தன் கோபம் செல்லாத இடத்தில் கொள்ளும்போது மிக மிகக் கொடியது. ஆதலால் முற்றிலும் சினத்தைக் கைவிட முடியாதாயினும் செல்லாத இடத்திலேனும் அதை விட்டு விடுக என்று நயந்து கேட்கிறார். அதுவும் முடியாது போனல் அக்கோபத்தைச் சுருக்கிக்கொள்ளும் பழக்கத்தையாகிலும் கொள்ள வேண்டும என்கிறார் :

மணிமொழிக்
கோவை-நான்மணி....முதுமொழி 357

"பெருக்குக நட்டாரை நன்றின்பால் உய்த்து;
தருக்குக ஒட்டாரைக் காலம் அறிந்தாங்கு;
அருக்குக யார்மாட்டும் உண்டி; சுருக்குக
செல்லா இடத்துச் சினம்."

விலக்கவேண்டியவற்றைக் கூறிய ஆசிரியர்

கொள்ள
வேண்டியவற்றையும் நிரல்படக் கூறுகிறார். அவர் கூறுவன
வற்றுள் தலைசிறந்தது கல்வியே ஆகும்.
ஒருவர்க்குச் சிறப்பு, அவர் பெற்ற செல்வத்தைப்
பொறுத்தது. அதைவிடச் சிறப்புத் தருவது கல்வியே ஆகும.
குஞ்சியழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டமுகும் அழ
கல்ல. ஒருவற்குக் கல்வி யழகே யழகு.
உற்றுழி உதவி
யும் உறுபொருள் கொடுத்தும் பிற்றைநிலை முனியாது
கற்றல் நன்று. கல்வி தொடங்குங்கால் துன்பமாய் இன்பம்
பயக்கும். கற்றவர்க்குக் கல்வியே நல்ல அணிகலன்.
தொன்றுதொட்டே கல்வியின் பெருமையை உணர்ந்து
அதன் பெருமையைப் பாராட்டி வந்திருக்கின்றனர். கற்ற
வர்களுக்கு மக்களிடையே நல்ல மதிப்பு உண்டு. கல்லாத
வன் பலர் கூடிய அவையில் நுழைதலே முடியாது. அவன்

கற்றவரிடை நுழைந்து உடன் இருந்தால் நாய் இருந்தது
போலாகும். ஏதேனும் பேசினால் நாய் குரைத்தது
போலாகும் என்று நாலடி ஆசிரியர் கடுமையாகக் கூறுகிறார்.
எண்ணற்ற பொன்னும் பொருளும் பெற்ற மன்னனுக்குக்
கூடத் தன்னாட்டில்தான் பெருமையும் சிறப்பும் உண்டு.
மாசறக் கற்ற வல்லாளனுக்குச் சென்றவிடமெல்லாம்
சிறப்புத்தான். நான்மணி ஆசிரியரும் தம் நூலில் பல
விடத்தும் கல்விபற்றிக் கூறிச் செல்கிறார்.

ஒரு மனிதனை அவன் கல்வியைக் கொண்டே மதிக்
கிறோம். அவன் எவ்வளவு கீழ்நிலையில் இருப்பானாயினும்
கல்வி நிறைந்தவனாக இருந்தால் உலகம் அவனைப் பாராட்
டும். ஒரே குடும்பத்தில் மூத்தோன் கல்லாதவனாக, இளைய
வன் கல்வியில் சிறந்திருந்தால் தாயின் மனம்கூட இளையவ

ளிடத்தில் திரும்பும். அரசன்கூட இளையவன் எண்ணப்
படி நடப்பான். நெருப்பு ஒரே நெருப்பாக இருந்தாலும்
அது மேற்கொள்ளும் இடத்தைக்கொண்டு சிறப்படை
கிறது. விறகிலே எரியும் தீயை இகழ்ந்துபேசுகிறோம்.
விளக்கின் திரியாலே ஒளிவிடும் தீயைக் கண்டால் பணிந்து
வணங்குகிறோம். அதைப்போலவே ஒரே குடும்பத்தில்
பிறந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவரவர் மேற்கொள்ளும்
தொழிலைப் பொறுத்தே மதிப்பளிக்கப்படுகிறது. கல்வியை
மேற்கொண்டால் பெருமை கிடைக்கும். 'பிறப்பொக்கும்
எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமை
யான்' என்ற வள்ளுவர் வாக்கு நினைக்கற்பாலது. விளம்பி
நாகனாரும்,

> "திரியழற் காணின் தொழுப விறகின்
> மெரியழற் காணின் இகழ்ப—ஒருகுடியில்
> கல்லாது மூத்தானைக் கைவிட்டுக் கற்றான்

இளமை பாராட்டும் உலகு''

எனக் கூறியுள்ளனர். புறநானூற்றாசிரியரும்,

" உற்றுழி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே
பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயும் மனந்திரியும்

ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக வென்னாது அவருள்
அறிவுடை யோனாறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே''

எனத் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

சிலர் இயற்கையிலேயே அறிவுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். சிலர் கல்வி காரணமாக நல்லறிவு பெறுகின்றனர். அறிவுடையோர்களும் பல நூல் கற்றுத் தம் அறிவைப்

பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல் உள்ளம் அறிவை அடிமைப்படுத்திவிடும். உள்ளம் சூழ்நிலைக்கேற்ப மாறும் தன்மைவாய்ந்தது. எனவே அதை அடக்கி ஆளப், பல நூல்களைக் கற்றும் கேட்டும் நம் அறிவை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். இதையே ஆசிரியர், "பதிநன்று பல்லார் உறையின் மதிநன்று மாசறக் கற்பின்" என்று கூறுகிறார்.

தவறுசெய்தல் மனித இயற்கை. தன் பிழையின் காரணமாக ஒருவன் இழிந்தநிலை யடைந்துவிடுகிறான். சிலர் வாழ்வில் தாழ்ந்துவிட்டால் மீண்டும் வாழ்வெய்துவ தில்லை. சிலர் தவற்றை உணர்ந்து உயரும் வழியறிந்து முயன்று சீரடைகின்றனர். கற்றவர்கள் இம்மாதிரி நிலை களில் உயர்நிலை பெய்துகின்றனர். காரணம் அவர்கள் கல்வியே. கல்லாத மூடனோ எனில் கால் முரிந்தவனாகி விடுகிறான்

" கற்றான் தளரின் எழுந்திருக்கும் கல்லாத
பேதையான் வீழ்வானேல் கால்முரியும்

... ...
..................................." ....

இத்தனை பெருமை பொருந்திய கல்வியைப் பாராட்டிய ஆசிரியர் அதைக் கற்கும் முறைதனையும் கூறுகிறார். எந்தச் செயலையும் நாம் வெற்றியுடன் முடிக்கவேண்டும் என்றால் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் செய்யவேண்டும். பசிநோக்காது கண்துஞ்சாது மற்றவர் குறையுரை நோக்காது கருமமே கண்ணாயிருத்தல் வேண்டும். இஃது எல்லோருக்கும் எளிதன்று. பலவிதப் பொறுப்பும் கவலையும் கொண்டவர் எதையும் ஒருமைப்பட்ட மனத்துடன் செய்ய முடியாது. கவலையும் பொறுப்பும் மிகக் குறைந்த அளவில் உள்ளவர் மிகச் சிலரே. பொறுப்புணர்ந்தவர் ஆற்றும் செயல் மிக எளிதில் வெற்றிபெறும். இதை உணர்ந்த ஆசிரியர் மக்கள் கல்வியை இளமையிலேயே கற்றுவிட வேண்டும் என்கிறார். இளமையிற் கல்வி பசுமரத்தாணிபோல் மனதில் பதியும். இளமையில் கல்லாமை பெருங் குற்றம்.

360 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

"இளமைப் பருவத்துக் கல்லாமை குற்றம்
வளம்இலாப் போழ்தத்து வள்ளன்மை குற்றம்
கிளைஞர்இல் போழ்தில் சினம்குற்றம் குற்றம்
தமர்அல்லார் கையகத் தூண்."

(நான்மணி)

மக்கள் இளமைப்பருவத்தில் கற்கவேண்டும் என்ற உண்மையை முதுமைப் பருவத்திலேதான் உணர்கிறார்கள்.

இளமையில் கல்வியை யாரும் வெறுப்பர். காரணம் அது
வருத்தம் கொடுப்பது. தொடங்குங்கால் துன்பம் தந்து
இன்பம் பயப்பது. உணர்ந்த பின்னர், 'துள்ளித் திரி
இன்ற காலத்திலே என் துடுக்கடக்கிப் பள்ளிக்கனுப்
பிலனே தந்தையாகிய பாதகனே' என்று வருந்துதல்
உண்டு. ஆதலால் அறியாத சிறுவர்க்கு அறிந்த தந்தையர்
தாம் வருந்திக் கல்வி பயிற்றுவிக்க வேண்டும். 'தந்தை
மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து, முந்தி யிருப்பச் செயல்'
என்ற வள்ளுவர் சொல்லும் பொருத்தமுடைத்தே. நான்
மணிப் பாடலும் அவ் வழியே செல்கிறது:

> " எல்லா இடத்தும் கொலைதீது; மக்களைக்
> கல்லா வளர விடல் தீது; நல்லார்
> நலம்தீது நாணற்று நிற்பின்; குலம்தீது
> கொள்கை அழிந்தக் கடை."

(௩௧௧)

குற்றம் பொறுத்தல்

சார்பினல் அறிந்தும் அறியாமலும்
குற்றம் செய் வார்களாயின் அஃது அவர்களுடைய
சார்புப் பழக்கத்தால் நேர்ந்த தீமையென்றுணர்ந்து
சால்புடையோர் அவர் குற் றத்தையும்
பொறுத்து மேற்கொண்டு அவர்கட்கு நன்மை
யும் புரிவர். அதுபோல் சிற்றினத்தார் சார்பிற்
பிறந்தா
ரைப் பொறுத்து நன்மை செய்வதே முற்றினச்
சார்பாம்
மூதறிஞர் கடன். இதனை உன்னி அவரைச் சினவா தொழிக.
சிற்றிற்பிறத்தல்—சிற்றினத்தார் சார்பாதல். உள் சுடினும்
—அகத்தே கிடந்து வருத்துமாயினும், சீறற்க—சினவா
தொழிக. மேலவர்—சால்புநிறை முற்றினத்தார், சால்பா
வாவது, அன்பு நாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மை

மணிமொழிக் கோவை-நான்மணி
முதுமொழி 361
என்னும் என்றும் மாறு ஐம்பெரும்
பண்புகளாகும். இச்
சால்பே நிறைவின்பமாகும். இவ்வுண்மை வரும்
திருப் | பாட்டுக்களான் உணர்க:

" அன்புநாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம்
வாய்மையோடு
ஐந்துசால்பு ஊன்றிய தூண்." (குறள்,

கஅக.)

"இன்றுசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு." (குறள்,
கஅள.)

"ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்."
(குறள், கடுசு.)

"பெற்றியால் தவமுன் செய்தா
ஞயினும் பிறப்பின் சார்பால்
குற்றமே குணமா வாழ்வான்
கொடுமையே தலைநின் றுள்ளான்
விற்றொழில் விறலின் மிக்கான்
வெஞ்சின மடங்கல் போல்வான்
மற்றவன் குறிச்சி வாழ்க்கை
மனைவியும் தத்தை என்பாள்."
(கஉ. கண்ணப்பர், அ.)

சொற்களே செயலைக் காட்டிலும் மிக்க துன்பத்தைத் தருவது. அச்சொற்கள் வடுவாய் மனத்துக்கண் கிடந்து என்றும் ஆறுது துன்புறுத்தும். சுட்டபுண் புறத்துக் கிடப்பதல்லால் அகத்துப் புகுவதில்லை. எனவே எவரும் ஆய்ந்தோய்ந்து பாராமல் படபடப்பாக விரைந்து பழிப்பன பகர்தல் கூடாது. மேலும் நல்லொழுக்க முடையவர்க்கு மறந்தும் தீய சொற்களைச் சொல்லுதல் ஒல்லாது. 'நன்றென்றவற்றுள்ளும் நன்று முந்துகிளவா' மையாகும் இச் சீரியபண்பு 'இழைத்துணர்ந்து ஈண்டிய கேள்வியி' னர்க்கே வாய்க்கும். இதுவே தன்னிழப்பாகிய வீடாம்.

இவ்வுண்மை வரும் பாட்டுக்களான் உணர்க:

" தீயினாற் சுட்டபுண் உள்ளாறும்
நாவினாற் சுட்ட வடு."

ஆறுதே

(குறள், கஉக) 362 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்
சொற்பொழிவுகள்

" பிழைத்துணர்ந்தும் பேதைமை

சொல்லா ரிழைத்துணர்ந்து
ஈண்டிய கேள்வி யவர்,"
(குறள், சகஎ)

" ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொலல்." (குறள்,
கங௬.)

" உண்டால்...
புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர்... (புறம்.
கஅஉ,)

" எள்ளற்க என்றும் எளியாரென் றென்பெறினும்
கொள்ளற்க கொள்ளார்கைம் மேலவா—
உள்சுடினும்
சீறற்க சிற்றிற் பிறந்தாரைக் கூறற்க
கூறல் லவற்றை விரைந்து."

உற்றதுணர்தல்

சிற்சில செயல்கள் நிகழ்ந்தபின் செம்மையும் உறுதி
யும் திகழ்ந்து தோன்றும். அந்நிகழ்ச்சிகள் துன்பம் தரு
வனவாகக் காணப்படினும் உறுதியுண்மை காட்டும்
ஒண்மையால் அவையனைத்தும் நன்மைக்கேயாம். அப்
பொருள்களை விளக்கும் நான்மணி காண்க : ஒளிக்கற்க
ளாகிய மணிகளின் நல் இயல்பைச் சாணையிட்டறிவர் ;
குதிரையின் நல்லியல்பைப் பண்ணமாச் செலுத்தியபின்
அறிவர் ; பொன்னின் நல்லியல்பைப் புடமிட்டுச் சுட்டறி
வர் ; கேளிரால் உண்டாகும் நற்பயனைச் செல்வக் குறை
பாட்டின் வைத்தறிவர். மண்ணுதல் - கழுவுதல் ; சாணை
யிடுதல். பண் - கலணை ; சேணம். மா - பரிமா ; குதிரை.
கேளிர் - உறவினர் ; நட்டோர். இவ்வுண்மையுணர்த்தும்
பாட்டுக்கள் வருமாறு :

" அமரகத்து ஆற்றறுக்கும் கல்லாமா அன்னார்
தமரின் தனிமை தலை."

(குறள், அகக)

" சுடச் சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பஞ்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு." (குறள், உசுஎ)

மணிமொழிக்

கோவை-நான்மணி...முதுமொழி 363

"கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி கிளைஞரை
நீட்டி அளப்பதோர் கோல்."

(குறள், ௨௯௬.) "மண்ணி அறிப மணிநலம்

பண்ணமைத்து

ஏறிய பின்னறிப மாநலம் மாசறச்
சுட்டறிப பொன்னின் நலங்காண்பார்

கெட்டறிப

கேளிரான் ஆய பயன்."

நல்லாண்மை

சார்ந்தாரைக் காக்கும் தன்மையினர்

ஒரோவழித்

துன்பப்படுத்தினும் சார்ந்தார் அவரைவிட்டகலாது அவர் பாலே அமைந்து வாழ்வர். சாரும் பண்பிலாதார் ஒரு காலத்தும் ஒட்டி வாழார். அவ்வுண்மை: பாகன் துன்

புறுத்தினும் யானை அவனுடன் இணங்தே வாழும். தாய் தான்பெற்ற சேயினைத் துன்புறுத்தினும் அச் சேய் தாயை விட்டு அகலாது வாழும். நட்டார் சினந்துரைப் பினும் அன்புற்று அகலார். மனம் ஒட்டாதவர்களும் இனம் ஒட்டி வாழ்தலிலர். மலைப்பினும் - துன்புறுத்தித்

தெறுத்தாலும். வாரணம் - யானை, தாங்கும் - சுமக்கும்.
அலைப்பினும் - அடித்து வருத்தினாலும். குழவி - சேய்.
சிலைப்பினும் - தவறுகண்டு இடித்துக் கூறினும். நடுங்கும்
விளை - நீங்கி அகலற்காம் செய்கை. ஒட்டார்
- மனம்

பொருந்தார். உடனுறைதல் - கூடிவாழ்தல். இவ்வுண்மை
உணர்த்தும் பாட்டுக்கள் வருமாறு:

"அழிவந்த செய்யினும் அன்பறார் அன்பின்
வழிவந்த கேண்மை யவர்."

(குறள், அ0எ.)

"ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின் அந்நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று."

(குறள், கூகுஎ.)

"நனைமுதிர் ஞாழல் சினைமருள் திரள்வீ
நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்தல் போல
ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப
தாயுடன்று அலைக்குங் காலையும் வாய்விட்டு
அன்னா வென்னும் குழவி போல
இன்னா செயினும் இனிதுதலை அளிப்பினும்

நின்வரைப் பினளென் தோழி
தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ இலளே."

(குறுந்தொகை, கூகஎ)

" மலைப்பினும் வாரணம் தாங்கும் அலைப்பினும்

அன்னேயென் றோடுங் குழவி சிலைப்பினும்
நட்டார் நடுங்கும் வினைசெய்யார் ஒட்டார்
உடனுறையுங் காலமும் இல்."

கல்வி அதிகம் கற்றாயினும் கற்றபடி நிற்பான் அல்ல
னாயின், அக் கல்வியால் ஒரு பயனுமில்லை. வள்ளுவரும்,

" கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக"

என்று கூறியுள்ளார். கற்றவரில் பலர் கற்றபடி நிற்றலைக் காண்கின்றோம் இல்லை. ஒன்றைக் கற்று உள்ளத்தில் கொள்வதால் மட்டும் உறுபயன் கிடைத்துவிடாது. கற்ற வற்றை நன்றாகச் சிந்தித்து உணர்ந்து அதன்படி ஒழுக வேண்டும். அவ் வொழுக்கமே மனிதனை உயர்த்துவது. நல்ல ஒழுக்கமுடையவனே கல்வி கற்றவன் எனப்படுவான். இதையே 'ஆசாரம் என்பது கல்வி' எனச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார்.

" மனைக்கு விளக்கம் மடவாள்; மடவாள்
தனக்குத் தகைசால் புதல்வர்; மனக்கினிய
காதற் புதல்வர்க்குக் கல்வியே; கல்விக்கும்
ஓதின் புகழ்சால் உணர்வு"

என்ற நான்மணிக்கடிகையின் பாடலும் வலியுறுத்துகிறது.

இக்கருத்தையே

ஆசாரக் கோவை

ஆசாரக்கோவை ஆசிரியர் பெருவாயின் என்பார். இவர் சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்ட

முள்ளியார்
காலத்தில்

வாழ்ந்தவர். இவர் செய்த இந்நூல்பாயிரம் நீங்கலாக நூறு வெண்பாக்களைக்கொண்டது. இது மக்கள் அன்றாட

மணிமொழிக்

கோவை-நான்மணி...முதுமொழி 365
வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய முறைகளை
விளக்கிக்
கூறுகிறது. பாயிரத்தின்மூலம் இவ்வாசிரியர் சைவ சமயத் தில் ஈடுபாடு உடையவர் என்று எண்ண இடமிருக்கிறது. இந் நூலின் கருத்துக்கள் மிகச் சிறந்த முறையில் அமைந்
திருப்பதால் பிற்காலத்தாசிரியரும் இவர் பாடல்களை எடுத்

துக் கையாண்டிருக்கின்றனர். இந்நூலுக்கு மூலம் ஆரிடம்
என்ற வடமொழி நூலாகும்.

தமிழ் என்றால் தலைவன் தலைவி என்ற இரு சொற்க
ளில் அடங்கிவிடும் என்று சிலர் எள்ளி நகையாடுகின்றனர்.
தமிழில் என்ன இருக்கிறது? காதல் ஒன்றைப்பற்றியே கூறும் அகச்சுவை நிரம்பியனவே தமிழ் நூல்கள் என்று கூறுகின்றனர். இக்கூற்று முழு அளவு உண்மையன்று
என்று வாதாடத் துணை நிற்கும் நூல்களுள் பெருவாயின்
முள்ளியார் இயற்றிய ஆசாரக்கோவையும் ஒன்றாகும். நம் அன்றாட வாழ்வில் செய்யும் சிறுசிறு செயல்களையும் எந்த முறையில் செய்யவேண்டும் என்று விளக்கமாகக் கூறு கிறது.

ஆசாரம் என்பதற்கு நாம் தவறுதலாகவே பொருள்
நினைத்து விடுகிறோம். ஆசாரம் என்பதை தெய்வீகத் தோடு இணைத்தே கூறி வருகிறோம். ஆசாரம் என்றால் நல்லமுறையில் நடத்தல் என்பதுதான் பொருள். பொது வாகக் கடவுள் வழிபாடு செய்யக்கூடியவர்கள் தினம் நீராடித் தூய ஆடை உடுத்து, நல்ல உணவு உட்கொண்டு வாழ்கின்றனர். அவர்களை ஆசாரத்தோடு வாழ்கிறவர் என்று கூறுகிறோம். காலப்போக்கிலே கடவுள் வழிபாடு செய்தால் நற்பயன் கிடைக்கும் என்ற நிலைமை மாறி

ஆசாரம் என்று நாம் கூறும் நல்ல ஒழுக்கங்கள் உடைய வர்கள் நற்பயன் அடைவர் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. புறத்தே தூய்மையாக இருப்பதைமட்டும் ஆசாரம் என்று நினைக்கத் துவங்கிவிட்டோம். அது முற் றிலும் தவறு. உள்ளும் புறமும் தூய்மையுடைமையே ஆசாரமாகும். இவ்விருவகை ஆசாரத்தைப்பற்றியும் வதுதான் ஆசாரக்கோவை,

கூறு

புறத்தூய்மையால் பயனில்லை என்பதை ஒரு புலவர்
மிகத் தெளிவாய் விளக்கியுள்ளார். நாள்தோறும் குளிப்
பதே கடவுளையடைவதற்கு வழியென்றால் கத்தும் தவளை
யும் மீன்களுமே கடவுள் உலகில் முதலிடம் பெறவேண்டும்.
காய்களையும் கனிகளையும் தின்பதனால் மட்டும் இறைவனடி
சேரமுடியுமானால் மரக்கிளையிலே தாவி விளையாடும் குரங்கு
களே முதலிடம்பெறும் என்று பலவாருக அவர் இவ்வெளி
ஆசாரத்தை இகழ்ந்துள்ளார்.

வெளி ஆசாரமட்டும்
உள்ளத்திற்கும் உயிருக்கும்

ஒருவன் மேற்கொண்டால்
பயன் கிட்டாது போனாலும்
உடல் நலம்பெறும் என்பது உறுதி.

இனி இந் நூலாசிரியர் இவைகளைப்பற்றி என்ன கூறி
யுள்ளார் என்பதைப் பார்ப்போம்.

எதை எவ்வாறு செய்வது என்பதைக் கற்று அதன் படி நடப்பதே ஆசாரம் என்ற கருத்தை நான்மணிக் கடிகை ஆசிரியர் கீழ்வரும் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

" ஆசாரம் என்பது கல்வி; அறம் சேர்ந்த
போகம் உடைமை பொருளாட்சி; யார்கண்ணும்

கண்ணோட்டம் இன்மை முறைமை; தெரிந்து
உண்ணோட்டம் இன்மையும் இல்."

ஆள்வாள்

உணவு கொள்ளுதல் எவ்வாறு என்பதைப்பற்றி மட்டும் பல பாடல்களை இந்நூலில் காணமுடியும்.

முறையாக உணவு கொள்ளக்கூடியவர்கள் தம்பசியை ஆற்றிக்கொள்ளும் முன்னர்த், தம்மைப்போல் பிறருக்குக் கொடுத்துப் பின்னே தாம் உண்ணுவர். ஒழுக்கம் தவறாத சான்றோர் வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் பறவைகட்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்துப் பின்னரே தாம் உண்பர். இன்றும் நம் தமிழகத்தில் பல வீடுகளில் இவ்வழக்கம் முறைபிறழாமல் நடப்பதைக் காண்கிறோம். இக்கருத்தமைந்த ஆசாரக்கோவைப் பாடல் பின்வருமாறு:

மணிமொழிக் கோவை-நான்மணி....முதுமொழி

69

"விருந்தினர் மூத்தோர் பசுசிறை பிள்ளை

இவர்க்கூண் கொடுத்தலால் உண்ணூரே என்றும்

ஒழுக்கம் பிழையாதவர்."

மற்றவர்கள் பசியை ஆற்றியபின், தாம் உண்ணும் நல்லார் தம்மைத் தூய்மைப்படுத்திய பின்னரே அருந்து வர். நன்றாகக் குளித்து, அதற்குப் பின்னரும் காலைக் கழுவி வாயை நன்றாகத் துடைத்து, உண்ணும் பாத்திரத் தைச் சுற்றி நீர்தெளித்து அதற்குப் பின்னரே உண்பர். கால் நனைத்த நீர் காய்வதற்கு முன்னரே உணவு கொள்ள வேண்டும் என்பது இவ்வாசிரியர் கருத்து. 'காலின் நீர் நீங்காமை உண்டிடுக' என்பது ஆசாரக்கோவையில் ஒரு வரி. இவ்வாறு முறையாக உண்டவரே உண்டாரெனப் படுவர். அவ்வாறு உண்ணாதவர் உண்டாலும் உண்டவ ராக எண்ணப்படமாட்டார்.

> "நீராடிக் கால்கழுவி வாய்பூசி மண்டலம்செய்
> துண்டாரே உண்டா ரெனப்படுவர் அல்லாதார்
> உண்டார்போல் வாய்பூசிச் செல்வ ரதுவெறுத்துக்
> கொண்டார் அரக்கர் குறித்து."

உண்ணும்பொழுது ஒரு மனதுடன் உண்ணவேண் டும். வேறு செயல்களில் உள்ளத்தைச் செலுத்திய வண் ணம் உணவு கொள்ளல் உடல் நலத்தைக் கெடுத்துவிடும். சினம், வெறுப்பு முதலிய விஞ்சியிருக்கும் நேரத்திலும் உணவருந்தல் தகாது. முறையற்ற சமயத்தில் சாப்பிட் டால் செரிநீர் சுரக்கமாட்டாது. அதனால் உணவு உடம் பில் நல்ல முறையில் சேராது. இவற்றைக் கருதியே ஆசி ரியர் ஒரு பாடல் பாடியுள்ளார்.

> "உண்ணுங்கால் நோக்கும் திசைகிழக்குக் கண்ணமர்ந்து
> தூங்கான் துளங்காமை நன்கிரீஇ யாண்டும்
> பிறிதியாது நோக்கா னுரையான் தொழுதுகொண்டு
> உன்க வுகாமை நன்கு."

உண்ணும்போது கிழக்கு முகமாக இருந்து உண்ண வேண்டும். தூங்காமல் அசையாமல் வேறு எதையும்

புறமும் சிந்தியாமல் உணவைத் தொழுதுண்ணவேண்டும் என்பதே இதன்பொருள். இன்னும் நின்றும் கிடந்தும் உண்ணலாகாது. வெள்ளிடையிலும் உண்ணுதல் கூடாது. கட்டிலில் இருந்தோ அளவுக்கு மிஞ்சியோ உண்ணுதல் முறையாகாது. இக்கருத்தைக் கிடந்துண்ணார் நின்றுண்ணார் வெள்ளிடையுமுண்ணார், சிறந்து மிக உண்ணார் கட்டின்மேல் உண்ணார், இறந்தொன்றும் தின்னற்க நின்று" என்ற பாடலில் காணலாம்.

பெரியோருடன் இருந்து உண்ணும் காலத்து அவருக்கு முன்னால் உண்ணுதல் கூடாது. அவருக்கு எழுந்து செல்லுதலும் கூடாது. மிகுதியாக முன்னால் உணவு கிடைத்தாலும் அவர்களுக்கு வலமாக இருந்து உண்ணுதல் முறையாகாது என்பன போன்ற அறிவுரைகளை இந்நூலில் இருபத்துநான்காவது பாடலில் காணலாம்.

"முன்றவ்வார் முன்னெழார் மிக்குரு ணுணின்கண்
என்பெறினு மாற்ற வலமிரார் தம்மிற்
பெரியார் தம் பாலிருந்தக் கால்."

இன்னும் உணவு கொள்ளும்போது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய வேறுபல விதிகளையும் கூறுகிறார். உண்ணுங் காலத்துத் தமக்கு மூத்தவரை அருகில் வைத்துண்ண மாட்டார்கள். உண்ணும் காலங்களில் மிகச் சிறியவற்றை முதலில் உண்டு பின்னர் அவற்றை நீக்கிவிட வேண்டும்.

பிற நாடுகளில் உணவுப் பொருள்களில் எதை முதலில் உண்ண வேண்டும், எதைக் கடைசியில் உண்ண வேண்டும் என்று பழக்கங்கள் இருப்பதுபோல நம் நாட்டிலும் உண்டு என்பதே நம்மில் பலருக்குத் தெரியாது. செவிச் சுவையை நன்ருக உணர்ந்து எவ்வெப் பண்ணை எவ்வெவ் வேளையில் பாட வேண்டும் வாசிக்கவேண்டும் என்று பகுத்த தமிழகத்தில் இம்முறை இல்லாமலிருத்தல் முடியாது. அதைப்பற்றியும் கூறியுள்ளனர். முதலில் இனிப்பான பண்டங்களை அருந்த வேண்டும், இறுதியில் கசப்பானவற்றை உட்கொள்ள வேண்டும். வேறு சுவைப் பொருள்களை இடையே சுவைத்தல் வேண்டும்.

மணிமொழிக்

கோவை-நான்மணி...முதுமொழி 369

"கைப்பன எல்லாம் கடைதலை தித்திப்ப

மெச்சும் வகையால் ஒழிந்த இடையாகத்
துய்க்க முறைவகையால் ஊண்"

என்பதாம். உண்ட பின்னர் வாயை நன்றாகக் கொப்புளித்து எச்சிலற நன்றாகச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்பதையும் ஆசிரியர் நினைவுபடுத்தித்தான் செல்கிறார்.

விருந்து பேணுதல் என்பது தமிழகத்தின் தனிப் பெருஞ் சிறப்பாகும். இங்குத் தோன்றிய அற நூல்களும்
இலக்கியங்களும் அப் பண்பை மிக உயர்த்திப் பேசுவதை
அங்கங்கே காண்கிறோம். கணவனைப் பிரிந்து வாழ்ந்த
சீதையும் கண்ணகியும் தம்மால் விருந்ினரை முறையாகப்
பேண முடியவில்லையே என்று வருந்தியதாகத் தமிழ்ப்
பாடல்களில் காண்கிறோம். கணவன் மனைவியிடை ஏதே
னும் சிறு காரணத்தால் ஊடல் ஏற்பட்டிருந்தாலும் கூட
விருந்தினரைக் கண்ட நேரத்தில் தங்களை மறந்து, இரு
வரும் சேர்ந்து வந்தவரைப் போற்றுதலை இங்குக் காண

முடியும். எனவே தான் ஊடலுக்கு மருந்தாகக் கூறுங்
கால் அவ்வரிசையில் விருந்தையும் பண்டைப் புலவர்கள்
சேர்த்து வைத்தனர். கணவன் தன்மீது அன்பு இல்லாமல்
பரத்தையர்பால் சென்று காலம் கழித்த காலத்திலும் தமிழ்நாட்டுப் பெண்டிர் விருந்தினரை மனம் கோணாமல் வரவேற்று உபசரித்ததாகச் சங்க இலக்கியம் நமக்குக் கூறுகிறது. காரணம்,

"இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி,
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு"

என்பதை அவர்கள் நன்குணர்ந்து கொண்டார்கள். விருந்துக்கு இவ்வளவு சிறப்புக் கொடுக்குமவர்கள் பேணும் முறையை அறியாமல் இருக்க முடியாது. அவர்கள் முறை பாராட்டத்தக்கது. விருந்தினர்கள் நம்மைக் கண்டதும் நம் முகத்தைப் பார்த்தே உள்ளத்தை அறிந்து கொள்வார்கள். முகம் மாறிவிட்டால் அவர்கள் உள்ளமும் மாறிவிடும். அனிச்ச மலரானது முகர்ந்தால் வாடும். விருந்தோ முகந்

திரிந்த ஞான்றே வாடிவிடும். ஆதலால் சிரித்தமுகத்தோடு அவர்களை வரவேற்றல் வேண்டும். பின்னர் அவர்களிடத்து இனிய சொல்லால் பேசுதல் வேண்டும். மேலும் கால் கழுவ நீரும், படுக்கப் பாயும், அமர இருக்கையும் அளித்து அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும். இதுவே பெருவாயின் முள்ளியார் தம் நூலில் கூறும் விருந்து பேணும் முறை யாகும். இதற்குமேல் நல்ல உணவு படைத்து அவர் பசி யைப் போக்குதல் வேண்டும்.

"முறுவ லினிதுரை கானீர் மணைபாய்
இடக்கையோ டிவ்வைந்து மென்ப
தலைச்சென்றார்க்கு
ஊணொடு செய்யும் சிறப்பு."

இவ்விடத்துக் காசி காண்டப்
பாடலொன்று ஒத்து
நினைக்கற்பாலது.

"விருந்தின னாக ஒருவன்வந் தெதிரில்
வியத்தல்நன் மொழியினி துரைத்தல்
திருந்துற நோக்கல் வருகென உரைத்தல்
எழுதல்முன் மகிழ்வன செப்பல்
பொருந்துமற் றவன்தன் அருகுற இருத்தல்
போமெனில் பின்செல்வ தாதல்
பரிந்துநன் முகமன் வழங்கலிவ் வொன்பான்
ஒழுக்கமும் வழிபடு பண்பே."

பேச்சு ஒரு கலை. ஒரே செய்தியை ஒவ்வொருவர் சொல்லும்போது ஒவ்வோர் உணர்ச்சியைத் தரும். பலரும் பாராட்டத் தகுந்த முறையில் சொல்லுவதென்பது எளிதான காரியமன்று. சங்க காலத்தில் தோழியரின் கூற்று மிகச் சிறந்த முறையில் அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம். காரணம் அவர்கள் நேரமறிந்து முறையறிந்து சொல்லும் நெறியறிந்தவர்கள். அதைப்போலப் பிற்கால இலக்கியங்களிலும் சில வாயில் (பாத்திரம்)களைச் சந்திக்கிறோம். சில சமயங்களில் சொல்லும் முறையினால் பல இன்னல்களும் ஏற்படக்கூடும். அதனால் எவ்வாறு சொல்வது என்பதையும் ஒருவன் தெரிந்துகொள்ள

மணிமொழிக்

கோவை-நான்மணி...முதுமொழி 371 வேண்டியது அவசியமே. நூலாசிரியரும் அதைப்பற்றித் தம் கருத்துக்களைக் கூறிச் செல்கிறார்.

மிக விரைவாக ஒருவரிடம் ஒரு செய்தியைச் சொல்லக்கூடாது. திரும்பத் திரும்பச் சொல்லியவற்றையே சொல்லுதலும் கூடாது. பொய்யுரையும் மிகைப்படுத்தலுமின்றிக் கூறுதல் வேண்டும் நாம் எதைச் சொல்ல நினைக்கிருமோ அதைத் தெளிவாகக், காலத்திற் கேற்றவாறு அறிந்து சுருக்கமாகச் சொல்லல் வேண்டும். இத் திறமை இல்லாதவர்கள்தான் பலபலவிதமாகச் சொல்ல விரும்புவார்கள் என்ற கருத்துப்பட வள்ளுவரும் கூறுகிறுர்:

" பலசொல்லக் காமுறுவர் மன்ற மாசற்ற
சிலசொல்லல் தேற்ரு தவர்."

(கூசுக)

இவற்றை உள்ளடக்கிய பாடல் வருமாறு;

" விரைந்துரையார் மேன்[illegible]றுரையார் பொய்யாய
பரந்துரையார் பாரித்து[illegible]யார் ஒருங்கெணத்தும்

சில்லெழுத்தி னலே பொரு[illegible]டங்கக் காலத்தாற்
சொல்லுக செவ்வி யறிந்து."

இது பொதுவாக ஒருவரிடத்தில் சொல்லும்போது மேற்கொள்ள வேண்டிய நெறியாகும். பெரியோரிடத்துச் சொல்லும்போது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய விதியும் வேருென்றுண்டு. அவர்களிடம் ஒரு செய்தியைச் சொல்லும் பொழுது அவர்களே வணங்கியாகிலும் வாய்பொத்தியாகிலும்தான் செப்பல் வேண்டும். கூறும்போது உரையில் குற்றம்படாமல் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சொல்லும் முறையைக் கூறியவர் சில செய்திகளை
யாரிடத்தும் கூறுதலே கூடாது என்கிறார்.
வேந்தனிடத்
துத் தனக்குக் கிடைத்த உறுதிமொழி, அரசனால் சிறப்பிக்
கப்பட்டவர் கட்டுரை, பிறருக்களித்த உறுதிச்சொல்
இவற்றை அரசனிடத்தும் சொல்லுதல் கூடாது. அரசர்
என்பதை நாம் எக்காலத்துக்கும் பொருந்துமுறையில்
தலைவன் எனக் கொள்ளலாம். இவையன்றி

நம்முடைய

372 பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்

கல்விப்பயிற்சி, செல்வவளம், குணநலன் இவற்றையும்
மன்னனிடத்தில் கூறுதல் கூடாது. கூறினால் கேடுவரும்
என்பதே ஆசிரியர் கருத்து.

இது போல எத்தனையோ அறிவுரைகளையும் முறைகளையும் ஆசிரியர் தம் நூலில் விளக்கமாகக் கூறுகிறார். இக்காரணத்தால், இந்நூல் என்றும் பயனுள்ளதாய் நின்று நிலவும் என்பதில் ஐயம் ஒரு சிறிதும் இல்லை.

முதுமொழிக் காஞ்சி

மூன்றாவதாக இது மிகச் சிறிய

முதுமொழிக் காஞ்சியைப் பார்ப்போம். நூல். இதை இயற்றியவர் மதுரைக்

கூடலூர்கிழார் என்பவர் ஆவர். பாடல்களும் பல அறிஞர்களால்

இவர் இயற்றிய வேறு போற்றப்படுகின்றன.

சிறந்த பெரியார்கள் ஆராய்ந்து முடிவுகட்டிய முறைகளைப் பற்றிக் கூறுவதே இந்நூலின் முக்கிய

உலக நோக்க

மாகும். இந்நூல் சிறந்த பத்து, அறிவுப்பத்து, பழியாப் பத்து, துவ்வாப்பத்து, அல்லபத்து, இல்லைப்பத்து, பொய்ப் பத்து, எளியபத்து, நல்கூர்ந்த பதது, தண்டாப்பத்து எனப் பத்து அதிகாரங்களையுடையது. ஒவ்வோர் அதி

காரமும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஒவ்வொரு முதுமொழி காணலாம்.

பள்ளிக்கனுப்புகிறாரே என்று தன் தந்தையை மிகக் கடிந்துகொண்ட ஒருவன், தான் தந்தையான காலத்தில் தன் மகனைக் கண்டித்துப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்புவதை நாம் நடைமுறையில் காண்கிறோம். இளமையில் கல்வி கற்கவேண்டும் என்பது உண்மையே. ஆனால் அதை ஒருவன் தன் முதுமைப்பருவத்தில்தான் உணர்ந்து கொள்கிறான். அதை உணர்ந்து கொள்வதற்கு அவனுக்கு அத்தனை கால அனுபவம் வேண்டும். உணர்ந்தபின், தான் எண்ணியபடி அவனால் நடக்கமுடியாது. காரணம் சென்ற இளமைப்பருவம் மீண்டும் வருவதில்லை. எனவே அவனைப் பொறுத்தவரையில் அவன் அனுபவம் ஓரளவு பயனில்லா

மல் போகிறது. அயல் நாட்டுப் பழமொழி ஒன்று நினைவிற்கு வருகிறது. "ஆண்டவன் மனிதனுக்கு அனுபவம் என்ற சீப்பை அவனது தலைமயிரெல்லாம் உதிர்ந்தபின் பரிசாக அளிக்கிறான்" என்பதே அம் முதுமொழியாகும்.

அதனால் பெற்ற அனுபவம் முற்றிலும் பயனற்றது என்று கூறிவிடமுடியாது. தந்தையின் அனுபவத்தைத் தெரிந்து மகன் நடந்தால் நல்ல பயன்பெறமுடியும். மேலே கூறிய

தந்தையைப்போல எத்தனையோ தந்தையர் எத்தனையோ

சான்றோர் தங்கள் அனுபவமொழிகளை ஏட்டிலே எழுதிச்

சென்றிருக்கிறார்கள். மேலே கண்ட மகனைப்போல இந்த

உலகத்து மக்கள் பலர் அதைத் தெரிந்து பயனடைந்திருக்

கின்றனர். உலக மக்களுக்கு அம்மொழி மிகுதியும் பயன் படும். இதை உணர்ந்துதான் ஆசிரியர் ஒவ்வோர் அதி காரத் துவக்கத்திலும் ''ஆர்கலியுலகத்து மக்கட்கெல்லாம்'' என்று துவங்கினார்.

''சமையல் செய்வது எவ்வாறு'' என்ற புத்தகத்தைப்

பார்த்துக் கற்றுக்கொள்வதைவிட, சமையல் செய்கிறவரைக்

கலந்து பேசினால் சில உண்மைகள் தெளிவாகும். சான்

றோர்கள் அறிவைப் பயன்படுத்தி எதை எவ்வாறு செய்ய

வேண்டும் என்று முறைகளை எழுதியிருப்பார்கள். அதைப்

பலர் தங்கள் வாழ்நாளில்

செயற்படுத்தியிருப்பார்கள்.

அவ்வாறு செயலாற்றும்போது பலஉண்மைகளை அவர்கள்
கண்டிருக்கமுடியும். கண்ட உண்மைகளே முதுமொழிகள். அவை வாழ்க்கைக்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்பதை
ஒன்று அல்லது இரண்டு உதாரணங்களின் மூலம் பார்ப்
போம்.

கல்வி என்றால் கற்றுக்கொள்ளுதல். உலகம் எவ்வாறு நடக்கவேண்டும் என்பதைப் பிறரைப் பார்த்துக் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். இதையே ஆசாரம் என்பர். "ஆசாரம் என்பது கல்வி" என்ற வரி நினைவிற்குரியது. ஓர் இடத்தின் பழக்க வழக்கங்களைக் கற்று அதன்படி ஒழுகுதலே ஆசாரம். இஃது இனத்திற்கு இனம் வேறுபடும். நாட்டிற்கு நாடு மாறுபடும். என், ஒரே நாட்டில்

ஒரு காலத்தில் ஆசாரம் என்று கருதப்படுவது பிறிதொரு காலத்தில் அவ்வாறு கருதப்படாமையும் உண்டு.

ஒரு நாட்டிலேயே இவ்வாறு என்றால் நாடுகளில் வெவ்வேறு விதமாகும் என்பது

வெவ்வேறு

சொல்லின்

றியே தோன்றும். 'நிர்வாண தேசத்திலே ஆடையுடுத்திய வன் பைத்தியக்காரன்' என்பது பழமொழி. ஆகவே நாம் எட்டிலே கண்டவற்றைக் கொண்டு மற்றவர்களை

ஆசாரம் இல்லாதவர்கள் என்று பழித்துவிடக்கூடாது. எது புலார்லும் போற்றப்படுகிறதோ அதுவே ஆசாரம்.

அது புதுமையாகவும் இருக்கலாம். அக்குறையை நாம் உணர்ந்தாலும் பலரும் சென்ற வழியிலேயே நாம் செல்ல வேண்டும். இதையே வள்ளுவரும்,

"செயற்கை அறிந்தக் கடைத்தும் உலகத்து
இயற்கை அறிந்து செயல்"

என்று கூறியுள்ளனர். அவ்வாறு உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகக்கல்லாதவன் பல நூல்களைக் கற்றிருந்தாலும் கற்றவனாக மாட்டான் என்றும் கூறுகிறார். இதை உள்ளடக்கியே முதுமொழிக் காஞ்சி ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

"அறியாத் தேசத் தாசாரம் பழியார்"

இப்பாடலுடன் கீழ்வரும்

ஆசாரக்கோவைப் பாடலை

யும் ஒப்பு நோக்கி மகிழலாம்.

" அறியாத தேயத்தா னாதுலன் மூத்தான்
இளையா னுயிரிழந்தான் அஞ்சினான் உண்டான்

அரசன் தொழிறலை வைத்தான் மஞ்ஞளனென்
றென்பதின்மர் கண்டீ ருரைக்குங்கால் மெய்யான
ஆசாரம் வீடுபெற் றார்."

இதைப்போலவே வேறோர் எடுத்துக்காட்டு.

ஈகை வேண்டும் என்று பல நூற்களும்

வலியுறுத்து

கின்றன. அதற்கும் ஒரு வரையறை உண்டு. அவ்வரம்பை அம்மாதிரி நூற்களில் நாம் காண்டல் அரிது. முதுமொழிகள் வழிகூறும். இந்நூலிலேயே அதைக் காணலாம்.

மணிமொழிக்கோவை-நான்மணி....முதுமொழி

375

"வறியோன் வள்ளிய னன்மை பழியார்"
(பழியாப்பத்து ஒன்பதாவது

செய்யுள்.) பொருள் இல்லாத வறியவன் ஒருவனை ஈகையுடைய னல்லன் என்று யாரும் பழிக்கமாட்டார்கள் என்பதே இதன் பொருள். தனக்குப்போகத் தானம் என்பதே முறை. தனக்கு இல்லாதபோது பிறருக்களித்துப் பின் தானும் பிறர் முன்னால் இரந்துநிற்கும் நிலையடைதல் முறையான செயல் இல்லை.

இரத்தலைப்போன்று இழிந்த செயல் எதுவும் இல்லை.

இக் கருத்தடங்கிய நான்மணிப்பாடலை அடியிற் காணலாம்.

" இளமைப் பருவத்துக் கல்லாமை குற்றம்
வளம்இல்லாப் போழ்தத்து வள்ளன்மை குற்றம்
கிளைஞர்இல் போழ்தில் சினம்குற்றம் குற்றம்
தமர்அல்லார் கையகத் தூண்."

நண்பு

வாழ்க்கைக்கு அகத்து இன்றியமையாது வேண்டப் படும் வாழ்க்கைத்துணை நலம்போல புறத்து நட்பின் நலமும் வேண்டத் தக்கதாம். நண்பு இன்றேல் பண்பு இன்றும். பண்பே ஒண்மையுணர்ச்சியை வளர்க்கும். அவ்வுணர்ச்சியின் அரணாக நிற்பது நண்பே. அதனாலேயே காஞ்சியாசிரியர் 'நன்னட்பு' என நவில்வாராயினர். அறிவு மனத்துளதுபோலத் தோன்றும். உண்மையான் நோக்கின் அஃது இனத்துளதாகும். எல்லாவுதவியினும் இணையின்றி உயர்ந்தது அறிவு கொடுப்பதேயாகும். அதனாயே இவ்வாசிரியரும் உதவியென உணர்த்தினர். இவ்வுண்மைகள் வரும் பாட்டுக்களான் உணர்க:

" மனத்து ளதுபோலக் காட்டி ஒருவற்கு
இனத்துள தாகும் அறிவு." (குறள், ௪௫௪.)

" அழிவி னவைநீக்கி ஆறுய்த்து அழிவின்கண்
அல்லல் உழப்பதாம் நட்பு." (குறள், ௭௮௭.)

" சோரா நன்னட்பு உதவியின் அறிப".

நாண்

மக்கள் ஏனைய ஐயறிவுடைய உயிர்களினும்

சிறந்த

ராக மதிக்கப்படுதற்குக் காரணம் நாணுடைமையே. இப்பொருள் தோன்ற "நாணகத்தில்லார் இயக்கம் மரப்பாவை நாணால் உயிர்மருட்டி அற்று" என்று நவில்கின்றனர் திருவள்ளுவநாயனார். காஞ்சி யாசிரியரும் அழகினும் நாணே சிறந்ததெனஅறைகின்றனர். நாணால் நலம் வ மென்பதும் பணிவால் குலமுறும் என்பதும் வாய்மை கட்டுரை. தன் குற்றம் கண்டு பிறர் நாணுகின்றனர். அ குற்றம் புரியத் தான் நாணவில்லையாயின் அவனை அற கடவுளும் நாணுவன். உயிரினும் நாண் சிறந்தது என்ப தமிழர் தனிப்பண்பு. இவ்வுண்மைகளை வரும் பாட்டு களான் உணர்க:

" உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே"

(தொல். பொருள். களவு-

" பிறர்நாணத் தக்கது தான்நாணான் ஆயின்

அறம்நாணத் தக்கது உடைத்து."

(குறள், ௧0௧௮

" நலம்வேண்டின் நாணுடைமை வேண்டும்
குலம்வேண்டி
வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு.
(குறள், ௯௬0

" நாணால் உயிரைத் துறப்பர் உயிர்ப்பொருட்டால்

நாண்துறவார் நாணாள் பவர்."

(குறள், ௧0௧௭

" நலனுடை மையி னுணுச் சிறந்தன்று."

இவை போலவே, பிற பாடல்களும் பயன் தரும் முறையில் அமைந்துள்ளன. இந்நூலைக் கற்று அதன்படி நடந்தா வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து பெருமை பெறலா நூலின் பயனும் அதுவேயாகும்.